

[Φεβρουάριος 1](#) [Φεβρουάριος 2](#) [Φεβρουάριος 3](#) [Φεβρουάριος 4](#)
[Φεβρουάριος 5](#) [Φεβρουάριος 6](#) [Φεβρουάριος 7](#) [Φεβρουάριος 8](#)
[Φεβρουάριος 9](#) [Φεβρουάριος 10](#) [Φεβρουάριος 11](#) [Φεβρουάριος 12](#)
[Φεβρουάριος 13](#) [Φεβρουάριος 14](#) [Φεβρουάριος 15](#) [Φεβρουάριος 16](#)
[Φεβρουάριος 17](#) [Φεβρουάριος 18](#) [Φεβρουάριος 19](#) [Φεβρουάριος 20](#)
[Φεβρουάριος 21](#) [Φεβρουάριος 22](#) [Φεβρουάριος 23](#) [Φεβρουάριος 24](#)
[Φεβρουάριος 25](#) [Φεβρουάριος 26](#) [Φεβρουάριος 27](#) [Φεβρουάριος 28](#)
[Φεβρουάριος 29](#)

[Αρχή](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τά προεόρτια τής Υπαπαντής τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος ημών
Ιησού Χριστού, καί μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Τρύφωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά εφεξῆς
Προσόμοια, Στιχηρά.

Τῶν προεορτίων

Ἦχος δ'

Ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσιν

Ἡ σεπτὴ εὐτρεπίζεται, Ἐκκλησία εἰσδέξασθαι, ἐν αὐτῇ τόν Κύριον, ὡσπερ
νήπιον, ἐπιδημούντα καί χάρισι, νοητῶς φαιδρύνοντα, τό πιστότατον αὐτῆς,
καί φιλόθεον σύστημα, ὦ καί κέκραγε. Σύ εἰ δόξα καί κλέος καί ὁ κόσμος, τού
πληρώματός μου Λόγε, ὁ νηπιάσας σαρκί δι' ἐμέ.

Ἡ παστάς ἡ πολύφωτος, καί σκηνή ἡ υπέρτιμος, καί ναός ὁ Ἅγιος καί
ευρύχωρος, ἐνδόν θαλάμων εἰσάγουσα, τού Ναοῦ τόν Κύριον,
προμνηστεύεται αὐτόν, τῇ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ, ἰκετεύουσα, ἐκ φθοράς καί
κινδύνων λυτρωθῆναι, τούς κυρίως Θεοτόκον, ταύτην ἀπαύστως δοξάζοντας.

Συμεών ἱερώτατε, τήν ἐλπίδα ἦν κέκτησαι, τόν Χριστόν θεάσασθαι, δεῦρο
πρόσελθε, ἐν τῷ ναῷ υπόδεξαι, ἀγκάλαις καί βόησον. Νῦν ἀπόλυσον Σωτήρ,
ἐκ τῆς γῆς με τόν δούλόν σου, καί συγκάλεσον, τήν Προφήτιδα Ἄνναν τού
δοξάσαι, μετὰ σοῦ τόν Ευεργέτην, σαρκί φρικτῶς νηπιάζοντα.

Τού Μάρτυρος Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Τρύφων παναοίδιμε τρυφῆς, ἀκηράτου μέτοχος, ἐν ουρανοῖς ἐχρημάτισας,
διαφανέστατα, γενικούς ἀγώνας, διαθλήσας ἐνδοξε, καί μάρτυς ἀληθείας
γενόμενος, Χριστόν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ημῶν, τήν εἰρήνην, καί τό
μέγα ἔλεος.

Τρύφων παναοίδιμε φωτός, αιοδίου λάμψεσι, φωτοειδής όλος γέγονας, καταστρεψάμενος, τήν ζοφώδη πλάνην, καί τούς κοσμοκράτορας, τού σκότους καθελων θεία χάριτι, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Τρύφων παμμακάριστε χαράς, καί αγαλλιιάσεως, αγγελικής κατηξίωσαι, απαρνησάμενος, τά τερπνά τού βίου, καί ψυχής στερρότητι, τά πάντα παρ' ουδέν ηγησάμενος, καί καρτερώτατα, διανύσας τό Μαρτύριον, νύν πρεσβεύεις, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος β' Κυπριανού

Υπερφρονήσας τών τήδε γεηρών, Παμμάκαρ Τρύφων σεβάσμιε, πρός τό σκάμμα ανδρείως έσπευσας, καί τή πάλη δι' αίματος, σύ εντέχνως Μάρτυς τόν υπερήφανον καθελών, εκομίσω τής νίκης στέφος, Χριστόν τόν Θεόν ημών, εκλιπαρών δι' ημάς μή ελλίπης Αθλοφόρε, εις τό σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Προεόρτιον, ο αυτός

Σήμερον Συμεών εν ταίς αγκάλαις, τόν Κύριον τής δόξης υποδέχεται, όν υπό τόν γνόφον πρώην ό Μωϋσήσ εθεάσατο, εντώ ορειώ Σινά, πλάκας δόντα αυτώ. Ουτός εστιν, ο εν τοίς Προφήταις λαλών, καί τού νόμου Ποιητής, ουτός εστιν όν ο Δαυϊδ καταγγέλλει, ο τοίς πάσι φοβερός, ο έχων τό μέγα καί πλούσιον έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ήχος πλ. β' Τήν Ανάστασίν σου

Σέλας τό τρισήλιον εμφανώς, λάμψαν εκ Παρθένου καινοπρεπώς, αστραπαίς τής υπερφώτου θεότητος, εφαιδρυνε τήν σύμπασαν αρρήτως.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Τήν εκ παραβάσεως τού Αδάμ, πτώσιν ενυπάρξασαν τοίς βροτοίς, Χριστός επανορθώσων επέφανεν, ατρέπτως νηπιάσας εκ Παρθένου.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Νόμον τόν εν Γράμματι εκπληρών, ό τού νόμου Κύριος καί δοτήρ, εν ναώ τώ νομικώ νύν προσάγεται, υπό Μητρός Παρθένου βρέφος θεϊόν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Τόν ιερόν η ιερά Παρθένος προσεκόμισεν, εν ιερώ τώ ιερεί, απλώσας δέ αγκάλας ο Συμεών, εδέξατο τούτον αγαλλόμενος, καί εβόησε. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε.

Απολυτίκιον τού Μάρτυρος

Ἦχος δ'

Ο Μάρτυς σου Κύριε εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτού ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί Προεόρτιον

Ἦχος α' Χορός Αγγελικός

Ουράνιος χορός, ουρανίων αφίδων, προκύψας επί γής, καί φερόμενον βλέπων, ως βρέφος υπομάζιον, πρὸς ναόν τόν πρωτότοκον, πάσης κτίσεως, υπό Μητρός απειράνδρου, προεόρτιον, νύν σύν ημίν μελωδοῦσι, φρικτῶς εξιστάμενοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Χορός, Αγγελικός

Ο ὦν σύν τῷ Πατρί, επί θρόνου αγίου, ελθὼν επί τής γής, εκ Παρθένου ετέχθη, καί βρέφος εγένετο, χρόνοις ὦν απερίγραπτος, ὄν δεξάμενος, ο Συμεών εν αγκάλαις, χαίρων έλεγε. Νύν απολύεις οικτίρμον, ευφράνας τόν δούλόν σου.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Σαρκί νηπιάσαντα εξ απειράνδρου Μητρός, χερσί γηραλείαις σου, αγκαλισθείς Συμεών, Χριστόν τόν Θεόν ημών, έλαβες τής εξόδου, τήν απόφασιν δόξη, είληφας τών θαυμάτων, τήν ανέσασον χαριν, διό σε αξιοχρέως παντες δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Είτα ψάλλονται οι Κανόνες, ο μέν, Προεόρτιος μετά τών Ειρμών εις η' ο δέ τού Μαρτυρος εις δ'.

Κανών Προεόρτιος

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Άσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ότι ωδήγησας λαόν, εν μέσω τής θαλάσσης, εκάλυψας δέ άρματα Φαραω καί τήν δύναμιν».

Άσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, τώ νηπιάσαντι σαρκί, καί νόμω υπακούσαντι, καί σώσαντι τόν άνθρωπον, δι' όν γέγονας άνθρωπος.

Αγκάλαις δεξάμενος ο Πρεσβύτες, τόν ζωοδότην καί Θεόν, τής ζωής απελύετο βωών. Νύν απολύεις με, κατείδον γάρ σε σήμεραν.

Τοίς νόμοις τής φύσεως υπακούεις, καί τού Γράμματος θεσμοίς, κατά νόμον υπείκεις Χριστέ, ο πρίν υπαγορεύσας μοι τόν νόμον, εν τώ όρει Σινά.

Θεοτοκίον

Άσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ότι ετέχθης εκ Μητρός, Παρθένου αγίας, καί ταύτην ανέδειξας, ελπίδα τών ψυχών ημών.

Ο Κανών τού Μάρτυρος, φέρων Ακροστιχίδα.

Τρυφής μεθέξειν αξιωσόν με Τρύφων. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

«Υγράν διοδεύσας ωσει ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα. Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν».

Τής όντως ενθέου εν ουρανοίς, τρυφής απολαύων, ως αήττητος Αθλητής, ταίς σαίς ικεσίαις τήν ψυχήν μου, τής τών παθών ρύσαι συγχύσεως.

Ρημάτων τών θείων ενηχηθείς, ετέλεσας ταύτα, Παναοίδιμε πρακτικώς, τήν αγιωσύνην αγαπήσας, καί σωφροσύνην ασπασαμενος.

Υπήρξας τώ όντι ποιμαντικός, ποιμαίνων ψυχής σου, εν σοφία τούς λογισμούς, ψυχάς επιστρέφων πλανωμένας, καί τώ Θεώ προσάγων Ένδοξε.

Θεοτοκίον

Φωτίζεις με φέγγει τώ νοητώ, απαύγασμα δόξης, η τεκούσα τό πατρικόν, πανάμωμε Κόρη, καί τόν ζόφον, τής αμαρτίας διασκέδασον.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Εν Κυρίω Θεώ μου, εστερεώθη ή καρδία μου, διό οι ασθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν».

Ανοιγέσθω ο ναός, ό τού Θεού γάρ νύν επέστη ναός, ναούς ημάς ποιήσαι, τού αγίου αυτού Πνεύματος.

Νύν παρήλθεν η σκιά, καί αντεισήχθη η αλήθεια, τώς χάριτος ελθούσης, νύν υποδέχου τόν Χριστόν Συμεών.

Χήρα, Άννα σώφρων, η μεμονωμένη καί γνωστή τώ Θεώ, νύν

ανθομολογείτω, τῷ νηπιάσαντι σαρκί δι' ἡμᾶς.

Θεοτοκίον

Τὴν Θεομήτορα Παρθένον, ὀρθοδόξως ανυμνήσωμεν, πρεσβεύει γὰρ ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Τοῦ Μάρτυρος

Σύ εἶ τό στερέωμα

Ἦμβλυνας τὴν δύναμιν, τὴν υπερήφανον ἔνδοξε, Μάρτυς Χριστοῦ, τὴν ἐκ τοῦ Ὑψίστου ἐνδυσάμενος δύναμιν.

Σάρκα περικείμενος, σφρὺν τὴν ἄσαρκον ἐσβεσας, τοῦ δυσμενοῦς, καὶ σεσαρκωμένον, Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας.

Μόνη φυγαδεύονται, τῇ παρουσίᾳ σου πνεύματα, τὰ πονηρά, πνεύματος Ἁγίου διωκόμενα χάριτι.

Θεοτοκίον

Ἐχων σε βοήθειαν, οὐκ αἰσχυνηθήσομαι Πάναγνε, Μήτηρ Θεοῦ, ἔχων σε προστάτιν τῆς ζωῆς μου, σωθήσομαι.

Ὁ Εἰρμός

«Σύ εἶ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἶ τό φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τῶν πόνων μακάριε, Κατατρυφῶν τῆς σαρκός, τὴν θεῖαν καὶ ἀπόνον, ἐν Παραδείσῳ τρυφήν, ἀξίως ἀπειλήφας, στέφος ἀθανασίας, ἐκ Θεοῦ δεδεγμένος, ὅθεν ἰαμάτων, ποταμούς ἀναβλύζεις, τοῖς πόθῳ καταφεύγουσι, Μάρτυς τῆ σκέπη σου.

Δόξα... Καί νύν... Προεόρτιον

Ἦχος α' Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Θησαυρέ τῶν αἰώνων, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, δι' ἐμέ νηπιάσας, ὑπὸ νόμον ἐγένου, ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλαξί, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει Σινά, ἵνα πάντας ἀπαλλάξῃς, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτήρ, δόξα τῇ βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου μόνε φιλόνηρωπε.

Προεόρτιος

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου κατεκαλυψε, καὶ ἡ γῆ ἐπληρώθη τῆς σῆς δόξης Χριστέ, διό ἀπαύστως κράζομεν. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων ἐξεπλάγησαν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύτου θεασάμεναι, τὸν σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι ὑμνούμενον, ὡς Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Τό ημών ατελής οικειούμενος, ο παντέλειος Θεός, τή κατά νόμον προσαγωγή,
τό τέλειον τής χάριτος ημίν εδωρήσατο.

Ως βρέφος εν αγκάλαις δεχόμενος, καί Θεόν τώ πνεύματι θεώμενος, ο
Συμεών σωτήριον τού κόσμου, τόν Χριστόν ανεκήρυττε.

Μωσέως τιμιώτερος γέγονας, τού δεξαμένου νόμον εν τώ όρει Σινά, ότι
Χριστόν τόν Κύριον αγκάλαις σου Πρεσβύτα εβάστασας.

Θεοτοκίον

Η Άννα προφητεύουσα τό μέλλον, τόν εκ τής μήτρας σου Θεόν
προανηγόρευσε διό απαύστως πρέσβευε, σωθήναι Θεομήτορ τούς δούλους
σου.

Τού Μάρτυρος Εισακήκοα Κύριε

Θεωμένους κατέπληξας, Μάκαρ τούς τυράννους τή καρτερία σου, τάς
βασάνους γάρ υπέμεινας, ως εν αλλοτρίω πάσχωιν σώματι.

Ενετρύφας Μακάριε, τοίς τών αλγηδόνων πόνοις νυπτόμενος, νύν τρυφάς δέ
καθαρώτερον, αϊδίου δόξης εμφορούμενος.

Ξεομένου τού σώματος ταίς τών σιδηρών ονύχων οξύτησιν, ενευρούτό σου
θεσπέσιε, τής ψυχής ο τόνος θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Επί σέ τήν ελπίδα μου, πάσαν ανατίθημι Μητροπάρθενε, τήν ψυχήν μου
διαφύλαξον, η Θεόν τεκούσα τόν Σωτήρά σου.

Προεόρτιος

Ωδη ε' Ο Ειρμός

«Ο ανατείλας τό φώς, καί φωτίσας τόν όρθρον, καί δείξας τήν ημέραν, δόξα
σοι Ιησού, Υιέ τού Θεού, φιλόανθρωπε δόξα σοι».

Εν τή τού νόμου σκιά, τόν τής χάριτος λόγον, τρανώς εχρηματίσθη, Συμεων ο
δίκαιος, σωματικώς τόν Χριστόν δεξάμενος.

Ούτος εις πτώσιν φησί, καί ανάστασιν κείται, εις πτώσιν τών απίστων, καί
πιστών ανάστασιν, ο Συμεών, άρτι προεφήτευσε.

Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ Αγνή, τόν Υιόν σου δυσώπει, λυτρώσασθαι κινδύνων, καί πάσης
περιστάσεως, τούς σέ δοξάζοντας, Θεοτόκε άχραντε.

Τού Μάρτυρος

Ορθρίζοντες βωόμεν σοι

Ινδάλματα τῆς πλάνης κατήργησας, Αθλοφόρε, εικόνη λατρεύειν γάρ, Θεοῦ τοῦ ὄντως ηγάπησας.

Νενίκηκας γενναίως τό φρόνημα, τοῦ τυράννου τό ἄθεον πάνσοφε, Χριστοῦ τῆ πίστει νευρούμενος.

Θεοτοκίον

Ανέκφραστος ἡ σύλληψις γέγονε, σοῦ Παρθένε ο τόκος ἀπόρρητος, διαμεμένηκεν ἀχραντε.

Προεόρτιος

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Ὡς Ἰωνάν τόν προφήτην, ἐλυτρώσω τοῦ κήτους, Χριστέ ο Θεός, καμέ τοῦ βυθοῦ πταισμάτων, ἀνάγαγε καί σώσόν με, μόνη φιλόανθρωπε».

Εχρηματίσθη Πρεσβύτης, μή θανείν, πρίν ἰδεῖν τόν Δεσπότην Χριστόν, ἀγκάλαις δέ σήμερον φέρει, καί τούτον προσδεικνύει, παντί τῷ λαῷ Ἰσραήλ.

Τόν ποιητήν τῶν αἰώνων, ο Πρεσβύτης ὡς βρέφος δεξάμενος, Θεόν προαιώνιον ἔγνω, καί φῶς ἐθνῶν, καί δόξαν, τοῦ Ἰσραήλτόν Χριστόν.

Νυν Συμεων προφητεύει, νύν ἡ Ἄννα ἀνομολογεί τῷ Θεῷ, ὁ μὲν τῆ Μητρί καί Παρθένῳ, ἡ δέ τό ἐκ Παρθένου ἀναδειχθέντι σαρκί.

Θεοτοκίον

Ὡ μακαρία κοιλία, πόθεν ταύτην τήν δόξαν ἐβλάστησας; Θεός τό τεχθέν ὦ Παρθένε, καί φῶς ἐθνῶν, καί δόξα καί ἀπολύτρωσις,

Τοῦ Μάρτυρος

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Ξηράνας τās μισαράς σπονδάς, καί κνίσσης μιάσματα, μανίας εἰδωλικάς, σοῖς αίμασιν ἐνδοξε, κατήρδευσας ἅπαντα, τά τῆς Ἐκκλησίας, εὐγενή Τρύφων βλαστήματα.

Ἰχώρες μαρτυρικοί, ὡς μύρον εὐωδιάζουσι, τό αίμα τῶν Ἀθλητῶν, πηγάζει ἰάματα, ἡ κόνις τοῦ σώματος, ψυχάς ἀγιάζει, τῶν πιστῶς θεραπευόντων αὐτοῦς.

Θεοτοκίον

Ὡς ἐμψυχος κιβωτός, ἐδέξω Λόγον τόν ἀναρχον, ὡς ἅγιον ἱερόν, τόν Κτίστην ἐχώρησας, ὡς θρόνος πυρίμορφος, φέρεις τόν Δεσπότην, Θεομήτορ πάσης κτίσεως.

Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, ο Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'
Ὡς απαρχάς

Τριαδική στερρότητι, πολυθειῖαν ἔλυσας ἐκ τῶ περάτων Αοίδιμε, τίμιος ἐν Κυρίῳ γενόμενος, καί νικήσας τυράννους ἐν Χριστῷ, τῷ Σωτήρι τό στέφος εἴληφας τῆς μαρτυρίας σου, καί χαρίσματα θεῶν ἰάσεων, ὡς ἀήττητος.

Ὁ Οἶκος

Ἱεράν πανδαισίαν προτίθεται φιλεόρτων τό σύστημα σήμερον, Προεόρτια σύμβολα φέρουσαν, τοῦ Κυρίου τεσσαρακονθήμερον τήν ἐκ Παρθένου φρικτήν γέννησιν, καί Πρεσβύτου σεπτοῦ εναγκάλισιν, καί σεπτοῦ Ἀθλοφόρου μνημόσυνα, δι' αὐτόν γάρ τόν Χριστόν, τελειούται νικητικῶς, ὡς ἀήττητος.

Συναξάριον

Τή Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Τρύφωνος.

Στίχοι

- Σύ δέ Τρύφων τί; τό ξίφος θνήσκω φθάσας.
- Καιρός δέ τίς σου τοῦ τέλους; Νουμηνία.
- Ἐν Φεβρουαρίοιο Τρύφων πρό τοίμης θάνε πρώτη.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν Γαλατία.

Τή αὐτή ἡ μέρα, Μνήμη τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν Βενδιμιανού.

Στίχοι

- Βενδιμιανός δένδρον ἀρετῆς μέγα,
- Φυτευθέν ἐἰς γήν, καί μεταχθέν ἐἰς πόλον.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν καί ὁμολογητοῦ Βασιλείου, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης ὁρμωμένου ἐξ Ἀθηνῶν.

Τή αὐτή ημέρα, ὁ Ὅσιος Τιμόθεος ἐν εἰρήνῃ τελειούται.

Στίχοι

- Τιμόθεος μετέσχε τιμῆς τῆς ἄνω,
- Μή τι προκρίνας τῆς Θεοῦ τιμῆς κάτω.

Τή αὐτή ημέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς θεῶν, μετὰ δύο παιδῶν, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Θνήσκουσι παισίν εὐπροθύμως ἐκ ξίφους.
- Ὅλη θεῶν εἶπετο προθυμία.

Τή αὐτή ημέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Καρίων, τήν γλώτταν ἐκτμηθεῖς, τελειούται.

Στίχοι

- Φωνῆς στερῆσει γλωπτόμητος Καρίων,

- Γλωσσών πλάνων έπαυσεν υθλοφωνίαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Περπετούας, καί τών σύν αυτή Σαύρου, Ρευκάτου, Σατορλίνου, Σεκούνδου καί Φηλικιτάτης.

Στίχοι

- Τήν τών σφαγέντων Περπετούα πεντάδα,
- Ήμειψε, συσφαγείσα πρός τήν εξάδα.

Ο Άγιος Νεομάρτυς Αναστάσιος ο εκ Ναυπλίου, καί εν Ναυπλίω ματυρήσας κατά τό 1654, εις λεπτά τμηθείς τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο τών Πατέρων Θεός, μή κατασχύνης ημάς, αλλά δώρησαι ημίν, εν παρρησία βοάν σοι. Ευλογητός εί ο Θεός».

Ο ενοικήσας Θεός, εν γαστρί τής Παρθένου, εν αγκάλαις Συμεών, ώσπερ εν θρόνω πυρίνω, σήμερον ενθρονίζεται.

Σύ τό γεώδες ημών, προσλαβόμενος Λόγε, ενηπίασας σαρκί, καί νομικών καθαρσιών, μετέσχες ώσπερ νήπιον.

Η σώφρων Άννα ημίν, προφητεύει τό μέλλον, καί προλέγει μυστικώς, τήν τών εθνών προσδοκίαν, καί Ισραήλ τήν λύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Χαίρε η άσπορος γή, η τόν Λόγον εκ μήτρας, δίχα σπέρματος ανδρός, σεσαρκωμένον τεκούσα, η σκέπη τών ψυχών ημών.

Τού Μάρτυρος

Οι εκ τής Ιουδαίας

Στεφηφόρος χορεύεις, τοίς χοροίς τών Μαρτύρων συνευφραινόμενος, τήν πλάνην γάρ νικήσας, εν λόγω αληθείας, αναμέλπεις γηθόμενος, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ο Δεσπότης τών όλων, τών αυτού παθημάτων, στέφει τόν Μάρτυρα, καί τούτον εναυλίζει, σκηναίς επουρανόις, κεκραγότα καί λέγοντα. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Νέον φέρουσα βρέφος, τόν πρό πάντων αιώνων Θεόν Πανάμωμε, εκ σου σωματωθέντα, μή παύση δυσωπούσα, τού σωθήναι τούς ψάλλοντας. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Προεόρτιος

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν Βασιλέα Χριστόν, όν ωμολόγησαν οι αιχμάλωτοι Παίδες, εν τή καμίνω λέγοντες μεγάλη τή φωνή. Πάντα τά έργα υμνεíte ως Κύριον».

Τόν δι' ημάς Καθημάς, βρέφος γενόμενον, υπό νόμον αχθέντα, ίνα τού νόμου πάντας απαλλάξη τού γραπτού, πάντα τά έργα υμνεíte ως Κύριον.

Ιδών σε φώς ως νοερόν, Συμεών ο πρεσβύτες, αγκάλαις υπεδέξατο βοών. Νύν απολύεις με Λόγε, πρός τήν εν τώ πνεύματι, ζωήν εκ τής προσκαίρου.

Τόν πρό αιώνων Θεόν, τόν ευδοκήσαντα δι' ημάς νηπιάσαι, καί εν χερσί δεχθήναι τού πρεσβύτου Συμεών, πάντα τά έργα υμνεíte ως Κύριον.

Θεοτοκίον

Τόν Βασιλέα Χριστόν, όν ημίν έτεκεν η Παρθένος Μαρία, καί μετά τόκον έμεινε Παρθένος αγνή, πάντα τά έργα υμνεíte ως Κύριον.

Τού Μάρτυρος Επταπλασίως κάμινον

Μέχρι τομής καί καύσεως, μέχρις αίματος χύσεως, μέχρι καί θανάτου, τελευταίον ήθλησας, αντικαθιστάμενος, πρός αμαρτίαν Μάρτυς Χριστού, νύν δέ τής ζωής, τής εν Χριστώ κρυπτομένης, λαβόμενος κραυγάζεις. Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Επί τής γής ηγώνισαι, δυσσεβέσι μαχόμενος, πρός απατηλήν, καί θεομάχον πλάνησιν, πικρώς αναγκάζουσιν, εν ουρανοίς δέ Τρύφων τρυφάς, στεφανηφορών, καί σύν Αγγέλοις κραυγάζων. Οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τυραννικήν διήλεγξας, αθεότητα Πάνσοφε, καί δαιμονικήν θεομαχίαν έσβεσας, ροαίς τών αιμάτων σου, τόν εν Τριάδι ένα Θεόν, αξιοπρεπώς καί καθαρώς αναγγέλλων, καί σέβων καί κραυγάζων. Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρήμασι σοίς επόμενοι, μακαρίζομεν Πάναγνε, σέ τήν μακαρίαν, τήν σαρκί γεννήσασαν, τόν όντως μακάριον, τόν φώς οικούντα άδυτον, καί φωταγωγόν καί φωτοδότην Δεσπότην, όν Παίδες ευλογούσιν, Ιερείς ανυμνούσι, λαοί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ό τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών. Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν, ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Προεόρτιος

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Μεγαλύνομεν πάντες, τήν φιλανθρωπίαν σου, Κύριε Σωτήρ ημών, η δόξα τών δούλων σου, καί στέφανος τών πιστών, ο μεγαλύνας την μνήμην τής τεκούσης σε».

Ο πλαξίν εγχαράξας, τόν τού γράμματος νόμον, χερσίν αγκαλίζεται, Πρεσβύτου ως νήπιον, καί αγιάγραφον ημίν, υπαγορεύει νόμον τό Ευαγγέλιον.

Σήμερον εν τώ ναώ, Συμεων ό πρεσβύτης, αγκάλαις εδέξατο, Χριστόν τόν Θεόν ημών, καί εβόησε λέγων. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα.

Τών Αγγέλων αι τάξεις, εν σαρκί κατιδούσαι, τόν Κτίστην τόν ίδιον, ως βρέφος γενόμενον, αγκάλαις τού Πρεσβύτου, τούτον εν φόβω υμνούσαι εδόξαζον.

Συμεων Θεοδόχε, τού Κυρίου αυτόπτα, καί νόμου καί χάριτος, αρχή καί συμπέρασμα, μείαν ποιού καί ημών, τών τιμωντων τήν σεπτήν σου μετάστασιν.

Θεοτοκίον

Χαίρε πάνσεμνε Αγνή, παρθενίας καύχημα, καί τού κόσμου η χαρά, Μαρία Μήτηρ καί δούλη, τού Σωτήρος Χριστού, αυτόν δυσώπει υπέρ τών ψυχών ημών.

Τού Μάρτυρος Σέ τήν απειρόγαμον

Υπέρ τά ορώμενα, αι τών Μαρτύρων προσδοκίαι, πλήρης αθανάτου λήξεως, καθοράται η τούτων ελπίς, πλήρης θυμηδίας καί χαράς, καί φαιδρότητας ανεκφράστου, όθεν αξίως μακαρίζονται.

Φώς εγένου δεύτερον, φωτί τώ πρώτω προσπελάσας, αίγλη τού αυτού πυρσούμενος, καί μορφούμενος Τρύφων σοφέ, καί ταίς αυτού χορηγουμέναις, ελλάμψεσι διαλάμπων, όθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ώφθης ακατάπληκτος, εν τοίς αγώσιν Αθλοφόρε, ώφθης αληθώς επώνυμος, τής ενθέου καί θείας τρυφής, ής νύν απολαύων, καί τρανώς ενηδόμενος, σωτηρίαν τοίς σέ τιμώνσιν ημίν αίτησαι.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον τό φρόνημα, Θεογεννήτορ τής σαρκός μου, ζώωσον ψυχής τήν νέκρωσιν, ενεργεία τής όντως ζωής, τής εκ σου τεχθείσης κατά σάρκα, δι' άφατον ευσπλαγχνίαν, καί σωτηρίαν τών υμνούντων σε.

Ο Ειρμός

«Σέ τήν απειρόγαμον, Θεού Μητέρα τού Υψίστου, σέ τήν υπέρ νούν

κυήσασαν, διά λόγου τόν όντως Θεόν, τήν υψηλότεραν τών αχράντων Δυνάμεων, ασιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Μάρτυρος Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Τρυφής κατεμφορούμενος, παραδόξου καί θείας, Αγγέλοις ομοδίαιτος, εχρημάτισας Μάκαρ, καί χήνας νέμων εν νάπαις, πρός Θεού απείληφας, τήν χάριν τών ιαμάτων, Τρύφων Μεγαλομάρτυς, θεραπεύειν τών βροτών, τάς ασθενείας καί νόσους.

Προεόρτιον, όμοιον

Τόν παίδα προσκομίσασα, η πανάμωμος Κόρη, εν Ιερώ τετέλεκε, τά τού νόμου, καί τούτον, αγκάλαις ως εδέξατο, Συμεων ο δίκαιος, αντέφησε τή Παρθένω. Ούτος κείται εις πτώσιν, καί ανάστασιν πολλών, καί εις σημείον εν κόσμω.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Ρύπου δίχα Χριστός, γεννάται εκ Παρθένου, ως εκ Πατρός αρρεούστως, Υιός πρό Εωσφόρου, ό τόν Αδάμ λυτρούμενος.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Πύλαι τών ουρανών, ανοίχθητε, Χριστός γάρ, εν τώ ναώ ως βρέφος, υπό Μητρός Παρθένου, Θεώ Πατρί προσάγεται.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Δέχου ώ Συμεών, τόν Κύριον τής δόξης, καθως εχρηματίσθης, εκ Πνεύματος Αγίου, ιδού γάρ παραγέγονε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ο κτίστης ουρανού καί γής, εν αγκάλαις εβαστάζετο, υπό Αγίου Συμεών, τού πρεσβύτου σήμερον, αυτός γάρ εν Πνεύματι Αγίω έλεγε. Νύν ηλευθέρωμαι, είδον γάρ τόν Σωτήρά μου.

Η λοιπή, Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η Υπαπαντή τού Κυρίου, καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν τά τρία

Προσόμοια Στιχηρά, δευτερούντες τό πρώτον.

Ἦχος α'
Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τόν απερίγραπτον Λόγον καί υπερούσιον, τόν ουρανίους θρόνους, εποχούμενον δόξη, εισδέχεται αγκάλαις ο Συμεών, εκβοών. Νύν απόλυσον, κατά τό ρήμά σου Σώτερ, η τῶν πιστῶν, σωτηρία καί απόλαυσις.

Βρέφος ορών σε εβόα ο θαυμαστός Συμεών, τόν πρό αιώνων Λόγον, εκ Πατρός γεννηθέντα. Φρίπτω καί πτοούμαι χερσίν εμαίς, αγκαλίσασθαι Δέσποτα, αλλ' εν ειρήνη τόν δούλόν σου εκζητώ, νύν απόλυσον ως εύσπλαγχνος.

Νύν ανοιγέσθω η πύλη η επουράνιος, ο εκ Πατρός αχρόνως, γεννηθείς Θεός Λόγος, ετέχθη εκ Παρθένου, σάρκα λαβών, τήν βροτείαν βουλόμενος, ανακαλέσασθαι φύσιν ως αγαθός, καί βαλείν εν δεξιά τού Πατρός.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'
Ανδρέου Κρήτης

Σήμερον η Ιερά Μήτηρ, καί τού Ιερού υψηλοτέρα, επί τό Ιερόν παραγένονεν, εμφανίζουσα τώ κόσμω, τόν τού κόσμου Ποιητήν, καί νόμου πάροχον, όν καί εν αγκάλαις υποδεξάμενος, ο πρεσβύτες Συμεών, γεραίρων εκραύγαζε. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου, ότι είδόν σε τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ημῶν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια,

Ἦχος β'
Οίκος τού Εφραθά

Σήμερον ο Σωτήρ, ως βρέφος προσηνέχθη, εν τώ ναώ Κυρίου, καί χερσί γηραλέαις, ο Πρέσβυς τούτον δέχεται.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Άνθραξ ο προοφθείς, τώ θείω Ησαΐα, Χριστόν ως εν λαβίδι, χερσί τής Θεοτόκου, νύν τώ Πρεσβύτη δίδοται.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνῶν, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Φόβω τε καί χαρά, αγκάλαις τόν Δεσπότην, ο Συμεών κατέχων, ζωής ητείτο λύσιν, υμνῶν τήν Θεομήτορα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέχου ώ Συμεών, η Πάναγνος εβόα, εν αγκάλαις ως βρέφος, τόν Κύριον τής δόξης, καί κόσμου τό σωτήριον.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, εκ σου γάρ ανέτειλεν ο Ήλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου και σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτήν τών ψυχών ημών, χαριζόμενος ημίν και τήν Ανάστασιν.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' και ψάλλομεν τά Ιδιόμελα ταύτα Στιχηρά, δευτερούντες αυτά.

Ήχος α'

Γερμανού Πατριάρχου

Λέγε Συμεών, τίνα φέρων εν αγκάλαις, εν τώ ναώ αγάλλη; τίτι κράζεις και βοάς; Νύν ηλευθέρωμαι, είδον γάρ τόν Σωτήρά μου. Ούτός εστιν, ο εκ Παρθένου τεχθείς, ούτός εστιν ο εκ Θεού Θεός Λόγος, ο σαρκωθείς δι' ημάς, και σώσας τόν άνθρωπον. Αυτόν προσκυνήσωμεν.

Δέχου Συμεών, όν υπό τόν γνόφον, Μωσής νομοθετούντα, προεώρα εν Σινά, βρέφος γενόμενον, νόμω υποταπτόμενον. Ούτός εστιν, ο διά νόμου λαλήσας ούτός εστιν, ο εν Προφήταις ρηθείς, ό σαρκωθείς δι' ημάς, και σώσας τόν άνθρωπον. Αυτόν προσκυνήσωμεν.

Δεύτε και ημείς, άσμασιν ενθέοις, Χριστώ συναντηθώμεν, και δεξώμεθα αυτόν, ού τό σωτήριον ο Συμεών εύρακεν. Ούτός εστιν, όν ο Δαυϊδ καταγγέλλει ούτός εστιν, ό εν Προφήταις λαλήσας, ο σαρκωθείς δι' ημάς, και νόμω φθεγγόμενος. Αυτόν προσκυνήσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ιωάννου Μοναχού

Ανοιγέσθω η πύλη τού ουρανού σήμερα, ο γάρ άναρχος Λόγος τού Πατρός, αρχήν λαβών χρονικήν, μή εκστάς τής αυτού θεότητος, υπό Παρθένου ως βρέφος τεσσαρακονθήμερον, Μητρός εκών προσφέρεται, εν ναώ τώ νομικώ και τούτον αγκάλαις εισδέχεται ο Πρέσβυς. Απόλυσον κράζων, ο δούλος τώ Δεσπότη, οι γάρ οφθαλμοί μου είδον τό σωτήριόν σου, ο ελθών εις τόν κόσμον, σώσαι γένος ανθρώπων, Κύριε, δόξα σοι.

Είσοδος, Προκείμενον, και τά Αναγνώσματα.

Τής Εξόδου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 12, 51 & 13, 2 και εκλογή)

Ελάλησε Κύριος πρός Μωσήν τή ημέρα εκείνη, ή εξήγαγε τούς υιούς Ισραήλ εκ γής Αιγύπτου, λέγων, αγίασόν μοι πάν πρωτότοκον πρωτογενές, διανοίγον πάσαν μήτραν εν τοίς υιοίς, Ισραήλ. Είπε δέ Μωϋσής πρός τόν λαόν. Μνημονεύετε τήν ημέραν ταύτην, εν ή εξήλθετε εκ γής Αιγύπτου, εξ οίκου δουλείας, εν γάρ χειρί κραταιά εξήγαγεν υμάς Κύριος εντεύθεν. Καί φυλάξασθε τόν νόμον αυτού. Καί έσται, ως άν εισαγάγη σε Κύριος ο Θεός εις

τήν γήν τών Χαναναίων, ὃν τρόπον ὤμοσε τοῖς πατράσι σου, καί αφοριεῖς πᾶν διανοίγον μήτραν τὰ ἀρσενικά τῷ Κυρίῳ. Εἴαν δέ ερωτήσῃ σε μετὰ ταῦτα ὁ υἱός σου λέγων. Τί τοῦτο; καί ερεῖς αὐτῷ. Ὅτι ἐν χειρὶ κραταιᾷ ἐξήγαγεν ἡμᾶς Κύριος ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας. Ἡνίκα δέ ἐσκήρυνε Φαραὼ τοῦ ἐξαποστεῖλαι ἡμᾶς, ἀπέκτεινε Κύριος πᾶν πρωτότοκον ἐν γῇ Αἰγύπτου, ἀπὸ πρωτοτόκων ἀνθρώπων ἕως πρωτοτόκων κτηνῶν, διὰ τοῦτο ἐγὼ θύω τῷ Κυρίῳ πᾶν διανοίγον μήτραν τὰ ἀρσενικά, καί πᾶν πρωτότοκον τῶν υἱῶν μου λυτρώσομαι. Καί ἔσται εἰς σημεῖον ἐπὶ τῆς χειρός σου, καί ἀσάλευτον πρό τῶν ὀφθαλμῶν σου, ὅτι οὕτως ἔφη Κύριος ὁ παντοκράτωρ. Ὅτι τὰ πρωτότοκα τῶν υἱῶν σου δώσεις ἐμοί. Καί ἔσται πᾶς ὅς ἂν τέξῃ παιδίον ἄρσεν, τῆ ἡμέρα τῆ ογδὴ περιτεμεί τὴν σάρκα τῆς ακροβυστίας αὐτοῦ. Καί τριάκοντα καὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ εἰσελεύσεται εἰς τὸ ἀγιαστήριον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἱερέα, ἕως πληρωθῶσιν αἱ ἡμέραι τῆς καθάρσεως. Καί μετὰ ταῦτα προσοίσει τῷ Κυρίῳ ἀμνὸν ἐνιαύσιον ἀμωμον εἰς ὀλοκαύτωμα, καί νεοσσὸν περιστερᾶς, ἢ Τρυγόνος, ἐπὶ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου πρὸς τὸν Ἱερέα, ἢ ἀντὶ τούτων, προσοίσει ἐναντὶ Κυρίου δύο νεοσσούς περιστερῶν, ἢ δύο τρυγόνας. Καί ἐξιλάσεται περὶ αὐτοῦ ὁ Ἱερεὺς, ὅτι ἀπόδομα ἀποδεδομένοι οὗτοί μοι εἰσιν ἐκ πάντων τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, καί εἴληφα αὐτούς, καί ἡγίασα αὐτούς ἐμοί, ἀντὶ τῶν πρωτοτόκων τῶν Αἰγυπτίων, ἢ ἡμέρα ἐπάταξα πᾶν πρωτότοκον ἐν γῇ Αἰγύπτου, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, εἶπεν ὁ Θεός ὁ ὑψιστος, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. 6, 1-12)

Ἐγένετο τοῦ ἔτους, οὐ ἀπέθανεν Οὐζίας ὁ Βασιλεὺς, εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου, καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ Σεραφίμ εἰστήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ, ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνὶ καὶ ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνὶ, καὶ ταῖς μὲν δυοῖς κατεκάλυπτον τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ταῖς δὲ δυοῖς κατεκάλυπτον τοὺς πόδας, καὶ ταῖς δυοῖς ἐπέταντο. Καὶ ἐκέκραγεν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον καὶ ἔλεγον, «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ». Καὶ ἐπήρθη τὸ ὑπέρθυρον ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἢ ἐκέκραγον, καὶ ὁ οἶκος ἐνεπλήσθη καπνοῦ. Καὶ εἶπον. Ὡ τάλας ἐγώ! (ὅτι κατανένυγμαί) ὅτι ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχων, ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχοντος ἐγὼ οἰκῶ, καὶ τὸν Βασιλέα Κύριον Σαβαωθεῖδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου. Καὶ ἀπεστάλη πρὸς με ἐν τῶν Σεραφίμ, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου. Καὶ ἤψατο τοῦ στόματός μου, καὶ εἶπεν, Ἰδοὺ, ἤψατο τοῦτο τῶν χειλέων σου καὶ ἀφελεί τὰς ανομίας σου, καὶ τὰς ἀμαρτίας σου περικαθαριεῖ. Καὶ ἤκουσα τῆς φωνῆς Κυρίου λέγοντος. Τίνα ἀποστείλω; καὶ τίς πορεύσεται πρὸς τὸν λαόν τούτον, καὶ εἶπον, Ἰδοὺ ἐγὼ εἰμι, ἀπόστειλὸν με. Καὶ εἶπε, Πορεύθητι, καὶ εἶπέ τῷ λαῷ τούτῳ, Ἀκοῆ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνήτε, καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε. Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὡσὶ βάρεως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μὴ ποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὡσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνώσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσομαι αὐτούς. Καὶ εἶπα, Ἐως πότε, Κύριε; καὶ εἶπεν, Ἐως ἂν ἐρημωθῶσι πόλεις παρά τὸ μὴ κατοικεῖσθαι, καὶ

οίκοι παρά τό μή είναι ανθρώπους, καί η γή καταλειφθήσεται έρημος. Καί μετά ταύτα μακρυνεί ο Θεός τούς ανθρώπους, καί πληθυνθήσονται οι εγκαταλειφθέντες επί τής γής.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 19, 1-6, 12, 16, 19-21)

Ιδού Κύριος καθήσεται επί νεφέλης κούφης, καί ήξει εις Αίγυπτον, καί σεισθήσεται τά χειροποίητα Αιγύπτου από προσώπου αυτού, καί η καρδιά αυτών ηττηθήσεται εν αυτοίς. Καί ταραχθήσεται τό πνεύμα αυτών εν αυτοίς, καί τήν βουλήν αυτών διασκεδάσω, καί παραδώσω τήν Αίγυπτον εις χείρας κυρίων σκληρών, τάδε λέγει Κύριος Σαβαώθ. Καί πίνονται οι Αιγύπτιοι ύδωρ τό παρά θάλασσαν, ο δέ ποταμός εκλείπει καί ξηρανθήσεται. Τάδε λέγει Κύριος, Πού εισι νύν οι σοφοί σου; καί αναγγειλάτωσάν σοι, καί ειπάτωσαν. Τί βεβούλευται Κύριος Σαβαώθ επ' Αίγυπτον. Τή ημέρα εκείνη έσονται οι Αιγύπτιοι ως γυναίκες, εν φόβω καί εν τρόμω από προσώπου τής χειρός Κυρίου Σαβαώθ, ήν αυτός επιβαλεί αυτοίς. Καί έσται θυσιαστήριον τώ Κυρίω εν χώρα Αιγυπτίων, καί στήλη προς τό όριον αυτής τώ Κυρίω. Καί έσται εις σημείον εις τόν αιώνα Κυρίω εν χώρα Αιγύπτου, ότι κεκράζονται προς Κύριον, καί αποστελεί αυτοίς άνθρωπον, ός σώσει αυτούς. Καί γνωστός έσται Κύριος τοίς Αιγυπτίοις, καί γνώσονται οι Αιγύπτιοι τόν Κύριον εν τή ημέρα εκείνη, καί ποιήσουσι θυσίαν καί δώρον, καί εύξονται ευχάς τώ Κυρίω, καί αποδώσουσι.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α' Ανατολίου

Ο παλαιός ημερών, ο καί τόν νόμον πάλαι εν Σινά δούς τώ Μωσει, σήμεραν βρέφος οράται, καί κατά νόμον, ως νόμου Ποιητής, τόν νόμον εκπληρών, ναύ προσάγεται, καί τώ Πρεσβύτη επιδίδοται. Δεξάμενος δέ τούτον Συμεών ο δίκαιος, καί τών δεσμών τήν έκβασιν ιδών τελεσθείσαν, γηθοσύνως εβόα. Είδον οι οφθαλμοί μου, τό απ' αιώνος Μυστήριον αποκεκρυμμένον, επ' εσχάτων τούτων ημερών φανερωθέν, φώς διασκεδάζον, τών απίστων εθνών τήν σκοτόμαιναν, καί δόξαν τού νεολέκτου Ισραήλ, διό απόλυσον τόν δούλόν σου, εκ τών δεσμών τούδε τού σαρκίου, προς τήν αγήρω καί θαυμασίαν άληκτον ζωήν, ο παρέχων τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Ο αυτός

Ιωάννου Μοναχού

Σήμεραν ο πάλαι τώ Μωσει, εν Σινά νόμον επιδούς, τοίς νομικοίς υποκύπτει θεσμοίς, δι' ημάς εύσπλαγχνος γεγονώς. Νύν ο καθαρός Θεός, ως παιδίον άγιον, μήτραν διανοίξαν αγνήν, εαυτώ ως Θεός συγκομίζεται, τής τού νόμου κατάρας ελευθερών, καί φωτίζων τάς ψυχάς ημών.

Ήχος β'

Ανδρέου Πυρού

Όνπερ οι άνω Λειτουργοί τρόμω λιτανεύουσι, κάτω νύν ο Συμεών, υλικαίς αγκάλαις δεχόμενος, τό θεϊόν τοίς ανθρώποις ενούσθαι εκήρυττε, καί βροτόν τόν ουράνιον Θεόν οπτανόμενος, αναχωρών τών επί γής, χαρμονικώς

ανέκραζεν, ο τοῖς ἐν σκότει τό ἀνέσπερον φῶς ἀποκαλύπτων, Κύριε δόξα σοι,

**Ο αὐτός
Γερμανοῦ**

Σήμερον Συμεών ἐν ταῖς ἀγκάλαις, τόν Κύριον τῆς δόξης υποδέχεται, ὄν ὑπὸ τόν γνόφον πρῶην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο, ἐν τῷ ὅρει τῷ Σινά πλάκας δόντα αὐτῷ. Οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν τοῖς Προφήταις λαλῶν, καί τοῦ νόμου Ποιητής, οὗτός ἐστιν ὄν ὁ Δαυῖδ καταγγέλλει, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, ὁ ἔχων τό μέγα καί πλούσιον ἔλεος.

**Ο αὐτός Γερμανοῦ
Οι δέ, Ἰωάννου Μοναχοῦ**

Τόν ἱερόν ἡ ἱερά Παρθένος προσεκόμισεν, ἐν ἱερῷ τῷ ἱερῷ, πλώσας δέ ἀγκάλας ὁ Συμεών, ἐδέξατο τούτον ἀγαλλόμενος, καί ἐβόησε. Νῦν ἀπολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τό ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Ο αὐτός, Τοῦ αὐτοῦ

Ὁ Κτίστης οὐρανοῦ καί γῆς, ἐν ἀγκάλαις ἐβαστάζετο, ὑπὸ ἀγίου Συμεών τοῦ πρεσβύτου σήμερον, αὐτός γάρ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἔλεγε. Νῦν ἠλευθέρωμαι, εἶδον γάρ τόν Σωτήρά μου.

**Ο αὐτός, Ανατολίου
Οι δέ, Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου**

Σήμερον Συμεων ὁ πρεσβύτερος, ἐν τῷ Ναῷ εἰσέρχεται, χαίρων τῷ πνεύματι τόν Νομοδότην Μωσέως, καί πληρωτὴν τοῦ νόμου, ἀγκάλαις εἰσδέξασθαι, ἐκεῖνος μὲν, διὰ γνόφου καί φωνῆς ἀμυδράς, θεόπτης ἠξίωτο, καί κεκαλυμμένῳ προσώπῳ τῶν Ἑβραίων τὰς ἀπίστους καρδίας διήλεγξεν, οὗτος δέ, τόν προαιώνιον Λόγον τοῦ Πατρὸς, σωματωθέντα ἐβάστασε, καί τῶν Ἐθνῶν ἀπεκάλυψε τό φῶς, τόν Σταυρόν καί τὴν Ἀνάστασιν. Καί Ἄννα Προφήτις ἀναδείκνυται, τόν Σωτήρα λυτρωτὴν τοῦ Ἰσραὴλ κηρύττουσα. Αὐτῷ βοήσωμεν. Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

**Ἦχος δ'
Ἀνδρέου Κρήτης**

Σήμερον ἡ ἱερά Μητηρ, καί τοῦ ἱεροῦ υψηλοτέρα, ἐπὶ τό ἱερόν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ, τόν τοῦ κόσμου Ποιητὴν, καί τοῦ νόμου πάροχον, ὄν καί ἐν ἀγκάλαις υποδεξάμενος, ὁ πρεσβύτερος Συμεών, γεραίρων ἐκραύγαζε. Νῦν ἀπολύεις τόν δούλόν σου, ὅτι εἶδόν σε τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Δόξα... Ἦχος πλ. α'
Τοῦ αὐτοῦ**

Ἐρευνάτε τὰς Γραφὰς, καθὼς εἶπεν ἐν Εὐαγγελίοις Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ἐν αὐταῖς γάρ εὐρίσκομεν αὐτόν, Τικτόμενον καί σπαργανούμενον, τιθηνούμενον καί γαλακτοτροφούμενον, περιτομὴν δεχόμενον, καί ὑπὸ Συμεών βασταχθέντα, οὐ δοκῆσει οὐδέ φαντασία, ἀλλ' ἀληθεία τῷ κόσμῳ φανέντα, πρὸς ὄν βοήσωμεν, ὁ πρὸ αἰῶνων Θεός, δόξα σοι.

**Καί νῦν... Ο αὐτός
Γερμανοῦ, οἱ δέ Ανατολίου**

Ὁ παλαιός ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκί, ὑπὸ Μητρός Παρθένου τῷ ἱερῷ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πληρῶν τό ἐπάγγελμα, ὄν Συμεών δεξάμενος ἔλεγε. Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ κατὰ τό ρῆμά σου τόν δούλόν σου, εἶδον γάρ

οι οφθαλμοί μου τό σωτηριόν σου Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΙΔΙΟΜΕΛΑ

Ἦχος βαρύς Κοσμά Μοναχού

Κατακόσμησον τόν νυμφώνά σου Σιών, καί υπόδεξαι τόν Βασιλέα Χριστόν, άσπασαι τήν Μαριάμ, τήν επουράνιον πύλην, αύτη γάρ θρόνος Χερουβικός ανεδείχθη, αύτη βαστάζει τόν Βασιλέα τής δόξης, νεφέλη φωτός υπάρχει η Παρθένος, φέρουσα εν σαρκί Υιόν πρό Εωσφόρου, όν λαβών Συμεών εν αγκάλαις αυτού εκήρυξε λαοίς, Δεσπότην αυτόν είναι, ζωής καί τού θανάτου, καί Σωτήρα τού κόσμου.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Τόν εκλάμψαντα πρό αιώνων εκ Μητρός, επ' εσχάτων δέ εκ μήτρας Παρθενικής, φέρουσα εν τώ ναώ, η απειρογάμος Μήτηρ, τόν εν Σιναίω νομοθετήσαντα όρει, τή διατάξει τή νομική πειθαρχούντα, προσήγεν Ιερεί, πρεσβύτη καί δικαίω, Χριστόν τόν Κύριον, ιδείν χρηματισθέντι, όν δεξάμενος Συμεών εν ταίς αγκάλαις αυτού, ηγαλλιάσατο βοών, Θεός υπάρχει ούτος, Πατρί συναΐδιος, καί Λυτρωτης τών ψυχών ήμών.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Τόν οχούμενον εν άρμασι Χερουβίμ, καί υμνούμενον εν άσματι Σεραφίμ, φέρουσα εν αγκάλαις η Θεοτόκος Μαρία, απειρογάμως εξ αυτής σαρκωθέντα, τόν Νομοδότην νόμου, πληρούντα νόμου τάξιν, εδίδου χερσί πρεσβύτου Ιερέως, ζωήν δέ φέρων, ζωής ητείτο λύσιν, λέγων, Δέσποτα, νύν απόλυσόν με, μηνύσαι τώ Αδάμ, ως είδον άτρεπτον βρέφος, Θεόν προαιώνιον, καί Σωτήρα τού κόσμου.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ' Ανδρέου Κρήτης

Ο τοίς Χερουβίμ εποχούμενος, καί υμνούμενος υπό τών Σεραφίμ, σήμεραν τώ θείω Ιερώ κατά νόμον προσφερόμενος, πρεσβυτικάίς ενθρονίζεται αγκάλαις, καί υπό Ιωσήφ εισδέχεται δώρα θεοπρεπώς, ως ζεύγος τρυγόνων τήν αμίαντον Εκκλησίαν, καί τών εθνών τόν νεόλεκτον λαόν, περιστερών δέ δύο νεοσσούς, ως αρχηγός Παλαιάς τε καί Καινής. Τού πρός αυτόν χρησμού δέ Συμεών, τό πέρας δεξάμενος, ευλογών τήν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, τά τού πάθους σύμβολα τού εξ αυτής προηγόρευσε, καί παρ' αυτού εξαιτείται τήν απόλυσιν βοών. Νύν απολύεις με Δέσποτα, καθώς προεπηγγείλω μοι, ότι είδόν σε τό προαιώνιον φώς, καί Σωτήρα Κύριον τού Χριστωνύμου λαού.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, εκ σου γάρ ανέτειλεν ο ἥλιος τής

δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου καί σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτήν τών ψυχών ημών, χαριζόμενος ημίν καί τήν Ανάστασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Αυτόμελον

Χορός Αγγελικός, εκπληττέσθω τό θαύμα, βροτοί δέ ταίς φωναίς, ανακράζωμεν ύμνον, ορώντες τήν άφατον, τού Θεού συγκατάβασιν, όν γάρ τρέμουσι, τών ουρανών αι Δυνάμεις, γηραλέαι νύν, εναγκαλίζονται χείρες, τόν μόνον φιλόανθρωπον.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο ών σύν τώ Πατρί, επί θρόνου αγίου, ελθών επί τής γής, εκ Παρθένου ετέχθη, καί βρέφος εγένετο, χρόνοις ών απερίγραπτος, όν δεξάμενος, ο Συμεών εν αγκάλαις, χαίρων έλεγε. Νύν απολύεις Οικτίρμον, ευφράνας τόν δούλόν σου.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατέπλαγη Ιωσήφ

Νηπιάζει δι' εμέ, ο Παλαιός τών ημερών, καθαρσίων κοινωνεί, ό καθαρώτατος Θεός, ίνα τήν σάρκα πιστώση μου, τήν εκ Παρθένου. Καί ταύτα Συμεων μυσταγωγούμενος, επέγνω τόν αυτόν, Θεόν φανέντα σαρκί, καί ως ζωήν ησπάζετο, καί χαίρων, πρεσβυτικώς ανεκραύγαζεν. Απόλυσόν με, σέ γάρ κατείδον, τήν ζωήν τών απάντων.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον, Ήχος δ'

Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Στίχ. Εξηρεύξατο η καρδιά μου λόγον αγαθόν λέγω εγώ τά έργα μου τώ βασιλεί η γλώσσά μου κάλαμος γραμματέως οξυγράφου.

Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τής Θεοτόκου...

Καί νύν... τό αυτό...

Είτα Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Ανοιγέσθω η πύλη τού ουρανού σήμερον, ο γάρ άναρχος Λόγος τού Πατρός, αρχήν λαβών χρονικήν, μή εκστάς τής αυτού θεότητος, υπό Παρθένου ως βρέφος τεσσαρακονθήμερον, Μητρός εκών προσφέρεται εν ναώ τώ νομικώ, καί τούτον αγκάλαις εισδέχεται ο Πρέσβυς. Απόλυσον κράζων, ο δούλος τώ Δεσπότη, οι γάρ οφθαλμοί μου είδον τό σωτήριόν σου, ο ελθών εις τόν κόσμον, σώσαι γένος ανθρώπων, Κύριε, δόξα σοι.

Μετά τούτο ψάλλεται ο Κανών, ού η ακροστιχίς.

Χριστόν γεγηθώς Πρέσβυς αγκαλίζεται.

Ποίημα Κοσμά Μοναχού

Ωδή α' Ήχος γ' Ο Ειρμός

«Χέρσον αβυσσοτόκον πέδον ήλιος, επεπόλευσέ ποτε, ωσει τείχος γάρ επάγη, εκατέρωθεν ύδωρ, λαώ πεζοποντοπορούντι, καί θεαρέστως μέλποντι. Ασωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Ρανάτωσαν ύδωρ νεφέλαι. Ήλιος εν νεφέλη γάρ κούφη, εποχούμενος επέστη, ακηράτοις ωλέναις, Χριστός εν τώ ναώ ως βρέφος, διό πιστοί βοήσωμεν. Ασωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ισχύσατε χείρες Συμεών, τώ γήρα ανειμέναι, καί κνήμαι παρειμέναι δέ Πρεσβύτου, αυθυβόλως κινείσθε Χριστού πρός υπαντήν. Χορείαν σύν

Ασωμάτοις στήσαντες, άσωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Συνέσει ταθέντες ουρανοί ευφράνθητε, αγάλλου δέ η γή, υπερθέων γάρ εκ κόλπων, ο τεχνίτης φοιτήσας, Χριστός υπό Μητρός Παρθένου, Θεώ Πατρί προσάγεται, νήπιος ό πρό πάντων, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τό στερέωμα, τών επί σοί πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν, ήν εκτήσω, τώ τιμίω σου αίματι».

Ο πρωτότοκος εκ Πατρός πρό αιώνων, πρωτότοκος νήπιος, Κόρης αφθόρου, τώ Αδάμ χείρας προτείνων επέφανε.

Νηπιόφρονα, τόν γεγονότα απάτη, πρωτόπλαστον έμπαλιν επανορθώσων, Θεός Λόγος, νηπιάσας επέφανε.

Γής απόγονον, παλινδρομήσασαν ταύτη, θεότητος σύμμορφον φύσιν ο Πλάστης, ως ατρέπτως νηπιάσας ανέδειξε.

Κάθισμα 'Ηχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Εν τώ όρει τώ Σινά, πάλαι κατείδε Μωϋσής, τά οπίσθια Θεού, καί αμυδρώς θείας φωνής, κατηξιώθη εν γνόφω τε καί θυέλλη, νύν δέ Συμεών, τόν σαρκωθέντα Θεόν, ατρέπτως δι' ημάς ενηγκαλίσατο, καί γεγηθώς ηπείγετο τών τήδε, πρός τήν ζωήν τήν αιώνιον, διό εβόα. Νύν απολύεις, τόν δούλόν σου Δέσποτα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εκάλυπεν ουρανούς, η αρετή σου Χριστέ, τής κιβωτού γάρ προελθών, τού αγιάσματος σου, τής αφθόρου Μητρός, εν τώ ναώ τής δόξης σου, ώφθης ώς βρέφος, αγκαλοφορούμενος, καί επληρώθη τά πάντα τής σής αι νέσεως».

Γηθόμενος Συμεών, τών απορρήτων μύστα, η Θεοτόκος εβόα, όν υφ' αγίου πάλαι κεχηρημάτισαι Πνεύματος, νηπιάσαντα Λόγον, Χριστόν εναγκαλίζου, κράζων αυτώ. Επλήσθη τά πάντα τής σής αι νέσεως.

Ήν ήλπισας Συμεών ηλικιώτην βρεφών, χαιρών υπόδεξαι Χριστόν, τού Ισραήλ τού θείου τήν παράκλησιν, τόν νόμου Ποιητήν καί Δεσπότην, πληρούντα νόμου τάξιν, κράζων αυτώ. Επλήσθη τά πάντα τής σής αι νέσεως.

Θεώμενος Συμεών Λόγον τόν άναρχον, μετά σαρκός, ως εν θρόνω Χερουβικώ, Παρθένω εποχούμενον, τόν αίτιον τού είναι τά πάντα, ως βρέφος, εκπλαγείς εβόα αυτώ. Επλήσθη τά πάντα τής σής αι νέσεως.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεόν, ὑπ' Ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὡς τάλαντος! ἐβόα, ἐγώ, πρό γάρ εἶδον σωματούμενον Θεόν, φωτός ἀνεσπέρου, καί εἰρήνης δεσπύζοντα».

Συνεῖς ὁ θεῖος Πρέσβυς, τήν προφανείσαν, πάλαι τῷ Προφήτῃ δόξαν, χερσί Λόγον βλέπων Μητρός κρατούμενον, ὡς χαίροις, ἐβόα Σεμνή, ὡς γάρ θρόνος περιέχεις τόν Θεόν, φωτός ἀνεσπέρου, καί εἰρήνης δεσπύζοντα.

Προκύψας ὁ Πρεσβύτης, καί τῶν ἰχνῶν ἐωθέως ἐφαψάμενος, τῆς ἀπειρογάμου καί Θεομήτορος, πύρ, ἔφη, βαστάζεις Ἀγνή, βρέφος φρίπτω ἀγκαλίσασθαι Θεόν, φωτός ἀνεσπέρου, καί εἰρήνης δεσπύζοντα.

Ρύπτεται Ἡσαΐας, τοῦ Σεραφίμ τόν ἀνθρακα δεξάμενος, ὁ Πρέσβυς ἐβόα τῇ Θεομήτορι, σύ ὡσπερ λαβίδι χερσί λαμπρύνεις με, ἐπιδοῦσα ὄν φέρεις, φωτός ἀνεσπέρου, καί εἰρήνης δεσπύζοντα.

Ὡδή ς' Οἰρμός

«Ἐβόησέ σοι, ἰδῶν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τό σωτήριον, ὁ λαοῖς ἐπέστη. Ἐκ Θεοῦ Χριστέ σύ Θεός μου».

Σιών σύ λίθος, ἐναπετέθης, τοῖς ἀπειθούσι προσκόμματος, καί σκανδάλου πέτρα, ἀρραγῆς πιστῶν σωτηρία.

Βεβαίως φέρων, τοῦ τόν χαρακτήρα, πρό αἰῶνων σε φύσαντος, τήν βροτῶν δι' οἶκτον, νῦν ἀσθένειαν περιέθου.

Υἱόν Υψίστου, Υἱόν Παρθένου, Θεόν παιδίον γενόμενον, προσκυνήσαντά σε, νῦν ἀπόλυσον ἐν εἰρήνῃ.

Κοντάκιον Ἦχος α'

Ὁ μήτραν παρθενικήν ἀγιάσας τῷ τόκῳ σου, καί χεῖρας τοῦ Συμεῶν εὐλογήσας ὡς ἔπρεπε, προφθάσας καί νῦν ἔσωσας ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός. Ἀλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τό πολίτευμα, καί κραταίωσον Βασιλεῖς οὐς ἠγάπησας, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Ὁ Οἶκος

Τῇ Θεοτόκῳ προσδράμωμεν, οἱ βουλόμενοι κατιδεῖν τόν Υἱόν αὐτῆς, πρός Συμεῶν ἀπαγόμενον, ὄν περ οὐρανόθεν οἱ Ἀσώματοι βλέποντες, ἐξεπλήττοντο λέγοντες, θαυμαστά θεωρούμεν νυνί καί παράδοξα, ἀκατάληπτα, ἀφραστα, ὁ τόν Ἀδάμ δημιουργήσας βαστάζεται ὡς βρέφος, ὁ ἀχώρητος χωρεῖται ἐν ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύτου, ὁ ἐπὶ τῶν κόλπων ἀπεριγράπτως ὑπάρχων τοῦ Πατρός αὐτοῦ, ἐκῶν περιγράφεται σαρκί, οὐ θεότητι, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξάριον

Τῇ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν

ή εδέξατο αυτόν εις τάς αγκάλας αυτού ο δίκαιος Συμεών.

Στίχοι

- Κόλπους Πατρός τυπούσι τού σου, Χριστέ μου,
- Τού Συμεών αι χείρες, αι φέρουσί σε.
- Δέξατο δευτερίη Χριστόν Συμεών παρά Νηώ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αγαθοδώρου.

Στίχοι

- Αγαθοδώρω δώρον εξ εμών λόγων,
- Δωρώ, δοθέντι τώ Θεώ δι' αιμάτων.

Αυτώ τώ Θεώ η δόξα καί τό κράτος εις τούς αιώνας. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Σέ τόν εν πυρί δροσίσαντα, Παίδα θεολογήσαντα, καί Παρθένω, ακηράτω, ενοικήσαντα, Θεόν Λόγον υμνούμεν, ευσεβώς μελωδούντες. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Αδάμ εμφανίσων άπειμι, εις Άδου διατρίβοντι, καί τή Εύα προσκομίσων ευαγγέλια, Συμεών ανεβόα, σύν Προφήταις χορεύων. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Γένος χοϊκόν ρυσόμενος Θεός, έως τού Άδου ήξει, αιχμαλώτοις δέ παρέξει πάσιν άφεσιν, καί ανάβλεψιν πονηροίς, ως αλάλοις βοήσαι. Ευλογητός, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Καί σου τήν καρδίαν άφθορε, ρομφαία διελεύσεται, Συμεών τή Θεοτόκω προηγόρευσεν, εν Σταυρώ καθορώσης, τόν Υιόν ώ βοώμεν. Ευλογητός ο Θεός, ό τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Αστέκτω πυρί ενωθέντες, οι θεοσεβείας προεστώτες Νεανίαί, τή φλογί δέ μή λωβηθέντες, θείον ύμνον έμελπον. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Λαός Ισραήλ τήν σήν δόξαν, τόν Εμμανουήλ ορών παιδίον εκ Παρθένου, πρό προσώπου τής θείας κιβωτού νύν χόρευε. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιδού, Συμεών ανεβόα, τό αντιλεγόμενον σημείον ούτος έσται, Θεός ών καί παιδίον, τούτω πίστει μέλψωμεν. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ζωή πεφυκώς ούτος έσται, πτώσις απαπειθούσι, νηπιάσας Θεός Λόγος, ως

ανάστασις πάσι, τοῖς πίστει μέλπουσιν. Ευλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ'
ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ
Ψαλλόμενα ἐν τῇ Ωδή ταύτῃ
Ἦχος γ'

- Ακατάληπτόν ἐστι, τό τελοῦμενον ἐν σοί, καί Ἀγγέλοις καί βροτοῖς, Μητροπάρθενε ἀγνή.

Ο Εἰρμός

«Ἐν νόμῳ, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οἱ πιστοί, πᾶν ἄρσεν τό τήν μήτραν διανοίγον, ἅγιον Θεῷ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ἀνάρχου Υἱόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, ἀπειράνδρῳ, μεγαλύνομεν».

- Αγκαλίζεται χερσίν, ὁ Πρεσβύτης Συμεών, τόν τοῦ νόμου Ποιητήν, καί Δεσπότην τοῦ παντός.

Ο Εἰρμός

«Ἐν νόμῳ, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οἱ πιστοί, πᾶν ἄρσεν τό τήν μήτραν διανοίγον, ἅγιον Θεῷ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ἀνάρχου Υἱόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, ἀπειράνδρῳ, μεγαλύνομεν».

- Βουληθεῖς ὁ Πλαστουργός, ἵνα σῶσῃ τόν Ἀδάμ, μήτραν ὠκῆσε τήν σήν, τῆς Παρθένου καί ἀγνῆς.

Τοῖς πρῖν νεογνῶν τρυγόνων ζεύγος, δυάς τε ἦν νεοσσῶν, ἀνθ' ὧν ὁ θεῖος Πρέσβυς, καί σώφρων Ἄννα προφήτις, τῷ ἐκ Παρθένου τεχθέντι, καί οἶω γόνῳ Πατρός, ἐν τῷ ναῷ προσιόντι, λειτουργοῦντες ἐμεγάλυνον.

- Γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, μακαρίζει σε Ἀγνή, καί δοξάζει σε πιστῶς, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Τοῖς πρῖν νεογνῶν τρυγόνων ζεύγος, δυάς τε ἦν νεοσσῶν, ἀνθ' ὧν ὁ θεῖος Πρέσβυς, καί σώφρων Ἄννα προφήτις, τῷ ἐκ Παρθένου τεχθέντι, καί οἶω γόνῳ Πατρός, ἐν τῷ ναῷ προσιόντι, λειτουργοῦντες ἐμεγάλυνον.

- Δεῦτε, ἴδετε Χριστόν, τόν Δεσπότην τοῦ παντός, ὄν βαστάζει Συμεών, σήμερον ἐν τῷ ναῷ.

Τοῖς πρῖν νεογνῶν τρυγόνων ζεύγος, δυάς τε ἦν νεοσσῶν, ἀνθ' ὧν ὁ θεῖος Πρέσβυς, καί σώφρων Ἄννα προφήτις, τῷ ἐκ Παρθένου τεχθέντι, καί οἶω γόνῳ Πατρός, ἐν τῷ ναῷ προσιόντι, λειτουργοῦντες ἐμεγάλυνον.

- Ἐπιβλέπεις πρὸς τήν γῆν, καί ποιεῖς τρέμειν αὐτήν, καί πῶς γέρων κεκμηκῶς, σέ κατέχει ἐν χερσί;

Τοῖς πρῖν νεογνῶν τρυγόνων ζεύγος, δυάς τε ἦν νεοσσῶν, ἀνθ' ὧν ὁ θεῖος Πρέσβυς, καί σώφρων Ἄννα προφήτις, τῷ ἐκ Παρθένου τεχθέντι, καί οἶω γόνῳ Πατρός, ἐν τῷ ναῷ προσιόντι, λειτουργοῦντες ἐμεγάλυνον.

- Ζήσας ἔτη Συμεών, ἕως εἶδε τόν Χριστόν, καί ἐβόα πρὸς αὐτόν. Νῦν ἀπόλυσιν ζητῶ.

Ἀπέδωκάς μοι ἐβόα Συμεών, τοῦ Σωτηρίου σου Χριστέ ἀγαλλίασιν, ἀπόλαβέ σου τόν λάτριν, τόν τῇ σκιά κεκμηκότα, νέον τῆς χάριτος, ἱεροκήρυκα μύστην, ἐν αἰνέσει μεγαλύνοντα.

- Η λαβίς η μυστική, η τόν άνθρακα Χριστόν, συλλαβούσα εν γαστρί, σύ υπάρχουν Μαριάμ.

Απέδωκάς μοι εβόα Συμεών, τού Σωτηρίου σου Χριστέ αγαλλίασιν, απόλαβέ σου τόν λάτριν, τόν τή σκιά κεκμηκότα, νέον τής χάριτος, ιεροκήρυκα μύστην, εν αινέσει μεγαλύνοντα.

- Θέλων ενηθρώπησας, ο προάναρχος Θεός, καί ναώ προσφέρεσαι, τεσσαρακονθήμερος.

Απέδωκάς μοι εβόα Συμεών, τού Σωτηρίου σου Χριστέ αγαλλίασιν, απόλαβέ σου τόν λάτριν, τόν τή σκιά κεκμηκότα, νέον τής χάριτος, ιεροκήρυκα μύστην, εν αινέσει μεγαλύνοντα.

- Κατελθόντ' εξ ουρανού, τόν Δεσπότην τού παντός, υπεδέξατο αυτόν, Συμεων ο Ιερεύς.

Απέδωκάς μοι εβόα Συμεών, τού Σωτηρίου σου Χριστέ αγαλλίασιν, απόλαβέ σου τόν λάτριν, τόν τή σκιά κεκμηκότα, νέον τής χάριτος, ιεροκήρυκα μύστην, εν αινέσει μεγαλύνοντα.

- Λάμπρυνόν μου τήν ψυχήν, καί τό φώς τό αισθητόν, όπως ίδω καθαρώς, καί κηρύξω σε Θεόν.
- Μητροπάρθενε αγνή, τί προσφέρεις τώ ναώ, νέον βρέφος αποδούς, εν αγκάλαις Συμεών;

Ιεροπρεπώς άνθωμολογείτο, Άννα υποφητεύουσα, η σώφρων καί Οσία, καί Πρεσβυρά τώ Δεσπότη, εν τώ ναώ διαρρήδην, τήν Θεοτόκον δέ ανακηρύπτουσα, πάσι τοίς παρούσιν εμεγάλυνεν.

- Νύν απόλυσιν ζητώ, από σου τού Πλαστουργού, ότι ειδόν σε Χριστέ, τό σωτήριόν μου φώς.
- Όν οι άνω λειτουργοί, τρόμω λιτανεύουσι, κάτω νύν ο Συμεών, αγκαλίζεται χερσί.

Ιεροπρεπώς άνθωμολογείτο, Άννα υποφητεύουσα, η σώφρων καί Οσία, καί Πρεσβυρά τώ Δεσπότη, εν τώ ναώ διαρρήδην, τήν Θεοτόκον δέ ανακηρύπτουσα, πάσι τοίς παρούσιν εμεγάλυνεν.

Δόξα...

- Η τή φύσει μέν Μονάς, τοίς προσώποις δέ Τριάς, φύλαττε τούς δούλους σου, τούς πιστεύοντας εις σέ.

Ιεροπρεπώς άνθωμολογείτο, Άννα υποφητεύουσα, η σώφρων καί Οσία, καί Πρεσβυρά τώ Δεσπότη, εν τώ ναώ διαρρήδην, τήν Θεοτόκον δέ ανακηρύπτουσα, πάσι τοίς παρούσιν εμεγάλυνεν.

Καί νύν...

- Θεοτόκε η ελπίς, πάντων τών Χριστιανών, σκέπε φρούρει φύλαττε, τούς ελπίζοντας εις σέ.

Ιεροπρεπώς άνθωμολογείτο, Άννα υποφητεύουσα, η σώφρων καί Οσία, καί Πρεσβυρά τώ Δεσπότη, εν τώ ναώ διαρρήδην, τήν Θεοτόκον δέ ανακηρύπτουσα, πάσι τοίς παρούσιν εμεγάλυνεν.

Ο Ειρμός

«Εν νόμω, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οι πιστοί, πάν άρσεν τό τήν μήτραν διανοίγον, άγιον Θεώ, δίο πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ανάρχου Υιόν,

πρωτοτοκούμενον Μητρί, απειράνδρω, μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον, αυτόμελον

Εν πνεύματι τώ ιερῷ παραστάς ο Πρεσβύτες, αγκάλαις υπεδέξατο, τόν τού νόμου Δεσπότην, κραυγάζων. Νύν τού δεσμού με, τής σαρκός απόλυσον, ως είρηκας εν ειρήνη, είδον γάρ τοίς οφθαλμοίς, αποκάλυψιν εθνών, καί Ισραήλ σωτηρίαν. (Εκ γ')

Είς τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Νόμον τόν εν γράμματι, αποπληρών ο φιλόανθρωπος, τώ ναύ νύν προσάγεται, καί τούτον εισδέχεται, γηραιαίς αγκάλαις, Συμεών ο πρέσβυς, Νύν απολύεις με βοών, πρός τήν εκείθεν μακαριότητα, κατείδον γάρ σε σήμερον, σάρκα θνητήν περικείμενον, τόν ζωής κυριεύοντα, καί θανάτου δεσπόζοντα.

Φώς είς αποκάλυψιν, εθνών επέφανας Κύριε, επί κούφης καθήμενος, νεφέλης ο Ήλιος, τής δικαιοσύνης, νόμου τό σκιώδες, αποπληρών καί τήν αρχήν, καθυποφαίνων τής νέας χάριτος, διό σε θεασάμενος, ο Συμεών ανεκραύγαζεν. Εκ φθοράς με απόλυσον, ότι είδόν σε σήμερον.

Κόλπων τού γεννήτορος, μή χωρισθείς τή θεότητα, σαρκωθείς ως ευδόκησας, αγκάλαις κρατούμενος, τής Αειπαρθένου, χερσίν επεδόθης, τού θεοδόχου Συμεών, ο τή χειρί σου κρατών τά σύμπαντα, διό Νύν απολύεις με, περιχαρώς ανεκραύγαζεν, εν ειρήνη τόν δούλόν σου, ότι είδόν σε Δέσποτα.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Γερμανού

Ο εν χερσί πρεσβυτικάς, τήν σήμερον ημέραν, ως εφ' άρματος Χερουβίμ, ανακλιθήναι ευδοκήσας Χριστέ ο Θεός, καί ημάς τούς υμνούντάς σε, τής τών παθών τυραννίδος, ανακαλούμενος ρύσαι, καί σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δοξολογία Μεγ. καί Απόλυσις

Είς τήν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος, η γ' καί ς' Ωδή. Εί δε βούλει, ειπέ τά παρόντα Αντίφωνα.

Αντίφωνον Α'

Στίχ. Εξηρεύξατο η καρδιά μου λόγον αγαθόν.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Η γλωσσά μου κάλαμος γραμματέως οξυγράφου.

Ταίς Πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Εξεχύθη χάρις εν χείλεσί σου.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Διά τούτο ευλόγησέ σε ο Θεός εις τόν αιώνα.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Στίχ. Περίζωσαι τήν ρομφαίαν σου επί τόν μηρόν σου δυνατέ.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν αγκάλαις τού Δικαίου Συμεων βασταχθείς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Στίχ. Καί έντειναι καί κατευοδού καί βασίλευε.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχ. Τά βέλη σου ηκονημένα δυνατέ, λαοί υποκάτω σου πεσούνται.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού.

Στίχ. Ράβδος ευθύτητος η ράβδος τής βασιλείας σου.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός, καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ'

Στίχ. Άκουσον θύγατερ καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου.

Ήχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, εκ σου γάρ άνέτειλεν ο Ήλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου καί σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτήν τών ψυχών ημών, χαριζόμενος ημίν καί τήν Ανάστασιν.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Χαίρε κεχαριτωμένη...

Στίχ. Μνησθήσομαι τού ονόματός σου, εν πάση γενεά καί γενεά.

Χαίρε κεχαριτωμένη...

Εισοδικόν

Εγνώρισε Κύριος τό Σωτήριον αυτού εναντίον πάντων τών εθνών.
Σώσον ημάς Υιέ Θεού.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, εκ σου γάρ ανέτειλεν ο Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου καί σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτήν τών ψυχών ημών, χαριζόμενος ημίν καί τήν Ανάστασιν.

Κοντάκιον Ἦχος α'

Ο μήτραν παρθενικήν αγιάσας τώ τόκω σου, καί χείρας τού Συμεών ευλογήσας ως έπρεπε, προφθάσας καί νύν έσωσας ημάς Χριστέ ο Θεός. Αλλ' ειρήνευσον εν πολέμοις τό πολίτευμα, καί κραταίωσον Βασιλείς ούς ηγάπησας, ο μόνος φιλόανθρωπος.

Εις τό Εξαιρέτως Ἦχος γ'

Θεοτόκε η ελπίς, πάντων τών Χριστιανών, σκέπε φρούρει φύλαπτε, τούς ελπίζοντας εις σέ.

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό όνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου καί Δικαίου Συμεων τού Θεοδόχου, καί Άννης τῆς Προφήτιδος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια, τῆς Εορτής γ' καί τών Αγίων γ'.

Στιχηρά τῆς Εορτής

Ἦχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Ο Ποιητής τών απάντων, καί Λυτρωτής ημών, υπό Μητρός Παρθένου, τώ ναώ προσηνεχθη, όθεν ο Πρεσβύτες τούτον λαβών, μετά χαράς ανεκραύγαζε, Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Αγαθέ, εν ειρήνη ως ηυδόκησας.

Ο Συμεών εν αγκάλαις, εκ τής Παρθένου λαβών, τόν πρό πάντων αιώνων, γεννηθέντα Σωτήρα, Είδον, ανεβόα, τόν φωτισμόν, τής σής δόξης τά πέρατα, νύν απολύεις τόν δούλόν σου Αγαθέ, εν ειρήνη, ότι είδόν σε.

Τόν επ' εσχάτων τεχθέντα, εις σωτηρίαν βροτών, ο Συμεών βαστάσας, εν αγκάλαις Σωτήρα, χαίρων ανεβόα. Είδον τό φώς τών Εθνών καί τήν δόξαν τού Ισραήλ, νύν απολύεις, ως ειρηκας ο Θεός, εκ τών τήδε τή κελεύσει σου.

Στιχηρά τών Αγίων

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Δίκαιος καί τέλειος, καί κατά πάντα αοίδιμος, χρηματίζων θεόπνευστε, Θεόν μόνον τέλειον, εις τό δικαιώσαι, τόν κόσμον ελθόντα, καθυπεδέξω ταίς χερσί, σωματωθέντα καί απολέλυσαι, τού σώματος βρών αυτώ, Νύν απολύεις τόν δούλόν σου, εν ειρήνη φιλάνθρωπε, ότι είδόν σε σήμεραν.

Νεάζων τώ πνεύματι, προβεβηκώς δέ τώ σώματι, Συμεών κεχρημάτισαι, μή όψεσθαι θάνατον, έως ίδης βρέφος, νέον τόν προόντα, πρό τών αιώνων Ποιητήν, Θεόν τόν όλων σάρκα πτωχεύσαντα, ιδών δέ ανεσκίρτησας, καί τής σαρκός λύσιν ήτησας, προς τά θεία σκηνώματα, μεταβάς αγαλλόμενος.

Άννα η θεόπνευστος, καί Συμεών ο πανόλβιος, προφητεία λαμπόμενοι, εν νόμω τε άμεμπτοι, αποδεδειγμένοι, τον νόμου Δοτήρα, βρέφος οφθέντα καθ' ημάς, ιδόντες τούτον νύν προσεκύνησαν, αυτών τήν Μνήμην σήμεραν, περιχαρώς εορτάσωμεν, κατά χρέος δοξάζοντες, Ιησούν τόν φιλάνθρωπον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Ο παλαιός ημερών, νηπιάσας σαρκί, υπό Μητρός Παρθένου τώ Ιερώ προσάγεται, τού οικείου νόμου πληρών τό επάγγελμα, όν Συμεών δεξάμενος έλεγε, Νύν απολύεις εν ειρήνη, κατά τό ρήμά σου τόν δούλόν σου, είδον γάρ οι οφθαλμοί μου, τό σωτήριόν σου Άγιε.

Εν τή Τεσσαρακοστή

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Τό χαύνον καί εκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τής ψυχής μου μετάβαλε, εις ρώσιν καί δύναμιν, νύν τού θείου φόβου, ποιείν τε καί πράττειν, τά δικαιώματα Χριστού, όπως εκφύγω τό πύρ τό άσβεστον, καί κλήρον τόν ουράνιον, καί τήν ζωήν τήν απέραντον, διά σου εύρω Δέσποινα, ευφραινόμενος πάντοτε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, υπό λόγχης η Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλάνθρωπον, έκλαιε βοώσα, Τί τούτο Υιέ μου; τί σοι αχάριστος λαός, αποτινύει ανθ' ών πεποιήκας, καλών αυτοίς καί σπεύδεις με, ατεκνωθήναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εύσπλαγχνε, σήν εκούσιον

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Σήμερον ὁ Σωτήρ, ὡς βρέφος προσηνέχθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καί χερσὶ γηραλέαις, ὁ Πρέσβυς τούτον δέχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τό ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Νήπιος τῆ σαρκί, ὁ παλαιός τῷ χρόνῳ, ὁράται παραδόξως, τὴν σήμερον ἡμέραν, καί τῷ ναῷ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Δέχου ὦ Συμεών, ἡ Πάναγνος εβόα, ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τόν Κύριον τῆς δόξης, καί κόσμου τό σωτήριον.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος α'

Ὁ παλαιός ἡμερῶν, ὁ καί τόν νόμον πάλαι ἐν Σινά δούς τῷ Μωσεῖ, σήμερον βρέφος ὁράται, καί κατὰ νόμον, ὡς νόμου Ποιητής, τόν νόμον ἐκπληρῶν, ναῷ προσάγεται, καί τῷ Πρεσβύτῃ ἀποδίδεται. Δεξάμενος δέ τούτον Συμεών ὁ δίκαιος, καί τῶν δεσμῶν τὴν ἐκβασίν ἰδῶν τελεσθεῖσαν, γηθοσύνως εβόα. Εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τό ἀπ' αἰῶνος μυστήριον ἀποκεκρυμμένον, ἐπ' ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν φανερωθέν, φῶς διασκεδάζον, τῶν ἀπίστων ἐθνῶν τὴν σκοτόμαιναν καί δόξαν τοῦ νεολέκτου Ἰσραήλ, διό ἀπόλυσον τόν δούλόν σου, ἐκ τῶν δεσμῶν τούδε τοῦ σαρκίου, πρὸς τὴν ἀγήρω καί θαυμασίαν ἀληκτον ζωὴν, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Ευφραίνου καί σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις τόν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενος ἡμῖν καί τὴν Ἀνάστασιν.

Καί Απόλυσις

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Θησαυρὲ τῶν αἰώνων, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, δι' ἐμέ νηπιάσας, ὑπὸ νόμον ἐγένου, ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλαξί, τόν νόμον ἐν τῷ Σινά, ἵνα πάντα

απαλλάξης, εκ τής τού νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τή ευσπλαγχνία σου Σωτήρ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή οικονομία σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Εντώ ναώ προσηνέχθης τά ειθισμέναπληρών, ο Ποιητής καί Δεσπότης καί ο τού νόμου δοτήρ, καί αγκάλαις Συμεων ευδοκία τή σή, βασταχθήναι εν σαρκί, ο τοίς πάσι φοβερός, καί πάσαν κτίσιν συνεχών, ηνέσχου μόνε Οικτίρμον, τός φώς πάσιν αποκαλύψας ημίν.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Είτα λέγονται οι Κανόνες, ο τής Εορτής, καί τού Αγίου ο παρών, ού η ακροστιχίς.

Δέχου τόν ύμνον Συμεών Θεοδόχε. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Δικαίων σκηνώμασι, περιχαρώς αυλιζόμενος, τόν δίκαιον Κύριον, Συμεων δίκαιε, τούς τήν θείαν σου, τελούντας δικαιώσαι, μετάστασιν αίτησαι, μακαριώτατε.

Εν νόμω γενόμενος, Ιερουργός Ιερώτατε, όν νόμος εκήρυξε, βρέφος τεθέασαι, καί τής φύσεως, τώ νόμω Θεοδόχε, θανών πρός αθάνατον, χαίρων μετέβης ζωήν.

Χειρί τόν κατέχοντα, τής οικουμένης τά πέρατα, Παρθένου φερόμενον, χερσίν εώρακας, καί τιμίαις σου, δεξάμενος αγκάλαις, Μωσέως ανώτερος, ώφθης Πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Ο πλήρης Κεκένωται, ο προαιώνιος άρχεται, ό Λόγος παχύνεται, ο Πλάστης πλάττεται, ο αχώρητος, χωρείται εν κοιλία, τή σή σωματούμενος, θεοχαρίτωτε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ότι στείρα έτεκεν, η εξ εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις ησθένησε συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Υψωθείς ταίς πράξεσι, ταίς Ιεραίς θεηγόρε, φωτοειδής ως στύλος επηρειδόμενος σαφώς, τώ Παναγίω Πνεύματι γεγένησαι, όθεν ευφημούμέν σε.

Τόν τού νόμου Κύριον, καθυπανοίζαντα μήτραν, παρθενικήν καί βρέφος σωματοφόρον Συμεών, γεγεννημένον έβλεψας δωρούμενον, πάσιν απολύτρωσιν.

Ο χειρί τόν άνθρωπον, δημιουργήσας χερσί σου, σωματωθείς κρατείται, καθαγιάζων σε σαφώς, καί πρός τήν ζωήν τήν μέλλουσαν αιτήσαντα, Μάκαρ απολύει σε.

Θεοτοκίον

Νοητήν λαβίδα σε, άνθρακα φέρουσαν θείον, τόν εκ τών σών αιμάτων σωματωθέντα υπέρ νούν, ο Συμεών ως έβλεψε Πανάμωμε, χαίρων εμακάριζε.

Κάθισμα 'Ηχος γ' Τήν ωραιότητα

Εκ τής Παρθένου σε, σωματωθέντα Χριστέ, χαίρων εδέξατο, ο Ιερός Συμεών, Νύν απολύεις εκβούν, τόν δούλόν σου Δέσποτα, Άννα δέ η άμεμπτος, η Προφήτις καί ένδοξος, τήν ανθομολόγησιν, καί τόν ύμνον προσήγέ σοι. Ημείς δέ Ζωοδότα βοώμέν σοι, Δόξα τώ ούτως ευδοκήσαντι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Εν τή Τεσσαρακοστή Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον 'Ηχος β' Τήν ωραιότητα

Ακατανόητον, καί ακατάληπτον, υπάρχει Δέσποινα, θεοχαρίτωτε, τό πεπραγμένον επί σοί, φρικτόν όντως μυστήριον! τόν γάρ απερίληπτον, συλλαβούσα εκύησας, σάρκα περιθέμενον, εξ αχράντων αιμάτων σου, όν πάντοτε Αγνή ως Υιόν σου, δυσώπει τού σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η απειρόγαμος, Αγνή καί Μήτηρ σου, Χριστέ ορώσά σε, νεκρόν κρεμάμενον, επί τού ξύλου μητρικώς, θρηνούσα απεφθέγγετο, Τί σοι ανταπέδωκε, τών Εβραίων ο άνομος, δήμος καί αχάριστος, ο πολλών καί μεγάλων σου, Υιέ μου δωρεών απολαύσας; Υμνώ σου τήν θείαν συγκατάβασιν.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Υπερήκμασας τώ γήρα, τή δέ πίστει ενέαζες, νέον βρέφος θέλων, βλέψαι

Συμεών τόν παντέλειον, ανακαινίζοντα κόσμον τόν γηράσαντα, επιθέσει τού παλαιού πολεμήτορος.

Μακαρίσωμεν συμφώνως, Συμεών τόν μακάριον, ως αξιωθέντα, βλέψαι τόν Θεόν τόν μακάριον, σάρκα φορέσαντα, όπως απεργάσῃται, μακαρίους, τούς πρὶν αθλίους χρηματίζοντας.

Νομοδότην σε γινώσκω, καὶ νομίμων τῆς φύσεως, σαρκωθέντα δίχα, νόμον τε καινόν εισοκίσαντα, ὁ Συμεών ανεβόα, μόνε Κύριε, Νύν απόλυσόν με, πρὸς ζωὴν τὴν ακήρατον.

Θεοτοκίον

Ὁ χειρὶ τὰ πάντα φέρων, ἐν χερσὶ βασταζόμενος τῆς αειπαρθενου, ταύτην Χερουβὶμ απειργάσατο, καὶ Σεραφὶμ ανωτέραν ὡς γεννήτριαν, ἦν υμνήσωμεν, καὶ ευσεβῶς μακαρίσωμεν.

Ὡδὴ ε' Ὁ Εἰρμός

«Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῖα δόξῃ σου, σὺ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρα τόν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πάσι τοῖς υμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα».

Νοός καθαρότητι, Θεῷ τῷ παντοκράτορι, Ἄγγελος καθάπερ λειτουργήσας, Μάκαρ ἐναίμοις θυσίαις ἠγνίσας, πάλαι τόν λαόν τού, Ἰσραὴλ, αἶμα τό σωτήριον, προδηλοῦσαις τρανότατα.

Σαυτόν απετέλεσας, ναόν Θεοῦ πανάγιον, πράξεσιν ἐνθέοις θεηγόρε, ὅθεν ὡς βρέφος ἐν τῷ ἀγίῳ ναῷ, ἐβλεψας Θεόν μετὰ σαρκός, σέ μεταβιβάζοντα, πρὸς τὰ θεῖα σκηνώματα.

Υμνήσωμεν σήμερον, πνευματικῶς χορεύοντες, πάντες Συμεών τόν Θεοδόχον, καὶ σύν ἐκείνῳ, Ἄναν τὴν σώφρονα, προφήτας υπάρχοντας Θεοῦ, τούτον κατιδόντας τε, δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα.

Θεοτοκίον

Μὴ φλέξας τὴν μήτραν σου, ὁ φύσει ἀναλλοίωτος, μόνη Χερουβὶμ ἀγιωτέρα, ἄνθρωπος ὠφθη ἐκ σοῦ τικτόμενος, καὶ τούς απωσθέντας τῇ φθορᾷ, πάντας ἀνεσώσατο, Θεομήτορ πανάμωμε.

Ὡδὴ ς' Ὁ Εἰρμός

«Εβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος. Ἐκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων».

Εβόησας, σπηνίκα κατείδες τόν Κύριον. Ὡς υπέσχου, νύν τόν δούλόν σου Σῶτερ απόλυσον, τοῖς ἐν Ἄδῃ πάσι, σοῦ τὴν θεῖαν μηνύσοντα σάρκωσιν.

Ὡραιώθης, καὶ Μωσέως λαμπρότερος γέγονας, ἐν ἀγκάλαις, τόν ἐν κάλλει ὠραῖον δεξάμενος, Συμεών Πρεσβύτα, δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα Κύριον.

Ναμάτων σε, πεπλησμένον τών θείων απάραντα, καί πρὸς Ἄδου, τοὺς
κευθμώνας χωρήσαντα βλέψαντες, οἱ ἐκεῖ δεσμῶται, Συμεών θείας δρόσου
επλήσθησαν.

Θεοτοκίον

Θηρεύσαί με, καθ' ἐκάστην ζητεῖ ο παμπόνηρος, ἀλλ' αἰτούμαι, τών παγίδων
εξάρπασον Δέσποινα, καί τή θεία σκέπη, τών πτερύγων σου σῶσον
συντήρησον.

Κοντάκιον Ἦχος α'

Ὁ μήτραν παρθενικὴν αγιάσας τῷ τόκῳ σου, καί χεῖρας τοῦ Συμεών
ευλογήσας ὡς ἔπρεπε, προφθάσας καί νῦν ἔσωσας ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός. Ἀλλ'
εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τό πολίτευμα, καί κραταίωσον Βασιλεῖς οὐς
ηγάπησας, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξάριον

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου καί δικαίου Συμεών τοῦ
Θεοδόχου καί, Ἄννης τῆς Προφήτιδος, ὣν ἡ Σύναξις τελεῖται ἐν τῷ σεπτῷ
Ἀποστολείῳ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τῷ ὄντι ἐν τῷ σεβασμίῳ
ναῷ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου, πλησίον τῆς αἰγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Στίχοι

- Ἦγγειλε νεκροῖς Πρέσβυς, ὡς Θεός Λόγος,
- Ἄνθρωπος οφθεῖς, μέχρι καί τούτων φθάσει.
- Οὐ γάρ ἀπήρεν ἡ Φανουήλ θυγάτηρ,
- Ἔως ἐπ' αὐτῆς τόν Θεόν εἶδε βρέφος.
- Τῆ Τριτάτῃ δεσμοῖο βίαιο λύθη Συμεώνης.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τών Ἁγίων μαρτύρων Ἀδριανοῦ καί Ευβούλου.

Στίχοι

- Ἀδριανόν, χαίροντα τμηθῆναι ξίφει,
- Χεῖρ, ἡ φόνοις χαίρουσα τέμνει δημίῳ.
- Ξίφει θανῶν Εὐβουλε, Κυρίου χάριν,
- Βουλήν ἐπέγνωσ ὡς ἀρεστήν Κυρίῳ.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Βλασίου τοῦ Βουκόλου.

Στίχοι

- Βῶν ἐπαύλεις Βλάσιον εἶχον πάλαι,
- Αὐλαί δέ νῦν ἔχουσιν αὐτόν Κυρίου.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, ὁ προφήτης Ἀζαρίας, υἱὸς Ἀδδῶ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Χρησμούς διδόντος πρὶν θανεῖν Ἀζαρίου,
- Σιγὰ προφητεύουσα λοξὰ Πυθία.

Τή αυτή ημέρα, Παύλος καί Σίμων οι Μάρτυρες ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Καί Παύλον ώδε, καί Σίμωνα γραπτέον,
- Μή καί λάθωσιν, εκκοπέντες τās κάρας.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Κλαύδιος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Έχαιρεν ευρών Κλαύδιος βίου τέλος,
- Ως εί τις εύροι ψαλμικώς πολλά σκύλα.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Εννομώτατα Κυρίω παντοκράτορι, σύ ελειτούργησας, δίκαιος ως αληθώς, εν νόμω τε άμεμπτος Μάκαρ γενόμενος, όθεν έψαλλες, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Η χαρά τών θλιβομένων επεδήμησεν, η απολύτρωσις, τού Ισραήλ αληθώς, ωράθη ως νήπιον εν τώ ναώ αυτού, απολύων με, προς τήν ζωήν τήν μέλλουσαν, Συμεών εβόα χαίρων.

Διά σπλάγχνα οικτιρμών σου κεκτηκότα με, νόμου τώ γράμματι, κατακαμφθέντα τε, τώ γήρα απόλυσον Σώτερ τόν δούλόν σου, ότι είδόν σε, ο Συμεών εκραύγαζεν, επί γής φορούντα σάρκα.

Θεοτοκίον

Ο κενώσας ο πληρέστατος τόν άχραντον, κόλπον τού φύντος Πατρός, σου εν τοίς κόλποις Αγνή, ως βρέφος καθέζεται ετοιμαζόμενος, οίς ηθέλησεν, ομοιωθήναι Άχραντε, ιεράν σαφώς καθέδραν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Χηρεύσαντα κόσμον θείας δόξης, ελθόντα νυμφοστολήσαι τόν Υπέρθεον, χήρα χρηματίζουσα, Άννα η πανεύφημος, καί Προφητείας χάριτι περιαστράπτουσα, εδόξασεν αυτόν καί τό μέλλον, πάσι τοίς παρούσιν, εδήλου θείον λύτρον.

Εναίμους θυσίας προσηγάγω, αμνού τού δι' οίκτον αδιήγητον, αίμα τό

σωτήριον, χυθέν τό ιερώτατον, προμηνυούσας πόρρωθεν, όν σωματούμενον, κρατήσας Συμεών εδοξάσθης, υπέρ Μωϋσέα, καί πάντας τούς Προφήτας.

Ίδων τόν ποθούμενον τήν λύσιν, υπέστης τού σώματος θεόπνευστε, καί καθάπερ ώριμος, σίτος μεταβέβηκας, πρός τούς πατέρας ένδοξε, τραφείς εν γήρα καλώ, διό σου τήν πανέορτον μνήμην, εν αγαλλιάσει, ψυχής επιτελούμεν.

Θεοτοκίον

Ως κρίνον, ως ευοσμόν σε ρόδον, ως θείον οσφράδιον εδρέψατο, Λόγος ο υπέρθεος, πάναγνε Θεόνυμφε, καί σου τήν μήτραν ώκησεν ευωδιάζων ημών, τήν φύσιν δυσωδίας πλησθείσαν, τήν εξ αμαρτίας, Μαρία Θεοτόκε.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε, Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τω κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Σεπταί σου αι χείρες αληθώς προσψαύσασθαι, Θεοδόχε θείοις μέλεσι, τού απομένου τών ορέων, ως Δαυϊδ μελωδεί καί καπνίζονται, μακάριος τώ όντι σύ γέγονας, όθεν αξίως ευφημούμέν σε.

Η θήκη σου βλύζει τοίς πιστοίς ιάματα, η δέ μνήμη μεμακάρισται, λάμπουσα, πλέον τού ηλίου, καί πάντων τάς ψυχάς σελαγίζουσα, πρός φώς θεογνωσίας ανάγουσα, Ιερομύστα πανσεβάσμιε.

Φωτίζουσι φέγγει νοητώ ως ήλιος, καί σελήνη τήν υφήλιον, Άννα η σώφρων καί προφήτις, ο Πρέσβυς Συμεών τε ό ένδοξος, δι' ών ημάς φιλόανθρωπε Κύριε, αμαρτημάτων σκότους λύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Φανείσαν Μητέρα σε Θεού ως έβλεψε, Θεοτόκε ο πρεσβύτατος, έφησεν οία περ προφήτης. Ιδού ό σός Υιός εις ανάστασιν, καί πτώσιν τών πολλών κείται Δέσποινα, καί εις σημείον δυσερμήνευτον.

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Ατρέπτως καθ' υπόστασιν, εν σοί Θεογεννήτρια, σαρκί ενούται ασπόρως, καί νηπιάζει ο Λόγος, όν εν αγκάλαις φέρουσα, Χερουβικός ως θρόνος νύν, Θεώ Πατρί προσήγαγες, καί Συμεών ο πρεσβύτες, χαίρων εδέξατο τούτον.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά προσόμοια.

Ήχος πλ. β' Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Υπόδεξαι φησί Συμεών, τόν Κτίστην τών απάντων χερσίν, ώ Πρεσβύτα, αγκαλίζου τόν Χριστόν, όν η Παρθένος κόρη, εγέννησεν ασπόρως, εις

αγαλλίασιν τού γένους ημών.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Τού νόμου Ποιητήν καί Θεόν, όν φρίπτουσιν Αγγέλων πληθύς, συνελθόντες, ανυμνήσωμεν λαοί, τόν μόνον ευεργέτην, καί νόμου Νομοδοτην, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Νύν απολύεις Δέσποτα, τόν δούλόν σου ως είρηκας, εν ειρήνη, ότι είδόν σε Χριστέ, τό φώς τό πρό αιώνων, δεσμών με τού σαρκίου, εις αποκάλυψιν εθνών Ισραήλ.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Τόν Ιερόν η ιερά Παρθένος προσεκόμισεν εν Ιερώ τώ Ιερεί, απλώσας δέ αγκάλας ο Συμεών, εδέξατο τούτον αγαλλόμενος, καί εβόησε, Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά, καί η γ' καί ζ' Ωδή τού Κανόνος, καί τά λοιπά.

[Αρχή](#)

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ισιδώρου τού Πηλουσιώτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Είς τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία τής Εορτής, καί τρία τού Αγίου.

Στιχηρά τής Εορτής

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Θεοφανείας αρρήτου νύν εορτάζομεν, σωτηριώδη χάριν, εκ Παρθένου γάρ Κόρης, ατρέπτως νηπιάσας Χριστός ο Θεός, εν ναώ τώ Θεώ καί Πατρί, υπό Μητρός νύν προσάγεται, όν λαβών, Συμεών ενηγκαλίσατο.

Εν τοίς Προφήταις ωράθης, ως θέμις ήν Ιησού, σέ θεαθήναι πάλαι αλλά νύν Θεού Λόγε, σαρκί παντί τώ κόσμω, ώφθης εκών, εκ Παρθένου Μαρίας Χριστέ, σου τό σωτήριον πάσι τοίς εξ Αδάμ, εμφανίσας ως φιλόανθρωπος.

Ο εν Σιναίω τώ όρει τόν νόμον τάξας ποτέ, νύν εν Σιών τή πόλει, εκπληρών τά τού νόμου, χερσί τής Θεοτόκου, βρέφος Χριστέ, σύν τοίς ολοκαυτώμασι, τού Συμεών εν αγκάλαις εις τόν ναόν, εισαχθήναι κατεδέξω σαρκί.

Στιχηρά τού Αγίου.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Θεωρίαις καί πράξεσι, πρός Θεόν ανυψούμενος, διά βίου Πάνσοφε διετέλεσας, τής θεωρίας επίβασιν, τήν πράξιν πηξάμενος, καί σοφώς τών ορεκτών, αγαπήσας τό έσχατον, ού γενόμενος, εφέσεως έστης μακαρίου, αξιούμενος νύν τέλους, καί τρισηλίου ελλάμπεως.

Τή πλημμύρα τής χάριτος, καί τοίς όμβροις τών λόγων σου, καταρδεύεις άπαντας τούς θεόφρονas, τής ανωτάτω σοφίας γάρ, κρατήρι τό στόμα σου, επιθείς ως εκ πηγής, δαψιλώς σύ εξήντησας, καί διέδωκας, πανταχού τας ακτίνας τών δογμάτων, επιστέλλων καί διδάσκων, καί νουθετών αξιάγαστε.

Εγκρατεία τό φρόνημα, τής σαρκός εθανάτωσας, ζωηφόρον νέκρωσιν ενδυσάμενος, καί τής ψυχής τήν κατάστασιν, πλατύνας Πανόσιε, εναργώς χωρητικήν, χαρισμάτων τού Πνεύματος απετέλεσας, καί δοχείον εγένου θεοπνεύστων, διδαγμάτων καί σοφίας, τής υπέρ νούν ενδιαίτημα.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος βαρύς

Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, ήλθες επί γής εξ ουρανού Σωτήρ ημών, καί προελθών εκ τής Παρθένου, επανεπαύσω εν αγκάλαις τού δικαίου Συμεών! έδει γάρ σε Ζωοδότα τών απάντων, υπό τού Πρεσβύτου γνωρισθήναι, ότι παρεγένου απολύσαι αυτόν, κατά τό ρημά σου, ό έχων τό μέγα έλεος.

Εν τή Τεσσαρακοστή

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Επομβρίας Πανάχραντε, τής τού Πνεύματος χάριτος, τήν εμήν διάνοιαν καταδρόσισον, η τήν σταγόνα κυήσασα, Χριστόν τόν τήν άμετρον, ανομίαν τών βροτών, οικτιρμοίς αποσμήχοντα, καί κατάκλυσσον, τήν πηγήν τών παθών μου, καί χειμάρρου, καταξίωσον τρυφής με, τή αιζώω πρεσβεία σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα σε, επί ξύλου ως έβλεψεν, αμνάς η κυήσασα επωδύρετο, καί μητρικώς σοι εφθέγγετο, Υιέ ποθεινότατε, πώς εν ξύλω τού Σταυρού, ανηρτήθης μακρόθυμε; πώς τας χείράς σου, καί τούς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, υπ' ανόμων καί τό αίμα, τό σόν εξέχεας Δέσποτα;

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Δέχου ὦ Συμεών, τόν Κύριον τῆς δόξης, καθώς εχρηματίσθης, εκ Πνευματος αγίου, ἰδοῦ γάρ παραγένονε.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Φέρουσα ἡ Αγνή, καί άχραντος Παρθένος, τόν Πλάστην καί Δεσπότην, ως βρέφος εν αγκάλαις, εν τῷ ναῷ εισέρχεται.

Στίχ. Φῶς εις αποκάλυψιν εθνῶν, καί δόξαν λαοῦ σου Ισραήλ.

Μέγα καί φοβερόν, Μυστήριον καί ξένον! ο πάντα περιέπων, καί βρέφη διαπλάπτων, ως βρέφος αγκα λίζεται.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Σήμερον Συμεών εν ταίς αγκάλαις τόν Κύριον τῆς δόξης υποδέχεται, ὄν υπό τόν γνόφον πρώην ο Μωϋσῆς εθεάσατο, εν τῷ ὄρει Σινά πλάκας δόντα αὐτῷ. Οὗτός εστιν, ο εν τοίς Προφήταις λαλῶν, καί τού νόμου Ποιητής, ὄν ο Δαυῖδ καταγγέλλει, ο τοίς πάσι φοβερός, έχων τό μέγα καί πλούσιον ἔλεος.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, εκ σου γάρ ανέτειλεν ο Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημῶν, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου καί σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτήν τῶν ψυχῶν ημῶν, χαριζόμενος ημίν καί τήν Ανάστασιν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Χορός Αγγελικός

Ο ων σύν τῷ Πατρί, επί θρόνου αγίου, ελθῶν επί τῆς γῆς, εκ Παρθενου ετέχθη, καί βρέφος εγένετο, χρόνοις ων απερίγραπτος, ὄν δεξάμενος, ὁ Συμεων εν αγκάλαις, χαίρων ἔλεγε, Νύν απολύεις Οικτίρμον, ευφράνας τόν δούλόν σου.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Σαρκή νηπιάσαντα, εξ απειράνδρου Μητρός, χερσί γηραλέαις σου,

αγκαλισθείς Συμεών, Χριστόν τόν Θεόν ημών, έλαβες τής εξόδου, τήν απόφασιν δόξη, είληφας τών θαυμάτων, τήν ανέναον χάριν, διό σε αξιοχρέως πάντες δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... το αυτό

Είτα λέγομεν τόν κανόνα τής Εορτής, καί τού Αγίου τούτον, ο η ακροστιχίς.

Σέ τών Μοναστών τό κλέος μέλπω Πάτερ. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. β' Ο Ειρμός

«Ως εν ηπειρώ πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνησι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον Θεώ, επινίκιον ωδήν, εβόα άσωμεν».

Συντετριμμένης καρδίας τόν στεναγμόν, επακούσας Δέσποτα, τής ψυχής μου τήν δεινήν, συντριβήν θεράπευσον ευχαίς, τού Οσίου σου Χριστέ, ως παντοδύναμος.

Επιβάς θεοσόφως τής πρακτικής, αρετής, Ισιδωρε, θεωρίας ακραιφνούς, τήν τερπνήν εμφάνειαν, Θεώ, ομιλών διαπαντός σαφώς επλούτησας.

Τώ τής σοφίας κρατήρι προσαγαγών, τό σόν στόμα Πάνσοφε, τών εκείθεν δωρεών, τήν ροήν εξήντησας Θεώ, επινίκιον ωδήν ανακρουόμενος.

Θεοτοκίον

Ως επί κούφης νεφέλης ο Πλαστουργός, επί σοί ελήλυθε, καθελείν ως δυνατός, τά Αιγύπτου Δέσποινα αγνή, χειροποίητα Χριστός ως παντοδύναμος.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ό υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στε ρεώσας ημάς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου».

Νοός οξύτητι σαφώς, τήν τών όντων αθροίσας, Παναοίδιμε φύσιν, δι' αυτής τήν αρχικήν, αιτίαν ως καθαρός, θεολόγος απλανώς κατέλαβες.

Μελέτην θέμενος τρανώς, τού θανάτου τόν βίον, θεοφόρε τρισμάκαρ, τών παθών τάς υλικάς, ενέκρωσας αφορμάς, απαθείας συσχεθείς τώ έρωτι.

Ο πίσω χαίρων τού Χριστού, τόν σταυρόν σου βαστάσας, ηκολούθησας Πάτερ, εν ασκήσει καρτερά, καί τούτω ως δυνατόν, ωμοιώθης βίου καθαρότητι.

Θεοτοκίον

Νομίμων φύσεως εκτός, τόν Δεσπότην τεκούσα, Θεοτόκε Παρθένε, τής πάλαι παρακοής, διέλυσας τήν αράν, ευλογίας τήν πηγήν βλυστάνουσα.

**Κάθισμα τού Αγίου
Ἦχος γ' Θείας πίστεως**

Βίβλος γνώσεως διδασκαλίας, πλούτω πίστεως συντεταγμένη, τώ πανάγνω
ανεδείχθης εν Πνεύματι, ανακαλύπτων τά θεία τοῖς χρήζουσι, καί τήν ζωήν
θησαυρίζων τοῖς θέλουσι, Πάτερ Ὅσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

**Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς
Ἦχος πλ. δ' Ανέστης εκ νεκρῶν**

Ετέχθης εκ Μητρός, ο προάναρχος Λόγος, προσήχθης τώ ναώ, ακατάληπτος
μένων. Χαίρων δέ ο Πρεσβύτες, εν ταῖς αγκάλαις σε υπεδέξατο, κράζων. Νύν
απολύεις, ὄν επεσκέψω κατά τό ρήμά σου, ο ευδοκήσας σώσαι ως Θεός, τό
γένος τῶν ἀνθρώπων.

**Εν τῇ Τεσσαρακοστή
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Ἦχος γ' Θείας πίστεως**

Θεία γέγονας, σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι
Αγγέλουσ υπερέχουσα, τον υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον
σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρων, πρεσβειῶν σου ενθέοις νάμασι,
παρέχουσα Σεμνή τό μέγα ἔλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η ἀμίαντος, ἀμνάς τού Λόγου, η ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ
θεασαμένη Κρεμάμενον, τόν εξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς
θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οἱμοί τέκνον μου! πῶς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι,
παθῶν τῆς ατιμίας τόν ἀνθρώπων.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτῆ Εκκλησία θεοπρεπῶς,
μέλπει ἀνακράζουσα, εκ διανοίας καθαρῆς, εν Κυρίῳ εορτάζουσα».

Αφθόνως Ὅσιε, Χριστώ πειθόμενος, τόν δοθέντα σοι πλούτον ως ευπειθῆς,
δούλος διαδέδωκας, καί τῆς ἀφράστου σε χαράς, ο Δεσπότης κατηξίωσε.

Σοφίας πέλαγος, διανηξάμενος, τόν καλόν μαργαρίτην ως ἀγαθός, ἔμπορος
εκέρδησας, καί τούτον μόνον θησαυρόν, ἀδαπάνητον ἐπλούτησας.

Τώ θείῳ Πνεύματι, καταλαμπόμενος, τᾶς ἀκτίνας τῶν λόγων ἠλιακῶς, πᾶσιν
εξαπέστειλας, τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν θεοφάντορ ορεγόμενος.

Θεοτοκίον

Ὡς ὄντως ἀφθεγκτα, καί ακατάληπτα, τά τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεπούς,
πέφυκε κυήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καί ουρανοῦ, αειπάρθενε Μυστήρια.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τᾶς τῶν ὀρθορίζοντων σοι ψυχᾶς πόθω

καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών ππαισμάτων ανακαλούμενον».

Νεκρώσει Πάνσοφε τών παθών, έξω γεγονώς καί τής σαρκός, πόθω Θεώ προσωμίλησας, τώ καθαρωτάτω καί λαμπροτάτω φωτί, καί μόνην απαιτούντι τήν καθαρότητα.

Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, νύν ο θεοφόρος αυγασθείς, στύλος Ολόφωτος γέγονε, πάσι πέμπων θείου φωτός, τās θείας αυγάς, καί ζόφον τής αγνοίας αποσειόμενος.

Ο θέλων πάντας ως αγαθός, πάνσοφε σωθήναι ποδηγόν, τοίς πλανομένοις σε έδειξε, πολλούς επιστρέφειν προς σωτηρίας οδόν, Ισιδωρε τρισμάκαρ, Πάτερ πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Κυρίως στόματι καί ψυχή, Δέσποινα τού κόσμου αγαθή, ομολογώ σε πανάμωμε, σεσωματωμένον Θεόν τεκούσαν Αγνή, καί βίου σε προστάτιν πίστει προβάλλομαι.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βού σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Λογίω τών κρίσεων, κοσμηθείς ως Ιερεύς, λογιστικώς εδίκασας, θεοφόρε καί σώματι καί ψυχή, τό χείρον τώ κρείττονι, υποτάξας εμφρόνως αξιάγαστε.

Ευτόνως τήν Αίγυπτον, τών παθών καί τής τρυφής, σύ Μοναστών τό καύχημα, τής εγκρατείας Ένδοξε ταίς πληγαίς, ετάζων εμάστιξας, τοίς πιστοίς ομαλίζων τήν διάβασιν.

Θεοτοκίον

Ο φέρων τά σύμπαντα, δυναστεία θεϊκή, καί συγκρατών ως εύσπλαγχνος, σαίς αγκάλαις Πανάμωμε σαρκωθείς, ως βρέφος βαστάζεται, ο Πατρί κατ ουσίαν συναϊδιος.

Κοντάκιον Έχος α'

Ο μήτραν παρθενικήν αγιάσας τώ τόκω σου, καί χείρας τού Συμεών ευλογήσας ως έπρεπε, προφθάσας καί νύν έσωσας ημάς Χριστέ ο Θεός. Αλλ' ειρήνευσον εν πολέμοις τό πολίτευμα, καί κραταίωσον Βασιλείς ούς ηγάπησας, ο μόνος φιλόανθρωπος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Δ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ισιδώρου τού Πηλουσιώτου

Στίχοι

- Πηλουσιώτα, χαίρε, πολλά μοι,
- Τόν πηλόν εκδύς, καί χαράς τυχων ξένης.
- Εν δ' Ισίδωρον έθεν το τετάρτη σήματι λυγρώ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Νικολάου ομολογητού τού Στουδίτου.

Στίχοι

- Έδοξε τώ στήσαντι μέτρα τώ βίω,
- Καί Νικόλαον εκμετρήσαι τόν βίον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου ιερομάρτυρος Αβραμίου, επισκόπου Αρβήλ τής Περσίδος.

Στίχοι

- Πώς τούτο φρικτόν τοίς αθληταίς Κυρίου,
- Έφασκε δεικνύς Αβράμιος τό ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου τού εν Ειρηνοπόλει, ενός τών Τριακοσίων δεκαοκτώ Αγίων Πατέρων, τών εν Νικαία, καί μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Θεοκτίστου.

Στίχοι

- Θείοις σκεπασθείς πίστεως θείας όπλοις,
- Γυμνοί τράχηλον Θεόκτιστος τώ ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος καί θαυματουργός, Ιάσιμος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Αλλ' Ιασίμου καί μόνη κωφή κόνις,
- Νέμει νοσούσι τήν Ιάσιμον χάριν.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Στερεώματι τής πίστεως ενέθετο, καθάπερ Πάτερ ήλιον, ο Δεσπότης σε καταλάμπειν φέγγει νοητώ, ψυχάς τών βοώντων εκτενώς. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ήμων.

Μολυσμούς σαρκός καί πνεύματος απέπλυνας, Μάκαρ δακρύων χεύμασι, καί γενόμενος θεοφόρε φώς τοίς επί γής, τούς πάντας εδίδαξας βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Επί άσειστον κρηπίδα όντες πίστεως, σέ Θεομήτορ άχραντε, ομολογούμεν Θεοτόκον. Λόγον γάρ Θεού, ασπόρως εγέννησας ημίν. Ευλογημένος ο καρπός, τής σής κοιλίας Αγνή.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς, Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας' άπαντα γάρ δρας Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, σε υπερυπούμεν, εις πάντας τούς αί ώνας».

Λογικήν ως θυσίαν πάντα τόν βίον σου, εις οσμήν ευωδίας Πάτερ προσήγαγες, τώ επί Σταυρού, κρεμασθέντι Χριστώ τώ Θεώ, όν υπερυπούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Πλεονάζεις τόν πλούτον καί μετά θάνατον, τούς εμπύχους σου λόγους, ώσπερ πολύτιμον, πάσι τοίς πιστοίς, κληροδοσίαν λιπών, τοίς υπερυπούσι, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωραιώθης Παμμάκαρ κάλλει τών λόγων σου, τού Αγίου γάρ ώφθης Πνεύματος κάλαμος, γράφων ευσεβώς, τούτου γνώσιν τήν ένθεον, τοίς υπερυπούσι, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Πρός τήν σήν καταφεύγω σκέπην Πανάμωμε, καί προστάτιν ζωής μου τανύν προβάλλομαι, σέ τήν υπέρ νούν, Θεόν Λόγον κυήσασαν, όν υπερυπούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σε μακαρίζομεν».

Ακτίς καθάπερ φωτός ενήστραψε, σου τή ψυχή τής χάριτος ό λόγος πανόλβιε, διά σου δέ πάσα η γή πεπλήρωται, τούτου τής λαμπηδόνος, ής οι μετέχοντες, τόν τής σής σοφίας θησαυρόν, Πάτερ θαυμάζομεν.

Τρισί προσώποις μονάδα φύσεως, τοίς πατρικοίς επόμενος θεόφρον διδάγμασι, θεοφρόνως προσκυνείν εδίδαξας, σέβειν θεολογούντας, άκτιστον άναρχον, πάσι τοίς πιστοίς τόν φωτισμόν αναπηγάζουσαν.

Ευρών τών πόνων τών σών τά έπαθλα, εν ουρανοίς ζωής ατελευτήτου λαβόμενος, τοίς υμνούσι πάνσοφε τήν μνήμην σου, αίτησαι σωτηριάν, μάκαρ Ισίδωρε, θρόνω τού Σωτήρος μετ' Αγγέλων παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Ρευστήν ό Λόγος Θεού ό άρρευστος, μορφήν λαβων ανθρώπους αφθαρσίαν ενέδυσεν, ευδοκία πατρική σκηνώσας εν σοί, τή κεχαριτωμένη, όθεν Πανάχραντε, σύν ταίς ουρανίαις, Στρατιαίς, σέ μεγαλύνομεν.

**Εξαποστειλάριον τού Αγίου
Γυναίκες ακουτίσθητε**

Ιδρώσι τής ασκήσεως, παθών τήν φλόγα έσβεσας, καί απαθείας πρός ύψος, αναδραμωv θεοφόρε, τώ τού Χριστού νύν βήματι, παρέστης αγαλλόμενος, υπέρ ημών δεόμενος, Ισίδωρε τών τελούντων, τήν παναγίαν σου μνήμηv.

Τής Εορτής, όμοιον

Εκ σου Θεογεννήτρια, ο Κτίστης ουρανού καί γής, τεχθείς αφράστως ως οίδεν, εν τώ ναώ νύν ως βρέφος, εισήχθη επωλένιος, όν Συμεών δεξάμενος, Θεός υπάρχεις Δέσποτα, Σωτήρ καί ρύστης εβόα, βροτών τού γένους Χριστέ μου.

Εις τόν Στίχον, τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Ρύπου δίχα Χριστός, γεννάται εκ Παρθένου, ως εκ Πατρός αρρεύστως, Υιός πρό Εωσφόρου, ό τόν, Αδάμ λυτρούμενος.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Πύλαι τών ουρανών, ανοίχθητε, Χριστός γάρ, εν τώ ναώ ως βρέφος, υπό Μητρός Παρθένου, Θεώ Μητρί προσάγεται.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Μέγα καί φοβερόν, Μυστήριον καί ξένον! ο πάντα περιέπων, καί βρέφη διαπλάττων, ως βρέφος αγκαλίζεται.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Φέρουσα η Αγνή, καί άχραντος Παρθένος, τόν Πλάστην καί Δεσπότην, ως βρέφος εν αγκάλαις, εν τώ ναώ εισέρχεται.

Η λοιπή, Ακολουθία τού Όρθρου ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Αγάθης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' καί τής Αγίας γ'.

Προσόμοια τής Εορτής

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Νόμον τόν εν γράμματι, αποπληρών ο φιλόανθρωπος, τώ ναω νύν προσάγεται, καί τούτον εισδέχεται, Συμεών ο Πρέσβυς, γηραιαίς αγκάλαις. Νύν απολύεις με βοών, πρὸς τήν εκείθεν μακαριότητα, κατείδον γάρ σε σήμερον, σάρκα θνητήν περικείμενον, τῆς ζωῆς κυριεύοντα, καί θανάτου δεσπύζοντα.

Φῶς εις αποκάλυψιν, εθνῶν επέφανας Κύριε, επί κούφης καθήμενος, νεφέλης ο ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, νόμου τό σκιώδες, αποπληρών καί τήν αρχήν, καθυποφαίνων τῆς νέας Χάριτος, διό σε θεασάμενος, ο Συμεών ανεκραύγαζεν. Εκ φθοράς με απόλυσον, ὅτι εἶδόν σε Δέσποτα.

Κόλπων τού Γεννήτορος, μή χωρισθείς τῆ θεότητι, σαρκωθείς ως ευδόκησας αγκάλαις κρατούμενος, τῆς Αειπαρθένου, χερσίν επεδόθης, τού θεοδόχου Συμεών, ο τῆ χειρὶ σου κρατῶν τά σύμπαντα, διό, Νύν απολύεις με, περιχαρῶς ανεκραύγαζεν, αγαθέ καί φιλόανθρωπε, ὅτι εἶδόν σε σήμερον.

Προσόμοια τῆς Αγίας, ὁμοια

Ἄφθορον ετήρησας, σῶμα Χριστώ τώ Νυμφίῳ σου, παρθενίας εν κάλλεσιν, Αγάθη Θεόνυμφε, καθωραϊσμένη, καί λελαμπρυσμένη, μαρτυρικαίς μαρμαρυγαίς, καί πρὸς νυμφώνα θεῖον εχώρησας, διό σου τήν παγκόσμιον, επιτελούμεν πανήγυριν, τόν Σωτήρα δοξάζοντες, τόν αεί σε δοξάσαντα.

Μαστού τήν αφαίρεσιν, καί τού πυρός τήν κατάφλεξιν, καί ξεσμούς τούς τού σώματος, υπήνεγκας, Ἐνδοξε, τὰς αιωνιζούσας, ὄμμασι καρδίας, αποσκοπούσα αμοιβάς, καί τήν εκείθεν μακαριότητα, καί στέφος τό αμάραντον, ὅ σοι Χριστός νύν δεδῶρηται, δι' αὐτόν παναοίδιμε, αθλησάση λαμπρότατα.

Ὅρμημα ἀκάθεκτον, πυρός αιτναίου ἀνέστειλας, σαίς ευχαίς Αγαθώνυμε, καί πόλιν διέσωσας, τό σεπτόν σου Μάρτυς, λείψανον τιμώσαν, εξ οὐ τρυφά τούς ποταμούς, τῶν ιαμάτων εν θείῳ Πνεύματι, εν ταυτη γάρ αθλήσασα, τόν δυσμενή εταπείνωσας, καί τῆς νίκης τόν στέφανον, εκομίσω πανεύφημε.

Δόξα... Τῆς Αγίας

Ἦχος πλ. δ' Συκεώτου

Παράδοξον θαύμα γέγονεν, εν τῆ αθλήσει τῆς πανενδόξου Αγάθης, καί Μάρτυρος Χριστοῦ τού Θεοῦ, εφάμιλλον τώ Μωϋσεῖ, εκείνος γάρ, τόν λαόν νομοθετῶν εν τώ ὄρει, τὰς εγγραφείσας εν πλαξί θεοχαράκτους Γραφάς εδέξατο, ενταύθα δέ ὁ Ἄγγελος, ουρανόθεν τώ τάφῳ πλάκα επεκόμισεν εγγεγραμμένην. Νούς ὁσίου, αυτοπροαίρετος, τιμή εκ Θεοῦ, καί πατρίδος λύτρωσις.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς, ὁ αὐτός

Ο τοῖς Χερουβὶμ εποχούμενος, καί υμνούμενος υπό τῶν Σεραφίμ, σήμερον τώ θείῳ Ἱερῶ, κατά νόμον προσφερόμενος, Πρεσβυτικαίς ενθρονίζεται

αγκάλαις, και υπό Ιωσήφ εισδέχεται δώρα θεοπρεπώς, ως ζεύγος τρυγόνων τήν αμίαντον Εκκλησίαν, καί τών Εθνών τόν νεόλεκτον λαόν, περιστερών δέ δύο νεοσσούς, ως αρχηγός Παλαιάς τε καί καινής. Τού πρός αυτόν χρησμού δέ Συμεών, τό πέρας δεξάμενος, ευλογών τήν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, τά τού πάθους σύμβολα, τού εξ αυτής προηγόρευσε, καί παρ' αυτού εξαιτείται τήν απόλυσιν βωών. Νύν απολύεις με Δέσποτα, καθώς προεπηγγείλω μοι, ότι είδόν σε τό προαιώνιον φώς, καί Σωτήρα Κύριον τού Χριστωνύμου λαού.

**Εν τή Τεσσαρακοστή
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν**

Τό χαύνον καί έκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τής ψυχής μου μετάβαλε, εις ρώσιν καί δύναμιν, νύν τού θείου φόβου, ποιείν τε καί πράττειν, τά δικαιώματα Χριστού, όπως εκφύγω τό πύρ τό άσβεστον καί κλήρον τόν ουράνιον, καί τήν ζωήν τήν απέραντον, διά σου εύρω Δέσποινα, ευφραινόμενος πάντοτε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, υπό λόγχης η Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον, έκλαιε βοώσα, Τί τούτο Υιέ μου; τί σοι αχάριστος λαός, αποτινύει ανθ' ών πεποίηκας, καλών αυτοίς καί σπεύδεις με, ατεκνωθήναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εύσπλαγχνε, σήν εκούσιον Σταύρωσιν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Εορτής.

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ως όντως υπέρλαμπρος Θεού, κιβωτός η άχραντος, τό ιλαστήριον σήμερον, Χριστόν προσφέρουσα, εν ναώ εισάγει, καί σεπτώς προστίθησιν, αγκάλαις Συμεών τού θεόφρονος, διό ηγίασται, τών αγίων νύν τά άγια, καί τώ μόνω Αγίω συγχαίρουσι.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Δεδόξασται σήμερον Χριστόν, Συμεών ως άνθρακα, θεοπρεπώς εισδεξάμενος, καί περιπτύσσεται, καθαρθείς τά χείλη, ανθομολογείται δέ, καί χάρων εξαιτεί τήν απόλυσιν. Αυτόν ούν άπαντες, ευσεβώς νύν μακαρίζοντες, ασιγήτοις εν ύμνοις τιμήσωμεν.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Η πύλη η έμψυχος Αγνή, η Παρθένος σήμερον, τόν βασιλέα καί Κύριον, όν ένδον έσχηκεν, εν ναώ εισάγει, διά πύλης βαίνουσα τής πάλαι κεκλεισμένης, ως γέγραπται, όθεν χορεύοντες, πρό προσώπου ταύτης άπαντες, θείοις ύμνοις αυτήν ευφημήσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Σήμερον ἡ ἱερά Μήτηρ, καί τοῦ Ἱεροῦ υψηλοτέρα, ἐπί τό Ἱερόν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ τόν τοῦ κόσμου Ποιητήν, καί τοῦ νόμου πάροχον, ὄν καί ἀγκάλαις υποδεξάμενος ὁ πρεσβύτες Συμεών, γεραίρων ἐκραύγαζε. Νύν ἀπολύεις τόν δούλόν σου, ὅτι εἶδόν σε τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθέने, ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Ευφραίνου καί σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις τόν ἐλευθερωτήν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενος ἡμῖν καί τήν Ἀνάστασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Αυτόμελον

Χορός Ἀγγελικός, ἐκπλητέσθω τό θαύμα, βροτοί δέ ταῖς φωναίς, ἀνακράζωμεν ὕμνον, ὀρώντες τήν ἀφατον, τοῦ Θεοῦ συγκατάβασιν, ὄν γάρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, γηραλέαι νύν, ἐναγκαλίζονται χεῖρες, τόν μόνον φιλόανθρωπον.

Δόξα... Καί νύν... τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν

Ἐτέχθη ἐπί γῆς, ὁ προάναρχος Λόγος, προσήχθη τῷ ναῷ, ἀκατάληπτος μένων, Χαίρων δέ ὁ Πρεσβύτες, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σε υπεδέξατο, κράζων. Νύν ἀπολύεις, ὄν ἐπεσκέψω κατὰ τό ρήμά σου, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... τό αὐτό

Εἶτα λέγονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Ἑορτῆς, καί τῆς Ἁγίας.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας, οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τήν θείαν Ἀγάθην ἀγαθοῖς μέλψωμεν ἐν ὕμνοις. Θεοφάνους.

Ὠδή α' Ἦχος β' Ὁ Εἰρμός

«Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καί ὀδηγήσαντι, τόν λαόν ὄν ἀνήκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Τών αγαθών, πρώτην αιτίαν ποθήσασα, αγαθωνύμου κλήσεως, Μάρτυς ηξίωσαι, τής αφράστου προνοίας, τών τρόπων σου προγνούσης τήν αγαθότητα.

Ἦρθης Αγνή, πρὸς πολιτείαν υπέρλαμπρον, τού τής σαρκός φρονήματος καταφρονήσασα, καί τώ ποθεινοτάτῳ, Νυμφίῳ σου συντόνως ενατενίζουσα.

Νύμφη Θεοῦ, θεία Αγάθη κεκόσμησαι, καί παρθενίας κάλλεσι, καί θείοις αίμασι, τού σεπτού μαρτυρίου, διπλοῖς στεφανουμένη στέμμασιν ἔνδοξε.

Θεοτοκίον

Θεοπρεπές, σκήνωμα Αγνή σύ πέφνησας, τών ουρανών πλατύτερον καί καθαρώτερον, Θεοτόκε Παρθένε, καί νύν επί σοί χαίρει ο τών Παρθένων χορός.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Εν τή Τεσσαρακοστή Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Θεία γέγονας, σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπερέχουσα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπνωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα Σεμνή τό μέγα ἔλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος Αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι τέκνον μου! πώς πάσχεις; θέλων ρυσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Αγάθη τό φαιδρόν καί τό τερπνότατον, τών θείων Μαρτύρων άνθος, καί κλέος, τής ψυχής μου σύ τήν κάκωσιν, θεραπεύουσα Μάρτυς κατακάλλυνον.

Γονίμοις αρεταίς αυτήν εφαιδρυνας, Αγάθη καί Μάρτυς ανηγορεύθης, τών προσκαίρων αλογήσασα, καί Θεού βασιλείαν αγαπήσασα.

Απάντων τών τερπνών Χριστόν προέκρινας, Αγάθη θελχθείσα τώ θείῳ πόθῳ, καί τυράννων τά φρυαγματα, ευφθαρσώς καί ανδρείως κατεπάτησας.

Θεοτοκίον

Θεόνυμφε σεμνή Θεόν όν έτεκες, δυσώπει ρυσθήναι τούς σέ υμνούντας, πειρασμών καί περιστάσεων, καί παθών καί κινδύνων παμμακάριστε.

Κάθισμα τής Αγίας Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Κλέος πίστεως καί ευσεβείας, ο σιότητος καί παρθενίας, προθυμία κοσμουμένη αθλήσεως, ανηγορεύθη, Αγάθη Νούς όσιος, αυτοπροαίρετος, όντως τιμή εις Θεόν, πατρίδος λύτρωσις, Χριστώ νυμφικώς πρεσβεύουσα, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Τήν ωραιότητα

Εκ τής Παρθένου σε, σωματωθέντα Χριστέ, νύν υπεδέξατο, ο Ιερός Συμεών, Νύν απολύεις εκβούν, τόν δούλόν σου ώ Δέσποτα. Άννα δέ η άμεμπος, η προθήτις καί ένδοξος, τήν ανθομολόγησιν, καί τόν ύμνον προσήγαγε. Ημείς δέ Ζωοδότα βοώμέν σοι. Δόξα τώ ούτως ευδοκήσαντι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Υμνώ σε, ακοή γάρ Κύριε, εισακήκοα καί εξέστην, έως εμού ήκεις γάρ, εμέ ζητών τόν πλανηθέντα. Διό τήν πολλήν σου συγκατάβασιν, τήν εις εμέ δοξάζω Πολυέλεε».

Η σχύνθη, τού δολίου δράκοντος, η απόνοια καί ηλέγχθη, παρθένοι γάρ τούτου νύν, τό φρύαγμα καταπατούσι, Χριστού εκ Παρθένου ανατείλαντος, επί τής γής καί πάντας καταυγάσαντος.

Νομίμως, σωφροσύνην άσπιλον, εξασκήσασα Αθλοφόρε, τά πνεύματα χαίρουσα, κατέλαβες τής πονηρίας, Χριστού οπλισαμένη τή χάριτι, καί τόν Σταυρόν επ' ώμων τούτου άρασα.

Γενού μοι Προστασία πάνσοφε, τών δεινών με εξαιρουμένη, καί πειρασμών ζάλης τε, καί θλίψεως καί δυναστείας εχθρού, λυτρωθείς όπως υμνήσω σε, αγαθήν προστάτιν Αγαθώνυμε.

Θεοτοκίον

Απειρώς τών Αγγέλων Πάναγνε, τάς λαμπρότητας υπερέβης, τόν νοητόν Ήλιον, κυήσασα ανερμηνεύτως, Χριστόν τόν ακτίσι τής θεότητας, τάς τώνπιστών εννοίας καταυγάσαντα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριε, εν τώ φωτί, τών σών προσταγμάτων οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον Θεόν ου γινώσκομεν».

Θείοις προστάγμασι, ρυθμιζομένη τού Χριστού ένδοξε, συμβολικώς, σαρκός προσπαθείας ελύθης τών δεσμών, Αγάθη ελαία φανείσα κατάκαρπος.

Όλω τώ πόθω Χριστού, τάς φανοτάτας αστραπάς βλέπουσα, τάς επί γής, χαμαί συρομένας παρείδες ηδονάς, εκείνου καί μόνου ποθούσα τερπνότητα.

Ίνα τήν άφραστον, αξιωθής διαγωγήν ένδοξε, τών εκλεκτών, ιδείν τάς βασάνους υπέμεινας στερρώς, αγαλλιωμένη Αγάθη πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Σοί τή τεκούση Χριστόν, τόν τού παντός Δημιουργόν κράζομεν. Χαίρε Αγνή, χαίρε η τό φώς ανατείλασα ημίν, χαίρε η χωρήσασα Θεόν τόν αχώρητον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω ππαισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Ματαιόφρων υπάρχων ο τύραννος, σέ τήν καλλιπάρθενον συλήσαι ήλπισεν, αλλ' αναιδώς ελήλεκται, προσβαλών τώ στερρώ σου φρονήματι.

Εξεχύθη σου χάρις εν χείλεσι, Μάρτυς αγαθώνυμε, τρανώς γάρ ήλεγξας τόν προφανώς αναίσχυντον, θεοδίδακτον λόγον πλουτήσασα.

Λίθος ώφθης πανέντιμος ένδοξε, νούν αυτοπροαίρετον όσιον έχουσα, καί τής πατριδος λύτρωσις, ασφαλής γενομένη Αγάθη σεμνή.

Θεοτοκίον

Ψαλμικώς ευφημούντες βοώμέν σοι. Χαίρε τό πιότατον όρος Χριστού τού Θεού, ό κατοικείν ευδόκησε, δι' ημών σωτηρίαν Θεόνυμφε.

Κοντάκιον Ήχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Στολιζέσθω σήμεραν, η Εκκλησία, πορφυρίδα ένδοξον, καταβαφείσαν εξ αγνών, λύθρων Αγάθης τής Μάρτυρος, Χαίρε, βοώσα, Κατάνης τό καύχημα.

Συναξάριον

Τή Ε τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Αγάθης.

Στίχοι

- Χαίρει, σκότει δοθείσα φρουράς Αγάθη,
- Μισούσα καί φώς, ει πλάνων όψεις βλέπει.
- Πέμπτη εν φυλακή Αγάθη θάνεν είδος άρίστη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Θεοδοσίου τού εν τώ Σκοπέλω.

Στίχοι

- Στενήν οδεύσας Θεοδόσιος τρίβον,
- Τήν ευρύχωρον τής Εδέμ Πατεί τρίβον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Πολυεύκτου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνας χρυσής, εν πεδίω Δεηρά λατρευομένης, οι τρεις σου Παῖδες κατεφρόνησαν, αθεωτάτου προσταγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ως λίαν φαιδρώς φθειγγομένη καί σαφώς τυράννους έπληξας, λόγω σοφίας καί τής χάριτος, υπομονή τε κολάσεων, άνθρακας πυρός γάρ απόνως, καρτερούσα εκραύγαζες. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μανία δεινή, συσχεθείς ό δυσμενής εξηπορείτο δεινώς, τήν σήν θεώμενος ανανέωσιν, καί τού μαστού σου τήν βλάστησιν, χαίρουσα γάρ Μάρτυς εβόας, τώ σώ Νυμφίω κραυγάζουσα. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Επέστη φαιδρώς, τού Χριστού ο μαθητής σοι φρουρουμένη, τās σās ιώμενος δεινάς μάστιγας, άς περ υπέστης αήτητε, Μάρτυς τού Σωτήρος παρθένε, αγαλλομένη καί λέγουσα. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νεκρούται Αδάμ, παραβάς τήν εντολήν τού Παντοκράτορος, σύ δέ τεκούσα τήν αιώνιον, ζωήν Παρθένε Πανάμωμε, τούτον ελυτρώσω θανάτου, ευχαρίστως σοι κράζοντα. Ευλογημένη, η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Εν ευφροσύνη καί χαρά, δι' αιώνος κατοικείν αξιωθείσα, τή αφράστω σου δόξη, καταυγασθήναι τούς σέ, τιμώντας Αγάθη δυσώπησον, καί τής ακηράτου ζωής κατατρυφήσαι.

Νώ καί καρδία καί ψυχή, αγαπήσασα Χριστού τήν υπέρ λόγον, πολυέραστον θεαν, ανεπτερώθης αυτώ, βοώσα. Δραμούμαι οπίσω σου, καί κατασκηνώσω σύν σοί εις τούς αιώνας.

Υπερφυέσι κροσσωτοίς, καί ωραία τή στολή ηγλαϊσμένη, βασιλέως θυγάτηρ, εν τή τιμή τού Χριστού, παρέστης Αγάθη κραυγάζουσα. Σέ υπερυψούμεν Χριστέ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μύρον γενόμενον ημίν, Θεοτόκε τόν Χριστόν κυοφορούσα, ευωδίασας κόσμον, εν θεοπνεύστοις οσμαίς, διό σοι Παρθένε κραυγάζομεν, Χαίρε μυροθήκη τού πυριπνόου μύρου.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ Αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνωμεν».

Νικητικοίς εν στεφάνοις, κοσμηθείσα θεόφρον, Αγάθη δεξιά ζωαρχική, νύν λυτρωθήναι δυσωπησον, τήν πατρίδα σου ζάλης, ως πρίν πυρός ανέστειλας ορμήν, ίνα ύμνοις σε πάντες, απαύστως μεγαλύνωμεν.

Ό θεϊκή προμηθεία, περιέπων τά πάντα, Χριστός νύν αμειβόμενος τήν σήν, Μάρτυς ανδρείαν κατώκισεν, εν σκηναίς ουραναίς, νύμφην παναμώμητον αυτού, καί συγχαίρειν Αγγέλοις, καί Μάρτυσιν ηξίωσεν.

Ίλεων ώ Αθληφόρε, τόν Κριτήν τών απάντων, Χριστόν μοι παρασκεύασον σεμνή, ταίς ικεσίαις σου πάνσεμνε, καί ππαισμάτων τά πλήθη, καθάραί μου, τόν εύσπλαγχνον αεί, δυσωπούσα μή παύση, Μαρτύρων εγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον

Σωματωθείς απορρήτως, εξ Αγνών σου αιμάτων, ως ήλιος επέφανεν ημίν, πάναγνε Μήτηρ ανύμφευτε, πρό αιώνων απάντων, ο τώ Πατρί συνάναρχος Υίός, καί τό σκότος διώξας, εφώτισε τά σύμπαντα.

Εξαποστειλάριον τής Αγίας Γυναίκες ακουτίσθητε

Αγάθη μεγαλώνουμε, Χριστού νύμφη ακήρατε, κάλλος απόθετον θείον, καί Μάρτυς ηγλαϊσμένη, μνειαν ποιού τών πίστει σε, τιμώντων καλλιπάρθενε, καί τήν αγίαν σου μνήμην, χαρμονικώς εκτελούντων, ππαισμάτων λύσιν ευρέσθαι.

Τής Εορτής, όμοιον

Πληρών σου τήν απόρρητον, οικονομίαν Κύριε, εν τώ ναώ προσηνέχθης, υπό Μητρός απειράνδρου, ιδών δέ σε εκραύγαζεν, ο Πρέσβυς. Νύν απόλυσον, τόν δούλόν σου ώ Δέσποτα. Σωτήρ γάρ ήλθες τού κόσμου, τό πατρικόν φώς Χριστέ μου.

Εις τόν Στίχον, τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Φόβω τε καί χαρά, αγκάλαις τόν Δεσπότην, ο Συμεων κατέχων, ζωής ητείτο λύσιν, υμνών τήν Θεομήτορα.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτληριόν σου,

Νύν με πρόσ τήν ζωήν, απόλυσον τήν όντως, ο Συμεων εβόα, Σωτήρ μου, είδον γάρ σε, τό φώς τού κόσμου Δέσποτα.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Άννα προφητικώς, η σώφρων καί Οσία, νύν ανθρωμολογείτο, τώ εκ Παρθένου φύντι βροτών εις απολύτρωσιν.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Χαίρε η τήν χαράν, τού κόσμου δεξαμένη, Χριστόν τόν ζωοδότην, καί παύσασα τήν λύπην, Παρθένε τής Προμήτορος.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Βουκόλου, Επισκόπου Σμύρνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τρία Προσόμοια Στιχηρά τής Εορτής, καί τρία τού Οσίου.

Στιχηρά τής Εορτής

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Ο Ποιητής τών απάντων, καί Λυτρωτής ημών, υπό Μητρός Παρθένου, τώ ναώ προσηνέχθη, όθεν ο Πρεσβύτες τούτον λαβών, μετά χαράς ανεκραύγαζε. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Αγαθέ, εν ειρήνη ως ηυδόκησας.

Ο Συμεών εν αγκαλαις, εκ τής Παρθένου λαβών, τόν πρό πάντων αιώνων, γεννηθέντα Σωτήρα, Είδον, ανεβόα, τόν φωτισμόν, τής σής δόξης τά πέρατα, νύν απολύεις τόν δούλόν σου Αγαθέ, εν ειρήνη, ότι είδόν σε.

Τόν επ' εσχάτων τεχθέντα, εις σωτηρίαν βροτών, ο Συμεών βαστάσας, εν αγκάλαις Σωτήρα, χαίρων ανεβόα. Είδον τό φώς, τών Εθνών καί τήν δόξαν τού Ισραήλ, νύν απολύεις, ως ειρηκας ως Θεός, εκ τών τήδε τή κελεύσει σου.

Στιχηρά τού Αγίου

Ήχος πλ. β' Τριήμερος ανέστης

Φωτί τών θεουργών αρετών, αστράπτων ιερώτατε, φώς ετέθης, εν λυχνία μυστικώς, τής θείας Εκκλησίας, λαμπρύνων ταύτην Πάτερ, ταίς Ιεραίς διδασκαλίαις σου.

Τό Πνεύμά σε τό Άγιον, Βουκόλε αγιώτατε αγιάσαν, διά σου αγιασμόν, τοίς πίστει προσιούσι, παρέχει θεοφόρε, καί φωτισμόν καί απολύτρωσιν.

Τήν άκραν αγαθότητα, κηρύπτων τού Θεού ημών, κακωθέντας, αγαθύνεις τούς λαούς, σοφέ αγαθοδότως, προσάγων τώ Σωτήρι, ιερουργός ως Ιερώτατος.

Δόξα... Καί νύν...

Τής Εορτής Ήχος πλ. α'

Ερευνάτε τας Γραφάς, καθώς είπεν εν Ευαγγελίοις Χριστός ο Θεός ημών, εν
αυταίς γάρ ευρισκόμενον αυτόν, τικτόμενον καί σπαργανούμενον,
τιθηνόμενον καί γαλακτοτροφούμενον, περιτομήν δεχόμενον, καί υπό
Συμεών βασταχθέντα, ού δοκήσει ουδέ φαντασία, αλλ' αληθεία τώ κόσμω
φανέντα, πρός όν βοήσωμεν, ο πρό αιώνων Θεός δόξα σοι.

**Εν τή Τεσσαρακοστή
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Ήχος πλ. β' Τριήμερος ανέστης**

Μεγίστων δωρημάτων ημίν, ο τόκος ο αλόχευτος, τής Παρθένου, πάσι γέγονε
σαφώς, Θεός γάρ τήν φθαρείσαν, καινίζει πάλιν φύσιν, καί αναπλάττει τό
ανθρώπινον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η πάναγνος ώς είδέ σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, ανεβόα, θρηνωδούσα
μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος
επονειδιστον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Φέρουσα η Αγνή, καί άχραντος Παρθένος, τόν Πλάστην καί Δεσπότην, ως
βρέφος εν αγκάλαις, εν τώ ναώ εισέρχεται.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη
Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Δέχου ώ Συμεών, τόν Κύριον τής δόξης, καθως εχρηματίσθης, εκ Πνεύματος
Αγίου. Ιδού γάρ παραγένονε.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Νύν είδον αγαθέ, Θεέ οι οφθαλμοί μου, τήν σήν επαγγελίαν, απόλυσόν με
τάχος, τόν δούλόν σου φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Νυν με πρός τήν ζωήν, απόλυσον τήν όντως, ο Συμεών εβόα, Σωτήρ μου,
είδον γάρ σε, τό φώς τού κόσμου Δέσποτα.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, εκ σου γάρ ανέτειλεν ο Ήλιος τής
δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου καί
σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτήν τών ψυχών
ημών, χαριζόμενος ημίν καί τήν Ανάστασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Εν τώ ναώ προσηνέχθης, η ζωή τών απάντων, δι' εμέ νηπιάσας υπό νόμον εγένου, ο πάλαι χαράξας ενπλαξί, τόννόμονεντώ Σινά, ίνα πάντας απαλλάξης, εκ τής τού νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τή ευσπλαγχνία σου Σωτήρ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή οικονομία σου μόνε φιλόανθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Εν τώ ναώ προσηνέχθης τά ειθισμένα πληρών, ο Ποιητής καί Δεσπότης καί ο τού νόμου δοτήρ, καί αγκάλαις Συμεών, ευδοκία τή σή, βασταχθήναι εν σαρκί, ο τοίς πάσι φοβερός, καί πάσαν κτίσιν συνεχών, ηνέσχου μόνε Οικτίρμον, τό φώς σου πάσιν αποκαλύψας ημίν.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Είτα λέγεται ο Κανών τής Εορτής, καί τού Αγίου ο παρών, ού η ακροστιχίς.

Τό Βουκόλου μέγιστον υμνήσω κλέος. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β' Ο Ειρμός

«Ως εν ηπειρώ πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμε νον Θεώ, επινίκιον ωδήν, εβόα άσωμεν».

Ταίς θείκαίς αγλαΐαις καί Ιεραίς, καί φωσφόροις λάμπεσι, λαμπρυνόμενος αεί, τήν εμήν καταύγασον ψυχήν, τήν λαμπράν σου εορτήν, Πάτερ γεραίρουσαν.

Ολολαμπή σε αστέρα ο νοητός, αναδείξας Ἥλιος, ταίς λαμπρότησι τών σών, αρετών εφαιδρυνε τήν γήν, Ιεράρχα τού Χριστού, Βουκόλε πάνσοφε.

Βίον αεί ηγνισμένον καί καθαρόν, καί κηλίδων άμικτον, ενδεικνύμενος Χριστού, Ιερόν κειμήλιον σοφέ, εγνωρίσθης επί γής, Βουκόλε ένδοξε.

Θεοτοκίον

Ο τώ Πατρί συνυπάρχων μονογενής, υπέρ νούν εν μήτρα σου, σαρκωθείς θεοπρεπώς, τους βροτούς εθέωσεν Αγνή, διά πλήθος οικτιρμών ο υπεράγαθος.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρα τῆς Ὁμολογίας σου».

Υἱός ἡμέρας καί φωτός, γεγονώς Ἱεράρχα, διά πόνων ἐνθέων, κατεσκήνωσας σαφώς, ἐν ταῖς λαμπρότησι νῦν, τῶν Ἁγίων, χάριτι λαμπόμενος.

Κηρύττων μίαν εὐσεβώς, τῆς Τριάδος οὐσίαν, τήν πολύθεον πλάνην, ἐξερρίζωσας ἐκ γῆς, ὡς Ἱεράρχης σεπτός, ὡς τοῦ Λόγου, ἀληθῆς διάκονος.

Ὀδόν υπέδειξας ζωῆς, πᾶσι τοῖς πλανηθεῖσι, δυσμενοῦς ἐπηρεία, καί προσήγαγες αὐτούς, οἷα ποιμήν λογικός, σεσωσμένους, Λόγω ἀρχιποίμενι.

Θεοτοκίον

Λιμήν γενοῦ μοι καί φρουρός, ταῖς δειναῖς τρικυμίαις, τῶν παθῶν ἀνευδότως, χειμαζομένω αἰί, ἐν τῇ θαλάσῃ Ἀγνή, τῇ τοῦ βίου, μόνη αειπάρθενε.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθείς

Ἰερωσύνης τῷ φωτί διαλάμπων, ἐφωταγώγησας λαούς Ἱεράρχα, τό τῶν εἰδώλων σκότος τε ἠφάνισας αἴγλη ἱαμάτων δέ, τῶν παθῶν τήν ομίχλην, λύσας μεταβέβηκας, πρὸς τό ἄδυτον φέγγος, υπέρ ἡμῶν πρεσβεύων ἐκτενώς, τῶν σέ τιμώντων, Βουκόλε Μακάριε.

Δόξα... Καί νῦν... Τῆς Εορτῆς Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Νηπιάζει δι' ἐμέ, ὁ παλαιός τῶν ἡμερῶν, καθαρσίων κοινωνεῖ, ὁ καθαρῶτατος Θεός, ἵνα τήν σάρκα πιστώσῃ μου τήν ἐκ Παρθένου, καί ταῦτα Συμεῶν μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τόν αὐτόν Θεόν καί ἄνθρωπον, καί ὡς ζῶν ἠσπάζετο, καί χαίρων πρεσβυτικῶς ἀνεκραύγαζεν. Ἀπόλυσόν με, σύ γάρ Θεός μου, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων.

Ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Οὐ σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σά ἐλέη Δέσποινα οἱ δούλοί σου, κράζοντες καί λέγοντες, Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καί λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καί ἀναγκῶν καί πάσης ἀπειλῆς, σύ γάρ ὑπάρχεις, ἡμῶν ἡ ἀντίληψις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρός γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκί τετοκυία, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρώσασε Χριστέ, Οἶμοι! ποθεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεός ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυρούσαι; Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ εορτάζουσα».

Ο προγινώσκων σου, θεομακάριστε, τής ψυχής τό ωραίον καί τού νοός, τήν καθαρότητα, Ιεροκήρυκα σοφόν, ιερώς σε προχειρίζεται.

Υπό τού Πνεύματος, λαμπαδουχούμενος, τούς εν σκότει τής πλάνης φωταγωγείς, καί διά Βαπτίσματος, υιούς ημέρας εκτελείς, Ιεράρχα Παναοίδιμε.

Μυρίων έσωσας, θηρών τό ποιμνιον, τών ταραττειν ζητούντων καί αφιστάν, τής αμώμου πίστεως, Αρχιερέων καλλονή, καί Ποιμένων ακροθίνιον.

Ευρών σε χάριτι, περιαστράπτοντα, ο κλεινός θεολόγος χειροθετεί, θείαις εισηγήσεσι, καί Ιερέα εκτελεί, Ιερόν Βουκόλε πάνσοφε.

Θεοτοκίον

Γνωστώς εν βάτω σε, Μωσής εώρακεν, Ιερώς τυπουμένην τήν τού πυρός, μέλλουσαν λοχεύτριαν, αναφανήναι μυστικώς, Θεοτόκε αιπιάρθενε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών ππαισμάτων ανακαλούμενον».

Ιερωσύνης τό ιερόν, ένδυμα φορέσας Ιερώς, τούς ανιέρους εφώτισας, σέβειν Ιεράρχα Μονάδα άκτιστον, τρισίν εν χαρακτηρσι, Βουκόλε πάνσοφε.

Στόματος λύκου τού νοητού, ήρπασας λαούς ταίς διδαχαίς, τού θεηγόρου σου στόματος, καί αιρετιζόντων Πάτερ απύλωτα, ταίς σαίς θεολογίαις, έφραξας στόματα.

Ταίς φωτοβόλοις καταυγασθείς Όσιε τού Πνεύματος αυγαίς, φωτοειδής όλος γέγονας, λάμπων ταίς τώ σκότει ενυπαρχούσαις ψυχαίς, Βουκόλε, Ιεράρχα θεομακάριστε.

Ο βδελυρός ήττηται ταίς σαίς, Ιερολογίαις Ιεραίς, Μαρκίων καί εξωστράκισται, πάσης αποπίας εξερευγόμενος, βόρβορον ο λυσσώδης, Βουκόλε ένδοξε.

Θεοτοκίον

Νόμω τής φύσεως Ιησούς, ο πανυπερούσιος Θεός, καινοτομεί παναμώμητε, σου εκ τής νηδύος αποτικτόμενος, ο μόνος ουσιώσας τό πάν βουλήματι.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βώ σοι Ανάγαγε εκ φθοράς, τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Υφούσαν ταπείνωσιν, καθαρότητα νοός, αγάπην ανυπόκριτον, πίστιν ελπίδα

έχων ειλικρινή, Βουκόλος ο ένδοξος, τής Τριάδος εδείχθη καταγώγιον.

Μεγάλως κοσμήσαντα, τών Σμυρναίων Ιεράν, καθέδραν σέ πανεύφημε,
μυσταγωγεί τό Πνεύμα τόν μετά σέ, ποιμένα Πολύκαρπον, τή χειρί σου
Βουκόλε τελειούμενον.

Νοήσας τήν κλήσιν σου, διά Πνεύματος Σοφέ, τόν μετά σέ εν χάριτι, τών
λογικών θρεμμάτων καθηγητήν, προσάγεις τώ βήματι, αρετών λαμπηδόσιν
εξαστράπτοντα.

Θεοτοκίον

Η πύλη τής χάριτος, η ανοίξασα βροτοίς, τήν πύλην τήν ουράνιον, τής
μετανοίας πύλας μοι τηλαυγώς, διάνοιξον Δέσποινα, καί πυλών τού θανάτου
ελευθέρωσον.

Κοντάκιον 'Ηχος α'

Ο μήτραν παρθενικήν αγιάσας τώ τόκω σου, καί χείρας τού Συμεών
ευλογήσας ως έπρεπε, προφθάσας καί νύν έσωσας ημάς Χριστέ ο Θεός. Αλλ'
ειρήνευσον εν πολέμοις τό πολίτευμα, καί κραταίωσον Βασιλείς ούς
ηγάπησας, ο μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξαριον

Τή ΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Βουκόλου,
Επισκόπου Σμύρνης.

Στίχοι

- Σμύρνης ό Ποιμήν Βουκόλος θνητόλος,
- Άγρυπνός εστι, καί θανών, ποιμνης φύλαξ.
- Αγλαόν ηελίοιο φάος λίπε Βουκόλος έκτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ιουλιανού τού εν Εμέση.

Στίχοι

- Χριστός τέτρηται χείρας ήλοις καί πόδας,
- Ιουλιανός προστίθησι καί κάραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Φάυστης, Ευΐλασίου, καί
Μαξίμου.

Στίχοι

- Τρεις Μάρτυρες πάσχουσιν ιχθύων πάθος,
- Κοινή τυχόντες οργάνου τού τηγάνου.

Ταίς αυτών άγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς οσίοις Παισί, τούς
Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν.

Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Συνετίζων ασυνέτους καταρτίζων δέ, τούς πλάνη εξοκείλαντας, Πάτερ έσωσας, καί Θεώ προσήξας καθαρούς, αυτώ μελωδούντας ευσεβώς, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωραιώθησαν Παμμάκαρ σιαγόνες σου, τήν σάρκωσιν κηρύπτουσαι, τού δι' άφατον ευσπλαγχνίαν, λάμπαντος ημίν, προς όν ανεβόας εμμελώς. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Κυριεύσας δι' ασκήσεως τού σώματος, τών παθημάτων Ένδοξε, ακυρίευτος ταίς τού πλάνου ώφθης προσβολαίς, καί νύν αναμέλπεις απλανώς. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες τής αρχαίας αποφάσεως, τώ τόκω σου πανάμωμε, ανυμνούμέν σε οι σωθέντες Κόρη διά σου, βοώντες καί λέγοντες πιστώς. Ευλογητός ο καρπός, τής σής κοιλίας αγνή.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Εκβλαστήσας ως φοίνιξ εν ταίς αυλαίς τού Θεού, οφειλόμενον ύπνον δικαίοις ύπνωσας, φέρεις δέ φυτόν, προς τού θείου σου μνήματος, θαύμα τοίς ορώσι, Βουκόλε θεοκήρυξ.

Ο Θεού Θεός Λόγος ο ενυπόστατος, ιερόν Ιεράρχην σέ προχειρίζεται, χρίοντα λαόν, Ιερώς ιερώτατε, Πρόεδρε Συμυρναίων, φωστήρ τής οικουμένης.

Σαρκωθέντα τόν Λόγον εθεολόγησας, καί πολλούς αλογίας λαούς διέσωσας, θείος γεγονώς, μαθητής τού εκλάμπαντος, εν θεολογίαις, Βουκόλε κήρυξ.

Θεοτοκίον

Ιερώς εμυείτο τά σά μυστήρια, προφητών Θεοτόκε ο θείος σύλλογος, πόρρωθεν μαθών, καί τρανώς εκτιθέμενος, τάς θεοσημείας, τού θείου τοκετού σου.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρωποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις, στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Ως φως ως φέγγος ως μέγας ήλιος, ως αστραπή Χριστού τή Εκκλησία εξέλαμψας, καί πιστών διανοίας εφώτισας, καί προς τούς ανεσπέρους, τόπους εσκήνωσας, μέλπων τρισαγίας έν φωναίς, Τριάδα άκτιστον.

Σαρκός καί κόσμου έξω γενόμενος, Ιερουργέ, πρὸς τὰς υπερκοσμίους γηθόμενος, μεταβέβηκας τάξεις θεούμενος, θέσει φαινοτάτη, ὅθεν τὴν μνήμην σου, πίστει εκτελούμεν, ἐπὶ γῆς Βουκόλε πάνσοφε.

Ἡ γῆ τό σωμά σου τό μακάριον, κρύπτει σαφῶς, ἰάσεις αναβλύζον καί χάριτας, ουρανός δέ τό πνεῦμα σὺν τοῖς εκλεκτοῖς, φέρει τοῖς ἀπ' αἰῶνας θείαις λαμπρότησι, κατηγλαϊσμένον, ἀληθῶς Βουκόλε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον

Φωνή Ἀγγέλου μεγάλης Ἄγγελον, βουλῆς Ἀγνῆ Χριστοῦ Ἐμμανουήλ ἀποτέτοκας, τοῖς Ἀγγέλοις τοὺς κάτω συνάπτοντα, μόνη πανύμνητε, μόνη αἰτία, τῆς ἡμῶν Κόρη θεώσεως.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου Τοῖς Μαθηταῖς

Ποιμαντικῶς ὠδήγησας, πρὸς νομάς ευσεβείας, τό τοῦ Κυρίου ποίμνιον, πάνσοφε, ἱεράρχα, ἀποδιώξας ὡς θήρας, πάσαν αἵρεσιν, ὅθεν, νῦν ἐποπτεύεις, ἰλεως, καί ἡμᾶς ουρανόθεν, ὡς παρεστῶς, μετὰ τῆς Πανάγνου καί Θεοτόκου, τῷ θρόνῳ τῆς θεότητος, παμμακάριστε Πάτερ.

Τῆς Εορτῆς, ὅμοιον

Τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, οὐκ ἐκστάς ἀπορρήτως, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, ἐκ Παρθένου γεννᾶται καί νηπιάζει ὁ Λόγος, τοῦτον δέ ἐν ἀγκάλαις, Συμεῶν ὑποδέχεται, ἅμα τε ὁ Πρεσβύτες, καί Γηραιά, ἀνωμολογήσαντο ὡς Δεσπότη, ἐν ᾧ καί προεμήνυον, τὴν βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Σήμερον ὁ Σωτήρ, ὡς βρέφος προσηνέχθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καί χερσὶ γηραλείας, ὁ Πρέσβυς τοῦτον δέχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τό ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Νήπιος τῆ σαρκί, ὁ παλαιός τῷ χρόνῳ, ὁράται παραδόξως, τῆ σήμερον ἡμέρα, καί τῷ ναῷ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Δέχου ὦ Συμεῶν, ἡ Πάναγνος εβόα, ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τὸν Κύριον τῆς δόξης, τοῦ κόσμου τό σωτήριον.

Δόξα... Καί νῦν... ὅμοιον

Μέγα καί φοβερόν, Μυστήριον καί ξένον! ὁ πάντα περιέπων, καί βρέφη διαπλάττων, ὡς βρέφος ἀγκαλίζεται.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, κατά τό σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Παρθενίου, Επισκόπου Λαμψάκων, καί τού Οσίου Πατρός ημών Λουκά, τού εν τώ Στειρίω τής Ελλάδος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Τού Ιεράρχου

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τῆς Ελλησπόντου τό κλέος, ὁ τῆς Λαμψάκου φωστήρ, τῶν θαυματουργημάτων, ὁ λαμπρός εωσφόρος, Παρθένιος ὁ μέγας, πάντας ἡμάς, συγκαλεῖται τῆ μνήμη αὐτοῦ, εορτασμόν εκτελέσαι πνευματικόν, ανυμνοῦντας τόν Σωτήρα Χριστόν.

Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας θεοφορούμενος, τά τῶν δαιμόνων στίφη, πυρί τῶν προσευχῶν σου, κατέφλεξας Παμμάκαρ, ἰθύνας σοφῶς, τῆς Λαμψάκου τό ποίμνιον, τοὺς γάρ βωμούς τῶν εἰδώλων καταβαλῶν, ἐνεούργησας Θεῷ σεαυτόν.

Ἀνακηρύττει σου θαύμα ὁ ἀνανήξας ἰχθύς, ὁ ἀναζήσας ἄπνους, ὁ καρπός τῆς ἀκάρπου, αρούρας καί ἀμπέλου, βροχὴ ἰκανή, τῶν βαφῶν ἡ ἐπίτευξις. Ὡς θαυμαστά σου τά ἔργα Ἱερουργε! ἀλλά πρέσβευε σωθῆναι ἡμάς.

Τού Οσίου

Ἦχος πλ. β'

Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὅλως ἐκ νεότητος, ἀκολουθήσας Κυρίω, γονικὴν κατέλιπες, ἐνδοξε προσπάθειαν, καί στοργὴν κοσμικὴν, καί ἐρήμους ὠκησας, ἀσκητῶν τόν βίον, ἐξασκῶν ἐν ταπεινότητι, ὄν καί ἐτέλεσας, ζέοντι τῷ πνεύματι Ὅσιε, καλῶς ἐμπορευσάμενος, νείμας τε τά ὄντα τοῖς πένησι, καί τόν μαργαρίτην, τόν τίμιον ὠνούμενος Χριστόν, οὐ καί τυχῶν τῆς ἐφέσεως, ἔστης ἀξιάγαστε.

Ἐφερὲς τυπτόμενος, ονειδιζόμενος Πάτερ, διαπληκτιζόμενος, παρά τού τεκόντος σε διὰ Κύριον, ὄν ἐπόθεις ἐνδοξε, οὐ τρωθεῖς τῷ πόθῳ, τά τερπνὰ οὐδὲν λελόγισαι, μητρός δέ στέρησιν, καί τήν ξενιτείαν ἠγάπησας, καί σχῆμα ἐνεδέδυσσο, τό τῶν μοναχῶν ἱερώτατε, ἀλλά φανεροί σε, Θεός καί μή βουλόμενον εὐχαίς, ταῖς μητρικαῖς Λουκά Ὅσιε, καμφθεῖς ὁ φιλόανθρωπος.

Βίον εκτελέσας σου, τόν Ιερόν πανιέρως, θαύματα ετέλεσας, Ιερά εξαίσια καί παράδοξα, τού Θεού σοι νείμαντος, αρραβώνα ένθεον, καί πρόσ τής ανταποδόσεως, τών θείων πόνων σου, νέμει δέ καί στέφος σοι άφθαρτον, καί δόξαν αιωνίζουσας, όταν ως Κριτής παραγένηται. Αυτόν ούν δυσώπει, ρυσθήναι τούς υμνούντάς σε αεί, από παντοίας κακώσεως, Λουκά όσιώτατε.

Δόξα... Καί νύν...

Τής Εορτής 'Ηχος πλ. β'

Ο εν χερσί πρεσβυτικάίς, τήν σήμερον ημέραν, ως εφ' άρματος Χερουβίμ, ανακλιθήναι ευδοκήσας Χριστέ ο Θεός, καί ημάς τούς υμνούντάς σε, τής τών παθών τυραννίδος, ανακαλούμενος ρύσαι, καί σώσον τάς ψυχάς ημών.

Εν τή Τεσσαρακοστή

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

'Ηχος πλ. β' Όλην αποθέμενοι

Τετραυματισμένον με, ταίς ληστρικάίς τών δαιμόνων, εφόδοις καί κείμενον, όλον ανενέργητον Παναμώνητε, εν οδώ πάντοτε, τού αστάτου βίου, καί ελέους προσδεόμενον, τάχος επίσκεψαι, οίνον επιθείσα καί έλαιον, τοίς ανιάτοις μώλωπι, καί πρόσ ευρωσίαν ανάγαγε, όπως σέ δοξάζω, καί πόθω κατά χρέος ανυμνώ, τά μεγαλειά σου άχραντε, Μήτηρ αιειπάρθενε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία ως έφησεν, ο Συμεων τήν καρδίαν, τήν σήν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ότε έβλεπας, τόν εκ σου λάμπαντα, απορρήτω λόγω, υπ' ανόμων ως κατάκριτον, Σταυρώ υψούμενον, όξος καί χολήν τε γευόμενον, πλευράν τε ορυπτόμενον, χείράς τε καί πόδας ηλούμενον, καί οδυρομένη, ωλόλυζες βοώσα μητρικώς, Τί τούτο τέκνον γλυκύτατον, τό καινόν μυστήριον;

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

'Ηχος β' Οίκος τού Εφραθά

Πύλαι τών ουρανών, ανοίχθητε, Χριστός γάρ, εν τώ ναώ ως βρέφος, υπό Μητρός Παρθένου, Θεώ Πατρί προσάγεται.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Άνθραξ ο προοφθείς, τώ θείω Ησαΐα, Χρ ιστο ς ως εν λαβίδι, χερσί τής Θεοτόκου, νύν τώ πρεσβύτη δίδοται.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Φόβω τε καί χαρά, αγκάλαις τόν Δεσπότην, ο Συμεών κατέχων, ζωής ητείτο λύσιν, υμνων τήν Θεομήτορα.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Φέρουσα η Αγνή, καί άχραντος Παρθένος, τόν Πλάστην καί Δεσπότην, ως

βρέφος εν αγκάλαις, έν τώ ναώ εισέρχεται.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, εκ σου γάρ ανέτειλεν ο Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου καί σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτήν τών ψυχών ημών, χαριζόμενος ημίν καί τήν Ανάστασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Νηπιάζει δι' εμέ, ο παλαιός τών ημερών, καθαρσίωv κοινωνεί, ο καθαρώτατος Θεός, ίνα τήν σάρκα πιστώση μου τήν εκ Παρθένου, καί ταύτα Συμεών μυσταγωγούμενος, επέγνω τόν αυτόν, Θεόν καί άνθρωπον, καί ως ζωήν ησπάζετο, καί χαίρων πρεσβυτικώς ανεκραύγαζεν, Απόλυσόν με, σύ γάρ Θεός μου, η ζωή τών απάντων.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Χορός Αγγελικός

Ο ών σύν τώ Πατρί, επί θρόνου αγίου, ελθών επί τῆς γῆς, εκ Παρθένου ετέχθη, καί βρέφος εγένετο, χρόνοις ών απεριγράπτος, όν δεξάμενος, ο Συμεών εν αγκάλαις, χαίρων έλεγε, Νύν απολύεις Οικτίρμον, ευφράνας τόν δούλόν σου.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Είτα ο Κανών τῆς Εορτῆς, καί τών Αγίων οι επόμενοι δύο.

Ο Κανών τού Ιεράρχου, ού η ακροστιχίς.

Τών θαυμάτων σου τήν χάριν μέλπω, Μάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος β'

Ο Ειρμός

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα πανστρατιάν, η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειπεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γαρ δεδόξασται».

Τώ φωτί τώ θείω συγκραθείς, Πάτερ Ιερώτατε, δι' αρετών φώς καθωράθης
δεύτερον, διό τήν φωτοφόρον σου, καί πανέορτον τούς τελούντας πανήγυριν,
σκότους αμαρτίας, ταίς σαίς ικεσίαις ελευθέρωσον.

Ως φαιδρός ανέτειλας αστήρ, εν τώ στερεώματι, τής τού Θεού Εκκλησίας
Παρθένιε, ιαμάτων λάμπεσιν, Ιερώτατε τών παθών τήν σκοτόμαιναν, χάριτι
διώκων, καί φωταγωγών τούς προσιόντας σοι.

Νοσημάτων σκότος πονηρόν, έλυσας Παρθένιε, τώ φωτισμώ σου τών
σεπτών εντεύξεων, όθεν δυσωπούμέν σε, τών ψυχών ημών τάς οδύνας
θεράπευσον, καί τάς τών σωμάτων, πάσας μαλακίας αποδίωξον.

Θεοτοκίον

Αγαθόν κυήσασα Θεόν, άχραντε αγάθουνον, τήν εν πολλοίς κεκακωμένην
πάθεσι, ταπεινήν καρδίαν μου, καί τό θέλημα εκτελείν ενδυνάμωσον, τού
σωθήναι πάντας, θέλοντος ανθρώπους Λυτρωτού ημών.

Ο Κανών τού Οσίου Λουκά, έχων ακροστιχίδα.

Λουκάν επαινώ τό κλέος τής Ελλάδος. Αμήν.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ο Ειρμός

«Ως εν ηπειρώ πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω, ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ,
καθορών ποντούμενον Θεώ, επινίκιον ωδήν, εβόα, άσωμεν».

Λόγον μοι δίδου θεόπτα παρεστηκώς, θρόνω τού Δεσπότου σου, ανυμνήσαι
τήν φαιδράν, καί φωσφόρον μνήμην σου Αουκά, διαλύσας τήν αχλύν τής
διανοίας μου.

Ο λοσχερώς σε ποθήσας ο Ιερός, Σώτερ πρός τήν άσκησιν, απεδύσατο
στερρώς, θλίψεις μόχθους πόνους καρτερών, ανθ' ών εύρατο τρυφήν τήν
ατελεύτητον.

Υπωπιάζων τό σώμα Πάτερ Λουκά, εγκρατεία πάντοτε, αγρυπνία συνεχεί,
κακουχία πάση τε σοφώς, τάς ορμάς τών εμπαθών ηδονών έστησας.

Θεοτοκίον

Κυριοτόκε Παρθένε η τόν Θεόν, εν σαρκί γεννήσασα, τόν αχώρητον παντί,
σαρκωθέντα οίκτω τών βροτών, τυραννίδος με παθών δείξον υπέρτερον.

Τού Ιεράρχου

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με τής Πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς
μου, ευφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός
ημών, καί ουκ έστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Υπήρξας καθαιρέτης τῆς τυραννίδος, παμμάκαρ τῶν Δαιμόνων τοῦ ολεθρίου, εἰδώλων τε κατέστρεψας τὰ τεμένη, καί θείους ἡγείρας, ναούς εἰς αἰνεσιν, τοῦ Χριστοῦ Παρθένιε ἱερώτατε.

Μεγίσταις διαπρέπων θαυματουργίαις, καρκίνου χαλεπώτατον παύεις πάθος, καί ὄμματα διήνοιξας πηρωθέντα, καί εφυγάδευσας Πάτερ Παρθένιε, πονηρίας πνεύματα θεία χάριτι.

Ανέστησας κακίστως θανατωθέντα, τόν πάλαι υπουργούντα τῷ θείῳ ἔργῳ, Θεός γάρ ο τόν θάνατον καταργήσας, χάριν σοι δέδωκε μάκαρ Παρθένιε, ανιστάν τεθνήξαντας δι' εντεύξεως.

Θεοτοκίον

Ωμίλησεν ἀνθρώποις ἐκ σοῦ τήν σάρκα, ὁ Κύριος φορέσας ἀνερμηνεύτως, αὐτόν οὖν ἐκδυσώπησον Παναγία, τοῦ οἰκτειρήσαί με καταπονούμενον, προσβολαῖς τοῦ ὄφews καί δονούμενον.

Τοῦ Οσίου

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡ μάς, ἐν τῇ πέτρῃ τῆς ὁμολογίας σου».

Ἀνεππερώθης τῷ θερμῷ, ἔρωτι τοῦ Σωτήρος, καί γονέων τό φίλτρον, υπερείδες δι' αὐτόν, καί γέγονας ὦ Λουκά, ξένος πάντων τῶν τερπνῶν μακάριε.

Ναόν Κυρίου σεαυτόν, ἀπεργάσασθαι θέλων, ἐρημίας κατώκεις ὡς ὁ πάλαι Ἡλιοῦ, πρὸς δαίμονας πολεμῶν, ὅθεν εὔρες τέλος τό μακάριον.

Ἐν πάσῃ θείᾳ ἐντολή, εὐπειθῆς ὡς οἰκέτης, ἀνεδείχθης παμμάκαρ, καλῶς αὐτάς ἐκτελών, καί ταπεινῶν σεαυτόν, ὅθεν ὕψος ἔλαβες οὐράνιον.

Θεοτοκίον

Παρθένε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκούσα τόν Λόγον, υπέρ λόγον οφθέντα, δι' ἡμάς ὅπερ ἡμεῖς, ἰκέτευε ἐκτενῶς, ἀλογίας πάσης με λυτρώσασθαι.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Παρθενίου

Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον

Τῶν θαυμάτων εἴληψας, τήν θείαν χάριν θεόφρον, ἱερέ Παρθένιε, θαυματουργέ θεοφόρε, ἅπαντα τὰ τῶν πιστῶν πάθη ἀποκαθαίρων, πνεύματα τῆς πονηρίας Πάτερ ἐλαύνων, διά τούτό σε ὑμνοῦμεν, ὡς μέγαν μύστην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος

Φῶς νοερόν τό ἐκ φωτός, Πατρός τοῦ προανάρχου, Υἱέ Θεοῦ καί Λόγε, ὁ

καταυγάζων πάσαν τήν οικουμένην θεϊκῶς, φώτισόν μου τὰς φρένας, τόν
νούν καί τόν λογισμόν, τοῦ ανυμνήσαι σήμερον τήν φαιδράν ταύτην
πανήγυριν καί σεμνοπρεπεστάτην τοῦ Οσίου Παρθενίου, αὐτός γάρ ἀληθῶς
ἐν γῆ θαυμασίαν διετέλεσε ζωὴν καί πολιτείαν, διὰ τοῦτο συνελθόντες
ευφημούμεν αὐτόν, ὡς μέγαν μύστην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Κάθισμα τοῦ αὐτοῦ

Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τῆς Λαμψάκου ὁ μέγας θαυματουργός, ἀναβάς ἐν τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν,
αστράπτεις τοῖς πέρασι, τῷ φωτί τῶν ἰάσεων, τοὺς ζοφώδεις Δαίμονας,
σκορπίζων φαιδρότατα, καί ἐλαύνων νόσους, χρησταίς ἐπικλήσεσιν, ὅθεν καί
τῆς πλάνης, τῶν εἰδώλων καθάρας, πάσαν τήν Ἑλλήσποντον, καταλάμπεις
τοῖς θαύμασι, θεοφόρε Παρθένιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων
ἀφῆσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τοῦ Οσίου Λουκά, ὁμοιον

Ἀπό βρέφους ποθήσας τήν ἀρετήν, τῶν ἠδέων ἀπέσχου πᾶν των Σοφέ,
νηστείαν καί ἀσκησιν, ἀκριβῆ ἐνδεικνύμενος, καί μητρός τόν πόθον, οὐδέν
ἠγησάμενος, ἐν Σεμνείῳ φέρων, σαυτόν λάθρα δέδωκας, πάλιν δέ μηνύει, σέ
Θεός τῆ μητρί σου, θρηνούση τήν στέρησιν, σοῦ δικαίως πανάριστε, ἢ καί νῦν
συνηδόμενος, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφῆσιν
δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τήν ἀγίαν μνήμην σου.

Καί νῦν... τῆς Εορτῆς

Ἦχος πλ. δ'

Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν

Ἐτέχθης ἐκ Μητρός, ὁ προάναρχος Λόγος, προσήχθης τῷ ναῷ, ὁ
ἀκατάληπτος φύσει, χαίρων δέ ὁ Πρεσβύτες, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σε υπεδέξατο,
κράζων, Νῦν ἀπολύεις, ὄν ἐπεσκέψω κατὰ τό ρῆμά σου, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι
ὡς Θεός, τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ὡς Παρθένον καί μόνην ἐν γυναιξί, σέ ἀσπύρωσ τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι
μακαρίζουσι, γενεαί τῶν ἀνθρώπων, τό γάρ πύρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοί τῆς
θεότητος, καί ὡς βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, ὅθεν τῶν
Ἀγγέλων, καί ἀνθρώπων τό γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τόν πανάγιον τόκον
σου, καί συμφώνως βοῶμέν σοι, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἀφῆσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τήν δόξαν σου
Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἀμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ,
ὠλόλυξε δακρύουσα, καί πικρῶς ἐκβόῶσα, Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται,
δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τήν
σταύρωσιν, ἦν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ

ελέους η άβυσσος, καί πηγή ανεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Τού Ιεράρχου

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ελήλυθας, εκ Παρθένου ού πρέσβυς ουκ Άγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος, σεσαρκωμένος καί έσωσας, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Νοσήματα, προσευχή εθεράπευσας άμετρα, συσφίγγων Παρθένιε, τούς παρεθέντας εν χάριτι, ώσπερ ο Δεσπότης σου, ού τήν πολλήν εμιμήσω αγαθότητα.

Σύ δέδωκας, ενεργείν τοίς βαφεύσι τά πρόσφορα, τόν είργοντα δαίμονα, αποσοβήσας Παρθένιε, ταίς πρός τόν φιλόανθρωπον, ιερωτάταις σου Πάτερ παρακλήσεσι.

Ο Κύριος, τάς εντεύξεις σου Πάτερ δεξάμενος, τήν άγραν παρέδωκε, πλουσιωτάτως τοίς χρήζουσι, τή τού ανανήξαντος, θαυματουργία ιχθύος μεγαλύνων σε.

Θεοτοκίον

Τά τραύματα, τής ψυχής μου Παρθένε θεράπευσον, τόν νούν μου ειρήνευσον, υπό παθών ταραπτόμενον, καί ταίς παραβάσεσι, τών εντολών τού Σωτήρος σκοτιζόμενον,

Τού Οσίου Λουκά

Ο Ειρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Άκακος Όσιος, ευθύς καί ήμερος, καί ακέραιος ώφθης Πάτερ Λουκά, όθεν μεμακάρισαι, παρά τού πάντων Ποιητού, καί Δεσπότης παμμακάριστε.

Ιδών ο φθόνος σε, καλώς διάγοντα, τήν ζωήν εξεκαύθη καί πειρασμών, πλήθός σοι εξήγειρεν, αλλ' εξηλέγχετο κενός λύκος, μάτην τό τού λόγου χανών.

Νοός ευθύτητι, τόν βίον ίθυνας, πρός τά κρείπτω παμμάκαρ τών εφετών, πάντων τό ακρότατον, επιποθών Πάτερ ιδείν, ού ευστόχως καί τετύχηκας.

Θεοτοκίον

Ωραϊαν κάλλει σε, πασών ευράμενος, γυναικών ο ωραίος Κόρη σεμνή, σου τήν Μήτραν ώκησε, καί δυσμορφίας με παθών, καί τού σκότους ελυτρώσατο.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο φωτισμός, τών εν σκότει κειμένων η σωτηρία, τών απεγνωσμένων Χριστέ Σωτήρ μου, πρὸς σέ Ορθρίζω Βασιλεύ τῆς ειρήνης, φώτισόν με τῆ επιλάμψει σου, ἄλλον γάρ εκτός σου Θεόν ουκ ἐπίσταμαι».

Ἡ φωταυγῆς, ενσκηνώσασα χάρις τῆς απαθείας, εν τῆ σῆ καρδία θεόφρον Πάτερ, φιλαργυρίας το βαθύτατον σκότος, τού προέδρου διώκει ἄνοσον, τούτον συντηρούσα ταίς σαίς παραινέσεσι.

Νόσω πολλή, τόν κρατουμενον Πάτερ καί γεγονότα, Ὅσιε ημίξηρον προσευχαίς σου, ὄλον ειργάσω υγιή ευχαρίστως, τόν Δεσπότην Θεόν δοξάζοντα, τόν θαυματουργίαις πολλάς σε δοξάσαντα.

Χρίσμα σεπτόν, περικείμενος Πάτερ Ιερωσύνης, ταύτην κατελάμπρυνας επιδείξει, πολλών θαυμάτων, ὡν ἐτέλεσας ζών τε, θεοφόρε καί μετά θάνατον, Ἄγγελος καθάπερ βιώσας Παρθένιε.

Θεοτοκίον

Ἀπό παθών, αμαυρώσεως Κόρη από σκανδάλων, τών προσγινομένων ταίς επηρείαις, τού αλλοτρίου μελλουσών τε βασάνων, αιωνίων πρὸς τόν φιλόανθρωπον, ρύσαι με ταίς σαίς δυσωπῶ παρακλήσεσι.

Τού Οσίου Λουκά

Ο Ειρμός

«Τῷ θείῳ φέγγει σου αγαθέ, τὰς τών ορθριζόντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν ὄντως Θεόν, εκ ζόφου τών ππαισμάτων ανακαλούμενον».

Τὴν τών καμάτων σου αμοιβήν, παρά τού πλουσίου Δοτήρος, απολαβων Πάτερ Ὅσιε, πέλαγος θαυμάτων πάσιν εδεικνυσο, τὰς νόσους αφανίζων τών προσιόντων σοι.

Ου κατενάρκησας τού εχθρού, Πάτερ ταίς μυρίαις προσβολαίς, ου κατεπλάγης τὴν ἔπαρσιν, ἔστης δέ ὡς πύργος στερρός ακλόνητος, ταπείνωσιν ὡς θώρακα ενδυσάμενος.

Καλῶς τέλεσας τόν ιερόν, βίον σου Παμμάκαρ, καί λαβων από Θεού τὴν ανταπόδοσιν, χάριν ιαμάτων, τυφλοῦς εφώτισας, χωλοῦς καί παραλύτους αποτελών υγιείς.

Θεοτοκίον

Λαοί υμνεῖτε τὴν αληθῶς, τέξασαν τόν Λόγον τού Θεού, ανερμηνεύτως καί μείνασαν, πάλιν μετά τόκον Παρθένον ἀφθορον, ὡς πάντων προστασίαν καί

σωτηρίαν βροτών.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Πρός Κύριον, εκ κήτους ο Ιωνάς εβόησε. Σύ με ανάγαγε, εκ πυθμένος Ἄδου δέομαι, ἵνα ως Λυτρωτή ενφωνή αινέσεως, αληθείας τε πνεύματι θύσω σοι».

Ρημάτων σου, ευχών τε δυναστεία Παρθένιε, ναοί ερράγησαν τών ειδώλων θεία χάριτι, καί άπιστος λαός πίστιν προσελάβετο, μεγαλύνων συμφώνως τόν Κύριον.

Ικέτευσας, τόν φιλόανθρωπον Λόγον σύν δάκρυσιν, καί τοίς αιτήσασιν όμβρους άνωθεν κατήγαγες, οικτείρων συμπαθώς λαόν κινδυνεύοντα, Ιεράρχα Κυρίου Παρθένιε.

Ναμάτων σου, μυστικών επομβρίαις κατήρδευσας, καρδίαν πάσαν προσφοιτώσάν σοι Παρθένιε, καί ηγήητώ αυχμώ ξηρανθείσα δέχεται, υετούς θαυμαστούς ευφορήσασα.

Θεοτοκίον

Μή στήσης με, εν ημέρα τής δίκης κατάκριτον, μή στηλιτεύσης με επί πάντων τόν αναίσθητον, Θεέ μου Ποιητά μου, έχων ικετεύουσαν, τήν τεκούσαν ασπόρως σε Δέσποιναν.

Τού Οσίου Λουκά

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Ελύθη η πάλαι σοι, δολιόφρον καθ' ημών, ισχύς καί φρούδα γέγονε, τά πολλά σου σοφίσματα πονηρέ, ιδού γάρ απλούστατος, καί απόνηρος νέος σε κατέβαλε.

Ουκ έδωκας Όσιε, σοίς βλεφάροις νυσταγμόν, ουδέ κροτάφοις άνεσιν, έως πάσαν κατέβαλες μηχανήν, τού πλάνου ποικίλους σοι, πειρασμούς καθ' εκάστην εξεγείροντος.

Σωφρόνως διήνυσας, σου τόν βίον καί καλώς, φιλοξενών εκάστοτε, ελεών τε πλουσίως καί δασιλώς, διό καί τετύχηκας, αφθαρσίας καί δόξης ακηράτου Λουκά.

Θεοτοκίον

Τριάδος γεγέννηκας, σύ τόν ένα σαρκικώς, Θεοκυήτορ Πάναγνε, υπέρ νούν τε καί λόγον, διό βώ, Τριάδος τής θείας με, ταίς πρεσβείαις σοι δείξον

οικητήριον.

Κοντάκιον τού Οσίου Λουκά Ἦχος πλ. δ' Τῆ Ὑπερμάχῳ

Ὁ εκλεξάμενος Θεός πρό τού πλασθήναί σε, εἰς ευαρέστησιν αὐτοῦ, οἷς οἶδε κρίμασι, προσλαβόμενος ἐκ μήτρας καθαγιαίνει, καί οικεῖον αὐτοῦ δούλον δεικνύει σε, κατευθύνων σου Λουκά τά διαβήματα, ὁ φιλόανθρωπος, ὡ νῦν χαίρων παρίστασαι.

Ὁ Οἶκος

Ὡ Πατέρων ἀρίστη καλλονή καί σεμνότης, ὡ πάντων ἀσκητῶν κοσμιότης, Χριστοῦ τάς ἐντολάς γάρ πληρώσαντος, πῶς ὑμνήσω τήν σὴν βιοτήν ἐνδοξε, μή ἔχων λόγων δύναμιν, ἀλλ' ὅμως σοι θαρρῶν βοήσω.

- Χαίρε, λαμπρόν Μοναζόντων κλέος, χαίρε, πιστῶν ὁδηγέ καί λύχνε.
- Χαίρε, τῆς ἐρήμου τερπνότατον βλάστημα, χαίρε, οἰκουμένης λαμπτήρ φαεινότητα.
- Χαίρε, ὅτι κατεφρόνησας τῶν ρεόντων καί φθαρτῶν, χαίρε, ὅτι τά οὐράνια σὺν Ἀγγέλοις κατοικεῖς.
- Χαίρε, τῶν ἀθυμούντων ταχινέ παρακλήτορ, χαίρε, τῶν ἐν κινδύνοις ποθεινέ παραστάτα.
- Χαίρε, σεπτόν δοχεῖον τού Πνεύματος, χαίρε, κλεινόν Χριστοῦ οικητήριον.
- Χαίρε, δι' οὐ δόσις πάσα ηὐγάσθη, χαίρε, δι' οὐ ὁ Θεός ἐδοξάσθη.
- Ὡ νῦν χαίρων παρίστασαι.

Συναξάριον

Τῆ Ζ' τού αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ἡμῶν Παρθενίου, Ἐπισκόπου Λαμψάκων.

Στίχοι

- Ἀφήκε τόν χούν Παρθένιος Λαμψάκω,
- Λαμπτήρα πυρσεύοντα φῶς αὐτοῦ μέγα.
- Παρθένιος κατέδαρθε, λαχῶν μακρόν ἐβδόμη ὑπνον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ἡμῶν Λουκά, τού ἐν Ἑλλάδι.

Στίχοι

- Ἐπλησε Λουκάς θαυμάτων τήν Ἑλλάδα,
- Ὅς οὐδέ νεκρός παύεται τῶν θαυμάτων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων χιλίων Μαρτύρων καί τριῶν, οἰκετῶν τῶν τεσσάρων Προδικτόρων, τῶν ἐν Νικομηδεῖα μαρτυρησάντων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι ἐξ Μάρτυρες, οἱ ἐκ Φρυγίας, πυρί τελειοῦνται.

Στίχοι

- Μή τήν πυρός φρίξαντες ἰσχύν ἐξ Φρύγες,
- Τῆ τῶν Φρυγῶν γῆ πύργος εἰσὶν ἰσχύος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημων Πέτρου τού εν Μονοβάτοις αγωνισαμένου, καί τού Αγίου Μάρτυρος θεοπέμπτου, καί τής συνοδίας αυτού.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού Πνεύματος, ο ών ευλογημένος καί υπερένδοξος».

Εν σοί ενσκηνώσασα η θεία χάρις, Προφητην σε δείκνυσι, τά μέλλοντα φθεγγόμενον, εντεύθεν προήγγειλας τώ διαδέχεσθαι, μέλλοντι τόν Πρόεδρον Σοφέ, ωραϊσμένον θείαις λαμπρότησι.

Λαμψάκου τόν Πρόεδρον τής Ελλησπόντου, λαμππήρα τόν άδυτον, θαυματουργίαις άπασαν, τήν γήν τόν φαιδρύναντα, καί απελάσαντα νύκτα, πολυώδυνον παθών, υμνολογούμεν πάντες Παρθένιον.

Πολύχουν απέδωκε τόν ταύτης σπόρον, η γή τή εντευξει σου, πανθαύμαστε Παρθένιε, καί βότρυας ήνεγκεν άμπελος άνικμος, ούτω σε δοξάσαντος Θεού, τού δοξασθέντος τή πολιτεία σου.

Θεοτοκίον

Ωράθης πανάμωμε αγιωτέρα τών άνω Δυνάμεων, Θεόν γάρ εσωμάτωσας, όν Τάξεις ασώματοι φόβω δοξάζουσι, τούτον ούν ικέτευε αεί, τού οικτειρήσαι τούς σέ δοξάζοντας.

Τού Οσίου Λουκά

Ο Ειρμός

«Οι Παίδες εν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα ουκ έππηξαν, αλλ' εν μέσω Πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον. Ευλογητός εί Κύριε ο Θεός τών Πατέρων ημών».

Η θήκη τών σών λειψάνων, Λουκά πηγή αναδέδεικται, ιαμάτων εν ή πάς προστρέχων, εκλυτρούται παντοίων παθών, σέ μακαρίζων Όσιε, καί ημών τόν Δεσπότην Χριστόν.

Σημείοις μεγίστοις Πάτερ, εδόξασέ σε ο Κύριος όν εδόξασας σύ, διά πόνων τής ασκήσεως πρότερον. Ευλογητός γάρ έκραζες, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Εν βίω περιφανής τε, καί εν τοίς θαύμασι μέγιστος, καί εν πάσι καλοίς

ανεδείχθης, απαράμιλλος Όσιε, διό τών πόνων εύρηκας, αμοιβήν βασιλείαν Θεού.

Θεοτοκίον

Λαόν καί πόλιν σου σώζε, Θεοκυήτορ πανάμωμε, προστασία ημών τών εν πίστει, αδιστάκτω βούντων σοι. Εύλογημενος Πάναγνε, ο καρπός τής κοιλάς σου.

Τού Ιεράρχου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ Πιστούς δροσίζουσα, ψάλλοντας. Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Μέγισται τούς σούς καμάτους αντιδόσεις, εν τοίς υψίστοις διεδέξαντο, μέγιστε Παρθένιε, φώς οικείς γάρ τό ανέσπερον, καί δόξαν αδιάδοχον είληφας, αενάου Πάτερ χαράς αξιούμενος.

Άδυτος αστή ρ γενόμενος εν βίω, ανατολαίς τών θείων έργων σου, έδυσ νόμω φύσεως, καί πρόσ φέγγος μετεχώρησας ανέσπερον, λιπων ημίν Όσιε τάς ακτίνας, τών απορρήτων θαυμάτων σου.

Τριαδικόν

Άναρχος Πατήρ, Υιός καί θείον Πνεύμα, ομοβασίλειος ομόθρονος, γνωρίζεται έλλαμψις, ορθοδόξως τοίς λατρεύουσι, καί μέλπουσι σύν τάξεσι πάντοτε τών Αγγέλων, Άγιος, Άγιος, Άγιος.

Θεοτοκίον

Ρύπτου με παθών αγνή προσγινομένου, τή μεσιτεία σου καθάρισον, καί λάμπρυνον δέομαι, σκοτισθείσαν τήν καρδίαν μου, δαιμόνων αμαυρότησιν, όπως σε μακαρίζω, Παρθένε θεομακάριστε.

Τού Οσίου Λουκά

Ο Ειρμός

«Νόμων πατρώων οι μακαριστοί, εν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγής αλογίστου, καί συνημμένοι ώ ουκ εχωνεύθησαν πυρί, τού κρατούντος επάξιον, ανέμελπον τόν ύμνον. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Λύμην παντοίου πάθους ένδοξε, αποδιώκεις Πάτερ Λουκά μακάριε, τούς λεπρώντας εξιώμενος, ρωννύων ασθενούντας, καί παρειμένους λύων τού κατέχοντος δεσμού, καί κυλλούς καί χωλούς ομού, καί τυφλούς θεραπεύων. Τόν Κύριον υμνείτε βούντας, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Άπονον εύρες δόξαν Όσιε, πόνους πολλούς υποίσας καί αγωνίσματα, αγρυπνίαν τήξιν σώματος, νηστείαν κακουχίαν, χαμαικοιτίαν, πάσαν άλλην

πίεσιν σαρκός, δι' αγάπην τού κτίσαντος, ώ συνών συνευφραίνη, αυτόν ούν εκδυσώπει σωθήναι, πάντας τούς εν πίστει, καί πόθω σε υμνούντας,

Διά ποικίλων πόνων Όσιε, τών αρετών εισήχθης εις τήν ουράνιον, βασιλείαν ευφραϊνόμενος, τανύν εις τούς αιώνας, καί τού Δεσπότη πάντοτε τρυφών ταίς καλλοναίς, σύν Αγγέλοις μελώδημα τόν Τρισάγιον άδεις. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ουκ αποστάντα τόν αχώριστον, εκ τού πατρώου κόλπου Αγνή γεγέννηκας, απειράνδρωσ ανεκφράστως τε, βροτόν τέλειον όντα, όν εκδυσώπει, δούναί μοι ισχύν, τών πονηρών λογισμών, προσβολήν πάσαν καταβαλείν εις τέλος, καί θέλημα τό θείον εκείνου, πράττειν καθ' εκάστην, ίνα σε δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Ιεράρχου

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υίός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό την πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ιδείν κατηξίωσαι, απολυθείς τού σώματος, τά αθέατα κάλλη Πάτερ Παρθένιε, όλος αρετών ευμορφία, ως αληθώς καθωραϊσμένος, διό σε γεραίρομεν, καί γνησίως μακαρίζομεν.

Ως κρίνον ως ρόδον σε, ευώδες ως οσφράδιον, αρετών ποικιλία ωραιζόμενον, Πάτερ ο Χριστός εις τάς άνω, περιφανώς εσκήνωσε μάνδρας, οσίως ποιμάναντα, τόν λαόν αυτού Παρθένιε.

Σκιρτήσωμεν άνθρωποι, χορεύσωμεν γηθόμενοι, εορτήν τε αγίαν νύν συστησώμεθα, ψάλλοντες Θεώ εν αιnéσει, τόν θαυμαστόν καί μέγαν ποιμένα, Παρθένιον σήμεραν, κατά χρέος μακαρίζοντες.

Η μνήμη σου σήμεραν, ημών περιαιυγάζουσα, τάς καρδίας ως μέγας ήλιος έλαμψεν, ήν επιτελούντες εν πίστει, ρύσαι παθών σκότους Ιεράρχα, καί νόσων καί θλίψεων, καί παντοίων περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Φωτί με καταύγασον, τόν εν τώ σκότει κείμενον, τής δεινής ραθυμίας θεοχαρίτωτε, καί μή προαιρούμενον όλως, τούς τού Θεού νόμους συντηρήσαι, όπως ως προστάτην μου, κατά χρέος μακαρίζω σε.

Τού Οσίου Λουκά

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα,

διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις, στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Σούς πόνους Πάτερ καί αγωνίσματα, τίς εξειπείν δυνήσεται βροτών ών αντάξιον, τόν μισθόν εκομίσω παρά Θεού; γέγονας γάρ δοχείον, τού θείου Πνεύματος, Όσιος, ευθύς, αληθινός, δίκαιος, άμεμπτος.

Απλούν τό ήθος καί απονήρευτον, καί ταπεινόν, ελέους τε μεστόν πρός τούς πένητας, καί φιλόξενόν τε καί φιλήρημον, ήσυχον πράον όντως, Πάτερ ενέδειξας, όθεν συνετάγης Αβραάμ καί Ιακώβ καί Δαυϊδ.

Μοναίς εκείναις ως αυλιζόμενος, ταίς ορεκταίς καί κάλλους θεϊκού εμπιπλάμενος, Παραδείσου τε θείου τοίς άνθεσι, νύν εντρυφών εις κόρον, καί αγαλλόμενος, μνειαν πρός Θεόν υπέρ ημών ποιού Πανόλβιε.

Τριαδικόν

Η μία φύσις η τρισυπόστατος, η τριλαμπής ουσία καί αχώριστος δύναμις, ο Πατήρ ο Υϊός καί τό Άγιον Πνεύμα, μία θεότης, σώζε τούς πίστει σε, ένα μεγαλύνοντας Θεόν, εν χαρακτηήρσι τρισί.

Θεοτοκίον

Νοείν ου σθένει σου τό μυστήριον, βρότειος νούς Παρθένε Θεοτόκε πανύμνητε, πρό γάρ τόκου ανάνδρωσ συνέλαβες, εμεινάς τε Παρθένος, καί μετά κύησιν, τέτοκας δέ Λόγον τώ Πατρί τόν συναϊδιον.

Εξαποστειλάριον του Ιεράρχου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Λαμψάκου ο παμμέγιστος, Ποιμήν καί περιβόητος, θαυματουργός Ιεράρχης, τής τού Χριστού Εκκλησίας, τό Ελλησπόντου καύχημα, καί τών πιστών εδραϊώμα, τιμάσθω νύν Παρθένιος, υπέρ τού κόσμου γάρ ούτος, εξιλεούται τό θεϊον.

Τού Οσίου, Όμοιον

Μονάσας εκ νεότητος, καί τόν σταυρόν αράμενος, εμάκρυνας εν ερήμω, Λουκά φωστήρ Μοναζόντων, εγκρατεία δέ πάση, τό χείρον δουλωσάμενος, τώ κρείττονι θεόληπτε, ως εφικτόν συνεκράθης, τή απροσίτω Τριάδι.

Τής Εορτής, Όμοιον

Πληρών σου τήν απόρρητον, οικονομίαν Κύριε, εν τώ ναώ προσηνέχθης, υπό μητρός απειράνδρου, ιδών δέ σε εκραύγαζεν, ο Πρέσβυς. Νύν απόλυσον, τόν δούλόν σου ώ Δέσποτα. Σωτήρ γάρ ήλθες τού κόσμου, τό Πατρικόν φώς Χριστέ μου.

Εις τόν Στίχον, τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Φέρουσα η Αγνή, καί άχραντος Παρθένος, τόν Πλάστην καί Δεσπότην, ως βρέφος εν αγκάλαις, εν τώ ναώ εισέρχεται.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη
Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Δέχου ώ Συμεών, τόν Κύριον τής δόξης, καθως εχρηματίσθης, εκ Πνεύματος
Αγίου, ιδού γάρ παραγέγονε.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Νύν είδον αγαθέ, Θεέ οι οφθαλμοί μου, τήν σήν επαγγελίαν, απόλυσόν με
τάχος, τόν δούλόν σου φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Χαίρε η τήν χαράν, τού κόσμου δεξαμένη, Χριστόν τόν ζωοδότην, καί
παύσασα τήν λύπην, Παρθένε τής Προμήτορος.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τού στρατηλάτου, καί
τού Αγίου Προφήτου Ζαχαρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά παρόντα
Στιχηρά τών Αγίων.**

Προσόμοια τού Μάρτυρος

Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Χαίροις ο στρατιώτης Χριστού, ο τροπωσάμενος εχθρού τήν παράταξιν, τώ
όπλω τής ευσεβείας, ο τών πιστών στηριγμός, ο πολλαίς βασάνοις
ωνησάμενος, Θεού τήν ουράνιον, βασιλείαν Θεόδωρε, εν ή χορεύων, καί
μεθέξει θεούμενος, καί λαμπόμενος, καθαραίς διαδόσεσι, μέμνησο τών
τιμώντων σου, τήν μνήμην τήν ένδοξον, καί προσκυνούντων εν πίστει, τήν
τών λειψάνων σου λάρνακα, αφ' ής αναβλύζει, τοίς αιτούσιν ευρωστία, καί
μέγα έλεος.

Χαίροις η Ιερά κεφαλή, τών Αθλοφόρων τό σεπτόν ακροθίνιον, ο κόσμος τής
Εκκλησίας, ο καθαιρέτης εχθρού, δωρεών ενθέων ο επώνυμος, λαμπτήρ τήν
υφήλιον, καταυγάζων τοίς θαύμασι, στύλος ο μέγας, διαμείνας ασάλευτος,
ταίς προσρήξεσι, τών απείρων κολάσεων, λόγχη τής καρτερίας σου, ο κτείνας
τόν δράκοντα, ο αριστεύσας μεγάλως, ως στρατιώτης αήττητος, Χριστόν
εκδυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Όπλω τού ζωηφόρου Σταυρού, τήν τών ειδώλων συντριβήν εργασάμενος,

μαστίγων υπέστης πείραν, καί επί ξύλου ταθείς, σπαραγμούς παμμάκαρ
εκαρτέρησας, υφ' ών συντριβόμενος, καί λαμπάσι φλεγόμενος, σταυρώ
υψώθης, τιτρωσκόμενος βέλεσι, καί τά όμματα, υπ' αυτών εκτυφλούμενος,
όθεν σε μακαρίζομεν, καλώς εναθλήσαντα, καί ουρανίων στεφάνων,
επιτυχόντα Θεόδωρε, Χριστόν εκδυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα
έλεος.

Προσόμοια τού Προφήτου

Ήχος πλ. δ'

Τί υμάς καλέσωμεν Άγιοι

Έχων πολιτείαν ισάγγελον, τοίς Αγγέλοις θεοφάντορ, συνωμίεις προφανώς,
δι' αυτών τά υπέρ νούν καταλαμπόμενος τόν νούν, συμβόλων, θαυμασίων
ανακάθαρσιν, μεγάλων, Μυστηρίων αποκάλυψιν, προφητικήν προαγόρευσιν,
πνευματικήν ανακαίνισιν. Ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Άγγελος εφάνης επίγειος, επί γής τούς ουρανίους, συλλαλούντας εσχηκώς,
θεωρός υπερκοσμίων, θεαμάτων γεγωνώς. Λυχνία, νοητόν φώς
απαστράπτουσα. Ελαία, ψαλμικώς ειπείν κατάκαρπος, θεουργικήν
αποστάζουσα, τοίς ευσεβέσι πιότητα. Ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τής ελπιζομένης θεώσεως, απολαύων ως Προφήτης, αληθέστατος Θεού, καί
τρανώς τής αϊδίου, εμπιπλάμενος τρυφής, καί δόξαν ανεκκάλητον θεώμενος,
καί κάλλους διαδήματι κοσμούμενος, υπέρ ημών τών υμνούντων σε,
δυσώπησον εκτενέστερον, θεόληπτε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Τού Μάρτυρος

Ήχος πλ. α'

Σήμερον ανέτειλεν υπέρ τόν Εωσφόρον, η σεβάσμιος μνήμη τού αθλοφόρου
Χριστού, τών πιστών τάς καρδίας ανενδότης φωτίζουσα, καί τά νέφη τών
ψυχών αποδιώκουσα, τή ενεργεία καί χάριτι τού Πνεύματος, προς όν
φιλομάρτυρες ανακράξωμεν. Χαίροις, ο τοίς πιστοίς αναδειχθείς θεοδώρητος
χάρις, καί τών θαυμάτων τά πλήθη εφαπλών, τοίς εις σέ προστρέχουσι,
Θεόδωρε μακάριε. Χριστόν απαύστως πρεσβεύων μή ελλίπης, τών αιωνίων
άγαθών επιτυχείν, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν πάνσεπτον μνήμην σου.

Καί νύν... Τής Εορτής

Ο αυτός

Ο παλαιός ημερών, νηπιάσας σαρκί, υπό Μητρόσ Παρθένου τώ Ιερώ
προσάγεται, τού οικείου νόμου πληρών τό επάγγελμα, όν Συμεών δεξάμενος
έλεγε, Νύν απολύεις εν ειρήνη κατά τό ρήμά σου τόν δούλόν σου, είδον γάρ
οι οφθαλμοί μου, τό σωτήριόν σου Κύριε.

Εν τή Τεσσαρακοστή
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Ήχος πλ. α'

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος,

τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγήν τών ψυχών ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον, όμοιον

Ως αμνόν σε Λόγε, η αμνάς καί Παρθένος, πρός Ισφαγήν χωρούντα, καθορώσα εβόα, Ω ξένου τολμήματος! πώς άνομοι σφάπτουσι, τόν τούς ανθρωπούς ζωούντα; Μέγα σου Υιέ μου τό έλεος!

Τού Προφήτου

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος πλ. δ'

Τί υμάς καλέσωμεν Άγιοι

Νύμφην σε Παρθένον εκήρυξαν, τής αξίας τού Πατρός, καί τής θεότητος αυτού, οι Θεόν αξιωθέντες, κατιδείν σωματικώς, καί Λόγου καί Θεού Κόρη Γεννήτριαν, καί Πνεύματος Αγίου οικητήριον, εν σοί γάρ πάν τής θεότητος, σωματικώς κατεσκήνωσε, τό πλήρωμα, πληρεστάτης ούσης χάριτος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ξύλω προσπηγνύμενον Κύριε, ως εώρακεν ασπόρως, η τεκούσά σε Αμνάς, κατεξαίνετο τάς όψεις, καί εβόα εν κλαυθμώ, Υιέ μου πώς σφαγήν φέρεις τήν άδικον, πώς θνήσκεις, ο αθάνατος ώς άνθρωπος; Λόγον μοι δός φώς γλυκύτατον, βλέψον Μητέρα θρηνούσάν σε, καί δόξασον, ταύτην Λόγε τή εγέρσει σου.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος πλ. β'

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Υπόδεξαι φησί Συμεών, τόν Κτίστην τών απάντων χερσίν, ώ Πρεσβύτα, αγκαλίζου τόν Χριστόν, όν η Παρθένος Κόρη, εγέννησεν ασπόρως, εις αγαλλίασιν τού γένους ημών.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Τού νόμου Ποιητήν καί Θεόν, όν φρίπτουσιν Αγγέλων πληθύς, συνελθόντες, ανυμνήσωμεν λαοί, τόν μόνον ευεργέτην, καί νόμου Νομοδότην, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Νύν απολύεις Δέσποτα, τόν δούλόν σου ως είρηκας, εν ειρήνη, ότι είδόν σε Χριστέ, τό φώς τό πρό αιώνων, δεσμού με τού σαρκίου, εις απολύτρωσιν εθνών Ισραήλ.

Δόξα... Τού Μάρτυρος

Ήχος πλ. δ'

Τών τού Θεού δωρεών ως επώνυμον, καί τής αυτού κληρονόμον

μακαριότητος, πάντες ευφημήσωμεν Πιστοί, καί μακαρίσωμεν επαξίως, Θεόδωρον τόν γενναίον μεγαλομάρτυρα, τής οικουμένης τόν υπέρμαχον, πρεσβεύει γάρ Χριστώ τώ Θεώ, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Τής Εορτής, ο αυτός

Ο τοίς Χερουβίμ εποχούμενος, καί υμνουμενος υπό τών Σεραφίμ, σήμερον τώ θείω ιερώ, κατά νόμον προσφερόμενος, πρεσβυτικάς ενθρονίζεται αγκάλαις, καί υπό Ιωσήφ εισδέχεται δώρα θεοπρεπώς, ως ζεύγος τρυγόνων τήν αμίαντον Εκκλησίαν, καί τών εθνών τόν νεόλεκτον λαόν, περιστερών δέ δύο νεοσσούς, ως αρχηγός Παλαιάς τε καί καινής, τού πρός αυτόν χρησμού δέ Συμεών, τό πέρας δεξάμενος, ευλογών τήν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, τά τού πάθους σύμβολα, τού εξ αυτής προηγόρευσε, καί παρ αυτού εξαιτείται τήν απόλυσιν βοών, Νύν απολύεις με Δέσποτα, καθώς προεπηγγείλω μοι, ότι είδόν σε τό προαιώνιον φώς, καί Σωτήρα Κύριον τού Χριστωνύμου λαού.

Απολυτίκον Ἦχος δ'

Στρατολογία αληθεί Αθλοφόρε, τού ουρανίου στρατηγός Βασιλέως, περικαλής γεγένησαι Θεόδωρε, όπλοις γάρ τής πίστεως, παρετάξω εμφρόνως, καί κατεξωλόθρευσας, τών δαιμόνων τά στίφη, καί νικηφόρος ώφθης αθλητής, όθεν σε πίστει αεί μακαρίζομεν.

Δόξα... Τού Προφήτου Ἦχος β'

Τού Προφήτου σου τήν μήμην Κύριε εορτάζοντες, δι' αυτού σε δυσωπούμεν, σώσον τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ἦχος α'

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, εκ σου γάρ ανέτειλεν ο ἥλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων τούς εν σκότει. Ευφραίνου καί σύ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τόν ελευθερωτήν τών ψυχών ημών, χαριζόμενος ημίν καί τήν Ανάστασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθισμα τού Μάρτυρος

Ἦχος δ' Ο υψωθείς έν τώ Σταυρώ

Ο μεγαλώνυμος Χριστού αθλοφόρος, ο επιπόθητος Θεώ καί Αγγέλοις, ο θαυμαστός καί ένδοξος Θεόδωρος, πάσας τās υφήλιον, Ιεράς Ρκκλησίας, σήμερον τώ Πνεύματι, τώ αγίω ευφραίνει, καί εορτάζειν πάντας εν χαρά, παρασκευάζει αυτού τό μνημόσυνον.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Εν τώ όρει τώ Σινά, πάλαι κατείδε Μωϋσής, τά οπίσθια Θεού, καί αμυδρώς θείας φωνής, κατηξιώθη εν γνόφω τε καί θυέλλη, νύν δέ Συμεών, τόν σαρκωθέντα Θεόν, ατρέπτως δι' ημάς ενηγκαλίσατο, καί γεγηθώς επείγετο τών τήδε, πρός τήν ζωήν τήν αιώνιον, διό εβόα, Νύν απολύεις, τόν δούλόν σου Δέσποτα.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής Ἦχος α' Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Θησαυρέ τών αἰώνων, ἡ ζωή τών απάντων, δι' ἐμέ νηπιάσας ὑπό νόμον ἐγένου, ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλαξί, τόννομονεντώ ορειπώ Σινά, ἵνα πάντας ἀπαλλάξης, ἐκ τής τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τή ευσπλαγχνία σου Σωτήρ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή οικονομία σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Εἶτα ψάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ τής Εορτής εἰς ζ' καί τών Ἀγίων οἱ παρόντες δύο εἰς η'.

Ὁ Κανών τοῦ Μάρτυρος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Φερώνυμον δῶρόν σε τοῦ Θεοῦ σέβω. Νικολάου.

Ἐν δέ τοῖς Θεοτοκίοις
Νικολάου

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ὁ Εἰρμός

«Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ἰσραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Φερωνυμία θεολήπτου κλήσεως καλλωπιζόμενος, καί δωρεῶν θείων, θησαυρός δεικνύμενος, καί μαρτυρίου χάριτι, Μάκαρ κεκοσμημένος, τούς ὑμνητάς σου χαρίτωσον, ὕμνοις σε τιμώντας Θεόδωρε.

Ἔργω καί λόγῳ σου τήν θεοδώρητον, κλήσιν πιστούμενος, τās δωρεάς νέμεις, δωρεάν τοῖς χρήζουσι, δῶρημα γάρ πᾶν τέλειον, ἄνωθεν καταβαίνον, ἐκ τοῦ Πατρὸς προσδεχόμενος, ἅπαντας πλουτίζεις τιμώντάς σε,

Ῥώμην θεόθεν νηπιόθεν πάνσοφε, λαβὼν καί σύνεσιν, πάθη σαρκός, πάντα, πρότερον καί δαίμονας, ἀνδρείως καταβέβληκας, ὕστερον δέ καθείλες, ἐχθρῶν τυράννων τό φρύαγμα, Μάκαρ συμμαχία τοῦ Πνεύματος.

Ὡς ἐντρεχῆς καί νουνεχῆς καί φρόνιμος, κατεσοφίσω σοφῶς, τόν σοφιστήν Μάκαρ, τής κακίας ρήμασι, καί πράγμασι Λικίνιον, ἐδελέασας δείξας, νεκροῖς ξοάνοις λατρεύοντα, καί κεναῖς ἐλπίσι τρεφόμενον.

Θεοτοκίον

Νικός μοι δίδου Παναγία ἀχραντε, τῷ καταφεύγοντι, ὑπὸ τήν σήν σκέπην, τών

δεινών εξαίρουσα, αεί με ταίς πρεσβείαις σου, καί γάρ τέτοκας Λόγον, τόν τώ Πατρί συναΐδιον, ομού τε τώ Πνεύματι σύνθρονον.

Ο Κανών τού Προφήτου, ού η Ακροστιχίς.

Εκπλήττομαί σου τούς λόγους Ζαχαρία. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Ἄσωμεν τώ Κυρίῳ, τώ διαγαγόντι τόν λαόν αυτού, ἐν Ερυθρά θαλάσση, ὅτι ὁ μόνος ἐνδόξως δεδόξασται ».

Ἐχων τόν φωτοδότην, ταίς σαίς υπακούοντα δεήσεσι, φωτισμόν μοι παράσχου, Ζαχαρία Προφήτα θεσπέσιε.

Κατακεκοσμημένος, κάλλεσι τῆς θείας ωραιότητος, τών Αγγέλων τό κάλλος, εθεώρεις ψυχῆς ωραιότητι.

Πλήρης αἰωσύνης, ἀγγελομιμήτου καί φαιδρότητος, συλλαλόντας Ἀγγέλους, καί φωτίζοντας ἔσχεθ θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Λέλυται ἡ κατάρα, Εύας τῆς Προμήτορος Πανάμωμε, τόν Χριστόν γάρ τεκούσα, εὐλογίαις τόν κόσμον ἐπλούτισας.

Τού Μάρτυρος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουρανίας ἀψίδος οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τών ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τών Πιστῶν τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Νεανίας ωραῖος, πανευπρεπῆς δέδειξαι, κάλλει καταλλήλως ἐμπρέπων, ψυχῆς καί σώματος, ωραιζόμενος, τών ἀρετῶν εὐμορφία καί μαρτύρων στίγμασι, καλλωπιζόμενος.

Υπό θείας προνοίας, ὀδηγηθεῖς ὠδευσας, τρίβον μαρτυρίου Δεσπότου, τοῦ τήν καρδίαν σου, Μάκαρ πλατύναντος, ταίς δωρεαῖς τών χαρίτων, καί πρὸς τήν οὐράνιον κλίσιν ἰθύναντος.

Μεγαλόφρονι γνώμη, περιφρονῶν Πάνσοφε, τών ἠδέων τοῦ κόσμου, καί τών τοῦ βίου τερπνῶν, οὐδέν προέκρινας, τῆς τοῦ Σωτήρος ἀγάπης, ἀλλ' αὐτόν ἐπόθησας, ψυχῆς εὐθύτητι.

Θεοτοκίον

Ἰκετεύω σε μόνην, τήν τόν Θεόν τέξασαν, τόν εἰς εὐλογίαν κατάραν, τήν πρὶν ἀμείψαντα, καί χρηματίσαντα, ὑπὲρ ἀνθρώπων κατάρα, Κόρη παντευλόγητε,

καί κόσμον σώσαντα.

Τού Προφήτου

Ο Ειρμός

«Ουκ ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Κύριος, καί ουκ ἔστι δίκαιος ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, ὄν υμνεῖ
πάσα κτίσις, ουκ ἔστι δίκαιος πλὴν σου Κύριε».

Ἡ ἀνωθεν χάρις σοι ἐπεσκίασε τῆς προνοίας τὴν ἀφραστον, θεῖαν
κυβέρνησιν, δι' Ἀγίων Ἀγγέλων διδάσκουσα Πάνσοφε, Μάκαρ καί φωτίζουσα.

Τὴν θεῖαν χρηστότητα παιδευόμενος, ἐμυήθης Πανόλβιε, ὡς καθαρῶτατος
κατακάρπῳ οικείσθαι, τό θεῖον ἀγίασμα, τὴν πόλιν τὴν πανίερον.

Τό τεῖχος τό ἀρρηκτον, ἡ ἀσφάλεια τοῦ λαοῦ τοῦ θεόφρονος, γέγονας Κύριε,
καί ψυχῶν σωτηρία, ὡς πάλαι προήγγειλε, Προφήτης ὁ θεσπέσιος.

Θεοτοκίον

Ὁ τόκος ὁ ἀφθορος, καί ἡ ἀχραντος Θεοτόκε σου κύησις, τόν κόσμον
ερρύσατο, ἐκ φθοράς καί θανάτου. Σωτήρα γάρ ἔτεκες, Λόγον τόν αἰδῖον.

Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καί Λόγον

Θεϊκὴν παντευχίαν ἀναλαβῶν, καί εἰδώλων τὴν πλάνην καταλαβῶν, Ἀγγέλου
διηγείρας, εὐφημεῖν τοὺς ἀγῶνάς σου, τῷ γάρ θεῷ πόθῳ, τόν νοῦν
πυρπολούμενος, τοῦ ἐν πυρί θανάτου, γενναίως κατετόλμησας, ὅθεν
φερωνύμῳ, τοῖς αἰτούσί σε νέμεις, τά θεῖα δωρήματα, ἀθλοφόρε Θεόδωρε,
διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφῆσιν
δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τού Προφήτου

Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Διίππευόμενα ἄρματα ἐβλεψας, ἠνιοχοῦμενα χειρὶ τοῦ πάντων Θεοῦ, τοὺς
ασωμάτους λειτουργούς, Ζαχαρία θεσπέσιε, οἷς συναγαλλόμενος, ὡς
προφήτης αἰοῖδιμε, αἴτησαι ἰθύνεσθαι, πρὸς ὁδὸν θείας γνώσεως, τοὺς πίστει
ἀδιστάκτῳ τελούντάς σου, μνήμην Προφήτα τὴν πανίερον.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς, ὅμοιον

Ἐκ τῆς Παρθένου σε σωματωθέντα Χριστέ, χαίρων ἐδέξατο ὁ ἱερός Συμεών,
Νύν ἀπολύεις ἐκβοῶν, τόν δούλόν σου ὦ Δέσποτα, Ἄννα δέ ἡ ἀμεμπτος,
Προφήτις καί ἐνδοξος, τὴν ἀνθομολόγησιν, καί τόν ὕμνον προσήγέ σοι. Ἡμεῖς
δέ Ζωοδότα βοῶμέν σοι. Δόξα τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι.

Ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Ἀκατανόητον, καί ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα θεοχαρίτῳτε, τό

πεπραγμένον επί σοί, φρικτόν όντως μυστήριο! τόν γάρ απερίληπτον, συλλαβούσα εκύησας, σάρκα περιθέμενον, εξ αχράντων αιμάτων σου, όν πάντοτε Αγνή ως Υιόν σου, δυσώπει τού σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η απειρόγαμος, Αγνή καί Μήτηρ σου, Χριστέ ορώσά σε νεκρόν κρεμάμενον, επί τού ξύλου μητρικώς, θρηνούσα απεφθέγγετο, Τί σοι ανταπέδωκε, τών Εβραίων ο άνομος, δήμος καί αχάριτος, ο πολλών καί μεγάλων σου, Υιέ μου δωρεών απολαύσας; Υμνώ σου τήν θείαν συγκατάβασιν.

Τού Μάρτυρος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοί κραυγάζω. Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Ο πρός Θεόν, πόθος σου πάσαν ημαύρωσε, προσπαθείας, ύλην Παμμακάριστε, δόξαν τερπνήν, πλούτον καί Τρυφήν, καί περιφανειας τό περιβόητον ύψωμα, εντεύθεν ανυψώθης, πρός περίβλεπτον ύψος, μαρτυρίου πρός δόξαν αμάραντον.

Νόμω καινώ, ζωοποιούντι τώ Πνεύματι, πεφραγμένος, νόμον ανομώτατον, παρανομούντων νεανικώς, άνέτρεψας μάκαρ, διό νομίμως ενήθλησας, καί στέφος ανεδήσω, τό τής δικαιοσύνης, εκ χειρός τού Δεσπότη Θεόδωρε.

Δώρον Θεού, δέδοσαι κόσμω φερώνυμον, δώρον θείον, δώρον αξιέραστον, δώρον πλουτίζον πάντα πιστόν, δώρον δεχομένοις, γλυκύ καί πράγμα καί όνομα, τό πάσι καταπέμπον, καταλλήλως τάς δόσεις, καί πληρούν τάς αιτήσεις τών δούλων σου.

Ως μιμητής, τού προσπαγέντος εν ξύλω Χριστού, μετά πάσαν, αικίαν τού σώματος, μετά πολλές στρέβλας πονηράς, τάς τών μαιφόνων, χριστομιμήτως ετάθης σταυρώ, καί βέλεσιν ετρώθης, καί δεινώς συνεκόπης, αλλ' ερρύσθης εκ τούτων δυνάμει Χριστού.

Θεοτοκίον

Καλλοποιόν, καί γής Δεσπότην κυήσασαν, απορρήτω τόκω κατά χρέος σε, πάντες πιστοί, γλώσση καί ψυχή, κόσμου Βασιλίδα, καί Δέσποιναν ονομάζομεν, διό τής τυραννούσης, πονηράς συνηθείας, ελευθέρωσον τούς σέ γεραίροντας.

Τού Προφήτου

Ο Ειρμός

«Εξ όρους κατασκίου, Λόγε ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος

σαρκωσθαι, θεοπτικώς κατενόησε, καί εν φόβω, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν».

Μίαν μέν φωτιστικήν, ουσίαν σέβειν, εν Ηλίοις δέ, Τρισίν οριζομένην, ταίς εις τά όντα προόδοις πληθυνομένην, σαφώς διδάσκεις Παμμακάριστε.

Άρμα τού Θεού, γενόμενος Προφήτα, άρματα οράν, ποικίλα τών Αγγέλων, περιοδεύσαι τά πάντα κατηξιώθης, μετά ευταξίας πορευόμενα.

Ιεροπρεπή πολύφωτον λυχνίαν, σύμβολον οράς, τής θείας φωταυγείας, επισκοπής τε Παμμακάρι τής παντεπόπτου, δι' ής τά πάντα περισώζεται.

Θεοτοκίον

Σύμβολα τής σής, Αγνή, κυοφορίας, οι θεοειδείς, Προφήται προτυπούσι, πολυειδώς προχαράττοντες, καί ποικίλως, δι' αιनिγμάτων οι θεόφρονες.

Τού Μάρτυρος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψε με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον; αλλ' επίστρεψόν με, καί πρόσ τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Ρητορεύεις τήν δόξαν, ένδοξε Θεόδωρε σύν παρρησία πολλή, τού σαρκί παθόντος, καί θανάτω τόν θάνατον λύσαντος, καί μαστίγων πείραν, πολλών λαβων λύσση τυράννου, σταυρικήν καταδίκην υπήνεγκας.

Ολοτρόπω προθέσει, σταύρωσιν εκούσιον Χριστού μιμούμενος, τήν αυτήν υπέστης, τιμωρίαν σταυρώ προσηλούμενος, αντί δέ τής λόγχης, βελών πολλών πληγάς εδέξω, οφθαλμών κόρας τε εξορυττόμενος.

Νικηφόρος ωράθης, άρτιος ολόκληρος μετά τήν σταύρωσιν, καί τήν άλλην πάσαν, τών μελών συγκοπήν τε καί νέκρωσιν, ο νικήσας κόσμον, σέ γάρ Χριστός χειρί Αγγέλου, ως ζωής αρχηγός ανεζώωσεν.

Συνιδόντα τά πλήθη, τό εν σοί γενόμενον θαώμα Θεόδωρε, τήν φωνήν επήραν, μεγαλύνοντα Χριστού τήν δύναμιν, τού δέ λυμεώνος, καί αλαζόνος Λικινίου, στηλιτεύοντα λύσσαν τήν άλογον.

Θεοτοκίον

Όλον τέτοκας Κόρη, τό φώς τό αιώνιον τοίς ανυμνούσί σε, τόν Χριστόν ασπόρως, σωματώσασα, όν εξιλέωσαι, τού σωθήναι πάντας, εκ πειρασμών τού αλλοτρίου, Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε.

Τού Προφήτου

Ο Ειρμός

«Ο εκ νυκτός αγνοίας, θεογνωσία φαιδρύνας τά πέρατα, φώτισόν με τώ
όρθρω, τής φιλανθρωπίας σου Κύριε».

Ο καθαρός καρδία, καί διανοίας προβλέπων οξύτητι, πάθος τό τού Σωτήρος,
αξιοπρεπώς μακαρίζεται.

Υπερφυώς αγία, χαίρε Σιών, ο Προφήτης προτρέπεται, ήξει ο Βασιλεύς σου
δίκαιος καί σώζων πραότητι.

Τών Προφητών η δόξα, τών θεηγόρων ανδρών η ευπρέπεια, κόσμον
περιαυγάζει, τή τής προφητείας λαμπρότητι.

Θεοτοκίον

Ο τής Παρθένου τόκος, αναγεννήσας ημάς ηλευθέρωσε, τών πρίν
αμαρτημάτων, δι' ημάς αμαρτία γενόμενος.

Τού Μάρτυρος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών,
ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής
σωτηρίας μου».

Εξέλαμψας αρεταίς, καί διδαχαίς διά βίου σου, εξήστραψας δέ λαμπροίς,
αγώσι Θεόδωρε, καί νύν περιβόητος, εν θαυματουργίαις, καί θερμός
προστάτης πέφηνας.

Τοίς κάμνουσιν ιατρός, τοίς αιχμαλώτοις ανάρρυσις, μεσίτης αμαρτωλοίς,
υπευθύνων άφεσις, πενθούσι παράκλησις, πρός Θεού εδόθης συμπαθέστατε
Θεόδωρε.

Ουκ έστι κόρος τών σών, καλών απείρων Θεόδωρε, ουδέ τής σής καλλονής,
σταθμός ισοστάσιος, διό τόν διάπυρον, πόθον μου προσδέχου, χορηγών μοι
χάριν άφθονον.

Θεοτοκίον

Λαμψάτω νύν επ εμέ, η άφατος ευσπλαγχνία σου, βυθού με αμαρτιών, καί
τής απογνώσεως, Κόρη απαλλάπτουσα, καί πρός μετανοίας, τούς λιμένας
εμβιβάζουσα.

Τού Προφήτου

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τās θλίψεις, ότι
κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι
ως, Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Υπάρχων προφητικής ανάπλευς, επιπνοίας εσομένων τήν γνώσιν, υπερφυώς, μηθείς απεστάλης, ανακηρύττειν τήν χάριν τήν μέλλουσαν, ημέραν τε τήν τού σταυρού, τήν γνωστήν τώ Κυρίω θεόληπτε.

Συνέσει πνευματική κοσμούμενος, δωρεών τών υπέρ νούν ηξιώθης, αγγελικάς, εμφανείας καί τάξεις, καί ομιλίας καί δόξαν θεώμενος, Πανόλβιε τά θαυμαστά, διδασκούσας καί θεία Μυστήρια.

Λαμπάδιον αρετών κτησάμενος, φωτισμόν θεογνωσίας πυρσεύεις, τήν μυστικήν, προμηνύων λαμπάδα, τής υπέρ λόγον τού Λόγου σαρκώσεως, φανήσεσθαι θεοπρεπώς, εκ Σιών Ζαχαρία θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Ο στήσας τόν ουρανόν ανέδειξεν, ουρανόν σε λογικόν Θεοτόκε, τήν καλλονήν, Ιακωβ αγαπήσας, καί εκ γαστρός σου θεότητος Ἥλιος, ανέτειλε σωματικώς, καί τόν κόσμον εφείδρυνε χάριτι.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά άνω ζητών

Ανδρεία ψυχής, τήν πίστιν οπλισάμενος, καί ρήμα Θεού, ως λόγην χειρισάμενος, τόν εχθρόν κατέτρωσας τών Μαρτύρων κλέος Θεόδωρε, σύν αυτοίς Χριστώ τώ Θεώ, πρεσβεύων μή παύση υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Τών αθλητών τό έκλαμπρον κάλλος δεύτε πάντες, τοίς ύμνοις τών στεφάνων, πιστοί Θεόδωρον καταστέψωμεν, δώρον Θεού γάρ μέγα τώ κόσμω αναδέδεικται, λάμψεσι ταίς τών θαυμάτων, τόν γάρ εχθρόν εκνικήσας Βελίαρ άθλοις σεπτοίς, ομβρίζει αντί αιμάτων, κρουνηδόν ιαμάτων τά ρεύματα. Εν τούτοις ούν πάσι χαίρει Χριστώ, καί δίδωσιν ειρήνην ανέκλειπτον, διό βοώμεν αυτώ. Πρεσβεύων μή παύση υπέρ πάντων ημων.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Η' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τού Στρατηλάτου.

Στίχοι

- Ων Θεόδωρος αξίαν Στρατηλάτης,
- Υπήρξε τμηθείς τού Θεού Στρατηλάτης.
- Όμβριμον ογδοάτη Θεοδώρου αυχένα κόψαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ζαχαρίου.

Στίχοι

- Ἴππους εώρας τούς νόας Ζαχαρία,
- Δι' ών πρός ύπος ουρανών αφιππάσω.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες Νικηφόρος καί Στέφανος, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Ξεσθείσι Νικηφόρω καί τώ Στεφάνω,
- Νικηφόρου στέφανος επλάκη τέλους.

Τή αυτή ημέρα, αι Άγιοι Μάρθα καί Μαρία αι αδελφαί, καί ο Όσιος Λυκαρίων ο Μάρτυς, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Άς περ παρήξεν εις τό φώς γαστήρ μία,
- Μάρθαν Μαρίαν, έν στερεί φωτός ξίφος.
- Άφωνος ήκει πρός ξίφος Λυκαρίων,
- Έναντι τού κείροντος οίον αρνίον.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Μάρτυρος

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι παίδες εν τή καμίνω, αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Υψούμενον Κύριον, επί τού ξύλου καί καταράξαντα, τόν μεγάλαυχον όφιν, κατανοήσας συνανυψώθησ αυτώ, χριστομιμήτως εν σταυρώ καί θάνατον, υπενεγκών Αθλητά, συνεξανέστησ αυτώ.

Θεού σε Θεόδωρε, τής ακηράτου δόξης θερμόν εραστήν, εγνωκώς τώ σώ πόθω, ολοκαρδίως ψυχήν προσέδησα, τήν προσδοκίαν πάσαν τής ελπίδος μου, ανατεθείς επί σοί, μή υπερίδησ με.

Εδόξασας Κύριον, τοίς μέλεσί σου ενδοξαζόμενον, εν βουλαίς τών Αγίων, τόν σέ μεγάλως αντιδοξάσαντα, τερατουργίαις καί ποικίλοις θαύμασι, καί περιόντα τή γή, καί μετά τέλος Σοφέ.

Θεοτοκίον

Αγίων τόν άγιον, τέτοκας μόνη θεοχαρίτωτε, απορρήτω κυήσει, καί γάρ Παρθένος έμεινας άχραντε, ως πρό τού τόκου, διό σοι κραυγάζομεν τήν τού Αγγέλου φωνήν. Ευλογημένη Αγνή.

Τού Προφήτου

Ο Ειρμός

«Παίδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοώντες. Ευλογητός εί, Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας».

Γὴν ἐπὶ πάσαν σου Προφήτα, διελήλυθεν ὁ φθόγγος ὁ θεόπνους, καὶ ρημάτων τῶν σῶν, ἡ δύναμις βοῶσα. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλος ταῖς ἄνω λαμπηδόσι, φωτιζόμενος τὰ μέλλοντα εὔρας, ὡς παρόντα, διό, Πανόλβιε εβόας. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἕγμοις γεραίρω σε Παρθένε, τὴν τιμήσασαν τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἀτιμία δεινή, τό πρὶν κατακριθεῖσαν. Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Τοῦ Μάρτυρος

Ὡδὴ η' Ὁ Εἰρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν. Τόν Δημιουργόν καὶ Λυτρωτὴν, ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὁ λυμεὼν Λικίνιος, ὁ λυσσώδης καὶ βέβηλος, ὅλον ἑαυτὸν ὀλοτελῶς τοῖς δαίμοσιν, ἐκδούς υποβάλλει σε, τιμωριῶν ποικίλων ποιναῖς, νῶτον καὶ τό στήθος, τοῖς βουνεύροις συγκόπτων, ἐν σφαίραις μολυβδίναις, τόν αὐχένα συντρίβων, πλευράς ὄνουξι ξαίνων, καὶ φλέγων ταῖς λαμπάσιν.

Ἰπομονὴν ἀνένδοτον, καρτερίαν ἀνάλωτον, καὶ ὑπερφυὴ ἀνδρείαν ἐνδειξάμενος, ποικίλαις κολάσεσι, καὶ χαλεπαῖς στρεβλώσεσι, πάντων τῶν Μαρτύρων, ὑπερέβης τοὺς ἄθλους, παθῶν Δεσποτικῶν δέ, τῷ σταυρῷ κοινωνήσας, καὶ πλέον υπομείνας, μειζόνως ἐδοξάσθης.

Σταυρῷ ταθεῖς Θεόδωρε, τὰ Χριστοῦ ὑστερήματα, ἐν σαρκὶ οικεῖα ἐκπληροῖς τῶν θλίψεων, οὐ χείρας καὶ πόδας γάρ, μόνον προσηλωθεῖς καρτερεῖς, ἀλλὰ καὶ περόνη, σιδηρὰ διεπάρης, τό κρύφιόν σου μέλος, ἐκμηθεῖς τοὺς διδύμους, καὶ βέλεσιν ομμάτων, ἐξορυχθεῖς τὰς κόρας.

Θεοτοκίον

Ουρανομήκη κλίμακα, νοητὴν σε γινώσκομεν, δι' ἧς καταβάς, μετὰ σαρκὸς ὁ Ὑψιστος, ἀνθρώποις ὠμίλησε, καὶ ταπεινοῦς ἀνύψωσε, πρὸς τὴν ὑψηλὴν, τῶν ουρανῶν πολιτείαν, ἐντεύθεν ἀνωτέραν, ουρανῶν καὶ Ἀγγέλων, καὶ πάντων ποιημάτων, τιμώμεν σε Παρθένε.

Τοῦ Προφήτου

Ὁ Εἰρμός

«Τόν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ πυρὶ τοῦ τῆς Αἰιπαρθένου, τῷ Μωϋσῆ Μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Σιών όρος η πόλις η αγία, χαίρε σφόδρα ο θεός Ζαχαρίας, Αγγέλων ο συνόμιλος προτρέπεται, καί σύ δέ αγάλλου, Ιερουσαλήμ, εις πάντας τούς αιώνας.

Ζαχαρία Προφήτα κατατέρπου, πληρωθέντας θεώμενος τούς λόγους, ούς προηγόρευσας τώ Πνεύματι λαμπόμενος, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, βιών εις τούς αιώνας.

Αναμέσον ορέων κατασκίων, εθεώρεις εστώτας τούς Αγγέλους, τήν επί πάντων πρόνοιαν μυούντάς σε, ένδοξε Προφήτα, καί υμνολογούντας, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου, χαίρε πύλη αΰλου φρουκτωρίας, χαίρε νεφέλη κούφη η τόν Ήλιον, τής δικαιοσύνης, λάμψασα τώ κόσμω αγνή Θεοκυήτορ.

Τού Μάρτυρος

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι».

Εξέστη τών Αγγέλων δήμος τήν σήν, Στρατηλάτα τηρών γενναιότητα, πάς ο παρών, όχλος κατεπλάγη τότε τας σάς, ανδραγαθίας ένδοξε, έφριξε δαιμόνων η στρατιά, τά σά τρόπαια, νύν δέ, κροτεί κόσμος τά γέρα, καί πάς πιστός υμνεί τά θαύματα.

Βοάται παρά πάσης σχεδόν πνοής, τά πολλά σου καί μέγιστα τρόπαια, τά επί σοί, τέρατα δειχθέντα καί διά σου, η εκ νεκρών ανέγερσις, η ολοκληρία εκ συντριβής, η ρώσις τών νοσούντων, η λύσις τών δεσμίων, καί τών εν θλίψει η παράκλησις.

Ως έχων παρησίαν προς Χριστόν, υπέρ ού πάσας υπήνεγκας, μέχρι τομής, καύσεως θανάτου τε καί σταυρού, εγκαρτερών Θεόδωρε, αίτησαι συγγνώμην ημίν κακών, τώ κόσμω τήν ειρήνην, νίκας τοίς Βασιλεύσι, καί σωτηρίαν τοίς τιμώσί σε.

Θεοτοκίον

Υψώθη εδοξάσθη γένος βροτών, καί τιμής ηξιώθη τής κρείττονος, διά τής σής, Κόρη συγγενείας καί θεϊκής, υιοθεσίας έτυχε, τή σή μεσιτεία, καί γάρ Θεός, ωράθη σαρκόφορος, εκ σου αρρήτω τρόπω, άτρεπτος μείνας τή θεότητα.

Τού Προφήτου

Ο Ειρμός

«Σέ τήν απειρόγαμον Θεού Μητέρα τού Υψίστου, σέ τήν υπέρ νούν κυήσασαν, διά λόγου τόν όντως Θεόν, τήν υψηλοτέραν τών αχράντων Δυνάμεων, ασιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Άπασαν τήν αίσθησιν, καταλιπών νοϊ τώ θείω, καί καθαρωτάτω πάνσοφε, φωτοφόρος παρίστασαι, τάς υπέρ τού κόσμου ικεσίας ποιούμενος, όθεν πάντες σε Ζαχαρία μεγαλύνομεν.

Ρήσεσιν επόμενοι, τών σών χειλέων θεοφάντορ, Κύριον επικαλούμεθα, δι' αυτού τε σω ζόμενοι, ως τής αληθείας σε Προφήτην καί κήρυκα, Ζαχαρία τής ευσεβείας μακαρίζομεν.

Ίλεων απέργασαι, ταίς σαίς πρεσβείαις τόν Δεσπότην, τοίς τήν Ιεράν καί εύσημον, εορτήν σου θεόπνευστε, πίστει εκτελούσι, καί σέ πόθω γεραίρουν, ώς Προφήτην καί θεηγόρον αληθέστατον.

Θεοτοκίον

Άβυσσον θαυμάτων σε, καί χαρισμάτων Θεοτόκε, πέλαγος Αγνή γινώσκοντες, καί σαφώς επιστάμενοι, τή σή προστασία πεπειθότες προστρέχομεν, καί συντόνως πρός τήν σήν σκέπην καταφεύγομεν.

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Μεγαλομάρτυς ένδοξε, τού Χριστού Στρατηλάτα, καί θείον εγκαλλώπισμα, τών σεπτών αθλοφόρων, Θεόδωρε γενναιόφρον, μή ελλίπης αιτείσθαι, τώ Βασιλεί τά τρόπαια, καί ειρήνην τώ κόσμω, καί ιλασμόν, τών αμαρτημάτων καί σωτηρίαν, τοίς εκτελούσι πάνσοφε, τήν φωσφόρον σου μνήμην.

Τής Εορτής

Εν πνεύματι τώ Ιερώ, παραστάς ο Πρεσβύτες, αγκάλαις υπεδέξατο, τόν τού νόμου Δεσπότην, κραυγάζων, Νύν τού δεσμού με, τής σαρκός απόλυσον, ως είρηκας εν ειρήνη, είδον γάρ τοίς οφθαλμοίς, αποκάλυψιν εθνών, καί Ισραήλ σωτηρίαν.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Αθλητής γενναιότατος, στρατιώτης αήττητος, εν Αγίω Πνεύματι αναδέδειξαι, καταβαλων τόν πολέμιον, σοφία τών λόγων σου, καί τών έργων σου σοφέ, καρτεραίς επιδείξεσιν, όθεν είληφας, τούς στεφάνους τής νίκης, καί ταίς άνω, όμηγυρεσι συνήφθης, κλέος Μαρτύρων Θεόδωρε.

Καί σταυρώ αναρτώμενος, καί τάς σάρκας τυπτόμενος, οξυτάτοις βέλεσι

τιπρωσκόμενος, καί επί ξύλου τεινόμενος, καί πλευράς ξεόμενος, καί παντοίαις χαλεπαίς, αλγηδόσι κυκλούμενος, απαράτρωτος, καί αήττητος ώφθης τή δυνάμει, τού Σταυρώ προσηλωθέντος, κλέος Μαρτύρων Θεόδωρε.

Θείον άγαλμα γέγονας, ευσεβείας πανόλβιε, δυσσεβών αγάλματα βδελυζόμενος, καί Ιερείον ολόκληρον, καί θύμα ευπρόσδεκτον τώ τυθέντι διά σέ, καθαρώς, προσαγόμενος, τώ δοξάσαντι, τήν αγίαν σου μνήμην καί θαυμάτων, θησαυρόν σε τοίς εν κόσμω, δωρησαμένω Θεόδωρε.

Δοξα... Ήχος πλ. δ'

Αθλητικήν ανδρείαν, καί λογικήν λατρείαν ευσεβώς καθοπλισθείς, Αθλοφόρε Χριστού, καί στερρώς παραταχθείς τή δυνάμει αυτού, τών ειδώλων τό ασεβές, καί τών Τυράννων τό απηνές, ασθενές απέδειξας, καταφρονών τών βασάνων, καί τού προσκαίρου πυρός. Αλλ' ώ θείων δωρεών καί πράγμα καί όνομα, από πάσης περιστάσεως, τή πρεσβεία σου σώζε, τούς τελούντας τήν μνήμην σου.

Καί νύν... Τής Εορτής Ήχος β'

Ο Κτίστης ουρανού καί γής, εν αγκάλαις εβαστάζετο, υπό αγίου Συμεών τού πρεσβύτου σήμερον, αυτός γάρ εν Πνεύματι αγίω έλεγε, Νύν ηλευθέρωμαι είδον γάρ τόν Σωτήρά μου.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Ο πάντα τή χειρί, περιέχων ως Κτίστης, καί δεσπόζων απάντων, υπό χειρών Πρεσβύτου, εν τώ ναώ προσάγεται.

Στίχ. Νύν απολύεις τόν δούλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου εν ειρήνη Κύριε, ότι είδον οι οφθαλμοί μου, τό σωτηριόν σου,

Αγάλλου Συμεών, καί η Άννα ευφραίνου, ιδού γάρ επεφάνη, ο Λυτρωτής τού κόσμου, ως βρέφος προσαγόμενος.

Στίχ. Φώς εις αποκάλυψιν εθνών, καί δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Λέλυσαι τής φθοράς, Συμεών θεοφόρε, εν χερσί τόν πάντα, κατέχοντα βαστάζων, είδες γάρ τό σωτήριον.

Δόξα... Τού Αγίου Ήχος πλ. δ'

Αθλητικόν συστησάμενος στάδιον κατά τής πλάνης, ηνδραγάθησας Θεόδωρε, τή πυριφθόγγω γλώττη σου, καταισχυνας Λικινίου τό απάνθρωπον, διό καί σύν Αγγέλοις χορεύων μακάριε, αίτησαι Χριστώ τώ Θεώ, όπως ίλεως γενήσεται ημίν, εν τή ημέρα τής κρίσεως.

Καί νύν... τής Εορτής Ήχος βαρύς

Φώς εις αποκάλυψιν εθνών ήλθες εξ ουρανού Σωτήρ ημών, καί προελθών εκ τής Παρθένου, επανεπαύσω εν αγκάλαις τού δικαίου Συμεών, έδει γάρ σε Ζωοδότα τών απάντων, υπό τού Πρεσβύτου γνωρισθήναι, ότι παρεγένου

απολύσαι αυτόν, κατά τό ρήμά σου, ο έχων τό μέγα έλεος.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Νικηφόρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Νόμοις πειθαρχών τού δι' ημάς, σάρκα επί γής ειληφότος, καί πάθος τίμιον, Μάρτυς υπομείναντος, θεομακάριστε, τήν αγάπην ετήρησας, τήν πρός τόν πλησίον, νόμου τό κεφάλαιον, ούσαν καί τών Προφητών, όθεν, καί μακάριον τέλος, είληφας πηγή τής αγάπης, νύν ώ Νικηφόρε παριστάμενος.

Κλίνεις τόν αυχένα τώ Θεώ, ώ τά πάντα κλίνει τό γόνυ, Μάρτυς θαυμάσιε, κάραν εκτεμνόμενος, καί χωριζόμενος, τού γενναίου σου σώματος, Χριστώ δέ τή πάντων, κεφαλή ενούμενος, καθαρωτάτω νοϊ, ού νύν τώ φωτί πλησιάζων, αίτησαι ημίν Νικηφόρε, πάσι φωτισμόν τοίς ευφημούσί σε.

Ρείθροις τών αιμάτων σου Σοφέ, τών υπέρ Χριστού κενωθέντων τήν γήν ηγίασας, πνεύματι δέ πνεύματα, εχαροποίησας, ασωμάτων Δυνάμεων, Μαρτύρων αγέλας, πάσας δέ εφαιδρυνας, ταύταις ενούμενος, Μάκαρ ώς γενναίος οπλίτης, ως ακαταγώνιστος Μάρτυς, καί υπέρ ημών Θεού δεόμενος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέξαι τήν ικέσιον ωδήν, τών σών οικετών Θεοτόκε, ήν σοι προσάγομεν, Δέσποινα διάσωσον, απορουμένους ημάς, καί κινδύνων εξάγαγε, τήν ποιόμνην σου ταύτην, πίστει σοι προσπίπτουσαν, εν τώ σεπτώ σου ναώ, σύ γάρ τόν Σωτήρα τεκούσα, έχεις παρρησίαν ως Μήτηρ, εκτενώς πρεσβεύειν τού σωθήναι ημάς.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε η αμίαντος Αμνάς, έβλεψε τόν ίδιον άρνα, επί σφαγήν ως κριόν, θέλοντα ελκόμενον, θρηνούσα έλεγεν. Ατεκνώσαι νύν σπεύδεις με, Χριστέ τήν τεκούσαν, τί τούτο πεποίηκας, ο Λυτρωτής τού παντός; όμως, ανυμνώ καί δοξάζω, σου τήν υπέρ νούν τε καί λόγον, άκραν συγκατάβασιν φιλόανθρωπε.

Εάν δέ τύχη εκτός τής Τεσσαρακοστής, λέγε τό εξής Ιδιόμελον.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ιωάννου Μοναχού

Έδειξας πάσιν εμφανώς, Αθλητά Νικηφόρε, ότι τόν πλησίον ο μή φίλων, ούτε

τόν Δεσπότην αγαπήσαι δύναται, διόπερ, αυτός μὲν ειλικρινῶς αγαπήσας Σαπρίκιον τόν ομόδουλον, εντεύθεν καί πρὸς τόν θεῖον ανεπτερώθης ἔρωτα, καί τήν ψυχὴν σου τέθεικας, υπέρ τῆς εἰς Χριστόν ομολογίας καί πίστεως. Σαπρίκιος δὲ ο δυσώνυμος, ἀσπονδον πρὸς σέ τό μίσος κτησάμενος, αρνητῆς εδείχθη καί τού Δεσπότην Χριστού, ὡ νύν αυτός παρεστῶς, καθικέτευε τού σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ὅλην αποθέμενοι

Τετραυματισμένος με, ταῖς ληστρκαῖς τῶν Δαιμόνων, εφόδοις καί κείμενον, ὅλον ανενέργητον παναμώμητε, εν ὁδῶ πάντοτε, τού αστάτου βίου, καί ελέους προσδεόμενον, τάχος επίσκεψαι, οἶνον επιθείσα καί ἔλαιον, τοῖς ανιάτοις μῶλωπι, καί πρὸς ευρωσίαν ανάγαγε, ὅπως σε δοξάζω, καί πόθῳ κατά χρέος ανυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου ἀχραντε, Μήτηρ αειπάρθενε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία ως ἔφησεν, ο Συμεών τήν καρδίαν, τήν σὴν διελήλυθε, παναγία Δέσποινα, ὅτε ἐβλεψας, τόν εκ σου λάμπαντα, απορρήτῳ λόγῳ υπ' ανόμων ως κατάκριτον, Σταυρῶ υψουμενον, ὄξος καί χολήν τε γευόμενον, πλευράν δὲ ορυπτόμενον, χεῖράς τε καί πόδας ηλούμενον, καί οδυρομένη, ωλόλυζες βοῶσα μητρικῶς. Τί τούτο τέκνον γλυκύτατον, τό καινόν μυστήριον.

Απολυτίκιον
Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τῇ ἀθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τῆς αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ἡμῶν, ἔχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, ἔθραυσε καί δαιμόνων, τὰ ανίσχυρα θράση. Αυτού ταῖς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν τού Ψαλτηρίου λέγεται ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Κλεινόν εν αθλοφόροις Νικηφόρον άσματι μέλπῳ.

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Αρματηλάτην Φαραῶ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν Ισραήλ δὲ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τῷ Θεῷ αναμέλποντα».

Κορθομένην τήν τού βίου θάλασσαν, καί κυματούσαν δεινῶς, τό τῆς ψυχῆς σκάφος, πειρασμοῖς καί πάθεσιν, ὁ τῆς ειρήνης αἴτιος, πρὸς γαλήνην βαθείαν, ως ευεργέτης μετάβαλε, Μάρτυρος Χριστέ ταῖς εντεύξει.

Λελογισμένη διανοία πάνσοφε, τώ νοερῶ τῆς ψυχῆς, τό τῆς οργῆς πάθος, ευσεβῶς υπέταξας, καί τώ πλησίον ἔδραμες, Σαπρικίω σπουδάζων διαλλαγῆναι θεσπέσιε, νόμοις τοῦ Σωτήρος πειθόμενος.

Ενδεδυμένος τοῦ Σταυροῦ τήν δύναμιν, ερρωμενέστερον, τώ δυσμενεῖ Μάρτυς συμπλακείς κατέρραξας, καί νικηφόρος γέγονας, προκληθεῖς φερωνύμως, ὦ Νικηφόρε πανεύφημε, Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ παναοίδιμε.

Τριαδικόν

Ισοσθενή ομοφυή καί συνθρονον, καί ομοούσιον, τήν τριφεγγή αἴγλην, τῆς μίας θεότητος, ομολογούντες σέβομεν, ἐν τρισί τοῖς προσώποις, ἀδιαιρέτως κηρύπτοντες, Λόγον σὺν Πατρί καί τώ Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Νοῦς καί ουράνιος τό σόν μυστήριον, τό ακατάληπτον, κατανοεῖν ὄντως, ατονεῖ πανύμνητε, τοῦ Πατρός γάρ ο σύνθρονος, ἐν γαστρὶ σου σκηνώσας, ἐκ σοῦ τεχθῆναι ηυδόκησε, φύσει διτταῖς γνωριζόμενος.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς ουρανοὺς ἐν συνέσει, καί τήν γῆν ἐπὶ υδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρα με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον, ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου, ἅγιος μόνε φιλόανθρωπε».

Ὁ Νικηφόρος προκληθεῖς, ἐπὶ τῶν ἔργων ἐδείχθη, νικηφόρος, τῆς γάρ πλάνης τόν ζόφον, τώ τῆς χάριτος φωτί, διασκεδάσας ἔλυσε, κράζων. Οὐκ ἔστι πλήν σου, ἅγιος μόνε φιλόανθρωπε.

Νενεκρωμένον διά σέ, πεπιστευκῶς τόν Δεσπότην, αυθαιρέτως τώ θανάτῳ προστρέχεις, τήν ἐκούσιον αὐτοῦ, ἐπιποθήσας νέκρωσιν, ὡς νικηφόρος Μάρτυς, θεία δυνάμει ρωννύμενος.

Ἐπὶ τῆς γῆς αγωνιστής, ἐν Ουρανοῖς στεφανίτης, ὁ θεράπων τοῦ Χριστοῦ Νικηφόρος, ἀναδέδεικται σαφῶς, σὺν Ἀσωμάτων τάξεσι, κράζων. Οὐκ ἔστι πλήν σου, ἅγιος μόνε φιλόανθρωπε.

Τριαδικόν

Νοῦ ἐκ μεγάλου τοῦ Πατρός, ἐξορμηθέντα τόν Λόγον, ἐκπορευθέν δέ καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, διδασθέντες ευσεβῶς, τοῖς θεοπνεύστοις δόγμασιν, ομολογούμεν πάντες, ἀκτιστον μίαν θεότητα.

Θεοτοκίον

Ἀπειρογάμως ἐκ Πατρός, τόν πρό αἰώνων τεχθέντα, ἐν γαστρὶ σου συλλαβούσα Παρθένε, ἀπεγέννησας ἡμῖν, Θεόν ομοῦ καί ἄνθρωπον, ἐν ἑκατέρα φύσει, τέλειον οὐ διαιρούμενον.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ἐντολῶν τοῦ Κυρίου ἐκπληρωτής, πεφηνῶς κατηλλάγης τώ δυσμενεῖ, πρὸς σέ τήν διάνοιαν, τήν αὐτοῦ Μάρτυς ἔχοντι, καί τήν διά ξίφους, τελείωσιν

είληφας, αντ' εκείνου Μάκαρ, Θεού σε καλέσαντος, όθεν νικηφόρον, φερωνύμως δειχθέντα, αυτός εστεφάνωσεν, ως Δεσπότης αξίως σε, Αθλοφόρε, αήττητε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαριστήριον αίνον χρεωστικώς, ως η χήρα εκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, υπέρ πασών τών χαρίτων σου, σύ γάρ ώφθης σκέπη, ομού και βοήθεια, πειρασμών και θλίψεων, αεί με εξαίρουσα, όθεν ως εκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ρυσθείς τών θλιβόντων με, εκ καρδιάς κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τώ σώ Υιώ και Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν και Ποιμένα και Λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυζε δακρύουσα, και πικρώς ανεκραύγαζεν, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ανεξίκακε Κύριε, ή πιστώως εκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ημάς, και πταισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, αυτού τά παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου και δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, και τήν ημετέραν πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ προφήτη, Αββακούμ σοί κραυγάζω. Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Θείας ζωής, ώ Νικηφόρε τετύχηκας, θείας αίγλης, Μάκαρ κατηξίωσαι, θείου φωτός, ακτινοειδώς, νύν αντανακλάσεις, τοίς εκτελούσι τήν μνήμην σου, θεόφρον αντιπέμπεις, τοίς εν πίστει βώωσι. Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Λάμπεις Χριστού, Μάρτυσι συναριθμούμενος, έλυσας γάρ, πλάνην τήν πολύθεον, ξίφει τμηθείς, σύ τήν κεφαλήν, και ταίς τών αιμάτων, ροαίς σου πάσαν κατέκλυσας, ειδώλων τήν απάτην, τώ Δεσπότη κραυγάζων. Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ο τούς θεσμούς, σου μή φυλάξας Σαπρίκιος, σής γυμνούται, Σώτερ θείας χάριτος, και τοίς εχθροίς νώτα δεδωκώς, τής τών σών Μαρτύρων, στερείται δόξης ο δειλαιο, διό σου τής δικαίας, εκπλαγέντες Προνοίας. Τή δυνάμει σου δόξα κραυγάζομεν.

Τριαδικόν

Φώς ο Πατήρ, άναρχον και πάντων αίτιον, φώς ο Λόγος, φώς τό Πνεύμα τό Άγιον, εκ τού Πατρός, ώσπερ εκ πηγής, πρό πάντων αιώνων, αφράστως απαυγαζόμενα, τρισήλιος θεότης, εν μιά τή ουσία, και δυνάμει και δόξη γνωρίζεται.

Θεοτοκίον

Όλον εν σοί, ανακαινίζει τόν άνθρωπον, όλος όλη, Πάναγνε ενούμενος, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν σήν γαστέρα, οικήσαι καταδεξάμενος, ό πλούτω ευσπλαγχνίας εκουσίως πτωχευσας, καί πλουτήσας τόν κόσμον θεότητι.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επιστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Ροή τών σών αιμάτων, τόν τής Εκκλησίας Παράδεισον, ήρδευσας, αφοριζομένη, εις αρχάς τετραρίθμους μακάριε, αρετών ενθέων, εξ ών ψυχών ώ Νικηφόρε, αρυόμεθα θεία χαρίσματα.

Ο σπορεύς τής κακίας, τή μνησικακία τόν δείλαιον ήρπασε τής χρηστότητος δέ, καί ειρήνης, αίτιος είλκυσεν, αντ εκείνου θείον, φωτοειδή ηγλαϊσμένον, Νικηφόρον θεόφρονα Μάρτυρα.

Ιερεύεται Σώτερ, τό σόν εθελούσιον πάθος μιμούμενος ταίς γάρ εκ πλευράς σου, ό θεόφρων ρανίσι σταζόμενος, τών αυτού αιμάτων, σοί τούς κρουούς αντικομίζει, διά ξίφους πρός σέ πορθευόμενος.

Τριαδικόν

Σωτηρίας κρηπίδα, τήν ορθοδοξίαν ειδότες συνάναρχον, τώ Πατρί τόν Λόγον, καί τό Άγιον Πνεύμα κηρύττομεν, τρισίν εν προσώποις, μίαν αρχήν μίαν ουσίαν, μίαν θέλησιν, μίαν ενέργειαν.

Θεοτοκίον

Νοερώς εμυήθη, προφητών ο σύλλογος τά σά Μυστήρια, Ουρανού γάρ πύλην, επί γής ο Δεσπότης σέ έδειξε, καί εκ σου Παρθένε, σωματωθείς δικαιοσύνης, τοίς εν σκότει ως Ήλιος έλαμψεν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαρτιών, καί ππαισμάτων καταιγίς με ταραττει, πρός βυθόν βιαίως, συνωθει απογνώσεως, αλλ' αυτός τήν κραταιάν, χείρά μοι έκτεινον ως τώ Πέτρω, καί εκ φθοράς με ανακάλεσαι».

Ίασαι τήν συντριβήν, τής ψυχής μου Νικηφόρε θεόφρον, καί τών παθών τόν ζόφον, διαλυσας απέλασον, λαμπηδόνι τής εν σοί θείας λαμπρότητος, ικετεύων τόν λυτρωτήν Χριστόν μακάριε.

Κλύδωνος ειδωλικού, τρικυμίαν αθλητά Νικηφόρε, τώ τού σταυρού ιστίω, καί ταίς αύραις τού Πνεύματος, ευσταλώς διαπερών, Μάρτυς αήττητε, τώ λιμένι τώ γαληνώ, Χριστώ προσώρμισαι.

Ήθλησας μαρτυρικώς, καί τώ όντι Νικηφόρος εγένου, τάς μηχανάς ανδρείως,

διαλύσας τού δράκοντος, καί παθών ως κοινωνός, Μάκαρ γενόμενος, τού Δεσπότη, νύν επαξίως συνδεδόξασαι.

Θεοτοκίον

Φρίπτουσιν αι νοεραί, τών Αγγέλων εκπληπτόμεναι τάξεις, τόν τώ Πατρί συνόντα πρό αιώνων καί Πνεύματι, εκ γαστρός σου σαρκικώς, βρέφος τικτόμενον καθορώσαι, Θεογεννήτορ πανσεβάσμιε.

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ παρθένος σήμερον

Πτερωθείς Αοίδιμε, τή τού Κυρίου αγάπη, καί τόν τούτου ένδοξε, Σταυρόν επ' ώμων βαστάσας, ήσχυνας τού διαβόλου τās μεθοδείας, ήθλησας μέχρι θανάτου καί αληθείας, διά τούτο ανεδείχθης, οπλίτης μύστης, Θεού τής Χάριτος.

Ο Οίκος

Τήν τού Παύλου σαφώς διδασκαλίαν επόθησας, καί τοίς στέρνοις τοίς σοίς Ένδοξε κατεφύτευσας, βοών. Η αγάπη ουκ ασχημονεί, αύτη τόν Κτίστην άνθρωπον τέλειον ημίν εχαρίσατο, δι' αγάπην πάντα υπέμεινεν, ήλους καί σταυρόν, όξος καί εμππύσματα, λόγχη επάγη πλευράν αγίαν, δι' ής ανέβλυσεν ημίν αίμα καί ύδωρ θεουργόν, όν ποθήσας, εφάνης νικηφόρος, ως καί τή κλήσει, οπλίτης, μύστης Θεού τής χάριτος.

Συναξάριον

Τή Θ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Νικηφόρου.

Στίχοι

- Τόν εκ παλαιού κλητικόν Νικηφόρον,
- Τμηθέντα γνώθι πρακτικόν Νικηφόρον.
- Φασγάνω αμφ' ενάτη Νικηφόρε, δειροτομήθης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Ρωμανού τού Κίλικος.

Στίχοι

- Λήθην βαθείαν είχε καί ζών τού βίου,
- Ρωμανός ούτος, ός μετέστη τού βίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μαρκέλλου Επισκόπου Σικελίας, Φιλαγρίου Επισκόπου Κύπρου, καί Παγκρατίου Επισκόπου Ταυρομενίου.

Στίχοι

- Λυθέντες άνδρες σαρκικών τρεις αμμάτων (δεσμών δηλ.),
- Τών τής Εδέμ μετέσχον εντρυφημάτων.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ιερομάρτυς Πέτρος ο Δαμασκηνός ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Ο διελέγξας τούς παραπλήγας Πέτρος,

- Θνήσκει μονοπλήξ τώ διά ξίφους τέλει.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι Παίδες, εν τή καμίνω αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ο θάνατος γέγονε, σοί Νικηφόρε διαβατήριον, εκ τών εντεύθεν Μάκαρ, προς ουρανόν σε καί τά ουράνια, διαβιβάζων Αγγέλοις συμπάλλοντα. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ρωννύμενος πάθεσι, τής ασθενείας τού Παντοκράτορος, τό μετέωρον όμμα, καί επηρμένην οφρύν κατέβαλες, εις γήν θεόφρον, κραυγάζων τώ Κτίστη σου. Ευλογητός ο Θεός, ό τών Πατέρων ημών.

Οδόν μαρτυρίου σου, ο Νικηφόρος τρέχων διήνυσε, πλατυνθείς τήν καρδίαν, τή ενεργεία τού θείου Πνεύματος, καί νύν προθύμως κραυγάζει σοι Δέσποτα. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τριαδικόν

Νούν πρώτον καί άναρχον, γεγεννηκότα Λόγον συνάναρχον, απαθώς καί αχρόνως, καί προβαλόντα Πνεύμα Πανάγιον, σέ τόν Πατέρα ειδότες κραυγάζομεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Αμφότερα πέφυκας, Παρθένος Μήτηρ Θεοκυήτορ αγνή, εν γαστρί συλλαβούσα, Θεόν αφράστως εκ σου σαρκούμενον, εν εκατέρα μορφή γνωριζόμενον, θεανδρικώς επί γής πολιτευσάμενον.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο Τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών. Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Σημειωθείς τή χάριτι, τού Σωτήρος αυτόκλητος, σύ προς τούς αγώνας ανδρικώς εχώρησας, καί νίκην αράμενος, κατ' αντιπάλων Μάρτυς Χριστού, τοίς νικητικοίς κατεκοσμήθης στεφάνοις, ενθέως αναμέλτων. Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Μυστικωτέρα κλίμακι, κεχηρμένος τώ αίματι, προς τόν υπέρ σου διά Σταυρού εκχέαντα, τό αίμα τό ίδιον, σφαγιασθείς ανήλθες φαιδρώς, τάς τών δυσμενών διεκφυγων μεθοδείας, καί χαίρων ανακράζεις, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Αγιασθείς δι' ὕδατος, Νικηφόρε καί πνεύματος, καί μαρτυρικούς πεφοινιγμένους αίμασι, μαρτύρων μετέσχηκας, τῶν ἀληθῶν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς φωτεινοῦς λαμπρότητος ὡ παμμακάρε, ἐν ἡ νῦν ἀνακράζεις. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν

Σύν ἀσωμάτοις Τάξεσιν, ἐν Τρισίν Ὑποστάσεσι, μίαν ἀγαθότητος πηγῆν ἀέναον, ἀγέννητον ἀναρχόν, υπερτελή θεότητα, δημιουργικήν, καί Βασιλίδα τῶν ὅλων, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἱερωτέρα πέφηνας, Θεοτόκε πανύμνητε, τῆς υπερκοσμίου τῶν Ἀγγέλων τάξεως, τόν τούτων γάρ τέτοκας, Δημιουργόν καί Κύριον ἐκ παρθενικῆς, ἀπειρογάμου νηδύος, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως, μιά δέ ὑποστάσει, Θεόν σεσαρκωμένον.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐξέστη ἐπί τούτω ὁ οὐρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τά πέρατα, ὅτι Θεός, ὦφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι».

Μετέστης ὡς νυμφίος ὡραῖσθείς, ἐν στολαῖς ὑφανθείσαις ἐξ αίματος, μαρτυρικού, θείας ἀγλαίας πρὸς μετοχήν, τοῦ κοσμηθέντος σώματος, καί καλλωπισθέντος τῷ σταυρῷ, τῷ πάθει τῷ Τιμίῳ, τοῦ πάντων ευεργέτου, ὡ Νικηφόρε παμμακάριστε.

Ἐθέλχθης τοῦ Δεσπότη ταῖς καλλοναῖς, ὧν οὐδέν ὡραιότερον ἔνδοξε, καί τῆς αὐτοῦ, σπεύδων ἀπολαύειν διηνεκοῦς, καί εὐπρεπούς λαμπρότητος, ξίφει ἐκτεμῖν σου τήν κεφαλὴν, ἠρέθισας τυράννους, πυρούμενος τῷ πόθῳ, ὡ Νικηφόρε τοῦ Κυρίου σου.

Λαμπρῶς κατὰ τῆς πλάνης Μάρτυς Χριστοῦ, ἀριστεύσας καί ταύτην τρεψάμενος, ὡς νικητῆς, στέφος ἐκομίσω τῆ κορυφή, τό τῶν χαρίτων ἔνδοξε, καί νῦν συγχορεύεις μαρτυρικῶς, Μαρτύρων ταῖς χορείαις, παμμακάρε Νικηφόρε, περὶ τόν θρόνον τοῦ Παντάνακτος.

Τριαδικόν

Πατρός ἐξ ἀγεννήτου θεοπρεπῶς, τόν Υἱόν γεννηθέντα δοξάζοντες, καί τό εὐθές, Πνεῦμα πρὸ αἰῶνων ἐκπορευθέν, τρεῖς ὑποστάσεις σέβομεν, τῆς υπερουσίου καί ἀρχικῆς, Τριάδος ἠνωμένας, ἐνώσει ἀσυγχύτω, καί εὐσεβοῦντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Ὡράθης ὡ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκούσα ἐν σώματι, τόν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς εαυτοῦ, ὄν ὁ Πατήρ ἠρεύξατο, πάντων πρὸ αἰῶνων ὡς ἀγαθός, ὄν νῦν καί τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καί τό σῶμα περιβέβληται.

Εξαποστειλάριον
Ο ουρανόν τοίς άστροίς

Φερώνυμος εδείχθης, τής νίκης ώ Νικηφόρε, αγάπη και μαρτυρίω, νενικηκως τούς τυράννους, όθεν και νίκης τό στέφος, εδέξω παρά Κυρίου.

Θεοτοκίον

Τή κραταιά σου σκέπη, από εχθρών επιβουλής, ημάς αγνή, τούς σους δούλους, φύλαττε πάντας αβλαβείς, σέ γάρ κεκτήμεθα μόνην, καταφυγήν εν ανάγκαις.

Είς τόν Στίχον, τών Αίνων, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Καί η λοιπή, Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, και Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Χαραλάμπους τού Θαυματουργού.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Είς τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' και ψάλλομεν Στιχηρά, Προσόμοια τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Τών ουρανίων τά κάλλη ποθήσας Ένδοξε, και τώ Χριστώ συνείναι, μετ' Αγίων Αγγέλων, παντοίας τάς βασάνους υπέστης στερρώς, και τυράννων ωμότητα, και μαρτυρήσας γενναίως υπέρ Χριστού, συνευφραίνη τοίς Μαρτύρων χοροίς.

Μαρμαρυγαίς ακηράτοις καταστραπτόμενος, τού νοητού Ηλίου, ώ Χαράλαμπες μάκαρ, ολόφωτος εδείχθης Μάρτυς Χριστού, ιερεύς τεννομώτατος, διό Χριστώ συνυπάρχων εν ουρανοίς, υπέρ κόσμου παντός πρέσβευε.

Τών αθλοφόρων χορείαις συναυλιζόμενος, εν ουρανοίς Τρισκάκαρ, παρεστώς τε τή θεία, Τριάδι τή ανάρχω μνειάν ποιου, τών τελούντων τήν μνήμην σου, και τήν πανσέβαστον κάραν σου ευλαβώς, προσκυνούντων μετά πίστεως.

Δόξα... Ήχος β'

Η Εκκλησία σήμερα πανηγυρίζει μυστικώς, νέαν στολήν ενδυσασμένη, ως πορφύραν και βύσσον, τό αίμα τού Αθλοφόρου Χαραλάμπους, τούτον γάρ εν ευσεβεία εκ θρεψασμένη, θυσίαν άμωμον δεκτήν και ευάρεστον, Χριστώ προσήγαγε. Διό ο νικητήν τούτον τών παρανόμων αναδείξας, Χριστέ ο Θεός, και στεφανώσας και δοξάσας, και ημίν κατάπεμψον, ταίς αυτού πρεσβείαις,

τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πάσαν ελπίδα μου εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό τήν σκέπην σου.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Σύμπασα η Ελλάς, ενθέως νύν αγάλλου, κατέχουσα εν κόλποις, τήν σεβάσμιον κάραν, τήν τού Ιερομάρτυρος.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίους αυτού ο Θεός Ισραήλ αθός δώσει δύναμιν καί κραταίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός

Ω θαύματος φρικτού! ώ τεραστίου ξένου! οστά γάρ τών Μαρτύρων, ίασεις εκτελούσι, καί θαύματα παράδοξα.

Στίχ. Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει, ωσει κέδρος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται

Στίφει νύν τών Πιστών, καί τής Ελλάδος παίδες, ασπάσασθε προθύμως, τού θείου Χαραλάμπους, τήν κάραν τήν σεβάσμιον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάγχρυσε κιβωτέ, καί στάμνε μανναδόχε, Μαρία Θεοτόκε, τόν σόν Υιόν δυσώπει, τού σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ως στύλος ακλόνητος, τής Εκκλησίας Χριστού, καί λύχνος αείφωτος τής οικουμένης σοφέ, εδείχθης Χαράλαμπες, έλαμψας εν τώ κόσμω, διά τού μαρτυρίου, έλυσας τών ειδώλων, τήν σκοτόμειναν μάκαρ, διό εν παρρησία Χριστώ, πρέσβευε σωθήναι ημας.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμακόν, στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού α' Καθίσματος τού Ψαλτηρίου.

Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά παρόντα προσόμοια Στιχηρά.

Ήχος πλ. β'

Όλην αποθέμενοι

Όλος εκ νεότητος, ανατεθείς τώ Δεσπότη, τούτον επεπόθησας, και αυτού τοίς ίχνεσιν ηκολούθησας, καθαρθείς πάσης δέ, τών παθών κηλίδος, θείαν χάριν κατεπλούτησας, τελείν ίάματα, καί θαυματουργείν τά παράδοξα, καί Μάρτυς

εχρημάτισας, πάσαις προσβολαίς τών κολάσεων, ακλόνητος μείνας, δυνάμει τού τυθέντος εν Σταυρώ, όν εκτενώς καθικέτευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ήλοις προσηλούμενος, σού τό μακάριον σώμα, τό καρτερικώτατον, αθλητά Χαράλαμπες, καί αήττητον, τήν ψυχήν άτρεπτον, καί τόν νούν άσυλον, διετήρεις συντριβόμενος, θείος γάρ έρωσ σε, ένδοθεν πλουσίως ανέφλεγε, καί φέρειν τών κολάσεων, άπασαν ιδέαν ηρέθιζε, Μάρτυς αθλοφόρε, Χριστού, τών παθηματωνκοινωνέ, όν παρρησία ικέτευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Χαράν τήν υπέρλαμπρον, καί τήν υπέρτιμον δόξαν, αθλήσας κεκλήρωσαι, καί τήν αιωνίζουσαν άγαλλίασιν, Ιερεύ Όσιε, αθλητά τίμιε, Στρωσιώτα γενναιότατε, ο τά στρατεύματα, καί τάς παρατάξεις τού δράκοντος, αιμάτων σου τοίς ρεύμασιν, άρδην κατακλύσας τή χάριτι, καί θεία εντεύξει, νεκρούς εξαναστήσας αληθώς, καί παρρησία δεόμενος, υπέρ τών ψυχών ημών.

Έτερα Ήχος δ'
Έδωκας σημείωσιν

Έδωκας τό σώμά σου, πρός τάς βασάνους αιίδιμε, τήν ψυχήν δέ ετήρησας, άμωμον ακίβδηλον, πάσης αμαρτίας, καί τής δυσσεβείας, τών παρανόμων αικιστών, καί ανυψώσας τόν νούν μεταρσιον, πανόλβιε Χαράλαμπες, πρός τόν Δεσπότην καί Πλάστην σου, κατοικείν κατηξίωσαι, εις παστάδα ουράνιον.

Έδωκας τοίς δούλοις σου, τόν σόν θεράπποντα Κύριε, Χαράλαμπε τόν ένδοxon, ίασιν αλάθητον, νόσων πολυτρόπων, καί καθαιρέτην τής πλάνης μέγιστον, διό σου τήν φιλόανθρωπον, οικονομίαν δοξάζομεν, πολυεύσπλαγχνε Κύριε, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Χάριν ήν περ είληφας, παρά Θεού υπέρ έννοιαν, αθλοφόρε Χαράλαμπες, χάρις τών ίάσεων, πάσι παρεμφαίνει, καί τών θαυμασίων, η αναρίθμητος πληθύς, τάς δωρεάς σου κηρύττει Άγιε, άς όντως υπέρ λόγον τε, καί νούν απείληφας ένδοξε, πρός Χριστού τού Θεού ημών, τών Μαρτύρων αγλαΐσμα.

Δόξα... Ήχος δ'
Έθυσας τώ Θεώ θυσίαν αιnéσεως

Ιερουργών τώ Δεσπότη καί Κτίστη σου, ως ιερεύς εννομώτατος, ού καί τού πάθους γέγονας μιμητής, θεόφρον Χαράλαμπες, σεαυτόν γάρ θυσίαν ευπρόσδεκτον προσήγαγες, τώ διά σέ θυσίαν εαυτόν, τώ Θεώ καί Πατρί προσαγαγόντι. Διό συναγάλλη αυτώ εις ουρανίους σκηνώσεις, εν Εκκλησία τών πρωτοτόκων ώ καί πρεσβεύεις αδιαλείπτως, ίνα ρυσθώμεν οργής καί θλίψεως, οι τιμώντές σου τήν πανέορτον μνήμην, καί πόθω ζέοντι προσκυνούντες τήν σήν Κάραν, τήν άπειρα θαύματα βρύουσαν, καί λοιμώδη νόσον εκ ποδών ποιουμένην, σωτηρίαν τε καί ίασιν ημίν βραβεύουσαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο διά σέ θεοπάτωρ προφήτης Δαυΐδ, μελωδικώς περί σου προανεφώνησε, τώ μεγαλειά σοι ποιήσαντι. Παρέστη η Βασίλισσα εκ δεξιών, σου. Σέ γάρ μητέρα πρόξενον ζωής ανέδειξεν, ο απάτωρ εκ σου ενανθρωπήσαι ευδοκήσας Θεός, ίνα τήν εαυτού αναπλάση εικόνα, φθαρείσαν τοίς πάθεσι,

καί τό πλανηθέν ορειάλωτον ευρών πρόβατον, τοίς ώμοις αναλαβών, τώ Πατρί προσαγάγη, καί τώ ιδίω θελήματι ταίς ουρανίαις συνάψη Δυνάμεσι, καί σώση, Θεοτόκε, τόν κόσμον, Χριστός ό έχων τό μέγα, καί πλούσιον έλεος.

Είσοδος, τό, Φώς Ιλαρόν, Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

**Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 43, 9, 14)**

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τά έθνη συνήχθησαν άμα, καί συναχθήσονται άρχοντες εξ αυτών. Τίς αναγγελεί ταύτα εν αυτοίς; ή τά εξ αρχής τίς ακουστά ποιήσει; αγαγέτωσαν τούς μάρτυρας αυτών, καί δικαιωθήτωσαν, καί ειπάτωσαν αληθή. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καί εγώ μάρτυς Κύριος ο Θεός, καί ο παίς, όν εξελεξάμην ίνα γνώτε καί πιστεύσητέ μοι, καί συνήτε, ότι εγώ ειμι, έμπροσθέν μου ουκ εγένετο άλλος Θεός, καί μετ' εμέ ουκ έσται. Εγώ ειμι ο Θεός, καί ουκ έστι πάρεξ εμού ο σώζων. Εγώ ανήγγειλα καί εσωσα, ωνειδίσα, καί ουκ ήν εν υμίν αλλότριος, υμείς εμοί μάρτυρες, καί εγω Κύριος ο Θεός. Ότι απ' αρχής εγώ ειμι, καί ουκ έστιν ό εκ τών χειρών μου εξαιρούμενος, ποιήσω, καί τίς αποστρέψει αυτό, ούτω λέγει Κύριος ο Θεός, ο λυτρούμενος ημάς, ο άγιος Ισραήλ.

**Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)**

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ου μή άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθάναι, καί ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν όψει ανθρωπών εán κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ότι ο Θεός επείρασεν αυτους, καί εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν, αυτούς, καί ως ολοκαρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, καί κρατήσουσι λαών, καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας. Οι πεπιοθότες επ' αυτόν συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

**Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)**

Δίκαιοι εις τόν αιώνα ζώσι, καί εν Κυρίω ο μισθός αυτών, καί η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Διά τούτο λήφονται τό βασίλειον τής ευπρεπειάς, καί τό διάδημα τού κάλλους εκ χειρός Κυρίου, ότι τή δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, καί τώ βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήφεται πανοπλίαν, τόν ζήλον αυτού, καί οπλοποιήσει τήν κτίσιν εις άμυναν εχθρών. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήφεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα, οξυνεί δέ απότομον οργήν εις ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει αυτώ ο κόσμος επί τούς παράφρονas. Πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών, καί ως από ευκύκλου τόξου τών νεφών, επί σκοπόν αλούνται, καί εκ πετροβόλου

θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν αποτόμως. Αντιστήσεται αυτοίς πνεύμα δυνάμεως καί λαίλαψ εκκλικμήσει αυτούς, καί ερημώσει πάσαν τήν γήν ανομία, καί η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ούν βασιλείς καί σύνετε, μάθετε δικασταί περάτων γής. Ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι επί όχλοις εθνών. Ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, καί η δυναστεία παρά Υψίστου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΙΔΙΟΜΕΛΑ.

Ήχος α'

Ευφραίνεσθε εν Κυρίω πόλεις τής Ελλάδος, καί σκιρτήσατε αγαλλόμενοι, τήν κάραν τού μεγαλομάρτυρος Χαράλαμπους, εν κόλποις κατέχουσαι, ως θησαυρόν βαθυτάλαντον καί ανεξάλειπτον, μεθ' ών καί ημείς οσημέραι, απαρυόμενοι εξ αυτής τά τών ίάσεων ρείθρα, τής πανώλους λοιμικής απαλλαπτόμεθα νόσου, ευχαριστούντες Θεώ, τώ κηδεμόνι καί Σωτήρι τών ψυχών, καί τών σωμάτων ημών.

Ο αυτός

Τόν θεϊόν αγώνα καλώς αγωνισάμενος Μάρτυς Χαράλαμπες, τής ουρανών βασιλείας οικήτωρ γέγονας, καί πρεσβεύεις υπέρ τού κόσμου παναοίδιμε, τό δέ καρτερικώτατόν σου σώμα, εν τή γή κατέλιπες, ίαμα σωτήριον τοίς αυτώ προσιούσι καί αποπομένοις μετά πόθου, τήν δέ πάντιμόν σου κάραν, η Ελλάς εκτήσατο πλούτον αδάπανον, καί θησαυρόν πολύτιμον, δι' ής τών όντως εφετών τυγχάνει, καί τών εναντίων εκλυτρούται, επισκιάσει τής εν σοί θείας χάριτος.

Ο αυτός

Πίστει καί πόθω αναφλεχθείς, τώ πρός τόν Δεσπότην σου ζέοντι, και τώ μαρτυρίω τώ υπέρ Χριστού, ώσπερ κλίμακι χρησάμενος, ανήλθες πρός ουρανίους λειμώνας, κακείθεν τή θεόθεν δοθείση σοι χάριτι, εποπτεύεις τούς τελούντας τήν σεβάσμιον μνήμην σου, καί τούς σούς γεραίροντας αγώνας, καί τήν σήν πάντιμον κάραν κατασπαζομένουσ, Μάρτυς Χαράλαμπες.

Ο αυτός

Τά τού πονηρού ηκονημένα βέλη, απήμβλυνας Άγιε, τή τών σών άθλων αντιτυπία καί κατήσχυνας όφιν τόν αρχέκακον, καί τό τούτου όργανον, Σεβήρον τόν ασεβέστατον. Ακλινεί γάρ διανοία τή πέτρα ερηρυσμένος τής πίστεως, αδιάσειστος έμεινας, διό αι αντιφάσεις τής ασεβείας, ου κατίσχυσαν περιτρέψαι τήν στερράν σου ευσέβειαν. Ανθ' ών εν ουρανοίς συγχορεύεις Αγγέλοις, καί πρεσβεύεις αδιαλείπτως, υπέρ τών πίστει καί πόθω τιμώντων εν άσμασι, τήν πανσεβάσμιον κάραν σου.

Ο αυτός

Μεγαλομάρτυς Αθλητά τού Χριστού, Χαράλαμπες γενναιότατε, σύ ρωμαλέω φρονήματι, τόν όντως Θεόν μεγαλοφώνως εν σταδίω εκήρυξας, τών παρόντων καταφρονήσας ως προσκαίρων. Καί νύν εν ουρανοίς επαγαλλόμενος, σύν τοίς χοροίς τών Αγγέλων, απαύστως τόν Χριστόν, όν Υιόν Θεού παρρησία ωμολόγησας, ικέτευε ειρηνεύσαι τόν κόσμον, καί τήν

πανώλεθρον λοιμικήν νόσον εξ ανθρώπων ποιήσαι, εκ κινδύνων
λυτρούμενον, ημάς παντοίων αεί, τούς εν πίστει καί πόθω ασπασζομένους τήν
σεβάσμιον κάραν σου, καί τήν αγίαν σου μνήμην εορτάζοντας.

Ο αυτός

Ρωμαλεότητι φρενών ωχυρωμένος θεσπέσιε, τάς βασάνους τών αθέων εις
ουδέν ελογίσω, αλλ' ανδρείως ώρμησας πρός τά σκάμματα, τώ δέ θείω
Πνεύματι λαμπρυνθείς τήν διάνοιαν, βασιλέα παρανομώτατον ήλεγξας, καί
τήν ορθόδοξον πίστιν εκράτυνας. Καί νύν εν ουρανοίς τά γέρα τών σών
πόνων κομισάμενος, απαύστως δοξολογείς τήν Αγίαν Τριάδα, καί πρεσβεύεις
υπέρ τών πίστει καί πόθω τιμώντων, τήν σεβάσμιον κάραν σου.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Δεύτε φιλομάρτυρες πάντες, ευωχηθώμεν εν τή πανσέπτω πανηγύρει τού
Αθλοφόρου, καί πνευματικώς πανηγυρίσωμεν. Σήμερον γάρ συγκαλείται
ημάς, η πανσεβάσμιος πανήγυρις, Χαραλάμπους τού Ιερομάρτυρος,
τράπεζαν ημίν παρατιθεμένη, τάς αριστείας τών παλαισμάτων αυτού, καί τήν
πανεύφημον αυτού Κεφαλήν, ιάματα ως νάματα βλύζουσαν, πάσι τοίς πιστώς
αυτή προσιούσι, καί αρουμένοις εξ αυτής ίασιν, ψυχών τε καί σωμάτων, καί
δεινών απαλλαγών, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ δυσωπούμεν, ως Θεού Μητέρα, ευλογημένη, πρέσβευε σωθήναι ημάς.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πανεύφημε Μάρτυς τού Χριστού, αθλητά Χαραλάμπες, σύ τόν Χριστόν
ανεκήρυξας, Θεόν καί άνθρωπον, μέσον τού σταδίου, διό καί ηγώνισαι, κατά
τών αντιπάλων ρωννύμενος, σθένει τού Πνεύματος, καί τόν στέφανον
απειλήφας, όθεν πάντες τήν κάραν σου σέβομεν.

Στίχ. Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει, ωσει κέδρος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται

Αβρύνεται σήμερον Ελλάς, πάσα η χριστώνυμος, κάραν τήν σήν γάρ
εκτήσατο, ως κρήνην βρύουσαν, ιαμάτων ρείθρα, καί πλούτον αδάπανον, καί
χάριν κενουμένην μηδέποτε, νόσους τ' ελαύνουσαν, λοιμικήν τε τήν
πολύφθορον, εξ ανθρ' ωπων τών μακαριζόντων σε.

Στίχ. Τοίς αγίοις τοίς εν τή γή αυτού, εθαυμάστωσεν πάντα τά θελήματα
αυτού εν αυτοίς

Νεκρόν αναστήσας δι' ευχής, ασεβείς κατέπτηξας, εξ ών καί πλείστους
προσήγαγες, Χριστώ Πανόλβιε, καί τόν δαιμονώντα, ευθύς ιασάμενος,
Γαλήνην Βασιλίδα ανείλκυσας, τής πλάνης δαίμονος, καί Χριστώ ταύτην
προσήγαγες, εστεμμένην ως παρθενομάρτυρα.

Δόξα... Ήχος δ'

Τόν νοερόν αδάμαντα, τής υπομονής αδελφοί, τόν γενναιότατον αθλητήν, τόν

δυσί στέμμασι κατεστεμμένον, Ιερωσύνης καί αθλήσεως, παρά τῆς δεξιᾶς τοῦ παντάνακτος Θεοῦ, Χαραλάμπη, τόν εν Μάρτυσι μέγιστον ευφημήσωμεν. Οὗτος γάρ τόν ἀλάστορα καταπαλαίσας, τρόπαιον μέγα κατά πλάνης ανεστήσατο. Καί νύν εν ουρανοῖς τόν Θεόν εξαιτεῖται, ἀφесιν αμαρτιῶν ἡμῖν παρασχεῖν, καί παντοίων νόσων ἀπαλλαγὴν, τοῖς θερμῶς προστρέχουσιν αὐτῷ, καί τήν αγίαν αὐτοῦ Κάραν ευλαβῶς ἀσπαζομένοις, καί τήν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην μετά πόθου τελοῦσι, καί αἰτουμένοις δι' αὐτοῦ τόν Θεόν ἰλασμόν, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλατε, ευλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τήν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε**

Ὡς στύλος ἀκλόνητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καί λύχνος αείφωτος τῆς οἰκουμένης σοφέ, εδείχθης Χαράλαμπες, ἔλαμψας εν τῷ κόσμῳ, διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας τῶν εἰδώλων, τήν σκοτόμαιναν μάκαρ, διό εν παρρησία Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως**

Ἔργοις ἔλαμψας τῆς ευσεβείας, πλάνην ἔσβεσας κακοδοξίας, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Χαράλαμπες, καί παρανόμων τὰς φάλαγγας ἡσχυνας, τροπαιοφόρος παμμάκαρ γενόμενος, Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Θαύμα μέγιστον! πῶς εν ἀγκάλαις, σύ εβάστασας Παρθενομήτορ, τόν εν δρακί αὐτοῦ τὰ πάντα συνέχοντα, καί εκ μαζῶν σου ἐξέθρεψας γάλακτι, τόν τροφοδότην καί πλάστην τῆς φύσεως, Κόρη πάναγνε, αὐτόν εκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος δ'
Ἐπεφάνης σήμερον**

Ὡς φωστήρ ἀνέτειλας εκ τῆς Ἐώας, καί πιστοὺς ἐφώτισας, ταῖς τῶν θαυμάτων σου βολαῖς, Ἱερομάρτυς Χαράλαμπες, ὅθεν τιμῶμεν τὰ θειά σου λείψανα.

Δόξα... Ὅμοιον

Ἱερόν τό Πνεύμά σε Ἱερομάρτυς, Ἱερῶς ἀνέδειξε, τό Ἱερόν θύμα σοφέ,

προσενεχθέν Ιερώτατε, τώ θείω λόγω, ώ θείως δεδόξασαι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μωϋσής εώρακε πυρφόρον βάτον, σέ τό πύρ βαστάσασαν, τό τάς ψυχάς φωταγωγούν, καί μή φλεχθείσαν Πανάμωμε, δρόσου δέ μάλλον, πλησθείσαν τής χάριτος.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος γ'

Τήν ωραιότητα

Τήν καθαρότητα Μάρτυς τού βίου σου, καί τό υπέρλαμπρον τού μαρτυρίου σου, καταπλαγείσα η Ελλάς, βοά σοι ευφραινομένη. Σήμερον τιμώμέν σου, κεφαλήν τήν σεβάσμιον, θραύσον τά φρυάγματα, τών εχθρών ημών Ἄγιε, καί λύτρωσαι ημάς εκ τών κινδύνων, καί νοσημάτων τούς υμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Τήν απειρόγαμον θεογεννήτριαν, τήν τόν αχώρητον γαστρί χωρήσασαν, καί τόν τροφέα τού παντός, τώ γάλακτι θρεψαμένην, μόνην εξισχύσασαν, τής κατάρας λυτρώσασθαι, γένος τό ανθρώπινον, τήν πανάχραντον Δέσποιναν, υμνήσωμεν συμφώνως βοώντες. Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Τό Α' Αντίφωνον τών Αναβαθμών τού δ' Ἦχου.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει, ωσεί κέδρος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται **Στίχ.** Πεφυτευμένοι εν τώ οίκω Κυρίου, εν ταίς αυλαίς τού Θεού ημών εξανθήσουσιν

Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού Αθλοφόρου...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Καί τό Ιδιόμελον, Ἦχος πλ. β'

Φάλαγγα θεοστεφή, φωτοφανούς Μάρτυρος, υπέρ Χριστού τυθείσαν Προθύμως, τόν αγιόλεκτον συνασπισμόν, τού Ιερομάρτυρος Χαραλάμπους, φιλομάρτυρες δεύτε τιμήσωμεν, καί τήν πανίερν μνήμην αυτού πνευματικώς τελέσαντες, πρός αυτόν βοήσωμεν. Τής λοιμικής απειλής, τόν ευσεβόφρονα λαόν σου ελευθήρωσον, καί λύτρωσαι ημάς από πάσης περιστάσεως.

Είτα ψάλλεται ο Κανών τῆς Θεοτόκου μετά τῶν Ειρμῶν εἰς ζ' καί τοῦ Ἁγίου οἱ δύο παρόντες εἰς η'.

Κανὼν α' τοῦ Ἁγίου

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζευσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντοῦμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν, εβόα ἄσωμεν».

Χοροβατῶν εὐφροσυνῶς τὰ νοητὰ, ουρανῶν σκηνώματα, καί λαμπόμενος φωτὶ, ἀνεσπέρῳ ρύσαι με παθῶν, ταῖς πρεσβείαις σου Σοφέ, ὅπως υμνήσω σε.

Ἡ φωτοφόρος σου μνήμη ἠλιακᾶς, ἀπαστράπτει χάριτας, καί φωτίζει τοὺς πιστῶς, ἐν αὐτῷ τιμώντάς σε χαράς, λαμπροτάτης ἀληθῶς, Μάρτυς ἐπώνυμε.

Ταῖς τῶν αἱμάτων ρανίσι τὴν ἀλμυράν, ἀπιστίας θάλασσαν, κατακλύσας ποταμός, εὐσεβείας γέγονας Χριστοῦ, καταρδεύων ἀληθῶς, τὴν Ἐκκλησίαν αἰί.

Θεοτοκίον

Ἀμαρτιῶν καταιγίδες καί λογισμῶν, ἐναντία κύματα, καί παθῶν ἐπαγωγαί, ἐπ' ἐμέ διήλθοσαν, τῆ σή, Θεοτόκε κραταιά πρεσβεία, σώσόν με.

Κανὼν δεῦτερος

Ὡδή α' Ἦχος δ'

«Ἀνοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ἐρεύξομαι, τῆ Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα».

Τὴν κάραν τὴν πάνσεπτον, καί τὰ παλαίσματα Κύριε, υμνεῖν ἐφιέμενος, τοῦ σου θεράποντος, θεῖαν ἔλλαμψιν, ἐξ ὕψους ἐξαιτούμαι, δι' ἧς ἀναμέλψασθαι, ταῦτα δυνήσομαι.

Σεβήρον τὸν ἄθεον, τὸν ωρυόμενον λέοντα, καθείλες Χαράλαμπες, σὺν Κρίσπῳ ἀφρονι, τὴν δυσσέβειαν, τὴν τούτων ἀπελέγξας, ἀνθ' ὧν ἐστεφάνωσαι, χειρὶ τοῦ Κτίστου σου.

Βασίλειον κόσμον σε, ἡ Ἐκκλησία ἐκτήσατο, δαιμόνων διώκτην τε, θεῖε Χαράλαμπες, νοσημάτων τε, παντοίων ἐλατήρα, διό εορτάζει σου, τὴν μνήμην Ἄγιε.

Θεοτοκίον

Μαρίαν τὴν ἀχραντον, καί Θεοτόκον υμνήσωμεν, τό ὄρος τό ἅγιον, στάμνον

τήν πάγχρυσον, τήν βαστάσασαν, τό φύσει θεῖον μάννα, τό τρέφον εκάστοτε, πιστούς τή χάριτι.

Καταβασία

«Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Ωδή γ'

«Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε, Ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρασ, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα, τής Ομολογίας σου».

Ουκ έστιν όλως εξειπείν, τών θαυμάτων τα πλήθη, άπερ έδρασας έτι, εν τώ βίω περιών, καί πρόσ Θεόν μετελθών, Αθλοφόρε, Μάρτυς αξιάγαστε.

Δυνάμει θεία κρατυνθείς, τό ανίσχυρον θράσος, τών ανόμων καθείλες, στρατιώτης ως στερρός, Χαράλαμπες αθλητά, ως οπλίτης θείας παρατάξεως.

Αιμάτων ρεύσαντες κρουνοί, σου τού σώματος πάσαν, ασεβείας τήν φλόγα, καί δεινήν πυρκαϊάν, κατέσβεσαν, τής τρυφής, τόν χειμάρρουν, σοί δέ προεξένησαν.

Θεοτοκίον

Αγίων Άγιον Θεόν, τέτοκας Παναγία, αγιότητος οίκος, δεδειγμένη καθαρός, καί Πύλη μόνος Χριστός, ήν διήλθε, σώζων τό ανθρωπίνον.

Κανών δεύτερος

Τούς σούς υμνολόγους

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, πιστώσ συνελθόντας εν ναώ τήν Κάραν προσκυνήσαι σου, τήν θεϊαν καί σεβάσμιον, φρούρει καί πολεμήτορος».

Νεκρόν νεανίαν αναστήσας, δαιμόνων οφθείς τε ελατήρ, πλήθη βροτών εξέστησας, καί τώ Χριστώ προσήγαγες, μαρτυρικώ εν αίματι, χειρών αρπάσας τού δράκοντος.

Δεύτε η πληθύς τών Χριστωνύμων, Κυρίου τόν Μάρτυρα πιστώσ, αινέσωμεν καί στέψωμεν, αυτού τήν Κάραν άσμασι, πνευματικοίς τήν πάνσεπτον, πταισμάτων λύσιν ως εύρωμεν.

Θεοτοκίον

Υιόν τού Θεού τόν Θεόν Λόγον, τόν κόσμω αχώρητον παντί, εν τή γαστρί χωρήσασα, αγκάλαις σου εβάσασας, Παρθενομήτορ άχραντε, Χριστιανών καταφύγιον.

Καταβασία

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, πιστώσ συνελθόντας εν ναώ τήν Κάραν προσκυνήσαι σου, τήν θεϊαν καί σεβάσμιον, φρούρει καί πολεμήτορος».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Στύλος άσειστος τής Εκκλησίας, λύχνος άσβεστος τής οικουμένης, Αθλοφόρε ανεδείχθης Χαράλαμπες, καί αναλάμπας ηλίου φαιδρότερον, τήν τών ειδώλων ελαύνεις σκοτόμαιναν, Μάρτυς ένδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τά στίφη τών πιστών, ευσεβώς συνελθόντα, τόν Μάρτυρα Χριστού, Χαράλαμπη τόν μέγαν, αξίως ευφημήσωμεν, ευσεβείας τόν πρόμαχον, αδαμάντινον, καί δυσσεβών καθαιρέτην, τόν κηρύξαντα, Θεόν τού σύμπαντος κόσμου, Χριστόν τόν θεάνθρωπον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότη δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας εις χάος, δεινής απογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας, αμαρτωλών σωτηρία, καί βοήθεια, καί κραταιά προστασία, καί σώζεις τούς δούλους σου.

Ωδή δ'

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ωραίος γέγονας, χρισθείς εν αίματι, τής σεπτής μαρτυρίας καί καλλοναίς, ταύτης κατηγλαΐσαι, Χαράλαμπες τών αθλητών, εγκαλλώπισμα καί στήριγμα.

Δαιμόνων ζόανα, τή σή συνέτριψας, Αθλοφόρε, ανδρεία, ναόν σαυτόν, τού Αγίου Πνεύματος, καί καρτερίας απευδούς, στήλην δείξας καί υπόδειγμα.

Εις ύψος αίροντες, τάς χείρας Ένδοξε, οι τού σκότους προστάται σου τάς πλευράς, έξεον τοίς όνυξι, τήν δι' αιώνος αληθή, προξενούντές σοι απόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Ισχύς καί ύμνησις, Χριστός ο Κύριος, ο εκ σου ανατείλας υπερβολή, Πάναγνε χρηστότητος, καί λυτρωσάμενος ημάς, τής αρχαίας παραβάσεως.

Κανών δεύτερος

Ο καθήμενος εν δόξη

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, ανεδέξατό σε, ώσπερ χρυσοπτέρυγα πέλειαν, εις ουρανίους σκηνώσεις ανιπτάμενον, ως αήττητον, αγωνιστήν καί περιδοξον».

Λαμπρυνόμενος τώ φέγγει, τού Θεού Μάρτυς ένδοξε, πρό βημάτων έστης, τών παρανομούντων αδείμαντος, καί τόν Χριστόν ελευθέρως ανεκήρυξας, Θεόν τέλειον, φύσιν βροτών ενδυσάμενον.

Μέγας όντως ανεδείχθη, θησαυρός καί πολύολβος, η τιμία Κάρα, σου τού αηττήτου Χαράλαμπες, πολυποικίλους τάς νόσους, τήν πανώλην τε, απελαύνουσα, νόσον δυνάμει τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Τήν πανάχραντον Μαρίαν, Θεοτόκον υμνήσωμεν, τήν γεννησαμένην, τής δικαιοσύνης τόν Ήλιον, τήν επουράνιον πύλην τήν εισάγουσαν, τούς δοξάζοντας, ταύτην Θεού εις βασιλεια.

Καταβασία

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, ανεδέξατό σε, ώσπερ χρυσοπτέρυγα πέλειαν, εις ουρανίους σκηνώσεις ανιπτάμενον, ως αήττητον, αγωνιστήν καί περιδοξον».

Ωδή ε'

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών Ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Τό θείον πάθος τού δι' ημάς, πάθη υπομείναντος στερρώς, Μάρτυς Χριστού μιμησάμενος, φέρεις τάς εν όλω σώματι ένδοξε, τών ήλων προσηλώσεις καρτερικώτατα.

Τήν αλογίαν τών διωκτών, Λόγος ο συνάναρχος Πατρί, επανορθούμενος Πάνσοφε, λόγον τοίς αλόγοις σαφώς εντίθησι, λυθήναι τών δεσμών σε διαγορεύουσι.

Τοίς οβελίσκοις περονηθείς, έτρωσας καρδίαν τού δεινού, τών γηγενών πολεμήτορος, λόγχη τής ανδρείας καί καρτερίας σου, θεόφρον Αθλοφόρε αξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Τώ θείω φέγγει σου Αγαθή, τήν εσκοτισμένην μου ψυχήν, ταίς ηδοναίς, φωταγωγήσον, καί πρόσ σωτηρίας τρίβον οδήγησον, η μόνη τόν σωτήρα Χριστόν κυήσασα.

Κανών δεύτερος

Εξέστη τά σύμπαντα

«Εξίστανται σύμπαντες, επί τή θεία δόξη σου, σου γάρ πανσεβάσμιος η Κάρα, νόσους ελαύνει, διώκει δαίμονας, καί πάσι προστρέχουσι πιστοίς, ίασιν χαρίζεται, καί κακών απολύτρωσιν».

Σωμάτων νοσήματα, καί τών ψυχών Χαράλαμπες, παύονται τής θείας κεφαλής σου, προσκυνουμένης, καί τιμωμένης σεπτώς. Χριστός γάρ δεδώρηται ημίν, ταύτην ιατήριον, καί δεινών αμυντήριον.

Εξέστησαν δαίμονες, καί Έλληνες οι άθεοι, βλέποντες τάς χείρας κεκομμένες, καί κρεμαμένες τού σώματός σου δεινώς, Δουκός τού παντόλμου υβριστού, σύ δ' ως χριστομίμητος, τούτον αύθις υγίανας.

Θεοτοκίον

Ο Λόγος Πανάμωμε, Θεού ο ενυπόστατος, ώσπερ υετός επί τόν πόκον, εν τή γαστρί σου κατήλθεν άχραντε, καί πάσαν τήν φύσιν τών βροτών, έσωσε τώ καύσωνι, ξηρανθείσαν τού πτώματος.

Καταβασία

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα».

Ωδή ς'

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βωω σοι. Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Λαμπτήρ εχρημάτισας, τώ τών άθλων σου φωτί, φωταγωγών τά πέρατα, ομολογών τό όνομα τού Χριστού, τυράννων ενώπιον, Αθλοφόρε Κυρίου αξιάγαστε.

Ενθέου πυρούμενος, αγαπήσεως πυρί, τώ δροσισμή τής πίστεως, τών δυσσεβούντων έσβεσας τήν πυράν, Χριστού τά θαυμάσια, τοίς απίστοις δεικνύων Αξιάγαστε.

Ζωής εφιέμενος, αθανάτου τής σαρκός, Χαράλαμπες ενέκρωσας, τάς εμπαιθείς κινήσεις καί προσευχή, νεκρούς εξανέστησας, ανυμνών τόν εν πάσί σε δοξάσαντα.

Θεοτοκίον

Παθών με κλονούμενον, εναντίαις προσβολαίς Μήτηρ Θεού στερέωσον, ως απαθείας τέξασα τήν πηγήν, πρός σέ γάρ κατέφυγον, τών ανθρώπων τό μέγα καταφύγιον.

Κανών β'

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον

«Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν τού Παμμάρκαρος, δεύτε τήν πάντιμον, κάραν αυτού ασπασώμεθα, καί τών δεινών τήν λύτρωσιν κομισώμεθα».

Πηγήν ίάσεων έχοντες, τήν κάραν τήν σεπτήν σου Χαράλαμπες, θερμώς προστρέχομεν, ταύτη προσκύνησιν νέμοντες, καί τόν Θεόν υμνούντες τόν σε δοξάσαντα.

Μεγίστην χάριν απείληφας, θεόθεν αθλητά γενναιότατε, Μάρτυς Χαράλαμπες,

κάραν τήν σήν γάρ ο Κύριος, τών ιαμάτων κρήνην σαφώς ειργάσατο.

Θεοτοκίον

Τό πύρ εν σοί τής θεότητος, εσκήνωσεν αγνή θεονύμφευτε, καί ου κατέφλεξε, τήν σήν νηδύν παμμακάριστε, εδρόσισε δέ μάλλον καί κατεφώτισε.

Καταβασία

«Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν τού Παμμάκαρος, δεύτε τήν πάντιμον, κάραν αυτού ασπασώμεθα, καί τών δεινών τήν λύτρωσιν κομισώμεθα».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Θησαυρόν πολύτιμον η Εκκλησία, τήν σήν κάραν κέκτηται, Ιερομάρτυς Αθλητά, τροπαιοφόρε Χαράλαμπες, διό καί χαίρει τόν Κτίστην δοξάζουσα.

Ο Οίκος

Τόν στερρόν οπλίτην, καί Χριστού στρατιώτην καί μέγαν εν Μάρτυσι, Χαραλάμπη τόν πανένδοξον, συνελθοντες ευφημήσωμεν, υπέρ Χριστού γάρ καί τής αληθείας λαμπρώς ηγωνίσαστο, καί τήν ορθόδοξον πίστιν τρανώς ανεκήρυξε, τήν πλάνην τών ειδώλων κατήργησε, βασιλέα παρανομώτατον ήλεγξε, καί τήν κάραν ετμήθη, χαίρων καί αγαλλόμενος, διό καί τόν στέφανον είληφε παρά τής δεξιάς τού Υψίστου, καί συμπολίτης Αγγέλων εγένετο. Όθεν η Εκκλησία τών Ορθοδόξων, τούτου τήν πάντιμον κάραν κατασπαζομένη, καί ευφημίαις καταστέφουσα, καί πολλών δεινών καί νόσων απαλλαττομένη, χαίρει τόν Κτίστην δοξάζουσα.

Συναξάριον

Τή Ι' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου ιερομάρτυρος Χαραλάμπους.

Στίχοι

- Κατηξιώθης, Χαράλαμπες, εκ ξίφους,
- Καί λαμπρότητος καί χαράς τών Μαρτύρων.
- Τή δεκάτη Χαράλαμπες, εόν ετμήθης από λαιμόν.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες, Βάππος καί Πορφύριος, οι τιμωρούντες τόν Άγιον Χαραλάμπη, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Πορφύριος καί Βάππος εκ κοινού ξίφους,
- Αθλήσεως βάππουσι κοινήν πορφύραν.

Τή αυτή ημέρα, αι πιστεύσασαι Άγιοι τρεις γυναίκες ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Τάς τρεις γυναίκας αρρενωπούς μηνύει,
- Άρρην αριθμός, ο τρία, προς τό ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων καί Παρθένων, Ενναθά, Ουαλεντίνης, καί Παύλου.

Στίχοι

- Εις αρραβώνα παρθένοις κόραις δύο,
- Ο νυμφίος δίδωσι θάρσος πρὸς φλόγα.
- Εκείνος οὗτος Παύλος ο Χριστού φίλος,
- Χριστού πόθω τράχηλον εκτετμημένος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Αναστασίου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Αναστάσιος, τόν δρόμον τείνων πρόσω,
- Γῆς εξαναστάς πρὸς τόν Υψιστον τρέχει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημων Ζήνωνος.

Στίχοι

- Ζήνων τά τερπνά τῆς Εδέμ ζητῶν μόνα,
- Εἰς τέρψιν εἶχε τήν λύσιν τού σαρκίου.

Ταῖς τῶν αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Οι Παῖδες εν Βαβυλῶνι, καμίνου φλόγα ουκ ἔπτηξαν, ἀλλ' εν μέσῳ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον. Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός τῶν πατέρων ημών».

Προσομιλῶν ταῖς βασάνοις καί τῷ πυρί λιπαινόμενος, Αθλοφόρε Χριστού, ως χρυσίου, οβρυζότερος γέγονας, καί ιερὸν ἀνάθημα, ἀληθῶς εχρημάτισας.

Τῶν προσευχῶν τῆ δρόσῳ, παρανομούντων η κάμιнос, κατεσβέσθη Σοφέ, καί ἐρύσθης μελωδῶν τῷ ποιήσαντι, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός τῶν Πατέρων ημών.

Τῆ παρατάσει τῶν ἄθλων, δένδρον ἐφάνης υψίκομον, συσκιάζων πιστούς, εκ φλογώδους αμαρτίας κραυγάζοντας. Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός τῶν Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Η τήν χαράν δεξαμένη, εν τῇ πανάγνω νηδυῖ σου, Θεοτόκε Αγνή, ευφροσύνης τήν καρδίαν μου πλήρωσον, τό κατηφές διώκουσα, τῶν παθῶν αειπάρθενε.

Κανὼν δεύτερος

Ουκ ἐλάτρευσαν τῆ κτίσει

«Ανυμνούμέν σε βοῶντες, χαίροις ἔνδοξε Μάρτυς Χαράλαμπες, τήν θεῖαν κάραν σου γάρ, ἡμῖν σύ δεδώρησαι, ως κρήνην βρύουσαν, πλούτον ἄσυλον, τόν τάς ψυχᾶς ευφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε δοξαζόντων».

Μεγαλύνομεν τούς άθλους σου θεσπέσιε, Μεγαλομάρτυς Χριστού, καί τούς αγώνας τούς σους, ειδώλων σεβάσματα γάρ καταβέβληκας, καί κατήργησας, τήν τών δαιμόνων έπαρσιν, πανασίδιμε γενναίως.

Ως φωστήρ αιλαμπέστατος ανέτειλεν, ημίν η κάρα σου, τής πλάνης τής ζοφεράς, κινδύνων καί θλίψεων ημάς εξαίρουσα, νοσημάτων τε, τών ολεθρίων ρύεται, καί δωρείται τήν υγείαν.

Θεοτοκίον

Ανατέταλκεν ο μέγας καί ανέσπερος, Ήλιος πάσι βροτοίς, εκ τής νηδύος τής σής, καί πάντας εφώτισε φωτί τής γνώσεως, τούς κραυγάζοντας. Ευλογημένος Πάναγνε, ο καρπός τής σής κοιλίας.

Καταβασία

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Ωδή η'

«Εκ φλογός τοίς οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι. Σε υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ταίς ροαίς τών αιμάτων έτι σταζόμενος, τών στιγμάτων τώ κάλλει ωραιζόμενος, τώ νικητικώ, ευπρεπώς διαδήματι, κεκαλλωπισμένος, Θεώ παρέστης Μάρτυς.

Τών βασάνων τά πλήθη ου κατεκάλυψαν, τήν ανδρείαν σου Μάρτυς καί γενναιότητα, ή τών διωκτών, ουκ ημαύρωσεν ένστασις, σου τήν λαμπροτάτην, θεόφρον καρτερίαν.

Ιερεύς τε καί Μάρτυς ακαταγώνιστος, στρατιώτης γενναίος καί στύλος άσειστος, έρεισμα πιστών, ασεβείας αντίπαλος, όντως ανεδείχθης, θεόφρον Αθλοφόρε.

Θεοτοκίον

Ο τά πάντα ποιήσας θείω βουλήματι, βουληθείς εν γαστρί σου ώκησεν Άχραντε, ρεύσαντας ημάς, αναπλάσαι βουλόμενος, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Κανών δεύτερος

Παίδας ευαγείς

«Μέγας αρωγός τών Ορθοδόξων, καί ρύστης εκ τών κινδύνων αναδέδειξαι, πάνσοφε Χαράλαμπες, ρύη καί γάρ πάντοτε, πάντας τούς προστρέχοντας τή σεπτή κάρα σου, καί λύσιν τών κακών αιτουμένους, καί υπερυψούντας, Χριστόν εις τούς αιώνας».

Ἐστης ἐν σταδίῳ τοῦ Σεβήρου, στερέμνιος οἰά περ ἀδάμας τις, στύλος τ' ἀπερίτρεπτος, ἐνδοξε Χαράλαμπες, καί τόν Χριστόν ἐκήρυξας Θεόν καί ἄνθρωπον, καί ὅλως οὐχ υπέκλινας Μάκαρ, ταῖς τῶν παλαμναίων, θωπείαις θυμοβόροις.

Λύσον τὰς σειράς μου τῶν ππαισμάτων, υμνοῦντος τήν κάραν σου Χαράλαμπες, τήν αεί πηγάζουσαν, νάματα ἰάσεων, ἀμπλακημάτων ἀφῆσιν ἐμοί δωρούμενος, δεινῆς τε ἀπολύτρωσιν νόσου, σέ υμνολογοῦντι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ρόδον ἐν ἀκάνθαις ευρηκῶς σε, καί ἄνθος ἐν ταῖς κοιλάσι τό πανεύοσμον, κρίνον τε πανάσπιλον, Δέσποινα Θεόνυμφε, ὁ σός Νυμφίος ἄνωθεν ἐν σοί ἐσκήνωσε, καί κόσμον εὐωδίασε πάντα, σέ υπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

«Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δέ ἐνεργούμενος, τήν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

«Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὄν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δέ πάντα γενεῶν ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὄν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν».

Οὐ πῦρ, οὐ ξίφος ἀλλ' οὐδέ θάνατος, οὐ διωγμός, οὐ θλίψις, οὐ λιμός, οὐδέ κίνδυνος, οὐ βασάνων παντοίων ἐπίνοια, ἰσχυσε τῆς ἀγάπης, ὄντως χωρίσαι σε, τοῦ πεπιοηκότος, Ἀθλητὰ ἀξιοθαυμαστε.

Ξεσμοῖς ονύχων, τοὺς τῆς νεκρώσεως, ἀποβάλων χιτώνας, ταῖς στολαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, σεαυτὸν Ἀθλοφόρε ἐκόσμησας, ὅθεν σὺν παρρησίᾳ Μάρτυς ἀήτητε, πάντων τῷ Δεσπότη, καί Θεῷ χαίρων παρίστασαι.

Χαράς καί θείας ὄντως λαμπρότητος, παρεκτικῆς ἡ μνήμη σου τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, τῶν παθῶν τόν χειμῶνα διώκουσα, πάντας φωταγωγοῦσα, ἢ εορτάζοντες, σχοίημεν ππαισμάτων, ἰλασμόν ταῖς ἰκεσίαις σου.

Θεοτοκίον

Παθῶν κλυδώνιον συνταράσσει με, καί τῶν κακῶν βυθίζει τρικυμία Πανάμωμε, κυβερνήτην Χριστόν ἡ κυήσασα, χεῖρά μοι βοηθείας ἐκτεινον σώσόν με, μόνη προστασία, τῶν πιστῶς μακαριζόντων σε.

Κανὼν δεῦτερος

Ἄπας γηγενῆς

«Άπαντες πιστοί, τή κάρα προσέλθωμεν τού σεπτού Μάρτυρος, πάντων ο δεσπότην γάρ, μεγίστην χάριν ταύτη παρέσχετο, όθεν ελαύνει δαίμονας, παύει νοσήματα, καί δωρεΐται, πάσι τοΐς προσψαύουσιν, ευεξΐαν καί ρώσιν καί έλεος».

Γή καί ουρανός, εξίσταται σήμερον επί τοΐς θαύμασι, τού μεγαλομάρτυρος, δαιμόνων στίφη γάρ εκδιώκονται, καί τοΐς νοσούσι δΐδοται ρώσις τού σώματος, καί λοιμώδης νόσος καταπαύεται, τή προσψαύσει τής κάρας σου Ένδοξε.

Στώμεν ευλαβώς, εν οίκω Θεού ημών, καί προσκυνήσωμεν, κάραν τήν σεβάσμιον, τήν όντως θείαν καί αξιέπαινον, τήν φοινηχθείσαν αίματι τού θείου Μάρτυρος, καί τελούσαν θαύματα παράδοξα, ως στεφθείσαν χειρί Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον

Υμνους παρ' ημών, προσδέχου Θεόνυμφε θεοχαρίτωτε, Μήτηρ τού Θεού ημών, καί τήν σήν χάριν αντιδεδώρησο, τοΐς ευλαβώς σε μέλπουσιν ημίν τοΐς δούλοις σου, τόν Χριστόν δέ, όν αρρήτως τέτοκας, ημίν ίλεων Κόρη απέργασαι.

Καταβασία

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νών φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν, τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαΐροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αιειπάρθενε».

Εξαποστειλάριον

Γυναΐκες ακουτίσθητε

Ενθέως πυρσευόμενος, τώ πόθω τού Παντάνακτος, τόν υπερήφανον όφιν, ανδρείως μάκαρ καθείλες, καί τύραννον απάνθρωπον, Σεβήρον τόν παράφρονα, ήλεγξας ώ Χαράλαμπες, καί τόν μισθόν εκομίσω, παρά τού πάντων Δεσπότη.

Θεοτοκίον

Μαρία καταφύγιον, Χριστιανών τό καύχημα, φύλαττε σκέπτε σούς δούλους, εκ πάσης βλάβης ατρώτους, κινδύνων εξελού ημάς, τούς πόθω ευφη μούντάς σε, καί πάσης περιστάσεως, ταΐς σαΐς πρεσβεΐαις χρωμένη, πρός τόν Υϊόν καί Θεόν σου.

Εις τούς Αΐνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Οι τής Ελλάδος νύν παΐδες δεύτε συνδράμετε, καί τήν τιμίαν κάραν, κατασπάσασθε πάντες, τού θείου Χαραλάμπους, τήν τόν Χριστόν εν σταδίω κηρύξασαν, καί απελέγξασαν πλάνην τών δυσσεβών, καί τόν Κτίστην μεγαλίνασαν.

Τοῖς ουρανίοις Ἀγγέλοις νύν συνηρίθμησαι, καί παρεστῶς Τριάδι, τῇ ἁγίᾳ Τρισμάκαρ, αὐτὴν καθικετεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τιμώντων σου, τὴν πανσεβάσμιον κάραν, καί τῶν δεινῶν, αἰτουμένων ἀπολύτρωσιν.

Λαμπροφανὴς καί πανένδοξος ανατέταλκεν, ἐν τῇ Ἑλλάδι πάση, ἡ πανέορτος μνήμη, τοῦ θεοῦ Χαραλάμπους, διό περ λαμπρῶς, εορτάζει κατέχουσα, τὴν πανσεβάσμιον κάραν, τὴν τὸν Χριστόν, ὡς θεάνθρωπον κηρύξασαν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ὡσπερ ἀλάβαστρον πλήρες, ἡ τιμία σου κάρα θεσπέσιε, προχέει οἶόν τι μύρον πολῦτιμον, τὰ ἰάματα, τοὺς τε πιστοὺς ευωδιάζει θαυμασίως, καί τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῇ προσιόντας, τῶν δεινῶν πάντων ρύεται, τὴν δυσώδη τε πλάνην, καί νόσους παντοίας, καί τὴν πανώλην λοιμικὴν καταπαύουσα, ευρωστίαν δωρεῖται πάσι, καί εἰρήνην καί μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος πλ. α'

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καί δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγὴ προστασίαν, καί καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Δίδονται δέ καί ἅγιον Ἐλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, καί ἐκ τῶν Κανόνων ἡ γ' καί ζ' Ὠδή.

Ὁ Απόστολος, Πρὸς Τιμόθεον Β'

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμού...

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ μαθηταῖς, Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπάτε ἀλλήλους...

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλουῖα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βλασίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια πέντε, δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Εν τῇ ἀσκήσει βλαστήσας, Ὅσιε Βλάσιε, Ἰερωσύνης δόξη, ὡσπερ φοῖνιξ
δικαίων, ἐξήνθησας παμμάκαρ, καρπούς θεϊκοῦς, μαρτυρίου προσάγων Θεῷ,
τῆν τῶν εἰδώλων κατάλυσιν ἐμφανῶς, καί ἀνθρώπων τῆν οἰκείωσιν.

Ποιμαντικῶς, διαπρέψας, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ, ἀθλητικούς ἀγῶνας,
υπομείνας γενναίως, ἐν δι' ἀμφοτέρων, στέφος λαβών, ἐν ἐκατέροις
κοσμούμενος, δικαιοσύνη καί πόνοις ἀθλητικοῖς, διό πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Θεῖω ρωσθεῖσαι γυναῖκες, ζήλω τῆς πίστεως, τοῖς υπερτίμοις ἀθλοῖς, τῆς
καλῆς μαρτυρίας, ἐστέφθησαν σὺν τέκνοις, θαῦμα φρικτόν! τῆν κεφαλὴν γάρ
ποθοῦσαι Χριστόν, καί ἐν αὐτῷ νυμφευθεῖσαι ὑπὲρ αὐτοῦ, τὰς κεφαλὰς
ἐναπετημήθησαν.

Ὡς προμηθεά σε πάντων, ὑμνούμεν Βλάσιε, καί λογικῶν θρεμμάτων, καί
ἀλόγων πασχόντων, πάντας γάρ ἰσχύεις, θεράπον Χριστοῦ, εὐεργετεῖν καί
ιάσθαι πιστῶς, τῆν γάρ τοῦ Πνεύματος χάριν πεπλουτηκῶς, δαψιλευεῖς τὰ
θαυμάσια.

Χριστός τό ζῆν σοι παμμάκαρ, καί τό θανεῖν ἀληθῶς, κέρδος ἐδείχθη πίστει,
κατά Παύλον τόν μέγαν, Βλάσιε θεόφρον, ἐπεὶ δι' αὐτόν, προθυμότατα
τέθνηκας, καί σὺν αὐτῷ βασιλεύεις διὰ παντός, εἰς ζωὴν τῆν ἀτελεύτητον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐπί τῆν σὴν εὐσπλαγχνίαν, προστρέχω πάντοτε, ἐπί τοὺς σοὺς προσφεύγω,
οἰκτιρμούς καθ' ἐκάστην, ὑμνῶν καί εὐλογῶν σε καί τῆν πολλήν, ἀνοχήν
ἐκπληττόμενος, τοῦ σοῦ Υἱοῦ ἐπί πάσί μου τοῖς κακοῖς, ἦν ἐνδείκνυται
Θεόνυμφε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπί σταυροῦ τόν Ἀμνόν, ἡ ἄμωμος Παρθένος,
θρηνωδοῦσα ἐβόα. Γλυκύτατόν μου Τέκνον, τί τό καινόν, καί παράδοξον
θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρὶ, ἐπί ξύλου προσηλώθησεν σαρκί;

Ἐάν δέ τύχη ἐκτός τῆς τεσσαρακοστῆς, λέγε τὰ ἐξῆς, Ἰδιόμελα.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Τοῦ Στουδίτου

Βλαστήσας ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν θεῶν ἀρετῶν, φερωνύμως Βλάσιε, ἐξήνθησας
δαυϊτικῶς, ὡσπερ φοῖνιξ ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, καί ὡσεὶ κέδρος
ἐπληθυνθῆς τοῖς κατορθώμασιν, ὡς ἄμπελος δέ εὐθηνούσα ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τῷ
καιρῷ τοῦ μαρτυρίου, τεμνόμενος βασάνων ποιναῖς, ἐκ καρποῦ τῶν ἀγῶνων
σου, ἐβλυσσας ἡμῖν οἶνον νοητόν, ἐξ οὐ πτόντες, εὐφροσύνης ἐνθέου τὰς
καρδίας πληροῦμεθα, καί συμφώνως συνελθόντες, ἐν τῇ σεβασμίᾳ μνήμῃ τῆς
σῆς τελειώσεως, μακαρίζοντες εὐφημούμεν σε, αἰτούμενοι λαβεῖν διὰ σοῦ τῆν
εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, αὐτόν ἰκέτευε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Η Σταυροθεοτοκίον
Τριήμερος ανέστης**

Η Πάναγνος ως είδε σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς. Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον.

Εἰς τόν Στίχον, τὰ Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος δ'

Ὡς καλός παιδοτρίβης, καί διδάσκαλος τῆς ευσεβείας, τῆ ενεργεία καί δυνάμει τῶν θείων λόγων σου, γυναίκα φιλοθέους υπείληψας πρὸς ἀγῶνας μαρτυρικούς, τό ασθενές τῆς φύσεως αὐτῶν ρωννύων ἐν Χριστῷ, μεθ' ὧν τόν δρόμον τῆς ἀσκήσεως καλῶς τελέσας, εἰς νυμφῶνα ουράνιον φαιδρῶς συναγάλλη, διπλῶ στεφάνῳ τῆς θείας δόξης σεμνυνόμενος, καί ἐξαιτούμενος σὺν αὐταῖς τὴν εἰρήνην ἡμῖν δοθῆναι, καί τό μέγα ἔλεος.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσιν**

Ἐπομβρίαις Πανάχραντε, τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταγλύκανον, ἡ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, ἀνομίας τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχουσαν, καί κατάκλυσον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου, καί χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, τῆς αἰζώου πρεσβείας σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ὡς εὔρακε Κύριε, ἡ Παρθένοσ καί Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμα μενον, ἐξεπλήττετο, καί ἀτενίζουσα ἔλεγε. Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; ἀλλά δέομαι, μή με μόνην εἴσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλά σπεύσον ἀναστήναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πράξιν εὐρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, διὰ τοῦτο τόν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καί τῆ πίστει ἐνήθησας μέχρις αἵματος, Ἱερομάρτυς Βλάσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εἰς τὸν Ὁρθόν

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Ἦμνοις κροτῶ σε Μάρτυς, εὐσεβοφρόνως. Ὁ Ἰωσήφ.

**Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. δ'
Ὁ Εἰρμός**

«Ἄσμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ δουλείας, ὠδὴν ἐπινίκιον, ἄδοντες καί βοῶντες, Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ

Δεσπότη».

Ἕμνοις τήν φωσφόρον καί σεπτήν, καί ιεράν σου άθλησιν, ανευφημούντος πιστώς, Χριστού Ιερομάρτυς, τόν νούν μου καταύγασον, αίγλη φαεινοτάτη, παρρησίαν έχων πρός τόν Κτίστην.

Μίαν χαρακτήρσιν εν τρισίν, Ομολογών θεότητα, πολυθείας αχλύν, απήλασας καί όρθρος, αυγάζων ευσέβειαν, ώφθης Ιερομάρτυς, τοίς εν ζόφω πλάνης κρατουμένοις.

Νύκτα αθείας αστραπαίς, τού Ιερού κηρύγματος, απομειώσας φωστήρ, κοσμούμενος εδείχθης, θαυμάτων λαμπρότησι, φέγγει τε μαρτυρίου, καί τήν κτίσιν πάσαν καταυγάζεις.

Θεοτοκίον

Όλην καθαράν σε ευρηκώς, ο καθάρος εσκήνωσεν, εν τή νηδυΐ σου, αγνή Παρθενομήτορ, καί σάρξ εχρημάτισε, δίχα τής αμαρτίας, ίνα πλάνης ημάς απαλλάξη.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω, υψώθη κέρας μου εν Θεώ μου, επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου, ευφράνθην εν σωτηρίω σου».

Οι ταίς ακάνθαις συμπνιγόμενοι τών τού βίου, απαύστως Βλάσιε συμπτωμάτων, τής πρεσβείας τή δρεπάνη καθαίρονται, προστάτην σε προσκαλούμενοι.

Τή πρός τό θεϊόν ανανεύσει ολικωτάτη, βασάνων ήνεγκας τρικυμίαν, ξεομένης τής σαρκός σου, ως πάσχοντος ετέρου, σύ διακείμενος.

Ως Ιεράρχης, ως αήττητος Αθλοφόρος, ως θεία δόξη ηγλαϊσμένος, ακροτάτω εφετώ νύν παρίστασαι, πρεσβεύων υπέρ τής ποιίμνης σου.

Θεοτοκίον

Σέ τήν φανείσαν, υπερέχουσαν τών κτισμάτων ως πάντων ούσαν αγιωτέραν, εν αινέσει γενεαί Ιμακαρίζουσιν, ανθρώπων θεομακάριστε.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εκβλαστήσας ως δένδρον πανευθαλής, εν τώ οίκω Κυρίου Ιεουργέ, πολλούς κατεφύτευσας, πρός τήν γήν τήν σωτήριον, καί ως κριός ποιμνίου, καλώς ηγησάμενος, δεσμευθείς εσφάγης, θυσία γενόμενος, τώ δι' ευσπλαγχνίαν, ως αρνίον σφαγέντι, καί χαίρων ανέδραμες, πρός αυτόν Πάτερ Βλάσιε. Διά τούτο βοώμέν σοι. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Διά κόσμον Παρθένε τόν κοσμικόν, καί ταγμάτων τών άνω καλλωπισμόν, εν

κόσμω εκύησας, τόν τού κόσμου Κοσμήτορα, πρό γάρ τούτου Κόρη, υπήρχον ακόσμητα, ως βροτών μή βλέπειν, δυναμένων τόν Κύριον, όθεν αμφοτέρων, κοσμιότης κοσμία, ωράθης Μητρόθεε, κοσμιότητι Τόκου σου, τόν γάρ κόσμον εκόσμησας, κόσμω τώ αρχαίω δι' αυτού, καί Αγγέλων πάντα τόν διάκοσμον, κατακοσμείς υπερκάλως, εν σοί κοσμοσώτειρα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς ανεκραύγαζεν. Ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταυρωσιν, ήν περ υπομένεις διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ανεξίκακε Κύριε. Η πιστώσ εκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ημάς, καί ππαισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, αυτού τά παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εξ όρους κατασκίου, Λόγε ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικώς κατενόησε, καί εν φόβω, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν».

Έχων τήν ψυχήν, αύλω φωταυγεία, Μάρτυς καί ποιμήν, φαιδρώσ αυγαζομένην, δικαστικών πρό βημάτων έσθης ανδρείως, Ομολογών Θεού τήν σάρκωσιν.

Μύστης Ιερεύς, καί Μάρτυς στεφηφόρος, στύλος ακλινής, καί βάσις ευσεβείας, καί αληθείας εδραίωμα εγνωρίσθης, τή Εκκλησία, Μάρτυς Βλάσιε.

Άρνας λογικούς, εποίμανας οσίως, θύμα δέ δεκτόν, προσήχθης τώ Δεσπότη, ολοκαυτούμενον άνθραξι μαρτυρίου, Ιερομύστα πανσεβάσμιε.

Ρήσει σου σοφών, χειλέων απεφράγη, χείλη πονηρά, λαλούντα βλασφημίαν, εις τόν τών όλων Δεσπότην καί Βασιλέα, Ιεροκήρυξ αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Τόμον σε καινόν, προείδεν ο Προφήτης, έχοντα Θεού, τόν Λόγον γεγραμμένον, τόν διαρρήξαντα Κόρη τής αμαρτίας, τών Προπατόρων τό χειρόγραφον.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τόν ζόφον τής ψυχής μου, διασκέδασον, φωτοδότα Χριστέ ο Θεός, ο τό αρχέγονον σκότος διώξας τής αβύσσου, καί δώρησαί μοι τό φώς τών προοταγμάτων σου Λόγε, ίνα ορθρίζων δοξάζω σε».

Υπέμεινας ανδρείως, τής σαρκός τάς αικήσεις αιόδιμε, εν τώ δεινώσ τραυματίζεσθαι, τήν πλάνην τραυματίζων, καί ταρασσων εχθρούς, τή πρόσ Θεόν ανυψώσει Ποιμήν αξιάγαστε.

Σταυρώ τόν προσπαγέντα, εν τώ πάθει σου εικονίζων Μακάριε, τās τής σαρκός αληθόνας, υπέφερες γενναίως, καί νικητής γεγονώς, συνηριθμήθης αξίως, Μαρτύρων στρατεύμασιν.

Ενθέω πεποιθήσει, προσευχών σου μάστιγι, θήρα Πάτερ συνώθησας, αποβαλέσθαι τήν θήραν, ήν αδίκως συνέσχε, πιστού γυναιίου πληρών, συμπαθεστάτη καρδία τήν αίτησιν Βλάσιε.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε Μαρία, τήν θεώσασαν τών ανθρώπων τό φύραμα, τή υπέρ νούν σου λοχεία, καί αναπλάσασαν καταφθαρέντας ημάς, καί συντριβέντας απάτη τού όφεως Πάναγνε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Συνήθλησέ σοι χορός, σεπτών γυναιίων αιόδιμε, ρωσθείσαι γάρ τού Σταυρού, δυνάμει συνέτριψαν, εχθρού πολυμήχανον, κεφαλήν καί νίκης, ανεπλέξαντο τό διάδημα.

Ερρώσθη τό ασθενές, Θεού δυνάμει καί χάριτι, ιδού γάρ νεανικώς, γυναίκες ηρίστευσαν, τόν όφιν πατήσασαι, τόν ποτέ τήν Εύαν, Παραδείσου εξοικίσαντα.

Βυθίσασαι πονηρών, δαιμόνων άψυχα ζόανα, επουρανίου ναού, κειμήλια έμψυχα, εαυτάς προσήξατε, καί τών πρωτοτόκων, Εκκλησίαν εφαιδρύνετε.

Θεοτοκίον

Ο θρόνος ο τού Θεού, τών Χερουβίμ ο υπέρτερος, νεφέλη η τού φωτός, ψυχής μου τά όμματα, Παναγία φώτισον, καί παθών αχλύος, τήν καρδίαν μου καθάρισον.

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά άνω ζητών

Ο θείος βλαστός, τό άνθος τό αμάραντον, αμπέλου Χριστού, τό κλήμα τό πολύφορον, θεοφόρε Βλάσιε, τούς εν πίστει τελούντας τήν μνήμην σου, ευφροσύνης πλήρωσον τής σής, πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Ρώιμη Θεού ενισχυθείς, ώ θεόφρον, ως Ιερός Ιεράρχης καί λειτουργός αυτού, εν πράξεισι θείαις αναδέδειξαι, τών αθλοφόρων εν ταίς χορείαις, αθλοφόρος ωράθης καί στεφανίτης, τής Ααρων υπερήρθης θυσίας, ώς μύστης Χριστού, σύν Άβελ αίμα τό θείον ανακράζει Θεώ τήν σφαγήν σου, καί θρόνω θείω τού κτίσαντος παρεστώς, συν Αγγέλων τοίς τάγμασι πρεσβεύεις απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Συναξάριον

Τή ΙΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Βλασίου, Αρχιεπισκόπου Σεβαστείας.

Στίχοι

- Λαιμόν Βλάσιος εκκοπείς διά ξίφους,
- Αλγούσι λαιμοίς ρευμάτων είργει βλάβας.
- Ενδεκάτη Βλασίου τάμεν αυχένα χαλκός ατειρής.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι δύο Παῖδες, οι συναθλήσαντες τώ Αγίω Βλασίω, μετά τών επτά γυναικών, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Βαβαί τοσαύτης παιδίων ευθαρσίας!
- Σπεύδουσιν άμφω, ποίον εκτμηθή φθάσαν.
- Κτείνει γυναίκας επτά σεπτάς τό ξίφος,
- Ου τή γυναικών συσχεθείσας δειλία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής ευρέσεως τού λειψάνου τού Αγίου Ζαχαρίου τού Προφήτου, τού Πατρός τού τιμίου Προδρόμου.

Στίχοι

- Φανείς ο νεκρός γήθεν ο Ζαχαρίου,
- Τοίς ζώσι πιστοίς άφθονον βλύζει χάριν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη Θεοδώρας τής Βασιλίσσης, τής στερεωσάσης τήν ορθοδοξίαν.

Στίχοι

- Θεοδώραν Άνασσαν ευσεβεστάτην,
- Χριστός Βασιλεύς αξιοί θείου στέφους.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Τών Χαλδαίων η κάμιнос, πυρί φλογιζομένη, εδροσίζετο πνεύματι, Θεού επιστασία, οι Παῖδες δέ έψαλλον. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Φωτισμού θείου έμπλεων, κησάμενος καρδίαν, απροσκόπτως παρέδραμες, προσκόμματα τής πλάνης, εχθρών διαβήματα, υποσκελίσας Σοφέ, τή παρουσία σου.

Ραντισμώ τών αιμάτων σου, πλάνης φλόξ απεσβέσθη, τή ελλάμψει τών λόγων σου, η κτίσις εφωτίσθη, κραυγάζουσα Βλάσιε. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ου σκιαίς ουκ αινίγμασιν, όν επόθησας βλέπεις, προς δέ πρόσωπον, πρόσωπον λυθέντων τών εσόπτρων, καί μέλπεις γηθόμενος. Ευλογητός ο

Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νυσταγμώ κρατηθέντα με, Παρθένε αμελείας, αμαρτίας κατέλαβεν, ύπνος θανατηφόρος, διό μετανοίας με, πρὸς ζωηφόρον αυγήν, Αγνή εξέγειρον καί σῶσόν με.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ, ὁ τιθεὶς θαλάσση ὄριον ψάμμον, καὶ συνέχων τὸ πᾶν, σέ ὑμνεῖ Ἥλιος, σέ δοξάζει Σελήνη, σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ, καὶ Κτίστη εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ὡς κριὸς εθελόθυτος, ὡς ἱερεῖον δεκτόν, ὡς ἀμνὸς ἀκακος, χαίρων προσήχθης τῷ τυθέντι ἀμνῷ, εἰς ἡμῶν λύτρωσιν, καὶ Μαρτύρων συνήφθης ὀμηγύρει, μέλπων σὺν Ἀγγέλοις, τὴν Ἱερωτάτην Παμμάκαρ ὑμνωδίαν.

Σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου, ἀποξηράνας βυθὸν ἀθείας Μάρτυς, ἐβλυσας κόσμῳ, ἰαμάτων κρουνοῦς, παύοντας καύσωνα, παθημάτων παντοίων, τῶν ἐν πίστει σοὶ καταφευγόντων, καὶ ὑπερψούντων Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὐκ ἀρνούμεθα Κύριον, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, Ἱερῶν γυναιῶν χορὸς, ἐβόα ὁ Μακάριος, ὅθεν ξεόμεναι, καὶ πυρὶ ὀμιλοῦσαι, καὶ σιδήρῳ κάραις ἐκτμηθεῖσαι, ἔχαιρον ὑμνουσαι, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον,

Ἱεράν σε προήγγειλαν, Παρθενομήτορ φωναί, ἐσομένην Κόρη, τοῦ Ποιητοῦ σου, ὑπὲρ φύσιν τροφόν, γέννησιν ἀρρητον, ὡς καὶ σύλληψιν ξένην κεκτημένην, ὅθεν σε ὑμνούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ, τόκον τὸν τῆς αἰπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν».

Ὡς ὑπερφυεὶ κλίμακι, τῷ αἵματι Μάρτυς, ἐπιβάς τὰς ἄνω μονάς, κατέλαβες ὠραῖος, ἀγλαΐαις ἀποδειχθεὶς τῶν ἀγώνων, καὶ τῷ στεφοδότη σου παρίστασαι.

Σέ τὸν φωταυγὴ Ἥλιον, ποθοῦσαι γυναῖκες, καὶ τῶν ἠδυπνόνων Χριστέ ὀσφρανθεῖσαί σου μύρων, διὰ πάθους τὸ σὸν εἰκόνισαν πάθος, καὶ τῆς ἀφθαρσίας ἠξιώθησαν.

Ἡμεροφαῆς ὡς ἀστήρ, ταῖς ἄνω χορεΐαις αὐλιζόμενος Βλάσιε, τὴν φωσφόρον σου μνήμην, τοὺς γεραίροντας ζοφερῶν ἐγκλημάτων, ρύσαι ταῖς πρεσβεΐαις σου δεόμεθα.

Θεοτοκίον

Φέρεις ἐν ἀγκάλαις, Χριστόν τὸν διακρατούντα, οἰκουμένην πᾶσαν, χειρὶ ἀγνή

Παρθενομήτορ, ὄν ικέτευε ως Υἱόν σου καί Κτίστην, σώσαι τὰς ψυχὰς τῶν ανυμνούντων σε.

Εξαποστειλάριον
Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Μαρτύρων σε ωραΐσμα, ἱερέων τό κλέος, γινώσκομεν πανόλβιε, Βλάσιε ἱεράρχα, ως θύμα γάρ προσήνεγκας, σεαυτόν καί τέθυσαι, τῷ διά σέ εἰς θυσίαν, εκουσίως ελθόντι, αγαθότητι αφράστῳ, καί βουλήσει αρρήτῳ.

Ἔτερον
Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν

Δεῦτε καί δώμεν σήμερον, τῷ Χριστῷ δόξαν πάντες, αὐτός γάρ ο Θεός ἡμῶν, τέρασι παραδόξοις, καί θαύμασι πολυτρόποισι, τόν σοφόν ἱεράρχην, καί Μάρτυρα εδόξασε, Βλάσιον, ὄν τιμώντες, καί τήν αὐτοῦ, ἱεράν πανήγυριν εκτελούντες, αμαρτιῶν λυτρούμεθα, ταῖς αὐτοῦ ικεσίαις.

Θεοτοκίον

Ζητῶν με τό πλανώμενον, πρόβατον παραβάσει, Θεός ὁ πλαστουργήσας με, σοῦ τήν ἀφθορον μήτραν, υπέδου ἀχραντε Κόρη, καί λαβῶν με επ' ὠμων, εἰς ουρανοῦς ανύψωσε, συνεδρία τιμήσας τή Πατρική, οὐ τήν ανυπερβλητον ευσπλαγχνίαν, καί σέ τήν Θεομήτορα, προσκυνῶ καί δοξάζω.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰῶν, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καί ἡ λοιπή Ακολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ εν Αγίοις Πατρός ἡμῶν Μελετίου, Αρχιεπισκόπου Αντιοχείας τῆς μεγάλης.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον εν Μάρτυσιν

Μελετήσας μακάριε, ἱεράρχα Μελέτιε, νόμον τόν σωτήριον, καθως γέγραπται, ξύλον εδείχθης εν ὕδατι, ασκήσεως κείμενον, καί καρπούς τῶν αρετῶν, προβαλλόμενον χάριτι, τοῦ φωτίσαντος, τήν αγίαν ψυχὴν σου καί παντοίων, δεκτικὴν εργασαμένου, πνευματικῶν επιλάμψεων.

Ὁραιώθησαν Πάνσοφε, γραφικῶς σιαγόνες σου, ως τρυγόνες στέργουσαι τήν εγκράτειαν, καί τήν τρυφήν διαπτύουσαι, εφέσει Μελέτιε, τῆς τρυφῆς τῆς νοητῆς, ἢν Χριστός σοι χαρίζεται, προσδεξάμενος, τοὺς πολλοὺς σου αγῶνας καί τόν ζήλον, τόν διάπυρον ὄν ἔσχες, προκινδυνεύων τῆς πίστεως.

Εγκρατεία εμάρανας, τής σαρκός τά σκιρτήματα, καί παθών Μελέτιε,
κατεκράτησας, καί απαθείας λαμπρότητι, σεαυτόν εφαιδρυνας, καί αγνώως καί
καθαρώς, τώ Χριστώ Ιερουργήσας, όν ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων
λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αιεισέβαστον μνήμην σου.

Τή σαρκί καθ' υπόστασιν, ενωθέντα τόν άσαρκον, καί Πατρί συνάναρχον,
Λόγον Πάνσοφε, δίχα τροπής καί συγχύσεως, σοφώς εδογματίσας,
ενεργούντα δέ διπώς, καταλλήλως ταίς φύσεσιν, εξ ών σύγκειται, καί εν αις
θεωρείται, εις υπάρχων, αδιαίρετος τώ όντι, τούτο κακείνο νοούμενος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν θαλάσση με πλέοντα, εν οδώ με βαδίζοντα, εν νυκτί καθεύδοντα
περιφρούρησον, επαγρυπνούντα χαρίτωσον, τόν νούν μου Πανάμωμε, καί
ευόδωσον ποιείν, τού Κυρίου τό θέλημα, όπως εύροιμι, εν ημέρα, τής δίκης
τών εν βίω, πεπραγμένων μοι τήν λύσιν, ο προσφυγων εν τή σκέπη σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί Ποιμένα σε, επί ξύλου ως έβλεψεν, η αμνάς η τέξασα
επωδύρετο, καί μητρικώς σοι εφθέγγετο, Υιέ ποθεινότατε, πώς εν ξύλω τού
Σταυρού, ανηρτήθης Μακρόθυμε; πώς τάς χειράς σου, καί τούς πόδας σου
Λόγε προσηλώθης, υπ' ανόμων, καί τό αίμα, τό σόν εξέχεας Δέσποτα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Τούς σούς επαίνους εξυφαίνω παμμάκαρ.

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Αρματηλάτην Φαραά εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος,
σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν
οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Τώ φωτοδότη παρεστώς ολόφωτος, φωτί τής γνώσεως, τό ζοφερόν όμμα,
τής ψυχής μου φώτισον, καί τήν αχλύν απέλασον, τών παθών σαίς
πρεσβείαις, ως Ιεράρχης γάρ όσιε, έχεις παρρησίαν Μελέτιε.

Ο εν τοίς κόλποις τού Πατρός καθήμενος, ο συναϊδιος, καί συμφυής Λόγος,
τώ τεκόντι κήρυκα, τής εαυτού γεννήσεως, προχειρίζεται μόνος, ως
Αποστόλων ομότροπον, σέ νύν θεοφόρε Μελέτιε.

Υπό τής θείας φωτισθείς ελλάμψεως, τόν εξ ανάρχου Πατρός, μονογενή
Λόγον, άκτιστον αιώνιον, θεολογήσας, Όσιε, τούς Αρείου συμμάχους,
ομόφρονάς τε συνέχεας, θεία παντευχία φραζάμενος.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον Παναγία τέτοκας, τόν πρίν ασώματον, θεαρχικόν Λόγον, μόνη
εξ αιώνος γάρ, ακτίσι καθαρότητος, Παρθενίας τε κάλλει, καί παναμύμοις
χαρίσμασι, πέφηνας αξία πανάμωμε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Οστερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων
εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στηριξον, ότι ουκ έστι πλήν
σου, Άγιος μόνε Φιλάνθρωπε».

Στερεωτέραν τήν ψυχήν, αδάμαντος κεκτημένος, τό σαθρόν σύ τής αιρέσεως
δόγμα, ευσεβεία πυρσωθείς, Πανόλβιε κατέπαυσας, διό πιστοί σε πάντες,
ύμνοις θεόφρον δοξάζομεν.

Ομοιωθείς δι' αρετών, τοίς τού Χριστού Αποστόλοις, τήν εκείνων αυθεντίαν
καί θρόνον, εκκληρώσω προφανώς, Μελέτιε πανένδοξε, ορθοδοξίας στύλος,
καί ευσεβείας γενόμενος.

Υιοθετούμενος Θεώ, τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, ού κατήγαγες εις κτίσιν
αφρόνως, αλλ' εδόξασας Πατρί, συνάναρχον καί σύνθρονον, Δημιουργόν καί
Κτίστην, τών γεγονότων Θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Σού τήν άγιαν ο Θεός γαστέρα κατασκηνώσας, εσαρκώθη Θεομήτορ ως οίδε,
καί διέσωσεν ημάς, τοίς ζωηφόροις πάθεσιν, όθεν σε σωτηρίας, πύλην
Παρθένε γινώσκομεν.

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Μελετήσας ημέρας τε καί νυκτός, εν τώ νόμω Κυρίου Πάτερ σοφέ, ως ξύλον
κατάκαρπον, εφ' υδάτων τού Πνεύματος, φυτευθέν ωράθης, διό Ιεράτευσας,
τώ Θεώ αμέμπτως, Αρείου τό άθεον, καί τού Σαβελλίου, τόν κακόδοξον
τρόπον, σαφώς βδελυζάμενος, όρθοδόξω φρονή ματι, Ιεράρχα Μελέτιε.
Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς
εορτάζουσι πόθω, τήν άγιαν μνήμην σου.

Δόξα... όμοιον

Τήν σοφίαν τού Λόγου καταμαθών, καί τό γράμμα τού νόμου αποβαλών,
πάσιν ανεκήρυξας, τόν τής χάριτος λόγον, καί τών ψυχών τας πλάκας,
λαξεύσας τή γλώττη σου, εν αυταις εχάραξας, τα θεία διδάγματα, όθεν καί τού
γνόφου, διαβάς τήν νεφέλην, καλυπτόμενος σώματι, αναλάμπεις τώ
Πνεύματι, Ιεράρχα Μελέτιε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων
άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν άγιαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο τών όλων Δεσπότης καί Ποιητής, εξ αχράντου σου μήτρας σάρκα λαβών,
προστάτιν σε έδειξε, τών ανθρώπων Πανάμωμε, διά τούτο πάντες, πρός σέ
καταφεύγομεν, ιλασμόν πταισμάτων, αιτούμενοι Δέσποινα, καί αιωνιζούσης,
λυτρωθήναι βασάνου, καί πάσης κολάσεως, τής εκείσε δεόμεθα, καί εν πίστει

βοώμέν σοι. Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τού δοθήναι πάσι Κόρη άφεσιν, τοίς ευσεβώς προσιούσι, τή σκέπη τή θεία σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ο σταυρόν υπομείνας ως αγαθός, τού Αδάμ τήν πτωχείαν αναλαβών, μόνε αναμάρτητε, υπεράγαθε Κύριε, τού θανάτου εύσπλαγγνε, τό κράτος κατέλυσας, καί τώ πάθει σου Δέσποτα, τόν κόσμον διέσωσας. Όθεν Ζωοδότα, τήν πεσούσαν ψυχήν μου, οικτειρήσον δέομαι, όταν κρίνης τά έργα μου, δικαιοκρίτα φιλάνθρωπε, καί δός μοι πανοικτίρμον Θεέ, τών πταισμάτων άφεσιν ως εύσπλαγγνος, ότι μόνος υπάρχεις, φύσει αναμάρτητος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Σύ μου ισχυς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Άββακούμ σοί κραυγάζω. Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Επιφανώς, Ιερομύστα διέπρεψας, τόν τού Πέτρου, θρόνον κληρωσάμενος, τού παρ' αυτού Πάτερ τού Χριστού, χειροτονηθέντος, ού καί τόν τρόπον εζήλωσας, Υιόν Θεού τού ζώντος, τόν Σωτήρα δοξάζων, διδαχαίς ταίς εκείνου επόμενος.

Παντοδαποίς, κεκοσμημένος χαρίσμασι, Μοναρχίας, κήρυξ εχρημάτισας, τής εν Πατρί καί μονογενεί, Λόγω νοουμένης καί θείω Πνεύματι Πάνσοφε. Μονάδα γάρ ουσίας, εν Τριάδι προσώπων, υφεστώτων εδίδαξας Όσιε.

Ανακραθείς, κάλλει τώ πρώτω θεσπέσιε, καί τή αίγλη, τούτου συμμορφούμενος, καί πυρσωθείς θείαις αστραπαίς, κατά μετουσίαν, τή Εκκλησία φώς δεύτερον, εγένου θεοφάντορ, φωτισμόν ευσεβείας, αναφαίνων τοίς πίστει προστρέχουσιν.

Θεοτοκίον

Ίνα μορφήν, τήν κεχωσμένην τοίς πάθεσιν, εκζητήσης, πλούτου αγαθότητι, Παρθενικήν ώκησας νηδύν, εξ ής η Σοφία, Θεού ναόν ώκοδόμησας, δι' ού συνανεστράφης, τοίς ανθρώποις οικτίρμον, καί διέσωσας κόσμου τά πέρατα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδοús μου κατεύθυνον δέομαι».

Νεμομένης ατόπως, πάντας τής αιρέσεως τής κακοδαίμονος, υπερήρας Πάτερ, ευγενεία ψυχής καί φαιδρότητι, καί πανάγνω γνώμη, καί σταθηρά θεοσεβεία, θεοφάντορ παμμάκαρ Μελέτιε.

Ολικαίς προθυμίαις, τούς Αρειανόφρονας καταστρεψάμενος, ορθοδόξω πίστει, θεοφόρε τό κράτος εκύρωσας, εν Τριάδι ένα, Θεόν ημίν ανακηρύττων,

παμμακάριστε Πάτερ Μελέτιε.

Υπερθέου Τριάδος, μύστης εχρημάτισας παναληθέστατος, τώ Πατρί τόν Λόγον, όμοούσιον σέβων καί σύνθρονον, καί τό θεϊόν Πνεύμα, ομοφυές Πατρί καί Λόγω, πανσεβάσμιε Πάτερ Μελέτιε.

Θεοτοκίον

Στρατηγίαι τών άνω, Πάναγνε Δυνάμεων σέ μακαρίζουσι, γενεαί δέ πάσαι, τών ανθρώπων αξίως δοξάζουσι, διά σου γάρ μόνης, οι επί γής τοίς ουρανόις, συναφθέντες υμνούμεν τόν τόκον σου.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρόσ σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, Ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Εξήρανας ποταμούς, θεόφρον τούς τής αιρέσεως, ηνέω ξας δέ πηγάς, δογμάτων ορθότητος, αήτητος πρόμαχος, τής ορθοδοξίας, γεγονώς ώ παμμακάριστε.

Ξηράνας τό θολερόν, Αρείου ρείθρον καί άθεον, κατήρδευσας δαψιλώς, τής χάριτος νάμασι, πιστών τά συστήματα, καί τής Εκκλησίας, τήν ευπρέπειαν εκόσμησας.

Υπάρχων διαπρεπής, ενθέοις επιτηδεύμασιν, εγένου περιφανής, Πάτερ πρακτικώτατος, ακλόνητος σύμμαχος τής θεοσεβείας, καί Ποιμένων προηγουμενος.

Θεοτοκίον

Φωτίζουσι τās ψυχάς, τών ορθοδόξως υμνούντων σε, αι ρήσεις τών προφητών, τήν σήν προμηνύουσαι, πανάχραντον σύλληψιν, καί τήν υπέρ λόγον, θεοσυμφευτόν σου γέννησιν.

Κοντάκιον 'Ηχος β'

Τοίς τών αιμάτων σου ρείθροις

Ορθοδοξίας τοίς τρόποις κοσμούμενος, τής Εκκλησίας προστάτης καί πρόβολος, εδείχθης παμμακάρι Μελέτιε, καταπυρσεύων τά πέρατα δόγμασι, λαμπτήρ Εκκλησίας φαεινότατε.

Ο Οίκος

Τών Αποστόλων ομότροπόν σε, καί ομόδοξον πάντες εγνωκότες πιστοί, καί σύνθρονον Πάτερ Όσιε, καί τής Τριάδος μύστην καί λάτριν, καί Διδάσκαλον μέγαν τής Εκκλησίας, υπέρ αυτής τήν ψυχήν σου τρισμάκαρ προθέμενον, τώ ζήλω τής ευσεβείας πυρσούμενον, θεόφρον Μελέτιε, συιμώνως πάντες ανυμνούμέν σε, τήν σεπτήν σου καί ένθεον γεραίροντες κοίμησιν, λαμπτήρ Εκκλησίας φαεινότατε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή IB' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Μελετίου, αρχιεπισκόπου Αντιοχείας τής μεγάλης.

Στίχοι

- Τάς χείρας αίρων Μελέτιος Κυρίω,
- Ταίς χερσί σου τίθημι τήν ψυχήν, λέγει.
- Δωδεκάτη Μελέτιος έδυ χθόνα πουλυβότειραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Οσίας Μαρίας, της μετονομασθείσης Μαρίνος.

Στίχοι

- Στολή Μαρίνον μαρτυρεί τήν Μαρίαν,
- Ταφή Μαρίαν δεικνύει τόν Μαρίνον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημων Αντωνίου, αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Ουδέν τι προσχών Αντώνιος τοίς κάτω,
- Καλών δικαίως ηξιώθη τών άνω.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Σατορνίνος καί Πλουτίνος ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Τά θνησιμαία ταύτα τών τετμημένων,
- Σατορνίνου πέφυκε καί τού Πλουτίνου.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι παίδες εν τή καμίνω, αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Αγία σε Σύνοδος, πρωτοστατούντα έσχε Θεόληπτε, ήν τό Άγιον Πνεύμα, εκ τών περάτων εις έν συνήθροισεν, υμνολογούσαν αυτού τήν θεότητα. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ισότιμον έλαχες, τήν προεδρείαν τοίς Αποστόλοις Χριστού, καί τήν ένθεον τούτων, διδασκαλίαν εκληρονόμησας, καί πολιτείαν μιμούμενος έψαλλες. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Νούν έχων οξύτατον, προς θεοπτίαν ανατεινόμενον, τήν τών αίρετιζόντων, αμβλυωπίαν εξεμυκτήρισας, τούς ευσεβείς δέ διδάσκων εκραύγαζες. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ως έσοπτρον άχραντε, σύ τής αγίας στίλβουσα χάριτος, φωτοτόκος Παρθένε,

καί Θεοτόκος πάναγνε γέγονας, διό συμφώνως τώ τόκω σου ψάλλομεν.
Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών. Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παῖδες ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Περιφανώς εδίδαξας, μίαν σέβειν θεότητα, τήν εν τώ Πατρί καί Υιώ καί Πνεύματι, καί δύναμιν άπειρον, καί βασιλείαν μίαν σαφώς, τών ιδιωμάτων, άσφαλώς τηρουμένων, εκάστη υποστάσει, ή καί ψάλλων εβόας. Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Αγιωσύνης τέμενος, Ιεράρχα γενόμενος, πάντας αγιάζεις, τούς τώ σώ ονόματι, καλείσθαι σπουδάζοντας, καί τήν εικόνα Πάτερ τήν σήν, σχέσει τή πρόσ σέ, διαχαράπτοντας πόθω, καί πίστει μελωδούντας. Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Μυσταγωγίαις άριστα, τήν σήν ποιμήνην εφώτισας, νύν δέ πρωτοτόκων, Εκκλησίαν ηύξησας, προσθήκη γενόμενος, τοίς απ' αιώνος λάμψασιν, ιεραρχικαίς καί μυστικαίς λειτουργίαις, μεθ' ών βοάς απαύστως. Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μεμυημένοι Πάναγνε, τό επί σοί Μυστήριον, καί τήν γενομένην, διά σου δρεπόμενοι, ψυχών απολύτρωσιν, καί σωτηρίαν κράζομεν, σύν τώ Γαβριήλ, τώ Αρχαγγέλω τό Χαίρε, βοώντες Θεοτόκε, καί πιστώς μελωδούντες. Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Αϋλως τώ αϋλω παρεστηκώς, όν καί Κτίστην τών όλων καί Κύριον, καί τού Πατρός, Λόγον καί σοφίαν ουσιωδώς, καί συμφυώς υπάρχοντα, σύ εθεολόγεις ειλικρινώς, αιτούμενος μή παύση, σωθήναι τούς εν πίστει, σέ θεηγόρε μακαρίζουσιν.

Καμάτοις ενιδρούντα πνευματικούς, καί προθύμως εισέτι μαχόμενον, υπέρ αυτού, τοίς Πνευματομάχοις σέ καθορών, τό καθαρόν καί Άγιον, Πνεύμα στεφανώσαν ως νικητήν, προσέλαβεν αξίως, καί ταίς άνω Παμμάκαρ, χοροστασίαις συνηρίθμησεν.

Αγώνας διανύσας τούς ευαγείς, καί τόν δρόμον τελέσας τόν κάλλιστον, καί τήν ορθήν, πίστιν εκδιδάξας πανευσεβώς, δικαιοσύνης στέφανον, παρά τού τών πάντων Δημιουργού, εδέξω θεηγόρε, συνόδω διδασκάλων, ύμνοις εξ ύμνων προπεμπόμενος.

Θεοτοκίον

Ραδίως Θεοτόκε διαπεράν, τόν τού βίου παράσχου μοι κλύδωνα, τών πειρασμών, τās επαναστάσεις καί τών παθών, ως αγαθή πραΰνουσα, καί καθοδηγούσα προς αρετής, ουράνιον πορείαν, όπως ως ευεργέτην, ακαταπαύστως μεγαλύνω σε.

Εξαποστειλάριον Ο ουρανόν τοίς άστροις

Ηπαμφαής επέστη, τού Ιεράρχου εορτή, δεύτε προθύμως εν ταύτη, ανευφημήσωμεν Χριστόν, τόν θαυμαστόν εν Αγίοις, καί μόνον Κύριον όντα.

Θεοτοκίον

Ελπίς τών απηλπισμένων, καταφυγή Χριστιανών, σύν Αποστόλοις Προφήταις, καί Μάρτυσι τόν σόν Υιόν, ικέτευε υπέρ πάντων, τών σέ πιστώσ προσκυνούντων.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαρτινιανού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Άσκησιν ελόμενος, καί κακουχίαν μακάριε, εν σπηλαίοις καί όρεσι, σαυτόν απεμάκρυνας, φυγαδεύων Πάτερ, καί ταίς θεωρίαις, καί αναβάσεσι τόν νούν, αποκαθαίρων, καί καλλυνόμενος, εντεύθεν εχρημάτισας, θείον δοχείον τού Πνεύματος, θεοφόρε πανόλβιε, μοναζόντων τό καύχημα.

Μάρτυς εθελούσιος, καί δικαστής καί κατήγορος, σεαυτού εχρημάτισας, πυρί γάρ φλεγόμενος, ηδονής απόπου, πυράν λαυροτάτην Πάτερ ανάψας σεαυτόν, μέσον εισήξας κατακαιόμενος, η δρόσος δέ τού Πνεύματος, εξ ουρανού σε ανέψυξε, καί τόν σάλον τόν άπειρον, εις γαλήνην μετήγαγε.

Μέσον κατεσκήνωσας, θαλάσσης Πάτερ τά κύματα, αποφεύγων τού όφews, κακεί δέ σοι θήρατρα ο εχθρός προσάγει τήν διασωθείσαν, εκ τρικυμίας χαλεπής, θηρσί δέ αύθις προσεποχούμενος, τή χέρσω προσεπέλασας, καί

τόν αγώνα ετέλεσας, ξενιτεύων θλιβόμενος, θεοφόρε πανόλβιε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό χαύνον καί έκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τής ψυχής μου μετάβαλε, εις ρώσιν καί δύναμιν, νύν τού θείου φόβου, ποιείν τε καί πράττειν, τά δικαιώματα Χριστού, όπως εκφύγω τό πύρ τό άσβεστον, καί κλήρον τόν ουράνιον, καί τήν ζωήν τήν απέραντον, διά σου εύρω Δέσποινα, ευφραϊνόμενος πάντοτε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, υπό λόγχης η Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον, έκλαιε βοώσα. Τί τούτο Υιέ μου; τί σοι αχάριστος λαός, αποτινύει ανθ' ών πεπιοήκας, καλών αυτοίς καί σπεύδεις με, ατεκνωθήναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εύσπλαγχνε, σήν εκούσιον σταύρωσιν.

Εάν δέ τύχη εκτός τής Τεσσαρακοστής, λέγε τό εξής Ιδιόμελον.

Δόξα... Ήχος β'

Χαίροις έντιμον καί πολυθαύμαστον, Παλαιστινών τό κύδος, άνέτειλας γάρ ήμίν ως φαεινότατος ήλιος, καί τήν τού εχθρού καταφλέξας άπασαν τήν δυναστείαν, τών μελών σου ήψω πυρί μακάριε, εν όρεσι γάρ καί ερήμοις καί νήσοις, πάντα πειρασμόν σοι προσήγαγε, τό μέν, εν ερήμω γύναιόν σοι παρεστήσατο, τό δέ, εν βράχει θαλαττίω, ο πειράζων πειράζεινσε, επειράτο σοφέ. Αλλ' ώ Μαρτινιανέ τρισόλβιε, Χριστόν απαύστως υπέρ ημών ικετεύων μή παύση, τών εκτελούντων σου πιστώς τό μνημόσυνον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότε εκτού ξύλου σε

Σύ εί τών Αγγέλων η χαρά, σύ εί τών ανθρώπων η δόξα, σύ τών πιστών η ελπίς, Δέσποινα πανάμωμε, καί προστασία ημών, καί πρός σέ καταφεύγοντες, εν πίστει βοώμεν, Όπως ταίς πρεσβείαις σου, εκ τών βελών τού εχθρού, λύπης ψυχοφθόρου καί πάσης, θλίψεως ρυσθείημεν πάντες, οι ανευφημούντές σε Θεόλυμφε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε εν Σταυρώ σε η Αμνάς, Άρνα τόν οικείον εύρα, κατακεντούμενον, ήλοις ωλοφύρετο, εκπληττομένη σφοδρώς, καί δακρύουσα έλεγε. Πώς θνήσκεις Υιέ μου, θέλων τό χειρόγραφον, τού πρωτοπλάστου' Αδάμ, ρήξαι, καί θανάτου λυτρώσαι, άπαν τό ανθρώπινον; Δόξα, τή οικονομία σου μακρόθυμε.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος β'

Πεποικιλμένος στολή αγνείας, καί πεπυρσευμένος, εντεύξει θεία, ένοικόν τε έχων Χριστόν τόν εκ Παρθένου τεχθέντα, γυναικεία στολή ού συνηρπάγης, ουδέ ηδονάς κατεδέξω, αλλ' επέβης προθύμως τώ ομοδούλω πυρί, τό θείον πύρ εγκάρδιον έχων, καί διά τού αισθητού καί προσκαίρου πυρός, τό εμππαθές πύρ κατέφλεξας, καί τής γεέννης τήν φλόγα κατέσβεσας. Διό

πρέσβευε, Μαρτινιανέ τρισόλβιε, καί ημάς τού ολεθρίου καί αιωνίου
λυτρωθήναι πυρός.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ότε εκ τού ξύλου σε

Νεύσον ταίς δεήσεσιν Αγνή, τών σων οικετών καί παράσχου, πηγάς δακρύων
ημίν, ίνα αποπλύνωμεν, τών εγκλημάτων ημών, τάς κηλίδας Πανάμωμε, καί
σβέσωμεν φλόγα, τού διαιωνίζοντος καί πικροτάτου πυρός, σύ γάρ, τών εξ
όλης καρδίας, σέ τήν τού Δεσπότη Μητέρα, επικαλουμένων τάς δεήσεις
πληροίς.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω τής αγαθότητος τής σής! ώ τής υπέρ νούν ευσπλαγχνίας! ώ τής πολλής
ανοχής, καί μακροθυμίας σου, Λόγε προάναρχε! η Παρθένος εκραύγαζεν,
ολοφυρομένη, Πώς ο ών αθάνατος, θανείν ηγάπησας; Μέγα τό μυστήριον
βλέπω! όμως προσκυνώ σου τά πάθη, άπερ εκουσίως καθυπέμεινας.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Τήν φλόγα τών πειρασμών, δακρύων τοίς οχετοίς, εναπέσβεσας Μακάριε, καί
τής θαλάσσης τά κύματα, καί τών θηρών τά ορμήματα, χαλινώσας
εκραύγαζες. Δεδοξασμένος εί Παντοδύναμε, πυρός καί ζάλης ό σώσας με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν αναγινώσκεται ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Μέλπω Μάκαρ σου τούς δρόμους θείους λόγοις.

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις, ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας,
Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω
ετροπώσατο».

Μονάσας, καί τόν σταυρόν σου Όσιε, αναλαβόμενος, τώ διά σέ εκούσιον
Σταυρόν καί ταφήν υπομείναντι, ακολουθείν επόθησας, πάθη νεκρώσας τά
τού σώματος.

Εν όρει, τής απαθείας Όσιε, μένειν ελόμενος, ταίς πρός τό θείον νεύσεσι
νυκτός, καί ημέρας εσχόλασας, διά νηστείας Πάνσοφε, καί εγκρατείας καί
δεήσεως.

Λαμπτήρα, τής Εκκλησίας ένδοξε, Χριστός σε έδειξε, φωτοβολούντα Πάτερ
αρεταίς, τών πιστών τά συστήματα, καί τών ψυχών σκοτόμαιναν, πολυσχιδή

αποδιώκοντα.

Θεοτοκίον

Παρθένον, καί μετά τόκον μόνην σε, μείνασαν έγνωμεν, τόν πλαστουργόν γάρ έτεκες Θεόν, καί σαρκί εσπαργάνωσας, τόν θεϊκαίς δυνάμεσι, τήν γήν ομίχλη σπαργανώσαντα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Ανύστακτον τόν πυρσόν, τόν τής ψυχής διατηρών πνεύματι, τής νοητής ένδοθεν, Όσιε παστάδος εσκήνωσας.

Ρεόντων παραδραμών, ευσεβοφρόνως τά τερπνά έσπευσας, τά μηδαμώς ρέοντα, Μαρτινιανέ εγκολπώσασθαι.

Στενούμενος πλατυσμή, ασκητικής διαγωγής Όσιε, πλάτος τερπνόν έφθασας, τό τού Παραδείσου γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Οικήσας σου τήν νηδύν, ο κατοικών τόν ουρανόν άλλον σε, Μήτηρ Θεού έμψυχον, όντως ουρανόν απειργάσατο.

Κάθισμα 'Ηχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Εν πέτρα ευσεβείας προσερείσας τόν πόδα σου, εχθρού ταίς μεθοδείαις απερίτρεπτος έμεινας, πυρί δέ θερμανθείς τών ηδονών, εις πύρ σαυτόν ενέβαλες δειχθείς, εθελούσιος Μαρτυς, επισκοπή τή θεία δροσιζόμενος. Δόξα τώ δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τώ σέ στεφανώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι διά σου πάσιν ιάματα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τάς χείράς σου τάς θείας, αίς τόν Κτίστην εβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνουσα δυσώπησον αυτόν, λυτρώσασθαι ημάς εκ πειρασμών, καί παθών καί τών κινδύνων, τούς ευφημούντάς σε πόθω καί βοώντάς σοι. Δόξα τώ ενοικήσαντι εν σοι δόξα τώ προελθόντι εκ σου, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς διά τού τόκου σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σου προσπαγέντος υπό τών παρανόμων, καί στρατιωτών Σώτερ λόγχη, τήν πλευράν ορυγέντος, η Πάναγνος ωδύρετο πικρώς, τά σπλάγχνα κοπτομένη μητρικώς, καί τό πολύ σου καί φρικτόν τής ανοχής, εξίστατο βοώσα, Δόξα τή πρός ανθρώπους σου στοργή, δόξα τή σή χρηστότητι, δόξα τώ εν τώ θανάτω σου, βροτούς αθανατίζοντι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον, τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Υπωπιάσας τήν σάρκα σκληραγωγίαις, τή καθαρά καρδιά σου, φέγγος υπεδέξω, Πάτερ τό του Πνεύματος, καί χαίρων εκραύγαζες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ταίς του πνεύματος λαμπόμενος φωταυγείαις, τό σκοτεινόν παρέδραμες, νέφος τών δαιμόνων, μέλπων εμμελέστατα, τώ σέ δυναμώσαντι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ουκ εσάλευσε τόν πύργον τής σής καρδίας, ο δυσμενής προσρήξας σοι, κύματα κακίας, πέτρα γάρ εστήρικτο, Θεού αγαπήσεως, Μαρτινιανέ αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα τών Αγγέλων εδείχθης μόνη, βουλής μεγάλης Αγγελον, τέτοκας γάρ Λόγον πάντας τόν φωτίζοντα, Παρθένε τούς κραυγάζοντας, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε' Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εἰς τόν κόσμον ελήλυθας, φώς ἅγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Τίς δύναται τά σά, εξειπεῖν κατορθώματα, ισάγγελον πολιτείαν, επί γῆς γάρ ασκήσας, οσίως υπερήθλησας.

Ὅργανον τής φθοράς, χρηματίσας ο τύραννος, προσβάλλει σου δελεάσαι, ηδονή, αλλ' ηττήθη, ταίς σαίς Πάτερ ενστάσεσιν.

Υπήρξας σεαυτού, δικαστής εθελούσιος, τήν φλόγα γάρ υπεισδύνων, τών παθών τās καμίνους, Μακάριε κατέσβεσας.

Θεοτοκίον

Σέ ὄπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ ἄγκυραν καί ελπίδα, τής ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνῆς αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Δολίαις, γυναικός λαλιαίς σοι προσέβαλεν, ως τώ Προπάτορι πάλαι, δυσμενής ο ὄφις, αλλ' επινοία, τή σοφή σου, κατηργήθη αυτού τά σοφίσματα.

Ραδίως, διοδεύσας τήν τρίβον τήν φέρουσαν, πρός τās εκεί καταπαύσεις, ουκ επαύσω Πάτερ διέρχεσθαι, τās ερήμους, καί τās πόλεις πολλοίς αγωνίσμασιν.

Ὅρεσι, καί θαλάσσαις σαυτόν απεμάκρυνας, τό τής αγνείας καλόν σου, Ιεραίς

μελέταις καρπούμενος, καί στεφάνων, λαμπροτάτων Σοφέ αξιούμενος.

Μέλη σου, τή πυρά καταφλέγεσθαι δέδωκας, τάς υπεκκαύσεις σβεννύων, ηδονών τή δρόσω τού Πνεύματος, θεοφόρε, μοναστών ακλινέστατον έρεισμα.

Θεοτοκίον

Όλην σε, καθηγίασε Λόγος ο Άγιος, σου κατοικήσας τήν μήτραν, τήν ηγιασμένην αρρήτω λόγω, όν δυσώπει, εκτενώς τού σωθήναι τούς δούλους σου.

Κοντάκιον

Ήχος β' Τούς ασφαλείς

Ως ασκητήν τής ευσεβείας δόκιμον, καί αθλητήν τή προαιρέσει τίμιον, καί ερήμου καρτερόψυχον, πολίτην άμα καί συνίστορα, εν ύμνοις επαξίως ευφημήσωμεν, Μαρτινιανόν τόν αεισέβαστον, αυτός γάρ τόν όφιν κατεπάτησεν.

Ο Οίκος

Από περάτων έως περάτων διεξήλθεν ο φθόγγος τών τερπνών αρετών, καί τών ενθέων αγώνων σου, νέος γάρ υπάρχων τή ηλικία, ερήμοις επόθησας συνδιαιτάσθαι, ύμνους Χριστώ, ψαλμωδίας, ευχάς αναπέμπων αεί, ημέραν τε καί νύκτα συναύξων έν τε πόνοις καί δάκρυσιν, αγνώς τόν βίον ετέλεσας, καί σοφώς τόν αρχέκακον ήσχυνας, αυτός γάρ τόν όφιν κατεπάτησας.

Συναξάριον

Τή ΙΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαρτινιανού.

Στίχοι

- Μαρτινιανός, σαρκικήν σβέσας φλόγα,
- Φεύγει τελευτών μή τελευτώσαν φλόγα.
- Εν τριτάτη δεκάτη δέμας εξέδου Μαρτινιανός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων καί Μαρτύρων, Ακύλα καί Πρισκίλλης.

Στίχοι

- Τμηθέν γύναιον, Ακύλας φησί, βλέπων,
- Ουκ ανδριούμαι πρός τομήν ανήρ κάρας;

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ευλογίου, Αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας.

Στίχοι

- Ψυχήν δίδωσιν Ευλόγιος Κυρίω
- Βοών πρός αυτήν, Κύριον σόν ευλόγει.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Πατήρ καί Υιός σταυρωθέντες τελειούνται.

Στίχοι

- Πατήρ σύν Υιώ σταυρικόν πάσχει πάθος,

- Υπέρ Πατρός, τού δόντος Υιόν εις πάθος.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι παῖδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ἢ τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον. Ευλογη μένος εἰ, εν τώ ναώ τῆς δόξης σου Κύριε».

Υπό τῆς θείας, κυβερνώμενος Πάτερ χειρός, ὡσπερ, Ιωνάς ἀπέρριψας σεαυτόν, εις βυθόν θαλάσσης Ὅσιε, θηρσίν οχοούμενος, καί τή χέρσω λαμπρός εκδιδόμενος.

Συμπαθεστάτη, προαιρέσει Πάτερ σώζεις σαφώς κόρην πικροτάτης ζάλης καί ακλινή επί πέτραν θείας γνώσεως, στηρίζεις ψάλλουσας, καί Θεώ ευαρέστως λατρεύουσας.

Θεοῦ προστάξει, θαλαπτίου ρυσθείς εκ κλύδωνος, ταύτην μακαρίαν δέδωκας αμοιβήν, τήν τού σώματός σου νέκρωσιν, καί τήν ολόκληρον, πρὸς τόν πάντων Δεσπότην διάθεσιν.

Θεοτοκίον

Εκ σου τῆς δόξης, Θεογεννήτορ λάμπας Ἥλιος, πάντων τών πιστῶν εφώτισε τὰς ψυχὰς, μελωδούντων θείῳ Πνεύματι. Ευλογημένος εἰ εν τώ ναῶ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετήν περιζωσάμενοι, οἱ ευσεβείας ερασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ἰσχύς μου καί ὕμνησις αὐτός, ὑπάρχεις Κύριε, μερίς καί κλήρός μου, σου τήν εκούσιον νέκρωσιν, περιφέρων περιέρχομαι, πόλεις καί χώρας ἐμμελῶς, Πάτερ εκραύγαζες. Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ου ψύχει χανούμενος τόν νούν, ἀλλ' οὐδέ καύσωνι, ψυχὴν φλεγόμενος, ὅλως ἐνέδωκας θλίβων σου, τό σαρκίον, ἀλλ' υπέφερες, τήν τοῖς δικαίοις ἐννοῶν μακαριότητα, καί κραυγάζων. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Ἰστίῳ πτερούμενος σοφέ, τού θείου Πνεύματος, κούφως διέπλασας, βίου τήν θάλασσαν Ὅσιε, καί λιμένι προσεπέλασας, τῆς βασιλείας τού Θεοῦ, μέλπων γηθόμενος. Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σκηναίς ἐναυλίζη φωτειναίς, ἀποδυσάμενος, νέφος τού σώματος, στολαίς φαιδρύνη δέ Ὅσιε, ἐξ ἰδρώτων ὑφανθείσαις σου, ἀσκητικῶν, καί μελωδεῖς καθαρῶτάτη ψυχῇ. Ευλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Λυτρούμενος κόσμον τῆς φθοράς, ἐκ σοῦ σεσάρκωται ὁ υπερούσιος, θεοχαρίτωτε Δέσποινα, ἐνεργείαις καί θελήσεσι, διπλοῦς ὀρώμενος, μιά τῆ υποστάσει δέ, ὦ βοώμεν. Πάντα τά ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστός συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ὅλην τήν τοῦ Πνεύματος αἴγλην, καθαρωτάτη διανοία, Μαρτινιανέ εἰσεδέξω, καί φῶς ὠράθης καί στύλος Ὅσιε, ἀπό τῆς γῆς αἰρόμενος, καί Μοναζόντων προηγούμενος.

Γέρα σοι τῶν πόνων παρέχει, ὁ ἀθλοθέτης σου παμμάκαρ, οὔτινος τοῦς νόμους φυλάττων, ἀνεπιστρόφως τῆς συνειδήσεως, τό καθαρὸν διήνυσας, Πάτερ αἰίδιμε μαρτύριον.

Οἰκεῖς ἐν φωτί μετ' Ἀγγέλων βίον ἰσάγγελον βιώσας, θείας ἠδονῆς ἀπολαύων, καί θεωρίας καί καθαρότητος, ὡς καθαρὸς τῷ πνεύματι, γεγεννημένος, Ἀξιάγαστε.

Ἰέρευσας τό σῶμα θεόφρον, τόν λογισμόν καί τήν καρδίαν, Μαρτινιανέ τῷ Κυρίῳ, καί θύμα ὠφθῆς πυρί ἀσκήσεως, περιφανῶς ὀπτῶμενον, καί εὐωδία συντηρούμενον.

Θεοτοκίον

Σέ τήν τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, κούφην νεφέλην Θεοτόκε, ἐξ ἧς ὑπέρ νοῦν ἀνατείλας, τήν κτίσιν πάσαν ἐφωταγώγησεν, εὐσεβοφρόνως ἄσμασι, Παρθενομήτορ, μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον

Ὁ ουρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Τῆς φύσεως βιαστής τε, καί Μάρτυς Μαρτινιανέ, σύ ἐθελουσίως ὠφθῆς, καί ὀδηγὸς ταῖς γυναῖξί, μεθ' ὧν τόν ἐχθρόν νικήσας, ὑπέρ ἡμῶν νῦν πρεσβεύεις.

Θεοτοκίον

Χαριστηρίοις σε ὕμνοις, ὑμνοῦμεν πόθῳ Παρθένε, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ τό χαίρε, βοώντές σοι Θεοτόκε. Χαίρε ἀνύμφευτε Μήτηρ, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰῶνων, τά Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τήν τάξιν, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Αὐξεντίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Αύξησιν ασκήσεως, επιδεικνύων Αυξέντιε, χαρισμάτων τήν αύξησιν, θεόθεν απείληφας, θεραπεύειν νόσους, δαίμονας ελαύνειν, τή επικλήσει τού Χριστού, πεπιστευμένος καί τής τού Πνεύματος, Παμμ άκαρ θείας χάριτος, εμφορηθείς καί δυνάμεως, ώ σαφώς κυβερνώμενος, πρός γαλήνην προσώρμισας.

Χάριν τών ίάσεων, καί τών θαυμάτων επλούτησας, καθαρθείς τήν διάνοιαν, παθών γάρ νοσήματα, καί σαρκός τόν ζόφον, καί τήν τρικυμίαν, απετινάξω καί φαιδράν, τήν τής ψυχής ειργάσω κατάστασιν, εντεύθεν καί διέλαμψας, εν Μοναστών ομηγύρεσι, δυσωπών τόν Φιλάνθρωπον, υπέρ τών ευφημούντων σε.

Αυξήσας τό τάλαντον, τό πιστευθέν σοι μακάριε, δαψιλώς εργασάμενος, καί σπείρας εν δάκρυσιν, εν αγαλλιάσει, Πάτερ νύν θερίζεις, πολλαπλασίονα χαράν, καί θυμηδίαν όντως δρεπόμενος, ως έχων παρρησίαν ούν, πρός τόν Δεσπότην δυσώπησον, υπέρ τών ανυμνούντων σε, θεοφόρε Αυξέντιε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό χαύνον καί έκλυτον Παρθενομήτορ πανάμωμε, τής ψυχής μου μετάβαλε, εις ρώσιν καί δύναμιν, νύν τού θείου φόβου, ποιείν τε καί πράττειν, τά δικαιώματα Χριστού, όπως εκφύγω τό πύρ τό άσβεστον, καί κλήρον τόν ουράνιον, καί τήν ζωήν τήν απέραντον, διά σου εύρω Δέσποινα, ευφραινόμενος πάντοτε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, υπό λόγχης η Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλάνθρωπον, έκλαιε βοώσα. Τί τούτο Υιέ μου; τί σοι αχάριστος λαός, αποτινύει ανθ' ών πεποιήκας, καλών αυτοίς, καί σπεύδεις με ατεκνωθήναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι, εύσπλαγχνε, σήν εκούσιον σταύρωσιν.

Εάν δέ τύχη εκτός τής Τεσσαρακοστής, λέγε τό εξής, Ιδιόμελον.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ' Ανατολίου

Η καθαρά τού Πνεύματος τού Αγίου σοφία, σκηνώσασα εν τή καθαρά καρδία σου, παμμακάριστε Αυξέντιε, Όσιε Πάτερ, κατά τών πνευμάτων τής πονηρίας φοβερόν σε διώκτην ανέδειξε, καί ου μόνον φοβερόν, αλλά καί κρυπτών νοσημάτων ιατρόν. Διό παρρησίαν κεκτημένος πρός τόν φιλάνθρωπον Θεόν, τή απαύστω πρεσβεία σου, τών ψυχικών ημάς παθών, καί σωματικών ελευθέρωσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω του παραδόξου θαύματος

Χαίρε Αγγέλων εγκώμιον. Χαίρε βροτών καλλονή. Χαίρε δόξα του γένους ημών. Χαίρε θεία είσοδος, προς βασιλείαν Θεού. Χαίρε μεσίτρια, προς τόν πλάσαντα. Χαίρε λυτήριον, τό τής αρχαίας αράς, σοί πάντες άδομεν, αίνον χαριστήριον χρεωστικώς, οι καταπολαύοντες, αεί τών σών αγαθών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ήλιος ιδών σε έφριξεν, επί Σταυρού Ιησού, ηπλωμένον θελήματι, καί η γή εσειέτο, καί αι πέτραι ερρήγνυντο, καί τά μνημεία φόβω ηνοιόντο, καί αι δυνάμεις πάσαι εξίσταντο, σέ δ' ως εώρακεν, η Παρθένος Δέσποινα ολολυγμώ, οίμοι! ανεκραύγαζε, τί τό ορώμενον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν του Ψαλτηρίου, λέγεται ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Αυξέντιον τόν θείον ύμνών προφρόνως. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας, Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, του Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Αυξήσας, τήν προς Θεόν αγάπησιν, Πάτερ Αυξέντιε, καί κοσμικήν στοργήν καταλιπών, θεοφόρε κειμήλιον, χωρητικόν του Πνεύματος, τών χαρισμάτων αναδέδειξαι.

Υπήλθες, εθελουσίσις νεύμασι, Πάτερ Αυξέντιε, σύ τόν ζυγόν Κυρίου τόν χρηστόν, καί τήν γήν εκαινούργησας, τών αρετών τοίς δάκρυσιν, καταπιαίνων ταύτην ένδοξε.

Ξενώσας, βιοτικής συγχύσεως τήν σήν ψυχήν καί τόν νούν, καί προς Θεόν συνάψας εμμελώς, εν συντόνοις ασκήσεσιν, επί τής γής ως άσαρκος, επολιτεύσω Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Εν σοί νύν, εθεωρήθη Δέσποινα, η ακατάληπτος, θεανδρική πορεία του Χριστού, ός Θεός τε καί άνθρωπος, εκ σου Αγνή γεγέννηται, ανακαινίζων τήν ουσίαν μου.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή του Πατρός, ενυποστάτω Σοφία Θεού, ου γάρ έστιν Άγιος, πλήν σου φιλόανθρωπε».

Νευρωμένος, τού Σταυρού τή δυνάμει κατήργησας, τών δαιμόνων τὰς ορμάς, καί μεθοδείας διέλυσας, ασκήσει τρεπόμενος, τήν τούτων έφοδον.

Τήν τών Αγγέλων, επί γής πολιτείαν μιμούμενος, τό καθαρόν εν προσευχαίς, εν αγρυπνίαις τό εύτονον, προθύμως διήνυσας, Πάτερ Αυξέντιε.

Ιόν θανάτου, ταίς ψυχαίς προξενούσαν Αυξέντιε, επιγνούς τήν ηδονήν, δι' εγκρατείας ενέκρωσας, αυτής τὰ κινήματα, θεόφρον Όσιε.

Θεοτοκίον

Ο διαπλάσας, κατ' άρχάς εκ χοός με τόν άνθρωπον, πλαστουργείται δι' εμέ, εν τή γαστρί σου Πανάμωμε, τήν πάλαι κατάπτωσιν, επανορθούμενος.

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου

Εις όρος ανελθών, θεωρίας Παμμάκαρ, καί πράξεως σαφώς, αστραπαίς τών θαυμάτων, ως ήλιος έλαμψας, καταυγάζων τὰ πέρατα, όθεν σήμερον, τήν παναγίαν σου μνήμην, εορτάζομεν, υμνολογούντές σε πίστει, καί πόθω γεραίρομεν.

Δόξα... 'Ηχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Ανελθών εν τώ όρει τών αρετών, βραχυτάτω κελλίω μάκαρ σαυτόν, συγκλείσας στενούμενος, επί γής δι' ασκήσεως, καί πρόσ πλάτος θείον, πανσόφως πτερούμενος, λογισμώ τελείω ανήλθες μακάριε, όθεν τούς εις βάθη πειρασμών εκπεσόντας, ανείλκυσας Όσιε, ενεργών τὰ τεράστια, θεοφόρε Αυξέντιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπόρως Τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζουσι γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητας, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζομεν, τόν πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς ανυμνούσιν αξίως, τήν δόξαν σου Δέσποινα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί Πικρώς εκβοώσα, ο μέν κόσμος αγάλλεται δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τὰ δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητας, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τὰ θεία παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης,

έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Νικητής κατά πνευμάτων τής πονηρίας, τή τού Αγίου Πνεύματος, Πάτερ συνεργεία, ώφθης καί τή χάριτι, κραυγάζων Αυξέντιε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τών χειμάρρων θεοφόρε τής ανομίας, τή προσευχή παμμάκαρ, σεαυτόν όχυρώσας, έφυγες τόν τάραχον, τρυφής τόν χειμάρρουν δέ, πέπωκας αξίως πανόλβιε.

Ο θεοφόρος τήν πίστιν καί τήν αγάπην, τήν πρός Θεόν αυξήσας, πρός μετάρσιον ύψος, θείας οικειώσεως, υψώθη κραυγάζων σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Νουνεχώς Πάτερ προκρίνας, τής τών προσκαίρων χαμαιπετούς κυβείας, τήν μή σαλευομένην, θείαν ωραιότητα, προθύμως, εκραύγαζες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Θεόν Λόγον σε τεκούσαν σαφώς ειδότες σωματικώς κυρίως, οι πιστοί Θεοτόκον πάντες ονομάζομεν, τήν κλήσιν κατάλληλον, φύσει τών πραγμάτων προσάγοντες.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φως άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Εχόμενα τής σής, οδού Πάτερ τά σκάνδαλα, οξύτητι διανοίας, αλωβήτως διήλθες, καί ψυχής καθαρότητι.

Ισότητι φρενών, τήν ζωήν διελήλυθας, τά πρόσκαιρα παρατρέχων, αιωνίοις δέ Πάτερ, είς αεί προστιθέμενος.

Ο βίος σου λαμπρός, καί η πίστις ορθόδοξος, η άσκησις θαυμασία, ηρτυμένος ο λόγος, τή χάοιτι Αυξέντιε.

Θεοτοκίον

Νούν έχοντες ορθόν, διδαγμάτων ανάπλεων, σέ πάνταγνε Θεοτόκον, ονομάζομεν πάντες, καί πόθω μακαρίζομεν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αίνέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Υιόν σε, καί φωτός καί ημέρας ανέδειξεν, η πολιτεία σου μάκαρ, ευσχημόνως Πάτερ περιπατούντα, καί φωστήρα, ζωής εν κόσμω λόγον επέχοντα.

Μελέτην, τού θανάτου τόν βίον σου θέμενος, διαφερόντως τόν όρον, τής σοφίας Πάτερ κατανοήσας, μετετέθης, προς τήν Σοφίαν τήν ενυπόστατον.

Θεοτοκίον

Ναόν σε, τού Θεού καί παστάδα γινώσκομεν, στάμνον λυχνίαν καί πλάκα, κεκτημένην ένδον εγγεγραμμένον, τόν δι' οίκτον, σωματωθέντα Λόγον πανάμωμε.

Κοντάκιον Ἦχος β' Τήν εν πρεσβείαις

Κατατρυφήσας θεόφρον τής εγκρατείας, καί τās ορέξεις τής σαρκός χαλινώσας, ώφθης τή πίστει σου αυξανόμενος, καί ως φυτόν εν μέσω του Παραδείσου εξήνηθης, Αυξεντιε Πάτερ ιερώτατε.

Ο Οίκος

Τίς τούς αγωνάς σου νύν επαξίως εξείπη, ή τούς πόνους σου Πάτερ, ούς υπέστης εν γή, διά τήν θείαν απόλαυσιν; από βρέφους γάρ νόμοις Κυρίου ακολουθήσας, καί προστάγμασι τούτου υπηρετήσας, νέος ημίν ανεδείχθης Ιώβ τοίς παλαίσμασι, τού κόσμου πάροικος ώφθης, καί τής γής απάσης αλλότριος, νηστείαν πίστει εξήσκησας, αγρυπνίαν, αγνείαν ηγάπησας, Αυξέντιε Πάτερ ιερώτατε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αυξεντίου τού εν τώ Βουνώ.

Στίχοι

- Ο Βουνός, ως Κάρμηλος, ήν Αυξεντίω,
- Φανέντι τάλλα πλήν τελευτής Ηλία.
- Λείψε βίον δεκάτη Αυξέντιος ήδ'ε τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μάρωνος.

Στίχοι

- Φύσει μαρανθείς σαρκίου, θάλλει Μάρων,
- Μετεμφυτευθείς τής Εδέμ τώ χωρίω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αβραάμ.

Στίχοι

- Πράξεις τό ταυτόν εύρε κλήσεως πλέον,
- Πρός τόν σύνοικον Αβραάμ Αβραάμης.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον. Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Ως τετρωμένος, τή τού Δεσπότη Πάτερ θεία στοργή, πάσαν πρός αυτόν ανένδοτον τήν ροπήν, τής καρδίας σου εκέκτησο, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Πεφωτισμένος, τή τού Σωτήρος αίγλη Πάνσοφε, σκότους τόν προστάτην ήλεγξας κραταιώς, κοσμοκράτορας καθείλες δέ, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Ρεύσασαν πάλαι, τής πρός τό κρείπτον ανανεύσεως, φύσιν τών ανθρώπων πάναγνε βουληθείς, αναπλάσαι κατεσκήνωσεν, ο πλαστουργός Θεός, εν τή γαστρί σου μόνη Πανύμνητε.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Ολικώς πρός Θεόν μεταθέμενος, απεσείσω σαρκός τήν ευπάθειαν, καί τών θαυμάτων είληφας, τήν ενέργειαν μέλπων. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Φοβερός απεφάνθης τοίς δαίμοσι, τόν Χριστόν κεκτημένος συλλήπτορα, ού τόν Σταυρόν αράμενος, ηκολούθησας μέλπων. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρητορεύει φανείς ο Αρχάγγελος, καί μηνύει τού Λόγου σοι Πάναγνε, τήν υπέρ λόγον σύλληψιν, καί σωτήριον κόσμω, Πάντα τά έργα, ευλογείτε κραυγάζων τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τās διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Όλη τή θεότητι Πάτερ, τώ βαπτισμώ σου συνετάξω, καί διατηρήσας ακραιφνώς, τό τής εικόνας Μάκαρ αξίωμα, τρισσοφεγγεί λαμπρότητι, μετ' ευφροσύνης προσεχώρησας.

Νύν ουκ εν αινίγματι Πάτερ, ουδέν εσόπτρω κατοπτεύεις, τόν της θεαρχίας φωτισμόν, πρός πρόσωπον δέ πάνσοφε πρόσωπον, τής υπέρ νούν λαμπρότητος, καί θεοπτίας αξιούμενος.

Ως έχων πολλήν παρρησίαν, πρός τόν απάντων Βασιλέα, Πάτερ λυτρωθήναι δυσώπει, τούς τήν σήν μνήμην επιτελούντας πιστώς, εκ πάσης περιστάσεως,

ίνα σε πάντες μακαρίζωμεν.

Θεοτοκίον

Σειράς τών εμών νύν ππαισμάτων, λύσον Παρθένε Θεοτόκε, η τής ευσπλαγχνίας τήν πηγήν, τεκούσα μόνη θεομακάριστε, καί θυμηδίας έμπλησον, όπως αξίως μεγαλύνω σε.

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Αυξήσει τών αγώνων σου, επηύξησας τά τάλαντα, ά επιστεύθης καί ταύτα, τώ σώ προσήξας Δεσπότη, καί τό Εύ δούλε ήκουσας, καί τά τούτου ακόλουθα, πρός όν αεί μνημόνευε, τών σέ τιμώντων εκ πόθου, Αυξέντιε θεοφόρε.

Θεοτοκίον

Καί σχετικώς ασπάζομαι, καί πόθω τήν προσκύνησιν, προσνέμω πίστει καί πόθω, τή παναχράντω καί θεία, εικόνη σου Πανάμωμε, αφ' ής ψυχών εκβλύζουσι, καί τών σωμάτων Δέσποινα, ιάματα τοίς υμνούσι, σέ Θεοτόκον κυρίως.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Καί ή λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Ονησίμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ποταμού τά ορμήματα, τού τής χάριτος κήρυκος, ως Θεού φανέντα σε πόλιν έμψυχον, διαφερόντως ευφραίνουσι, τά άρρητα ρήματα, επί γής τού τής τρυφής, Παραδείσου πλουτήσαντος, ού καί γέγονας, δραστηκός υπηρέτης, εκμανθάνων τά ουράνια Παμμάκαρ, ά ουκ εξόν βροτοίς φθέγγασθαι.

Τό τής γνώμης ελεύθερον, καί ψυχής αυτεξούσιον, ευγενεία πίστεως κατελάμπρυνας, τής επιγείου δέ Πάνσοφε, δουλείας απήλλαξαι, καί τή ζεύγλη τού Χριστού, τόν αυχένα υπέκλινας, όθεν έδραμες, νοητής εκ δουλείας τούς ανθρώπους, απαλλάπτων καί προσάγων, ελευθερία τής χάριτος.

Ως ακίνα σε Πάνσοφε, φεγγοβόλον εξήστραπεν, ο τού κόσμου Ήλιος καί Διδάσκαλος, τήν οικουμένην λαμπρύνουσαν, φωτί τού κηρύγματος, καί ταίς θείαις αστραπαίς, τήν τής πλάνης σκοτόμαιναν, αφανίζουσας, καί ποικίλων θαυμάτων ενεργείας, τών πιστών τάς διανοίας, καταφαιδρύνουσας ένδοξε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καί δεινών πταισμάτων απάλλαξον, ευχαίς σου καί δώρησαι, δικαιώσεως τυχείν, εν ημέρα ετάσεως ής επέτυχον, τών Αγίων οι δήμοι μετανοία, καθαρθέντα με πρό τέλους, καί τών δακρύων ταίς χύσεσιν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ως εώρακε Κύριε, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, εν Σταυρώ κρεμάμενον εξεπλήττετο, καί ανακράζουσα έλεγε. Τί σοι ανταπέδωκαν, οι πολλών σου δωρεών απολαύσαντες Δέσποτα; αλλά δέομαι, μή με μόνην εάσης εν τώ κόσμω, αλλά σπεύσον αναστήναι, συνανιστών τούς Προπάτορας.

Απολυτίκιον Ἦχος γ'

Απόστολε άγιε Ονήσιμε, πρέσβευε τώ ελεήμονι Θεώ ίνα πταισμάτων άφεςιν, παράσχη ταίς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Παθών με δούλον όντα λύτρωσαι Μάκαρ. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'

Ο Ειρμός

«Ως εν ηπειρώ πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω, ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον Θεώ, επινίκιον ωδήν, εβόα άσωμεν».

Πεφωτισμένος τή θεία καί φωταυγεί, τού Σωτήρος χάριτι, τήν ζοφώδη μου ψυχήν, δυσωπών, Ονήσιμε Χριστόν, τόν φιλόανθρωπον Θεόν, Μάκαρ διάσωσον.

Ακτινοβόλοις τού Παύλου καταυγασθείς, λαμπηδόσιν ένδοξε, τής αγνοίας τήν αχλύν, ευχερώς διέφυγες, Χριστώ, χαριστήριον ωδήν, βοών Πανόλβιε.

Θείος εδείχθης Παμμάκαρ Ιεουργός, καί τώ θείω Πνευματι, διαλάμπων τηλαυγώς, πανταχού διέδραμες Χριστόν, αναγγέλλων ευσεβώς, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Ωραϊσμένη τώ κάλλει τών αρετών, θεομήτοράχραντε, τόν Θεόν τόν αληθή, υπέρ νούν συνέλαβες ημάς, τόν ταίς θείαις αρεταίς, καταφαιδρύναντα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα, τής ομολογίας σου».

Ναμάτων θείων τή πηγή, προσπελάσας τό στόμα, καί τρυφής τόν

χειμάρρουν, εξ αυτής αναλαβών, τό πρόσωπον τής σεπτής Εκκλησίας,
Ένδοξε κατήρδευσας.

Μεθέξει φέγγους νοητού, φαινότατος ώφθης, ευσεβείας λαμπάσι, τάς
καρδίας τών πιστών, καταφωτίζων λαμπρώς, τή φωσφόρω, αίγλη τού
κηρύγματος.

Ελύθης Παύλου τοίς δεσμοίς, εκ δουλείας τής πλάνης, καί τή ελευθερία, τής
χάριτος τιμηθείς, Υιός Θεού γεγονός, κληρονόμος, θείος αναδέδειξαι.

Θεοτοκίον

Δολίως όφης με τό πρίν, ως αιχμάλωτον είλε, δι απάτης ερπύσας, διά σου δέ
τής αυτού, δουλείας απαλλαγείς Θεομήτορ, ύμνοις μακαρίζω σε.

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εκ δουλείας τής πλάνης απαλλαγείς, απελεύθερος ώφθης εν τώ Θεώ, αυτού
δούλος γνήσιος, χρηματίσας εν χάριτι, κοινωνός δεσμών δέ, τού Παύλου
γενόμενος, διά Χριστόν εκτάνθης, αδίκως Απόστολε, όθεν ηξιώθης,
μαρτυρήσας νομίμως, τής άνω λαμπρότητος, Ιεράρχα Ονήσιμε, διά τούτο
βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν
δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπόρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι
μακαρίζουσι, γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής
θεότητος, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων
καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζομεν, τόν πανάγιον τόκον σου, καί
συμφώνως βοώμέν σοι. Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων
άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς άνυμνούσιν αξίως, τήν δόξαν σου Δέσποινα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ
ωλόλυζε δακρύουσα, καί πικρώς εκβούσα, ο μέν κόσμος αγάλλεται,
δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν
σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις διά σπλάγχνα ελέους. Μακρόθυμε Κύριε, τού
ελέους η άβυσσος, καί πηγή ανεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν,
τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία
παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς,
μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ο θέλων άπαντας, σωθήναι Κύριος, εκ ζυγού σε δουλείας ιερουργόν, Μάκαρ
προχειρίζεται, ιερουργούντα τό σεπτόν, θεοφάντορ Ευαγγέλιον.

Υιός σύ γεγονός, Θεού τή χάριτι, τόν αυτού καταγγέλλων μονογενή, Λόγον

τόν αἰῖδιον, μετά σαρκός τοῖς ἐπί γῆς, παραδόξως ομιλήσαντα.

Λογίω κρίσεως, καί θείω χρίσματι, τῷ τῆς Ἱερωσύνης ὡς Ἱερέυς, Πάνσοφε διέπρεψας, καί καρτερία τῶν δεινῶν, Μάρτυς θεῖος ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον

Ὁ φύσει ἀναρχος, Υἱός καί ἀχρονος, χρονικήν ἐκ Παρθένου Κόρης ἀρχήν, θέλων καταδέχεται, τοὺς ὑπὸ χρόνον ἐκ φθοράς, ἀναπλάσαι προμηθούμενος.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθοριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σέ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τόν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Νοός οξύτητι καί ψυχῆς, Μάκαρ καθαρότητι πάντας, τοῦ δυσμενοῦς ὑπεριπτάμενος, βρόχους ἀνουψώθης πρὸς οὐρανοῦς σκηνάς, πτεροῖς θεογνωσίας ἀναφερόμενος.

Ὁ σός Ἀπόστολος ἀγαθέ, τήν διὰ σαρκός σου παρουσίαν πρὸς ἀνθρώπους ἐκήρυξε, τοὺς πεπλανημένους πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, ὀδηγῶν καί φωτίζων, αἴγλη τῆς πίστεως.

Ναός ἐδείχθης πανευπρεπῆς, ἔνδον κεκτημένος ὡς λυχνίαν, τό φέγγος τῆς θείας χάριτος, τῆ οἰκοδομία τοῦ θείου Πνεύματος τεθεμελιωμένος Μάκαρ Ὁνήσιμε.

Θεοτοκίον

Τῆς ἀμαρτίας μου τὰς σειράς, τῆ σὴ μεσιτεία, καί προστασία, Παρθένε διάρρηξον, τῶν ἀπεγνωσμένων σὺ γάρ ὑπάρχεις ἐλπίς, τῶν πίστευι προστρεχόντων, τῆ θεία σκέπη σου.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψομένην καθορών, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βῶσό σοι, Ἀνάγαγε, ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Ἀστράψας ὡς ἥλιος, οὐρανόθεν ὁ κληθεῖς, τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, ἐπαφήκεν ἀκτίνά σε τηλαυγή, εὐτόνως ἐλαύνουσαν, τῆς ἀγνοίας τόν ζόφον Παμμακάριστε.

Λαμπρῶς ἐστηλίτευσας, τῶν ἀνόμων τὰ σαθρά, καί δυσσεβῆ φρυάγματα, εὐσεβείας φθεγγόμενος εὐσεβῶς, τὰ θεία διδάγματα, Ἱεράρχα Κυρίου πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Υπάρχων υπεύθυνος, ἀμαρτίαις καί δεινῶς, τραυματισθεῖς ὁ δαίλαιος, ἐπὶ σέ Θεομήτορ τὴν συμπαθή, προσφεύγω δεόμενος, τὰς οὐλὰς ἐξαλείψαι τῶν πταισμάτων μου.

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ὡς ακτὶς ἐξέλαμψας, τῆ οἰκουμένη, ταῖς βολαῖς λαμπόμενος, ἡλίου μάκαρ παμφαοῦς, Παύλου τοῦ κόσμον φωτίσαντος, διό σε πάντες, τιμῶμεν Ονήσιμε.

Ὁ Οἶκος

Σέ υπό Παύλου τοῦ σοφοῦ, τῆς σάλπιγγος τῆς θείας, τῆ πίστει προσαχθέντα, καί λόγω φωτισθέντα τῆς ἀληθείας μυστικῶς, καί μαρτυρηθέντα ἐπ' ἐργασία ἀρετῆς, καί πίστεως στερρότητι, τίς ἐγκωμιάσαι ἰσχύσει, ὡς ὄντως κατ' ἀξίαν, ἢ τοὺς πόνους ευφημήσαι, ἐν οἷς στερρώς ἔπαυσας τὴν πλάνην. Χρισθεὶς γάρ Ἱερεὺς ἐν Πνεύματι θεῷ, ἐκ δουλείας κοσμικῆς, καί Ἀποστόλων κήρυγμα λαβῶν, μετέσχεσ καὶ τῶν στεφάνων, διό σε πάντες τιμῶμεν Ονήσιμε.

Συναξάριον

Τῆ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ονησίμου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Στίχοι

- Ἦπλωσεν Ονήσιμος εἰς θάλασιν σκέλη,
- Παύλου σκελῶν δραμόντα γενναίου δρόμους.
- Πέμπτη Ονησίμου σκέλεα θραύσαν δεκάτη τε.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μαῖωρ αἰκιζόμενος τελειοῦται.

Στίχοι

- Μάστιξι πλησθεὶς τὰς ψόας ἐμπαιγμάτων,
- Δαυῖδ τό ρητόν φάσκε, Μάρτυς Μαῖωρ.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Εὐσεβίου.

Στίχοι

- Ἀνθρώπινον παρήλθεν ἀσμένως βίον,
- Εὐσέβιος τό θαῦμα καὶ τῶν Ἀγγέλων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς ὀσίοις Παισί, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἐπέισε βοάν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Τὸ μακάριον ἀπειλήφας Ονήσιμε, τέλος καὶ τὴν ἀνώλεθρον, ἀθανασίαν ἡξιώθης μάκαρ καθοράν καὶ μέλπεις γηθόμενος Χριστῷ. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρωμαλέω σου φρονήματι Ονήσι με, πλάνης τὰ μηχανήματα, κατεπάτησας, εὐσεβείας ταῦτα καθελών, ὀργάνοις θεόσοφε βοῶν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ

τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ως υπάρχουσα πανάμωμος Θεόνυμφε, Λόγον Θεού συνέλαβες, τόν
αχωρήτως εν τοίς κόλποις όντα τού Πατρός, χερσί τε κρατούμενον ταίς σαίς,
ευλογημένη Παναγία, Θεομήτορ αγνή.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας,
άπαντα γάρ δρας Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας
τούς αιώνας».

Σύν Αγγέλοις χορεύων Μάκαρ Ονήσιμε, μαρτυρίου τε στέφει
κατακοσμούμενος, θρόνω νύν φαιδρώς, τού Δεσπότη παρίστασαι, όν
υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Αποστόλω τώ θείω διακονούμενος, απορρήτων τών θείων έσχες ενέργειαν,
κήρυξ άληθής, Χριστού Μάκαρ γενόμενος, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς
αιώνας.

Ιαμάτων τήν χάριν εκ τής αφθόνου πηγής, τού Σωτήρος πλουτήσας πάσι
μετέδωκας, τούτου πειθαρχών, Μάκαρ θείοις προστάγμασιν, όν
υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μυηθέντες τό θαύμα τής σής ταίς ουρανίαις Στρατιαίς, νύν μεγαλύνω σε.

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Μαθητευθείς πανόλβιε, Παύλω τώ Κορυφαίω, τών Αποστόλων πάνσοφε, σύν
αυτώ περιήλθες, τήν γήν στηρίζων τώ λόγω, παρειμένας καρδίας, τή πλάνη
τού αλάστορος, καί τελέσας τόν δρόμον, εν ουρανοίς, τώ Χριστώ παρίστασαι
σύν Αγγέλοις, Απόστολε Ονήσιμε, υπέρ κόσμου πρεσβεύων.

Θεοτοκίον

Τής υπέρ νούν λοχείας σου, τό παράδοξον θαύμα, νούς ουκ Αγγέλων
δύναται, ου βροτών ερμηνεύσαι, ή εννοήσαι Παρθένε, τίκεις γάρ απορρήτως,
Θεόν τόν υπερούσιον, όν υμνεί πάσα κτίσις, ως Ποιητήν, σύν Πατρί καί
Πνεύματιτώ Αγίω ού τής χαράς αξίωσον, καί ημάς Θεοτόκε.

Εις τόν Στίχον, τών Αίνων, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Καί η λοιπή τού Όρθρου Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Παμφίλου, καί τών σύν αυτώ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἀποστόλων ἰσάριθμοι, Ἀθλοφόροι γενόμενοι, λογισμὸν ομόζηλον ἀνελάβετε, μὴ πποηθέντες τὴν ἄθεον, τυράννων ωμότητα, ἀλλ' ἀνδρείως καὶ στερρώς, τὸν Σωτήρα κηρύξαντες, υπεμείνατε, τῶν μελῶν τὰς στρεβλώσεις, τὴ ἐλπίδι τὰς μελλούσας ἀπολαύσεις, ἤδη καρπούμενοι Πάνσοφοι.

Καρτερία νικήσαντες, τῶν ἀθέων τὴν ἐνστασιν, καὶ ποικίλοις εἶδεσι προσπαλαίσαντες, κολαστηρίων τὸν στέφανον, ἀξίως ἐδέξασθε, ἐκ χειρὸς ζωαρχικῆς, κληρουχίαν ἀνώλεθρον, νῦν πλουτήσαντες, ἐν σκηναῖς αἰωνίοις τῷ Σωτήρι, καὶ Δεσπότη τῶν ἀπάντων, συμβασιλεύοντες Ἐνδοξοί.

Σύν Παμφίλῳ θεόφρονι, καὶ Ουάλεντι Σέλευκος, Δανιήλ, Θεόδουλος, Ησαΐας τε, Ἱερεμίας Ἠλίας τε, καὶ θεῖος Πορφύριος, Παῦλος, Ἰουλιανός, Σαμουήλ ὁ θαυμάσιος, νῦν τιμάσθωσαν, ὑμνωδαῖς ἀσμάτων καὶ ποικίλοις, ἐγκωμίοις οἱ γενναῖοι, καὶ αἰσιδέβαστοι Μάρτυρες.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐπομβρίαῖς πανάχραντε, τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον, ἢ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἀμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα, καὶ κατάκλυσον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου, καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, τὴ αειζῶω πρεσβεῖα σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεψεν, ἀμνάς ἢ κυήσασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο. Υἱέ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τό αἷμα, τό σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν ἀναγινώσκειται ὁ Κανὼν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Δήμον δωδεκάριθμον Ἀθλοφόρων ἀναμέλπω. Θεοφάνους.

Ὁδὴ α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμός

«Θαλάσσης, τό ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας, Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Δυνάμει, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἢ δωδεκάριθμος, συγκροτηθεῖσα φάλαγξ καρτερῶς, δυσσεβούντων τὴν ἄθεον, καὶ πονηρὰν παράταξιν, ὡς νικηφόρος ἐτροπώσατο.

Η σχύνθη, τοίς αθλοφόροις Μάρτυσιν, ο δυσμενής προσβαλών, τήν γάρ αυτού φαρέτραν ο δεινός, εκκενώσας πικρότατα, καταβαλείν ουκ ίσχυσε, τών αριστέων τήν στερρότητα.

Μανίας, ελληνικής τό φρύαγμα, κατεπατήσατε, θεία συνέσει Μάρτυρες Χριστού, καί σοφία κοσμούμενοι, ή αντιπείν ουκ, ίσχυσαν, οι ευσεβέσιν αντικείμενοι.

Ο θείος, καί θεηγόρος Πάμφιλος, επαληθεύουσαν, πεπλουτηκως τήν κλήσιν αληθώς, τής φιλίας τόν σύνδεσμον, πρός τόν Χριστόν ετήρησε, μέχρι θανάτου αδιάρρηκτον.

Θεοτοκίον

Νεφέλην, δικαιοσύνης Ήλιον, ημίν εκλάμψασαν τόν τού Πατρός Υιόν μονογενή, Θεοτόκε πανύμνητε, πανευσεβώς δοξάζοντες, διαπαντός σε μακαρίζομεν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Διέπρεψας ευσεβώς, έργω καί λόγω καί σεπτώ χρίσματι, Μάρτυς Χριστού Πάμφιλε, τής ιερωσύνης θεόσοφε.

Ως λύρα πανευπρεπής, όμολογίας εμμελώς άδουσα, φθόγγους Χριστού Μάρτυρες, συγκεκριτημένοι γεγονατε.

Δραμόντες πρός τόν σκοπόν, τής ουρανίου καί σεπτής κλήσεως, ως νικηταί στέφανον, παρά τού Δε σπότου ειλήφατε.

Θεοτοκίον

Εσκήνωσεν εν ημίν, ο εν υψίστοις κατοικών Πάναγνε, υπερφυώς σάρκα γάρ, εκ σου προσλαβών ημφιάσατο.

Κάθισμα Ήχος δ' Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Κολαστηρίων φοβερών προκειμένων, οι τού Κυρίου Αθληταί οι γενναίοι, εν απποήτω χείροντες φρονηματι, τούτοις προσωμίλησαν, τής σαρκός αλογούντες, όθεν εκληρώσαντο, αιωνίζουσαν δόξαν, υπέρ ημών πρεσβεύοντες αεί, τών ευφημούντων αυτών τά παλαίσματα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ού σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τού ευχαρίστως ανυμνείν εκ καρδιάς, τά σά ελέη Δέσποινα οι δούλοί σου, κράζοντες καί λέγοντες, Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καί λύτρωσαι, εξ εχθρών αοράτων, καί αναγκών καί πάσης απειλής, σύ γάρ υπάρχεις, ημών η αντίληψις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, οίμοι! ποθεινότατε, Ιησού ανεβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε μακρόθυμε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον, τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Κεκοσμημένη τοίς θείοις τών Αποστόλων, καί Προφητών χαρίσμασιν η χοροστασία, ώφθη τών Μαρτύρων σου, η τούτων ισάριθμος, Δέσποτα φανείσα προνοία σου.

Από ποικίλων αχθέντες πολιτευμάτων, ως εν βραχεί ολόκληρον τύπον εκκλησίας, σώζειν ηξιώθητε, συμφώνως κραυγάζοντες. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ραδιουργίαι τυράννων καί μεθοδεΐαι, τούς Αθλητάς ουκ έκαμψαν ουδέ τών βασάνων, πόνοι εμαλάκισαν, προθύμως κραυγάζοντας. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ιθυνόμενος παλάμη τή τού Δεσπότη, τόν δι' αυτόν εκούσιον θάνατον υπέστη, δήμος ο πανεύφημος, Μαρτύρων κραυγάζοντες. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Θεηγορίαις ενηχούμενοι Θεοτόκε, ταίς περί σου καί βλέποντες, τούτων τάς εκβάσεις, Χαίρέ σοι κραυγάζομεν, Παρθένε Πανάμωμε, οι λελυτρωμένοι τώ τόκω σου.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς Άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Μή φέρων τοίς εν γή, προσανέχειν ώ Πάμφιλε, τήν ένθεον πολιτείαν, ήν εκ βρέφους μετήλθες, αθλήσει κατελάμπρυνας.

Ο θεία πολιά, καί συνέσει κοσμούμενος, τής πόλεως τής Αγίας, ωρμημένος Ουάλης, ως Μάρτυς εστεφάνωται.

Νούν έχων τού Χριστού, ως τού Παύλου ομώνυμος, πανεύφημε τών Μαρτύρων, τώ στεφάνω νομίμως, αθλήσας κατηγλαΐσαι.

Θεοτοκίον

Ανώρθωσας Αγνή, τό τής Εύας ολίσθημα, κυήσασα Θεόν Λόγον, τόν τών κατετραγμένων, τήν πτώσιν ανορθώσαντα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Ελπίσιν, αιωνίου ζωής στηριζόμενοι, τάς τών σωμάτων στρεβλώσεις, γεγηθότες έφερον οι γενναίοι, οι τών θείων, υποφητών σου Σώτερ ομώνυμοι.

Θανάτω, τήν ζωήν τήν αμείνω ωνήσαντο, ο Σαμουήλ και Ηλίας, Δανιήλ και θεός Ιερεμίας, και προς τούτοις, ο Ησαΐας ο μεγαλώνυμος.

Λαμπτήρας, τώ Θεώ φαεινούς, νύν η Αίγυπτος, εξανατέλλει η πάλαι, βαθυτάτω σκότει καλυπτομένη, τής αγνοίας, θεογνωσίας φέγγος πλουτήσασα.

Θεοτοκίον

Όρος σε, Δανιήλ εθεώρει Πανάμωμε, εξ ού ετμήθη ο λίθος, ο συντρίψας πάσαν πλάνης εικόνα, και πληρώσας, θεογνωσίας πάντα τά πέρατα.

Κοντάκιον 'Ηχος β'

Τά άνω ζητών

Φιλήσας Χριστού, τά θεία θελήματα, εδείχθης Πιστών, ακέστωρ φιλόχριστος, γενναιοφρον Πάμφιλε, διά τούτο και μακαρίζομεν, τήν σεπτήν σου πανήγυριν. Πρεσβεύων μή παύση υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Ιδού εξέλαμψεν η φωσφόρος, και φωταυγής θεία μνήμη τού στερρου αθλητού, Παμφίλου τού θεοκήρυκος, πάντων τάς όψεις και τάς καρδίας καταυγάζουσα φέγγει τώ ανεσπέρω. Περιχαρώς, ώ φιλέορτοι, δεύτε συνδράμωμεν, και τήν τούτου θείαν ημέραν, ως καλήν εορτήν ενιαύσιον, τοίς άσμασι καταστέψωμεν, ευλογούντες υμνούντες τόν Κύριον, τόν τούτον αξίως στεφανώσαντα. Πρεσβεύει γάρ απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Συναξάριον

Τή ΙΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Παμφίλου, Ουάλεντος, Παύλου, Σελεύκου, Πορφυρίου, Ιουλιανού, Θεοδούλου, Ηλία, Ιερεμίου, Ησαΐου, Σαμουήλ και Δανιήλ.

Στίχοι

- Υπέρ τό πάν σε Πάμφιλος φιλών Λόγε,
- Και τήν τομήν ηγείτο τής κάρας φίλην.
- Παύλον Σέλευκος, και Σέλευκον ουάλης,
- Βλέπων τομή χάιροντα, τήν τομήν φέρει.
- Ήλαντο προς πύρ Μάρτυρες θείοι δύο,
- Θείου πόθου πύρ έν τρέφοντες οι δύο.
- Σταυρούσι δούλοι τής πλάνης επί ξύλου,
- Και Θεόδουλον, δούλοι Εσταυρωμένου.
- Κλήσεις Προφητών και τελευτάς Μαρτύρων,

- Αυχούσι πέντε μάρτυρες τετμημένοι.
- Έκτη καί δεκάτη ξίφους τάμε Πάμφιλον ακμή.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων τών εν Μαρτυροπόλει, καί τού Οσίου Μαρουθά, τού ανεγείραντος τήν πόλιν επ' Ονόματι τών Μαρτύρων.

Στίχοι

- Η κλήσις έργον μαρτυρωνύμω πόλει,
- Πολλών εν αυτή μαρτυρησάντων ξίφει.
- Στέρξας Μαρουθάς τόν Θεόν σφόδρα σφόδρα,
- Θεώ παραστάς, τέρπεται σφόδρα σφόδρα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Φλαβιανού.

Στίχοι

- Ζωής ματαίας εκπεραιώσας χρόνον,
- Ζή Φλαβιανός εις τόν αιώνα χρόνον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Φλαβιανού, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι παῖδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Φαιδρώ προσώπω, καί διανοίας καθαρότητι, μάρτυς προορών τήν μένουσάν σε χαράν, τών βασάνων κατεφρόνησας, καταξέόμενος ανηλεώς, Παμμάκαρ Πορφύριε.

Ο Νεανίας, τρείς εν καμίνω σώσας Θεός, ούτος αθλοφόρε Μάκαρ σε δι' αυτόν, εν πυρί ολοκαυτούμενον, σαφώς προσδέχεται, ως ευωδέστατον θύμα Πορφύριε.

Ρώμη ψυχής τε, κεκοσμημένος καί τού σώματος, πάσαν τού τυράννου Σέλευκε τήν ισχύν, καταβέβληκας πανεύφημε, Ευλογημένος εί, ο Θεός, μου κραυγάζων καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Ως Θεοτόκος, ωραιότερα πάσης κτίσεως έφυς, τού Θεού γάρ γέγονας αληθώς, ενδιαίτημα πανάγιον. Ευλογημένη σύ, εν γυναιξί Πανάμωμε Δέσποινα,

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ

δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραιυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Νόμοις σύ πειθόμενος Χριστού, απέθου άπαντα Πάνσοφε Σέλευκε, ως στρατιώτης δέ γέγονας, ευσεβείας καί διδάσκαλος, καί τών χηρών καί ορφανών επιμελούμενος, καί κραιυγάζων. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Αίγλη αναλάμπων νοητή, Πρεσβύτα ένδοξε, Μάρτυς θεόδουλε, καί δούλος γνήσιος γέγονας, τόν Δεσπότην εκμιμούμενος, ού τόν σταυρόν επιποθών, σταυρόν υπέμεινας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα κραιυγάζων τόν Κύριον.

Ναός φανείς, Ιουλιανέ, τού θείου Πνεύματος, τρόπων χρηστότητι, κατακε, κόσμησαι, πλήρης μέν, ευσεβείας καί πρα ότητος, πλήρης δέ πίστεως οφθείς, ολοκαυτούμενος, Ευλογείτε, πάντα τά έργα κραιυγάζων τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Αμήτωρ ο Λόγος εκ Πατρός υπάρχων πρότερον, απάτωρ γέγονεν, εκ σου τό δεύτερον Πάναγνε, σαρκωθείς ο πρίν ασώματος, δι' ευσπλαγχνίαν βουληθείς, σώσαι τούς ψάλλοντας. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη Χριστός, συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Μόνην τήν ουράνιον έχειν ζωήν ποθούντες,, Αθλοφόροι, τών τής επικήρου καί φθαρτής, μεγαλοφρόνως κατεφρονήσατε, καί νύν τροφής τής κρείττονος, καί τής μακαρίας απολαύετε.

Ένδον νύν τού θείου λειμώνος, περιχορεύετε προθύμως, τών απαυγασμάτων τή πηγή, παρεστηκότες Μάρτυρες ένδοξοι, αφ' ής απαρυόμενοι, τάς λαμπηδόνας καταλάμπεσθε.

Λόγω καθηράμενοι θείω, τάς τών ψυχών υμών κηλίδας, καί τούς δερματίνους χιτώνας, διά βασάνων αποδυσάμενοι, πανευπρεπές ιμάτιον, τού σωτηρίου ημφιάσασθε.

Πάντων τών εν πίστει τελούντων, τήν παναοίδιμόν σου μνήμην, τής δωδεκαρίθμου χορείας, νύν μεμνημένη, προς τον Δεσπότην Χριστόν, τής μετά σου σκηνώσεως αξιωθήναι καθικέτευσον.

Θεοτοκίον

Ως Μήτηρ τού μόνου Δεσπότου, πάντων κτισμάτων υπερτέρα, πέφηνας Παρθένε Μαρία, διό πιστοί σε, πάντες Πανάμωμε, αεί επαγαλλόμενοι, εν υμνωδίαις μεγαλύνομεν.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τού Τήρωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε ἐκ τού ξύλου σε νεκρόν

Δώρον ο Χριστός πλουτοποιόν, σέ τή οικουμένη παρέσχεν, ὡς ευεργέτης Θεός, δῶρόν σου τό τίμιον αἷμα Θεόδωρε, δι' αὐτόν ἐκχεόμενον, καί θεοσεβείας, ζήλω προσφερόμενον, αὐτῷ δεξάμενος, ὡ νύν ευσεβεῖ παρρησία, Μάρτυς παριστάμενος πάντας, τοὺς εἰς σέ προστρέχοντας διάσωσον.

Πύργος χρηματίζεις ασφαλής, τάς τῶν ἐναντίων ἐφόδους ἀποκρουόμενος, πρόμαχος ἀήττητος, τῶν ευφημούντων σε, οξυτάτη ἀντίληψις, θερμή προστασία, σύντομός τε λύτρωσις, κοινή βοήθεια, πρέσβυς δυνατώτατος μάκαρ, ρύστης ετοιμώτατος πάντων, τῶν πιστῶς αἰτούντων σε Θεόδωρε.

Ἐχων τόν χειμάρρουν τῆς τρυφῆς, καί τό τῆς ἀφέσεως ὕδωρ, Χριστόν εὐΐλατον, Μάρτυς ἀληθέστατος, αὐτοῦ γενόμενος, τῶν χειμάρρων με λύτρωσαι, τῶν τῆς ἀνομίας ὕδωρ μοι κατεύνασον, τό ἀνυπόστατον, παύσον, πειρασμῶν καταιγίδας. σώσον πρός τήν ἄνω γαλήνην, ἀξιωμακάριστε Θεόδωρε.

Δόξα... Ἦχος β'

Θείων δωρεῶν ἐπώνυμόν σε γεραίρομεν, τρισμάκαρ Θεόδωρε, τού φωτός γάρ τού θείου, ἄδυτος φωστήρ ἀναδειχθεῖς, κατέλαμψας ἀθλοῖς σου, τήν σύμπασαν κτίσιν, τού πυρός ἀκμαιοτέρως φανείς, τήν φλόγα κατέσβεσας, καί τού δολίου δράκοντος, τήν κάραν συνέτριψας, διό ἐν τοῖς ἀθλοῖς σου, Χριστός επικαμφθεῖς, ἐστεφάνωσε τήν θείαν κάραν σου, Μεγαλομάρτυς ἀθλητά. Ὡς ἔχων παρρησίαν πρός Θεόν, ἐκτενώς ἰκέτευε, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε ἐκ τού ξύλου σε

Δέξαι τήν ἰκέσιον ὠδήν, τῶν σῶν οἰκετῶν Θεοτόκε, ἦν σοι προσάγομεν. Δέσποινα διάσωσον, ἀπορουμένους ἡμᾶς, καί κινδύνων ἐξάγαγε, τήν ποίμνην σου ταύτην, πίστει σοι προσπίπτουσας, ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ, σύ γάρ τόν Σωτήρα τεκούσα, ἔχεις παρρησίαν ὡς Μήτηρ, ἐκτενώς πρεσβεύειν τού σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἐβλεψε τόν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγῆν ὡς κριόν, θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν, Ἀτεκνώσαι νύν σπεύδεις με, Χριστέ τήν τεκούσαν, τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ Λυτρωτής τού παντός; ὁμως, ἀνυμνῶ καί

δοξάζω, σού τήν υπέρ νούν τε καί λόγον, άκραν συγκατάβασιν Φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Δόξα... Ήχος β'

Τήν θεοδώρητον χάριν τών θαυμάτων σου Μάρτυς Θεόδωρε, πάσιν εφαπλοίς τοίς πίστει σοι προστρέχουσι, δι' ής ευφημούμέν σε λέγοντες, Αιχμαλώτους λυτρώσαι, θεραπεύεις νοσούντας, πενομένους πλουτίζεις, καί διασώζεις πλέοντας, μάταιον δρασμόν επέχεις οικετών, καί ζημίας φανέρωσιν ποιείς, τοίς συληθείσιν Αθλητά, καί στρατιώτας παιδεύεις, τής αρπαγής απέχεσθαι, νηπίοις χαρίζη συμπαθώς τά αιτήματα, θερμός ευρίσκη προστάτης τοίς επιτελούσί σου τό ιερόν μνημόσυνον, μεθ' ών καί ημίν, Αθλητά Ιερώτατε, τοίς ανυμνούσί σου τό μαρτύριον, αίτησαι παρά Χριστού τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Νέον, ουρανόν καινοφανή, οι τού ουρανού αυτόπται, σέ καθορώντες Θεού, δόξαν διηγούντί σοι, ουρανομήκη πρόσ γήν, καί χειρών αυτού ποιήσιν, αγγέλλουσι κόσμω, έχοντες στερέωμα, τού σαρκωθέντος εκ σου, φθόγγος γάρ ο τούτων εξήλθε, μέχρι γής περάτων Παρθένε, τόκον κηρυπτόντων σόν τοίς έθνεσι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε εν Σταυρώ σε η Αμνάς, Άρνα τόν οικείον εώρα, κατακεντούμενον, ήλοις ωλοφύρετο, εκπληπτομένη σφοδρώς, καί δακρύουσα έλεγε. Πώς θνήσκεις Υιέ μου, θέλων τό χειρόγραφον, τού πρωτοπλάστου Αδάμ, ρήξαι καί θανάτου λυτρώσαι, άπαν τό ανθρωπίνον; Δόξα τή οικονομία σου μακρόθυμε.

Απολυτίκιον Ήχος β'

Μεγάλα τά τής πίστεως κατορθώματα! εν τή πηγή τής φλογός, ως επί ύδατος αναπαύσεως, ο άγιος Μάρτυς Θεόδωρος ηγάλλετο, πυρί γάρ ολοκαυτωθείς, ως άρτος ηδύς, τή Τριάδι προσήνεκται. Ταίς αυτού ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τόν Κανόνα, ού η Ακροστιχίς

Τούς προσκαλουμένους σε σώζε Παμμάκαρ. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Ο Ειρμός

«Υγράν διοδεύσας ωσει ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα. Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν».

Τόν θείον αγώνα Μάρτυς Χριστού, διηγωνισμένος, καί τόν δρόμον τετελεκώς, τήν πίστιν τηρήσας τῆς ενθέου, δικαιοσύνης εύρες στέφανον.

Ουράνιος ένδοξε χορευτής, σύν τοίς Ασωμάτοις, χρηματίζων τούς επί γῆς, σέ προσκαλουμένους εκ κινδύνων, καί περιστάσεων εκλύτρωσαι,

Υπερφυή δόξαν παρά Χριστού, λαβών, Αθλοφόρε, τήν γήν πάσαν περιπολείς, ρυόμενος πάντας τούς εν πίστει, μετ' ευλαβείας ανυμνούν, τάς σε.

Θεοτοκίον

Σοφίαν καί Λόγον η τού Πατρός, αφράστως τεκούσα, τῆς ψυχῆς μου τό χαλεπόν, θεράπευσον τραύμα καί καρδίας, τήν αληθόνα καταπράϋνον.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Πύρ τό τών βασάνων σε, ου κατεπτόησεν, όθεν πύρ, τών πειρασμών, τών σοί προσφευγόντων, καταπαύεις Θεόδωρε.

Ρύσαι ταίς πρεσβείαις σου, τῆς κατεχούσης με θλίψεως, Μάρτυς Χριστού, πάσαν ομαλίζων, τήν τού βίου τραχύτητα.

Όλην τήν καρδίαν μου, καί τήν διάνοιαν τείνω σοι, καί τήν ψυχήν, τῆς σῆς Αθλοφόρε, βοηθείας δεόμενος.

Θεοτοκίον

Στήσόν μου τόν άστατον, τών λογισμών Αγνή τάραχον, Μήτηρ Θεού, τήν πρόσ τόν Υιόν σου, κατευθύνασα κίνησιν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Θεϊκήν παντευχίαν αναλαβών, καί ειδώλων τήν πλάνην καταβαλών, Αγγέλουσ διήγειρας, ευφημείν τούς αγώνάς σου, τώ γάρ θείω πόθω τόν νούν πυρπολούμενος, τού έν πυρί θανάτου, γενναίως κατετόλμησας, όθεν φερωνύμωσ, τοίς αιτούσί σε νέμεις, τά θεία δωρήματα, ιαμάτων χαρίσματα, αθλοφόρε Θεόδωρε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεού, τῆς ψυχῆς μου τά πάθη τά χαλεπά, θεράπευσον δέομαι, καί συγγνώμην παράσχου μοι, τών εμών πταισμάτων, αφρόνως ών έπραξα τήν ψυχήν καί τό σώμα, μολύνας ο άθλιος, οίμοι! τί ποιήσω, εν εκείνη τή ώρα, ηνίκα οι Άγγελοι, τήν ψυχήν μου χωρίζουσιν, εκ τού αθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενού, καί προστάτις θερμότατος, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί Λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ
ωλόλυζε δακρύουσα, καί πικρώς εκβούσα, ο μέν κόσμος αγάλλεται,
δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν
σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε, Κύριε, τού
ελέους η άβυσσος καί πηγή ανεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν,
τών πταισμάτων άφεςιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία
παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου,
καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Κυβερνήτην προβάλλομαι, σέ Θεού θεράπτον, σύ με κυβέρνησον, τώ ιστίω τώ
τού Πνεύματος, καί ταίς θειαις αύραις παναοίδιμε.

Από πάσης δεόμεθα, ρύσαι απειλής Παμμάκαρ Θεόδωρε, τούς εν πίστει
μακαρίζοντας, καί τήν θείαν μνήμην σου γεραίροντας.

Λιτανεύων Θεόδωρε, τόν αγαθοδότην καί μεγαλόδωρον, τούς εν τόπω τής
κακώσεως, τεταπεινωμένους επανόρθωσον.

Θεοτοκίον

Υπό χρόνον γενόμενον, τόν εκ τού Πατρός αχρόνως εκλάμψαν τα, Θεομήτορ
ημίν τέτοκας, όν δυσώπει σώσαι τούς υμνούντάς σε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, Σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός
σου άλλον ουκ οίδαμεν».

Μαρτύρων πεφηνώς εγκαλλώπισμα, Μάρτυς Χριστού, τών πιστών βοήθεια,
γενού καί τείχος ακράδαντον.

Ενώσει απολαύων τή κρείττονι, τών υπέρ νούν, αγαθών Θεόδωρε τούς σέ
τιμώντας διάσωσον.

Νυπτόμενος τού κτίσαντος, τώ φίλτρω τήν τών κτιστών, απώσω
προσπάθειαν, καί τώ Θεώ ευηρέστησας.

Θεοτοκίον

Ον έτεκες Παρθένε πανάμωμε, Θεόν Λόγον, εκτενώς ικέτευε, υπέρ τών πίστει
υμνούντων σε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομιαί μου, καί εκ βυθού τών κακών
ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής
σωτηρίας μου».

Υπέρμαχος πεφυκώς, τῆς ευσεβείας θερμότατος, καί πλάνης στηλιτευτής, ειδώλων γενόμενος, δαιμόνων φαντάσματα, καί παθῶν εικόνας, τῆς ψυχῆς μου εξαφάνισον.

Στερέωμά μου γενού, καί τείχος Μάρτυς ασάλευτον, τό ασθενές καί σαθρόν, τό τῆς διανοίας μου, στηρίζων Θεόδωρε, ταίς σαίς προστασίαις, καί φυλάττων αδιάπτωτον.

Στρατείας φθοροποιού, καί φθειρομένης ηλόγησας, στρατείαν δέ τῆς ζωῆς, παμμάκαρ Θεόδωρε, τελείως ηγάπησας, εν ἡ νικηφόρος, ανεδείχθης αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Εξέλαμψεν εκ Σιών, ἡ τού Υψίστου ευπρέπεια, τό πρόσλημμα τῆς σαρκός, καθ' ἔνωσιν ἀφραστον, εκ σοῦ Αειπάρθενε, περιβεβλημένη, καί τόν κόσμον κατεφώτισεν.

Κοντάκιον Ἦχος β' Αυτόμελον

Πίστιν Χριστοῦ ωσεὶ θώρακα, ἔνδον λαβὼν εν καρδίᾳ σου, τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας, Πολύαθλε, καί στέφει ουρανίῳ ἐστέφθης, αἰωνίως ὡς ἀήττητος.

Ο Οἶκος

Τόν εν θρόνῳ φωτός ἐποχούμενον εὐχαρίστως εν πίστει ὑμνούμέν σε, ὅτι δῶρημα θεῖον δεδώρησαι τόν γενναῖον τοῖς ἀθλοῖς Θεόδωρον, τόν εν τῷ βίῳ τρισμακάριστον, ὡς ὑπέρμαχον ὄντα τῆς ἀληθείας, καί λαμπρόν στεφανίτην σου Χριστέ ο Θεός, ὑπὲρ οὐ μέχρι τέλους ἀντέσχεν, ἀθλῶν ὡς ἀήττητος.

Συναξάριον

Τῆ ΙΖ' τού αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τού Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τού Τήρωνος.

Στίχοι

- Τήρων, ο δηλῶν ἀρτίλεκτον οπλίτην,
- Θεώπρόσεισιν, ἀρτίκαυστος οπλίτης.
- Εβδομάτη δεκάτη πυρὶ Τήρωνα πυρὶ φλεγέθουσιν.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μαρίας Ἀμαλίας, ἀδελφῆς τού Ἁγίου Φιλίππου τού Ἀποστόλου.

Στίχοι

- Αφείσα τὴν γῆν Μαρίας Παρθένος,
- Τόν εκ Μαρίας Παρθένου Χριστόν βλέπει.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τού ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξιβίου.

Στίχοι

- Τόν Αὐξίβιον οὐ παρόψεται λόγος,

- Φανέντα ληξίβιον εξ εναντίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών θεοσηρίκτου, καί Μνήμη τής ευρέσεως τών λειψάνων τού Αγίου Μηνά τού Καλλικελάδου.

Στίχοι

- Τήν γήν ορύξας ως δικέλλη τώ λόγω
- Μηνάν εκείθεν εκφέρω κεκρυμμένον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών εν ευσεβεί τή Μνήμη γενομένων Βασιλέων Μαρκιανού καί Πουλχερίας.

Τελείται δέ η αυτών Σύναξις εν τή μεγάλη Εκκλησία.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι εκ τής Ιουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες εν Βαβυλώνι ποτέ, τή πίστει τής Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εἶ».

Σέ ζωής μου προστάτην, καί συλλήπτορα φέρω τής σωτηρίας μου, καί φύλακα θεόφρον, ασφάλειαν δίδόντα, τοῖς εν πίστει κραυγάζουσιν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εἶ.

Ως τερπνότατον θύμα, σεαυτόν τώ Κυρίω καί ιερώτατον, προσήνεγκας Παμμάκαρ, καί πυρί τών βασάνων, ωλοκαύτως ένδοξε, ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εἶ.

Ζωτικής επιπνοίας, εμπορούμενος Μάκαρ τού θείου Πνεύματος, τά πνεύματα διώκεις, τάς νόσους θεραπεύεις, καί κραυγάζεις γηθόμενος. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Εκ γαστρός σου προήλθε, σαρκωθείς ο τών όλων Παρθένε Κύριος, διό σε Θεοτόκον, φρονούντες ορθοδόξως, τώ Υιώ σου κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εἶ.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαιών ο τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών. Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παῖδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Παντοδαπαῖς Πανεύφημε, τρικυμίαῖς κυκλούμενοι, καί ταῖς συμφοραῖς τού βίου συνεχόμενοι, προστάτην οξύτατον, καί συνεργόν γινώσκοντες, πάντες οι πιστοί σε, πρεσβευτήν τώ Δεσπότῃ, προσάγομεν βοώντες. Μή ελλίπης

πρεσβεύειν, υπέρ τών ανυμνούντων, τήν πάνσεπτόν σου μνήμην.

Αμαρτιών αλύσει, δεδεμένος Πανόλβιε, καί ταίς τών πταισμάτων μου σειραίς πεδούμενος, προσφεύγω τή σκέπη σου, στεφανηφόρε λύσιν αιτών, αλλ' ως θαυμαστήν, πρὸς τόν τών όλων Δεσπότην, θεόφρον παρρησίαν, κεκτη μένος δυσώπει, σωθῆναι τούς υμνούντας, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Μαρτυρिकाίς λαμπόμενος, αγκαίαις πανεύφημε, ταίς Αγγελικαίς συνηριθμήθης τάξεσι, μεθ' ὧν αγαλλόμενος, καί συγχορεύων Μάρτυς αεί, θαυματοποιίαις, ιαμάτων φαιδρύνεις, τούς πτόθω σε τιμώντας, καί πιστώς, μελωδούντας. Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μετά σαρκός ωμίλησε, τοίς ανθρώποις ως εύσπλαγχνος, ο Δημιουργός καί Λυτρωτής τής κτίσεως, εκ σου απειρόγαμε, Θεογεννήτορ ταύτην λαβών, όθεν Θεοτόκον, οι Πιστοί σε κυρίως, δοξάζομεν, βοώντες, καί πιστώς μελωδούντες. Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Σέ τήν απειρόγαμον, Θεού Μητέρα τού Υψίστου, σέ τήν υπέρ νούν κυήσασαν, διά λόγου τόν όντως Θεόν, τήν υψηλοτέραν τών αχράντων Δυνάμεων, ασιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Αγρυπνόν σε φύλακα, Μεγαλομάρτυς κεκτημένοι, τών δυσμενών κακόνοιαν ευχερώς απελαύνοντα, καί ταίς Εκκλησίαις τήν ειρήνην βραβεύοντα, αθλοφόρε, ακαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Κράτος σοι δεδώρηται, καί δαιμόνων ο Δεσπότης, πάθη δέ ψυχής καί σώματος, θεραπεύεις Μακάριε, πανευσεβεστάτη παρρησία, δεόμενος τού Σωτήρος, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Αίγλην τήν τρισήλιον, καί ενιαίαν εποπτεύων, μίαν εν τρισί θεότητα, καί αρχήν υπεράρχιον, τήν αγαθοδότιν πηγήν αγαθότητος, Αθλοφόρε, τούς σέ υμνούντας περιφρούρησον.

Θεοτοκίον

Ρύσαί με πανάμωμε, τής νοητής αιχμαλωσίας, λύτρον αντιδούσα Δέσποινα, καί Υιού σου τήν σταύρωσιν, τήν υπέρ τής πάντων γενομένην λυτρώσεως, καί ειρήνης καί σωτηρίας τών υμνούντων σε.

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τοίς πάσι τά χαρίσματα, τών ιαμάτων Άγιε, σύ δαψιλώς, παροχεύεις, Θεόδωρε αθλοφόρε, ως έχων δέ πρὸς Κύριον, τήν παρρησίαν πάντοτε, τούς εκ θερμής σε πίστεως, προσκαλουμένους προφθάνεις καί διασώζεις Παμμάκαρ.

Θεοτοκίον

Ταίς σαίς αγκάλαις Ἀχραντε, βαστάσασα τόν Κύριον, τόν τή αχράντω παλάμη, διακρατούντα τά πάντα, αυτόν θεομακάριστε, ικέτευε ρυσθήναί με, χειρός δολίου δράκοντος, τού αναιδώς σπαράττοντος, τήν ταπεινήν μου καρδίαν εις ηδονάς ψυχοφθόρους.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τά τρία ταύτα Προσόμοια Στιχηρά δευτερούντες τό πρώτον.

**Ἦχος α'
Τῶν ουρανίων ταγμάτων**

Τη παμφαεῖ πανηγύρει, τού θείου Μάρτυρος, ευωχηθώμεν πάντες, καί Πιστῶς ευφρανθώμεν, φιλέορτα τιμώντες, φαιδράν εορτήν, τῆς αυτού τελειώσεως, ασματικῶς ανυμνούντες τόν, Ἰησοῦν, τόν δοξάσαντα τήν μνήμην αυτού.

Τόν αριστεά τῆς άνω, στρατολογίας Πιστοῖ, ως καρτερόν οπλίτην, τῆς ημῶν πολιτείας, συμφώνως συνελθόντες, ωδαίς μυστικαῖς, ευφημήσωμεν λέγοντες, Αξιοθαύμαστε Μάρτυς τού Ἰησοῦ, υπερεύχου τῶν υμνούντων σε.

Τῆς ευσεβείας τόν πλούτον, καί τήν λαμπρότητα, αθλητικοῖς καμάτοις, σεαυτῷ θησαυρίσας, πάση σου ισχυῖ, δῶρον δεκτόν, τῷ Χριστῷ προσενήνοχας, αναπληρῶν έν τοῖς έργοις μετά σπουδῆς, τήν θεοδώρητόν σου πρόσκλησιν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Αγιωσύνης δωρεά, καί πλούτος θείας ζωῆς, πεφανέρωσαι τῷ κόσμῳ θεόδωρε Χριστός γάρ σου σοφέ, τήν μνήμην εδόξασεν, εν ή συμφώνως οι πιστοῖ, γεγηθότες υμνούμεν, τούς αγώνας τῶν άθλων σου.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Ἦλον αποθέμενοι**

Τετραυματισμένον με, ταίς ληστρκαῖς τῶν Δαιμόνων, εφόδοις καί κείμενον, όλον ανενέργητον Παναμώμητε, εν οδῷ πάντοτε, τού αστάτου βίου, σου ελέους προσδεόμενον, τάχος επίσκεψαι, η τῶν πεπτωκότων ανόρθωσις, καί δώρησαι τήν ίασιν, καί τήν σωτηρίαν μοι Δέσποινα, ίνα, σε δοξάζω, καί πόθῳ κατά χρέος ανυμνώ, τά μεγαλείά σου άχραντε, μόνη Μητροπάρθενε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν άρνα τόν ίδιον, αμνάς η άσπιλος πάλαι, καί άμωμος Δέσποινα, εν Σταυρῷ υψούμενον ως εώρακε, μητρικῶς ωλόλυζε, καί εκπληττομένη, ανεβόα. Τί τό όραμα, τέκνον γλυκύτατον, τούτο τό καινόν καί παράδοξον, πῶς δήμος ο αχάριστος, βήματι Πιλάτου παρέδωκε, καί κατακρινούσι, θανάτῳ τήν απάντων σε ζωήν, άλλ ανυμνώ σου τήν άφατον, Λόγε συγκατάβασιν.

Εις τόν Στίχον τά Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Αθλητικήν ανδρείαν ευσεβώς καθοπλισθείς, Αθλοφόρε Χριστού, καί λογικής λατρείας, μυστικώς υπερμαχών, τή δυνάμει αυτού, τών ειδώλων τό δυσσεβές, καί τών τυράννων τό απηνές, ασθενές απέδειξας, καταφρονών τών βασάνων, καί τού προσκαίρου πυρός, αλλ' ως θείων δωρεών, καί πράγμα καί όνομα, από πάσης περιστάσεως, τή πρεσβεία σου σώζε, τούς εκτελούντας τήν μνήμην σου.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Ω τού παραδόξου θαύματος**

Όλος ο βίος μου άσωτος, η δέ ψυχή ασελγής, καί τό σώμα παμμίαρων, καί ο νούς ακάθαρτος, καί τά έργα παμβέβηλα, καί όλος όντως, ειμί υπεύθυνος, τής καταδίκης καί κατακρίσεως. Πού νύν πορεύσομαι; καί πρός τίνα φεύξομαι, ειμή πρός σέ; Δέσποινα σπλαγχνίσθητι, καί δέυρο σώσόν με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου φρικτού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρώ ως εώρακεν, εν μέσω δύο ληστών κρεμάμενον, όν ανωδίνως φρικτώς εκύησε, κλαίουσα έλεγεν. Οίμοι! τέκνον φίλτατον, πώς ο δεινός, δήμος καί αχάριστος, Σταυρώ προσήλωσε.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Λέοντος Πάπα Ρώμης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

**Ήχος α'
Πανεύφημοι Μάρτυρες**

Εμφιλοσοφώτατα τόν νούν, Λέον παμμακάριστε, σύ τών παθών αυτοκράτορα, απεργασάμενος, αρετών ιδέαις, καί ηθών σεμνότητι, εικόνα τής ψυχής εζωγράφησας· διό αιτούμέν σε, ως Ποιμένα καί Διδάσκαλον, την ειρήνην, τώ κόσμω αιτήσασθαι.

Θρασύτητα Λέοντος Χριστού, δυνάμει πανόλβιε, δυναμωθείς ού κατέπτηξας, αλλ' εξεφαύλισας, Ιεράρχα τούτου, τής ψυχής τό άστατον, καί γνώμην αληθώς τήν αγνώμονα, καί τής αιρέσεως, τήν τελείαν αθεότητα, καί τών τρόπων, τό δόλιον φρόνημα.

Προσθήκη εγένου τοίς Πιστοίς, Ιερεύ πανόλβιε, τοίς Ιεράρχαις καί Μάρτυσι· καί γάρ αήττητος, εν αγώσιν ώφθης, αρραγής ακλόνητος, ως πύργος ευσεβείας καί πρόβολος, ορθοδοξότατα, δογματίζων καί σαφέστατα, τού Κυρίου, τήν άφραστον γέννησιν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πηγὴν σε γινώσκομεν ζωῆς, αἰδίου Δέσποινα· τὴν ξηρανθεῖσαν οὖν πάθεισι, ψυχὴν μου ζώωσον, ἐν τῇ χάριτί σου, καὶ πηγάζειν νάματα, σωτήρια αεὶ παρασκεύασον· καὶ νῦν μοι στάλαξον, τὴν πρεσβεία σου τὴν ἀφесιν, τῶν πταισμάτων, καὶ κάθαρον δέομαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία διήλθεν ὦ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἔβλεψε, Χριστὸν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεὼν μοι προέφησεν· ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ συνδόξασον ἀθάνατε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας ὁδηγέ, ευσεβείας Διδάσκαλε καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ, τῶν ὀρθοδόξων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Λέον σοφέ, ταῖς διδασκαίς σου πάντας ἐφώτισας, λύρα τοῦ Πνεύματος· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ· σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν συνήθη στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῷ πανσόφῳ Λέοντι τοῦς ὕμνους πλέκω. Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαόν αὐτοῦ, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ὅτι μόνος ἐνδόξως δεδόξασται».

Τῷ τῆς ἱερωσύνης, χρίσματι Παμμάκαρ σεμνυνόμενος, κατεκόσμησας ταύτην, ἀρετῶν ταῖς ἰδέαις πανόλβιε.

Ὦριμον ὡσπερ βότρυν, Πάτερ ἀποθλίψας τὴν διάνοιαν, εὐφροσύνης κρατήρα, τῆς σοφίας σου πᾶσι προτέθεικας.

Πέτρου τοῦ Κορυφαίου, θρόνου κληρονόμος ἐχρημάτισας, τὴν αὐτοῦ ἔχων γνώμην, καὶ τὸν ζήλον θεόφρον τῆς πίστεως.

Αἴγλη τῶν σῶν δογμάτων, τῶν αἰρετικῶν τὸν σκοτεινότατον, διεσκέδασας γνόφον, ἱεράρχα Κυρίου θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Νόμου τὴν παραβάσει, κατακεκριμένον τὸν πρωτόπλαστον, τὸν Σωτήρα τεκούσα, Θεομήτορ ἀγνή ἠλευθέρωσας.

Ὠδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν Πιστῶν τό

στήριγμα, μόνη φιλόανθρωπε».

Στηλην ορθοδοξίας, τῆ τοῦ Χριστοῦ πάνσοφε, Λέον Εκκλησία, προθύμως φέρων ανέστησας, ἦν περ κατέχουσα, αιρετικῶν τὰς αθέους, διαλύει φάλαγγας, καί τὰ συστήματα.

Ουρανίου καί θείας, εμφορηθεῖς χάριτος, τῶν τῆς εκκλησίας δογμάτων, Πάτερ προΐστασο, πάσαις μαχόμενος, αιρετικῶν ταῖς αθέοις, γλωσσαλγίαις ἔνδοξε, Λέον πανόλβιε.

Φωτί τῷ λαμπροτάτῳ, καταυγασθεῖς, Ὅσιε, τόν τῆς απορρήτου, καί θείας ενανθρωπήσεως, λόγον ετράνωσας, διπλήν εἰπῶν τήν ουσίαν, καί διπλήν ἐνέργειαν, τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ.

Θεοτοκίον

Ωραιώθης ὡς νύμφη, παρθενικοῖς κάλλεσι, κεχαριτωμένη Παρθένε, Μήτηρ ἀνύμφευτε· πάσης γάρ κτίσεως, σύ κεχαρίτωσαι πλέον, ὡς τόν πάντων αἴτιον, Λόγον κυήσασα.

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Θείοις δόγμασι, περιαστράπτων, φέγγος ἔλαμψας ορθοδοξίας, καί αιρέσεων τό σκότος εμείωσας· καί μεταστάς ἐκ τοῦ βίου πανόλβιε, πρὸς τό ἀνέσπερον φῶς κατεσκήνωσας· Λέον Ὅσιε, Χριστόν τόν Θεόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας γέγονας, σκηνή τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τῆ καθαρότητι Ἀγγέλους υπερέχουσα· τόν ὑπέρ πάντα ἐμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα Σεμνή τό μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος, Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδούσα ἐκραύγαζεν· Οἱμοὶ τέκνον μου! πῶς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τόν ἄνθρωπον.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐξ ὅρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικῶς κατενόησεν ἐν φόβῳ· καί ἐδοξολόγει σου τήν δύναμιν».

Λέον σύ ὡς ἀληθῶς, Παμμάκαρ ὠφθης, τὰς συγχυτικὰς, ἀλώπεκας διώκων, βασιλικῷ τῷ βρυχήματι καταπλήττων, τῶν ἀσεβούντων τὰ νοήματα.

Ἐκρυσας τῆ προβολή, τῶν σῶν δογμάτων, τῶν θεοστυγῶν αιρέσεων τὰ ἴχνη, τήν κεκρυμμένην ἀλήθειαν ἀνιχνεύσας, ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Ὁρθρος εκ δυσμῶν, ανέτειλας τρισμάκαρ, τόμον ευσεβῶν, δογμάτων ως ακτίνας, τή Εκκλησία θεόφρον εξαποστέλλων, καί καταυγάζων τάς ψυχάς ημῶν.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον ορμάς, Παρθένε τῶν παθῶν μου, παύσον αγαθή, τόν σάλον τῶν πταισμάτων, τής αμαρτίας τόν κλύδωνα, σή γαλήνη, Θεογεννήτορ αφανίζουσα.

Ὡδή ε' Ὁ Ειρμός

«Ἴνα τί με απώσω, ἀπό τοῦ προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καί ἐκάλυψέ με, τό ἀλλότριον σκότος τόν δείλαιον· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καί πρὸς τό φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τάς οδοῦς μου κατεύθυνον δέομαι».

Τής διπλῆς ἐνεργείας, κήρυξ ἐχρημάτισας τής τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ· ἐνεργεῖν γάρ ἔφης, ἐκατέραν μορφήν ὅπερ ἔσχηκε, μετὰ τής ἐτέρας, καί συγκειμένης κοινωρίας, ἱεράρχα θεόφρον μακάριε.

Ἰσοδύναμον ὄντα, τῷ Γεγεννηκότι τόν Λόγον ἐγνώρισας· ως δέ σάρκα τοῦτον, γεγονότα Τρισμάκαρ ἐπίστευσας· καταλλήλως, ἔφης, τά τής σαρκός ἴδια πράττειν, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως ἀμφότερα.

Θεοτοκίον

Τό πρό πάντων αἰῶνων, μόνω γινωσκόμενον Θεῷ Μυστήριον, τό βροτόν γενέσθαι, τόν τῶν ὅλων κτισμάτων δεσπόζοντα, καί σαρκί πλακήναι, δίχα τροπῆς εκ σοῦ Παρθένε, καθωράθη τό πέρασ δεξάμενον.

Ὡδή ς' Ὁ Ειρμός

«Τήν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καί αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τάς θλίψεις· ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καί δέομαι ως Ἰωνάς· Εκ φθοράς ο Θεός με ἀνάγαγε».

Ὁ Πέτρου νύν τοῦ σεπτοῦ διάδοχος, καί τήν τοῦτου προεδρείαν πλουτήσας, καί τό θερμόν, κεκτημένος τοῦ ζήλου, θεοκινήτως τόν τόμον ἐκτίθεται, αἰρέσεων συγχυτικῶν, τόν φυρμόν καί τήν κρασιν συγχέοντα.

Υἱον ἓνα τόν Χριστόν καί Κύριον, πρό αἰῶνων εκ Πατρός γεννηθέντα, καί δι' ημάς, εκ Παρθένου τεχθέντα, καί πεφηνότα ἡμῖν ὁμοούσιον, ἐκήρυξας ὑπερφυῶς, Λειτουργγέ τῶν ἀρρήτων θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Σέ πάναγνε σωτηρίας πρόξενον, οἱ πιστοί ὁμολογούντες βοῶμεν· Χαίρε σεμνή· χαίρε νύμφη Παρθένε· χαίρε τό ὄρος Θεοῦ τό κατάσκιον· τῷ κόσμῳ γάρ σύ τήν χαράν, τήν ἀκλόνητον ὄντως ἐπήγασας.

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Επί θρόνου Ἐνδοξε, ιερωσύνης καθίσας, καί λεόντων στόματα, τῶν λογικῶν αποφράξας, δόγμασιν ἐν θεοπνεύστοις σεπτῆς Τριάδος, ἠύγασας φῶς τῆ σὴ ποιμνῆ θεογνωσίας· διὰ τοῦτο εδοξάσθη, ὡς θεῖος μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ο Οἶκος

Τόν Πατέρα καί Υἱόν καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, τό τρισήλιον φῶς, τήν τρισαγίαν δύναμιν, θεότητα μίαν, καί μίαν ουσίαν, ταύτην κηρύξας, χεῖλη τά δόλια εἰς τέλος ἐνέφραξας αἰρετιζόντων, Λέον Θεόσοφε· ὅθεν τήν ἀγνήν Χριστοῦ λοχεύτριαν, Θεοτόκον ομολογήσας, τοῦ Νεστορίου τήν οφρύν καί φληνάφειαν καθείλες· Διά τοῦτο ἐγνώσθη ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς θεῖος μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον

Τῆ ΙΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Λέοντος Πάπα Ρώμης.

Στίχοι

- Ψυχὴν ὁ θεῖος ἐξερεύγεται Λέων,
- Καί δαιμόνων φάλαγξιν ἐμβάλλει φόβον.
- Ογδοάτη δεκάτη τε Λέων ἠρεύξατο θυμόν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Λέοντος καί Παρηγορίου, ἀθλησάντων ἐν Πατάροις τῆς Λυκίας.

Στίχοι

- Παρηγόριος σάρκα δούς εἰς αἰκίας,
- Ἐεἰ παρηγόρημα τά στέφη μέγα.
- Ἐκων ἀνωθεν ἰσχύν ἐκ Θεοῦ Λέων,
- Ἐξεις βιαίως ὡς λέων ἐκαρτέρει.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν Ἀγαπητοῦ Ἐπισκόπου Σινάου, τοῦ ομολογητοῦ καί θαυματουργοῦ.

Στίχοι

- Ὀν ἠγάπησας, Ἀγαπητέ, Δεσπότην,
- Οὔτος καλεῖ σε πρὸς τόπους, οὐς ἠγάπας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ο Εἰρμός

«Παῖδες Εβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εἰς δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ἵπνον οὐκ ἔδωκας βλεφάροις, ἕως πρόρριζον ἀνέσπασας τήν πλάνην, Εὐτυχούς τοῦ παραφρονήσαντος κραυγάζων· Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μίαν υπόστασιν εν δύο, ταίς ουσίαις τόν Χριστόν ομολογήσας, ενεργούντα διπῶς, καί θέλοντα νύν ψάλλεις· Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Νύν σοι προσφεύγω Θεομήτορ, τών πταισμάτων ταίς σειραίς κατεσφιγμένος, διά σπλάγχνα ελέους, ρύσαί με βιώντα· Ευλογημένος πάναγνε, ο καρπός τῆς σῆς κοιλίας.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών· Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οἱ Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ολοαμπής ως ἥλιος, ἐκ δυσμών ανατέταλκες, θαύμα θεορρήμον, εμφανῶς παράδοξον, τήν κράσιν καί σύγχυσιν, τού Ευτυχούς ξηραίνων σαφῶς, καί τού Νεστορίου, τήν διαίρεσιν τέμνων, διδάσκων ἕνα σέβειν, τόν Χριστόν εν ουσίαις, δυσὶν ἀδιαιρέτως, ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως.

Υπό Θεοῦ κινούμενος, ευσεβείας διδάγματα, ως θεοχαράκτοις εν πλαξίν ἐτύπωσας, Μωσῆς οἶα δεύτερος, αναφανείς τῷ θείῳ λαῷ, καί τῇ ομηγύρει, τών σεπτῶν Διδασκάλων, κραυγάζων· Ανυμνεῖτε, ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Σεσαρκωμένον Ὅσιε, τόν πρὶν ἄσαρκον ἐγνώκας, Λόγον τού Πατρός, μονογενή, συνάναρχον, εν χρόνῳ τόν ἄχρονον, περιγραπτόν μὲν εν σώματι, ως δέ Ποιητήν, περιγραφὴν οὐκ εἰδότα, διδάσκεις ἀνακράζων· ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Περιβολήν τού σώματος, περιέθετο Πάναγνε, ἐκ τών σῶν αἱμάτων, ο φωστήρων κάλλεσιν, ἠλίῳ σελήνῃ τε, τόν ουρανόν φαιδρύνας Θεός, ἐμψυχόν σε ἄλλον, ουρανόν ἀναδείξας· ὄν Παῖδες ευλογοῦσιν, ἱερεῖς ανυμνοῦσι, λαοὶ υπερυψοῦσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τήν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν· ὅπως ο ὑψιστος, ἐκων κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικῆς ἀπό γαστρός, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τήν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Λάμπεις νύν Μύστα τού Χριστοῦ, εὐπρεπείας εν στεφάνῳ κοσμούμενος, καί ως πιστός ἱερεύς, δικαιοσύνην ὄντως ἐνδέδυσαι, καί Παραδείσω τῆς τρυφῆς, χορεύων θεσπέσιε, υπέρ τῆς Ποίμνης σου, τόν Δεσπότην ἐκτενῶς καθικέτευε.

Ἐνθα νύν τών Πατριαρχῶν, προεδρεῖαί τε καί θρόνοι καί τάγματα, ἐπαξίως Πάτερ Λέον πανόλβιε, συ ἐσκήνωσας, ως Πατριάρχης ἀληθῆς, καί πίστει καί χάριτι, καταλαμπόμενος· διό πάντες σε αἰεὶ μακαρίζομεν.

Κλύδωνος εκ βιοτικού, αποστάς σύ τώ Χριστώ προσεπέλασας, Λέον πανάριστε, εν τόπω χλόης αναπαυόμενος· ένθα χειμάρρους τής τρυφής, καί φώς τό ανέσπερον, καί η ανέκφραστος, ευφροσύνη καί χαρά διαμένουσα.

Θεοτοκίον

Ώριμον δρέπομαι ζωήν, μή βλαπτόμενος τώ ξύλω τής γνώσεως· σύ γάρ Πανάμωμε, ζωής τό ξύλον, Χριστόν εβλάστησας, τόν τάς εισόδους τής ζωής, τοίς πάσι γνωρίσαντα· διό σε πάναγνε, Θεοτόκον οι Πιστοί μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Ως λέων αναδέδειξαι, καί ρήμασι καί πράγμασι, βασιλικώς καταπλήττων, βρυχήματι τών δογμάτων, τά ασεβή βουλεύματα, ως αλώπτεκος Πάνσοφε, δεινά μηχανουργήματα, καί τήν ομήγουριν τέρπων, τών θεολέκτων Πατέρων.

Θεοτοκίον

Ο πάλαι μοι τήν οίκησιν, τής εν Εδέμ βιώσεως, φθονήσας δόλιος όφης, καί εξ αυτής εκβαλών με, διά τού σου θείου τόκου, αγία Μητροπάρθενε, καταπεσών νενέκρωται, εγώ δέ αύθις ανήλθον, προς ήν απώλεσα δόξαν.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Καί η λοιπή ακολουθία τού Όρθρου, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Αρχίππου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ' Οι Μάρτυρές σου Κύριε

Φωτί τών λόγων Άρχιππος, λαούς εφώτισε, καί αγνωσίας, σκότους ερρύσατο· καί εναθλήσας, καί συμπατήσας τόν εχθρόν, φέγγος προς ανέσπερον ανέδραμε, καί σύν τοίς Αγγέλοις νύν ευφραίνεται· Αυτού ταίς ικεσίαις, Δέσποτα δίδου πάσι τό μέγα έλεος.

Συρόμενος Μακάριε, καί εκκεντούμενος, καί πάσαις άλλαις, περικυκλούμενος δεινών ιδέαις, ουκ εξηρνήσω τόν Χριστόν, ουδέ τοίς γλυπτοίς σέβας απένειμας· Όθεν στεφανίτης εχηρημάτισας, αεί καθικετεύων, άπασι δωρηθήναι τό μέγα έλεος.

Αιμάτων θείοις ρεύμασι, Μάρτυς ηγίασας, τήν γήν θεόφρον, καί ετραυμάτισας τοίς τραύμασί σου, πληθύν δαιμόνων πονηράν· βλύζων δέ απαύστως τά

ιάματα, πάθη ιατρεύεις χαλεπώτατα· Διό ταίς σαίς πρεσβείαις, αίτησαι πάσι Μάκαρ τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Οι λογισμοί ακάθαρτοι, τά χείλη δόλια, τά έργα δέ μου, εισί παμμίαρα· καί τί ποιήσω; πώς υπαντήσω τώ Κριτή; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τόν Υιόν καί Πλάστην σου καί Κύριον, όπως εν μετανοία, δέξηταί μου τό πνεύμα, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η δάμαλις η άσπιλος, τόν μόσχον βλέπουσα επί τού ξύλου, προσαναρτώμενον εθελουσίως, οδυρομένη γοερώς, Οίμοι! ανεβόα ποθεινότατον, Τέκνον, τί σοι δήμος ανταπέδωκεν, αχάριστος Εβραίων, θέλων με ατεκνώσαι, εκ σου παμφίλτατε;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τόν Κανόνα, ού η Ακροστιχίς.

Άρχιππον υμνώ τόν σοφόν θεηγόρον. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Αστράψας τώ φωτισμώ τής χάριτος, Παύλος ο πάνσοφος, ώσπερ ακτίνα Μάκαρ σε φαιδράν, επαφήκεν ελαύνουσαν, πολυθείας Άρχιππε, σκότος βαθύτατον εν Πνεύματι.

Ρημάτων θείαις πλοκαίς ηλίευσαι, Παύλου τού κήρυκος, καί εκ βυθού κακίας τούς λαούς, παραδόξως εξώγησας, καί λογικόν οψώνιον, θεία τραπέζη προσενήνοχας.

Χιτώνα ενδεδυμένος Άρχιππε, ενθέου χάριτος, τούς γυμνωθέντας δόξης θεϊκής, αφθαρσίας ιμάτιον, καί σωτηρίου ένδοξε, καταστολήν θείαν ενέδυσας.

Θεοτοκίον

Ιδόντες προφητικούς εν όμμασι, πόρρωθεν Πάναγνε, τού υπέρ νούν σου θείου τοκετού, τό φρικώδες Μυστήριον, οι θεηγόροι Άχραντε, ποικιλοτρόπως κατετράνωσαν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Πυρούμενος νοητός, τού Παρακλήτου τώ πυρί έφλεξας, ύλην πικράν, Άρχιππε, ειδωλομανίας πανεύφημιε.

Πιστόν σε δούλον Χριστού, Παύλος ο θείος μαρτυρεί Ἀρχιππε, καί ιερόν Κήρυκα, καί συστρατιώτην μακάριε.

Ο βίος σου φωταυγής, ταίς εναρέτοις αστραπαίς έλαμψε, φωταγωγών· Ἀρχιππε, τούς ειλικρινώς σέ γεραίροντας.

Θεοτοκίον

Ναός εδείχθης Θεού, χωρητικός περιφανώς Πάναγνε, καί καθαρόν σκήνωμα, καί θεοπρεπές ενδιαίτημα.

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τού Παύλου μαθητής, γεγονώς θεοφόρε, εφώτισας λαούς, ανυμνεῖν τήν Τριάδα, ναούς δέ κατέστρεψας, απωλείας εν χάριτι· εναθλήσας δέ, καρτερικώς τούς στεφάνους, χαίρων είληφας, υπέρ ημών ικετεύων, Χριστόν Μάρτυς, Ἀρχιππε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο δήγησον ημάς, εν οδώ μετανοίας, εκκλίνοντας αεί, πρός κακών ανοδίας, καί τόν υπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον, απειρόγαμε, ευλογημένη Μαρία, καταφύγιον, απεγνωσμένων ανθρώπων, Θεού ενδιαίτημα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η άσπιλος Αμνάς, τόν Αμνόν καί Ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, επί ξύλου ορώσα, θρηνούσα εφθέγγετο, μητρικώς ολολύζουσα· Πώς ενέγκω σου, τήν υπέρ λόγον Υιέ μου, συγκατάβασιν, καί τά εκούσια πάθη, Θεέ υπεράγαθε;

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ἦλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Υφηγούμενον τά θεία καί τούς αθέους, περιφανώς ελέγχοντα, άνομος διώκτης, ποιναίς καθυπέβαλε, καί μάστιξιν Ἀρχιππε, καί ποικιλοτρόποις κολάσεσι.

Μακαρίως διανύων τόν βίον Μάκαρ, τέλος ευρεῖν μακάριον, όντως ηξιώθης· Μάρτυς γάρ γεγένησαι, Χριστού γενναιότατος, πόνους καρτερήσας τού σώματος.

Νεμομένην αθειάς τήν σηπεδόνα· τών ευσεδών τό πλήρωμα, έστησας νοστήμω, άλατι τών λόγων σου, καί χαίρων εκραύγαζες· Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ως κατάσκιον προβλέπει σε πάλαι όρος, ο Αββακούμ Πανάμωμε· φέρουσιν τόν Λόγον, πάντας συσκιάζοντα, φλογμού παραπτώσεων, καί αμαρτιών Κόρη καύσωνος.

Ωδη ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εἰς τόν κόσμον ἐλήλυθας· φώς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Ταῖς θείαις ἀστραπαῖς, τοῦ πανσόφου κηρύγματος, ἐφώτισας ἀγνωσίας, τοὺς νυκτί συσχεθέντας, θεόφρον παμμακάριστε.

Ὁ θεῖος ποταμός, προελθὼν ἐκ καρδίας σου, κατέκλυσε τοὺς χειμάρρους, τῆς ἀπάτης καὶ φρένας, Πιστῶν Παμμάκαρ ἠρδευσε.

Νευρούμενος χρησταῖς, ταῖς ἐλπίσιν υπέμεινας, συρόμενος ἐκ τεσσάρων, καὶ τὴν γῆν ἀγιάζων, τοῖς αἵμασι θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Σέ μόνην ἐκ πασῶν, γενεῶν ἐξελέξατο, ὁ Κύριος Θεοτόκε, καὶ ἐκ σοῦ ἐσαρκώθη, θεώσας τό ἀνθρώπινον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε ἡ Ἐκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Ουδόλως, ἀπειλαῖς χαινωθέντα ὁ δόλιος, ἀνηλεῶς σε συγκόπτει, ταῖς πληγαῖς θεόφρον ἀποσκοποῦντα, πρὸς τὴν δόξαν, ἣν Χριστός σοι παρέχει δοξάζων σε.

Φάλαγγας, δυσμενῶν ἀοράτων τοῖς τραύμασι, κατετραυμάτισας μάκαρ, τῆς σαρκός σου Ἄρχιππε, καὶ ἐλέγχων, τὴν καρδίαν, σπαραγμοῖς τοῦ τυράννου κατέξανας.

Οἱ λίθοις, ἀναισθήτω καρδία θρησκεύοντες, λιθολευστοῦσί σε μάκαρ, τῆς ζωῆς τὴν πέτραν ὁμολογούντα, καὶ τῆς πλάνης, τό οχύρωμα Μάρτυς συντρίβοντα.

Θεοτοκίον

Νέκρωσιν, τὴν ζωὴν ἐκδυθείς ἐνεδύσατο, ἐν Παραδείσῳ Παρθένε, ὁ, Ἀδάμ· τῷ σώ δέ ἠθανατίσθη, ζωηφόρῳ τοκετῷ Παναγία Θεόνυμφε.

Κοντάκιον Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Ὡς ἀστέρα μέγαν σε, ἡ Ἐκκλησία, κεκτημένη Ἄρχιππε, ταῖς τῶν θαυμάτων σου βολαῖς, φωτιζομένη κραυγάζει σοι· Σώσον τοὺς πίστει, τιμώντας τὴν μνήμην σου.

Ὁ Οἶκος

Πιστόν σε δούλον τοῦ Χριστοῦ ὁ κορυφαῖος Παύλος, Ἄρχιππε, ἐκθειάζων, συγγράφει τοῖς ἐπαίνοις, καὶ μαρτυρεῖ περιφανῶς πληρωτὴν τοῦ λόγου, καὶ ἱερόν υφηγητὴν, καὶ κήρυκα σοφώτατον· Ἡμεῖς δέ λύχνον σήμερον ἄσβεστον βλέπομέν σε πάντες, καταλάμποντα τῷ

κόσμω Απόστολε· όν καί η Απφία εγνώρισε καλώς, εκ τού φωτός τού πρώτου τηλαυγέστατον πυρσόν, φαεσφόρον δαδουχητικώς φωτίζοντα τούς βοώντας· Σώσον τούς πίστει τιμώντας τήν μνήμην σου.

Συναξάριον

Τή Ιθ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων, Αρχίππου, Φιλήμονος καί Απφίας.

Στίχοι

- Ποθών τόν ακρόγωνον Άρχιππος λίθον.
- Κατηλοήθη τώ πόθω τούτου λίθοις.
- Χώραν φιλούντα τόν Φιλήμονα χλόης,
- Χλωροίς λόγοις τύπτουσιν ηκανθωμένοις.
- Ηπλωμένην παίουσιν εις γήν Απφίαν,
- Εις ουρανούς έχουσαν όμμα καρδίας.
- Άρχιππος δεκάτη ενάτη θάνε χερμαδίοισιν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Θεοδότου, Ησυχίου, καί Ασκληπιοδότης.

Στίχοι

- Ανδρών τριάς σύναθλος ευσθενεστάτη,
- Ανδρίζεται σοι, καί τομής, Τριάς, μέχρι.
- Έστεψε Χριστός τήν Ασκληπιοδότην,
- Ές εξέκοψε τήν κεφαλήν τό ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ραβουλά.

Στίχοι

- Βουλάς Ραβουλάς θείς απράκτους δαιμόνων,
- Απήλθε βουλή τού Θεού τών ενθάδε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Οσίων Πατέρων ημών καί ομολογητών, Ευγενίου καί Μακαρίου.

Στίχοι

- Ως ευγενείς όρπηκες εν γή Μακάρων
- Οικούσιν Ευγένιος σύν Μακαρίω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Κόνωνος.

Μνήμη τής Οσίας μητρός ημών Φιλοθέης τής εξ Αθηνών.

Στίχοι

- Όρπηξ Αθηνών εστιν η Φιλοθέη,
- Εχθρόν βαλούσα σταυρού τή πανοπλία.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι παῖδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ἢ τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον· Ευλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου κύριε».

Θεηγορίαις, θεοσόφοις Παμμάκαρ χρησάμενος, γνώσει ἀληθεί, τό σκότος ἐκ τῶν ψυχῶν, τῆς ἀγνοίας ἀπεδίωξας, σοφίας χάριτι, τῶν τῷ σεπτῷ πειθησάντων λόγῳ σου.

Ἐν λάκκῳ Μάρτυς, σέ κατωτάτῳ χωννύουσι, δήμοι δυσσεβῶν, καί λίθοις ἀνηλεῶς, θανατούσιν ἀναμέλποντα· Ευλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἡ γή τό αἷμα, τό ἐκχυθέν σου Μάρτυς δέδεκται, βρύον ἰαμάτων νάματα τοῖς πιστοῖς· ουρανός δέ τό μακάριον, Ἄρχιππε πνεύμά σου, Ἀθλοφόρων ψυχαῖς ἀριθμούμενον.

Θεοτοκίον

Γῆν μέν ομίχλη, τόν ουρανόν νεφέλαις δέ Κύριος, Κόρη περιβάλων, σάρκα θέλων θνητήν, ἐξ αἱμάτων σου ἐνδύεται, καταστολήν δόξης, ἀθανάτου ἐνδύων τόν ἄνθρωπον.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετήν περιζωσάμενοι, οἱ ευσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραιυγάζοντες· Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον,

Ὁ Παῦλος ἐπαίνοις ἱεροῖς, ἐγκωμιάζων σε, Ἄρχιππε ἐνδοξε, συστρατιώτην σε ἔγραψε, πληρωτήν ἐνθέων πράξεων, διακονούμενον αὐτῷ, καί πίστει μέλποντα· Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ρήμασιν ἐπήλειψε σεπτοῖς, πρὸς τό μαρτύριον, ἢ ἀξιάγαστος, Ἀπφία στέργουσα Ἐνδοξε, ὡς υἱόν σε γνησιώτατον, μεθῆς τά ἄνω κατοικεῖς ὄντως βασιλεία, Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα κραιυγάζων τόν Κύριον.

Οἱ νήπιοι ὄντες ταῖς φρεσί, σέ τόν ἐχέφρονα, νηπίοις παίγνιον, παραδιδόασιν Ἄρχιππε, ἐναθλούντα καρτερώτατα, καί ὑπ' αὐτῶν ἀνηλεῶς κατακεντούμενον, καί βοῶντα· Πάντα τά ἔργα, ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νεκρός διά βρώσεως μίας, Ἀδάμ γεγένηται, τρυγῆσας θάνατον, φυτοῦ τῆς γνώσεως Ἄχραντε· διά σου δέ ἀνεζώωται, καί Παραδείσου τήν τρυφήν, πάλιν ἀπέλαβεν, Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα κραιυγάζων τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστός συνάψας τās διεστῶσας φύσεις· διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ

Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἴνα τήν αἰώνιον δόξαν, κληρονομήσης Αθλοφόρε, δόξης επιγείου παρείδες, τό αστατόν τε καί παρερχόμενον, καί πρὸς Χριστόν ἐχώρησας, δόξη πρὸς τούτου κλειζόμενος.

Ὡς τῷ Κορυφαίῳ Παμμάκαρ, τῶν Αποστόλων μαθητεύσας, Παύλῳ τῷ σοφῷ θεηγόρῳ, σὺν τούτῳ χαίρων τήν αἰωνίζουσαν, κληρονομεῖς ἀπόλαυσιν, Κολασσαέων ἐγκαλλώπισμα.

Στέφος ἀνεδήσω θεόφρον, νικητικόν τή κορυφή σου, καί περιεβάλου πορφύραν, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων βαφείσαν Ἀρχιππε, καί τῷ Χριστῷ γηθόμενος, συμβασιλεύεις παμμακάριστε.

Ἦθροισται λαός ἐν τῇ μνήμῃ, τῇ φωτοφόρῳ σου ὑμνήσαι, τόν ἀγαθοδότην Σωτήρα, καί τοὺς γενναίους, Ἀρχιππε πόνους σου, οὐς ἀνδρικῶς υπέμεινας, καταβαλὼν τόν πολυμήχανον.

Θεοτοκίον

Φέρουσα Χριστόν ἐν ἀγκάλαις, νεύματι φέροντα τά πάντα, τούτον ὡς Υἱόν σου δυσώπει, ἐχθροῦ χειρῶν με Πάναγνε ρύσασθαι, καί δι' ἐλέους ἀβυσσον, ἐναγκαλίσασθαι καί σώσαί με.

Καί ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, κατὰ τὴν τάξιν, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Λέοντος, Ἐπισκόπου Κατάνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Λέον θεόφρον πανόλβιε, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, καί τελείαις καθάρσεσι, τῷ Θεῷ καί Κτίστη σου, καθαρῶς προσκολλώμενος, φωτός ἐνθέου ἐμπλεως γέγονας, καί χαρισμάτων θείων τετύχηκας, πάθη ἀνίατα, θεραπεύειν πάντοτε, καί προσευχῶν, μάστιγι, ἀκάθαρτα, διώκειν πνεύματα.

Λέον τῷ ὄντι μακάριος, Ἀρχιερεὺς γεγονώς, ἐπὶ χλόην ἐξέθρεψας, ράβδῳ θείας πίστεως, ὡς ποιμὴν ἀληθέστατος, ὀρθοδοξίας καί τελειότητος, τὴν σὴν ἀγέλην σθένει τοῦ Πνεύματος, ἥς κατενώπιον, ἐκτελῶν τεράστια, θεοπρεπῶς, κλέος ἀναφαίρετον, ἐκληρονόμησας.

Ἐλαιον θεῖον ἀρύσασθε, ὡς ἐκ πηγῆς προῖόν, βλαστανούσης ἀέναον, τῆς

τιμίας λάρνακος, τού σοφού Αρχιποίμενος, καί τώ τών όλων, Θεώ βοήσατε· ο εν Αγίοις σου θαυμαζόμενος, τούτου δεήσεσι, σώσον ημάς οίκτειρον, ως αγαθός, πίστει εορτάζοντας, τήν θείαν μνήμην αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεύρο ψυχή μου στενάζουσα, καί τών δακρύων κρουνοῦς, εκ καρδίας πηγάζουσα, τή Παρθένω βόησον, καί Μητρί τού Θεού ημών Διά τό πλήθος, τών οικτιρμών σου Αγνή, τής φοβεράς με, ρύσαι κολάσεως, καί κατασκήνωσον, ένθα η ανάπαυσις καί η χαρά, η διαιωνίζουσα, καί η απόλαυσις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ήλιος Τέκνον ημαύρωται, καί η σελήνη τό φώς, εις ζοφώδες ιμάτιον, γνοφερώς μετέβαλε· γή κλονείται, καί ρήγνυται, τό τού ναού σου δέ καταπέτασμα· καγώ πώς Τέκνον, ου διαρρήξομαι, σπλάγχνα καί όμματα; παρειάς γλυκύτατε καταξανώ, αδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σωτέρ μου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ο Κανών, ού η, Ακροστιχίς.

Λέοντα πηγήν όντα θαυμάτων σέβω. ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Υγράν διοδεύσας ώσει ξηράν· καί τήν Αιγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα, Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν».

Λαμπτήρά σε θείον η τού Χριστού, φαιδρά Εκκλησία, κεκτημένη Λέον σοφέ, ταίς τών αρετών σου φρουκτωρίαις, καί τών θαυμάτων πλουσίως φωτίζεται.

Εκ βρέφους ανέθηκας σεαυτόν, τώ πάντων Δεσπότη, καί νεκρώσει τών ηδονών, ζώσα τούτω γέγονας θυσία, θύων σαυτόν αναιμάκτως Μακάριε.

Ο βίος σου φέγγει τών αρετών, κατηγλα ισμένος, καί θαυμάτων ταίς αστραπαίς, καθωραϊσμένος θεοφόρε, περιφανή σε τοίς πάσιν ειργάσατο.

Θεοτοκίον

Ναός εχημάτισας τού Θεού, αμόλυντε Κόρη, τού οικήσαντος υπέρ νούν, εν σοί Θεοτόκε κα τήν πλάνην, εκ τών ψυχών τών βροτών εξοικίσαντος.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουρανίας απίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Τά σωτήρια Πάτερ, καί ευσεβή δόγματα, τής ορθοδοξίας φυλάττων αδιαλώβητα, ποιόμνην εξέθρεψας, επί νομάς ζωηφόρους, καί πρός επουράνιον, μάνδραν εισήλασας.

Ανελθων εν τώ ύψει, τών αρετών Όσιε, χρίσμα ιερόν υπεδέξω, καί τόν Πανύπιστον, πανσόφως ήνεσας, υψηλοτάτη καθέδρα, λειτουργήσας χάριτι, τούτω ως Άγγελος.

Πειρασμούς υπομείνας, διά Χριστόν Όσιε, τής αθανασίας μετέσχεσ καί τής θεώσεως, μύρον ευώδες δέ, διηνεκώς αναβλύζον, αγιάζεις πίστει σοι, τούς προσπελάζοντας.

Θεοτοκίον

Η λαβίς η τού θείου, καί φωταυγούς άνθρακος, βάτος η πυρί μή φλεχθείσα, τώ τής θεότητος, τά φρυγανώδη μου, πάντα κατάφλεξον πάθη, τού πυρός εξάρπασον, διαιωνίζοντος.

Κάθισμα 'Ηχος γ' Θείας πίστεως

Μέγας ήλιος τή οικουμένη, ανατέταλκας τών αρετών σου, αναλάμψει καί θαυμάτων λαμπρότητι, φωταγωγήσας Πιστών τά συστήματα, καί αφανίσας παθών αμαυρότητα· Λέον Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ως πρό τού τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος· Αυτόν εκτενώς ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος Αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι τέκνον! πώς πάσχεις θέλων· ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριο, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Γηπονήσας τήν άρουραν, σου τής διανοίας εκατοστεύοντα, στάχυν ήνεγκας Πανόλβιε, αρετών ενθέων καί ιάσεων.

Η αγία σου Άγιε, θήκη αενάως έλαιον άγιον, αναβλύζει αγιάζουσα, τας ψυχάς τών πίστει προστρεχόντων σοι.

Νοσημάτων καθάρσιον, πονηρών, δαιμόνων φυγαδευτήριο, Ιεράρχα, εχρημάτισας, καί πιστών ανθρώπων καταφύγιον.

Θεοτοκίον

Ο τοίς πάσιν αχώρητος, Πάναγνε χορείται εν τή νηδυί σου, διασώζων με

χρηστότητι, τόν βεβυθισμένον αμαρτήμασιν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ἴνα τί με απώσω, ἀπό τοῦ προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καί ἐκάλυψέ με, τό ἀλλότριον σκότος τόν δείλαιον· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καί πρὸς τό φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Νοί καθαρωτάτω, νούν τόν πάντων αἴτιον ἐνοπτριζόμενος, παρ' αὐτοῦ ἐδέξω, χαρισμάτων τήν αἴγλην θεόπνευστε, καί τῶν ἱαμάτων, τὰς ἱεράς φωτοχυσίας· δι' ὧν λύεις παθῶν τήν σκοτόμαιναν.

Τόν ἀπάταις δαιμόνων, πάντας τοὺς πιστεύοντας Χριστῷ μωραίνοντα, τῷ πυρὶ δικαία, παραδέδωκας ψήφω Μακάριε, καί ψυχᾶς ἐρρύσω, τῆς ὀλεθρίου τούτου βλάβης, ὡς Ποιμὴν ἀληθῆς καί σωτήριος.

Αναφθείσης ἐν μέσω, ἔστης ἀκατάφλεκτος πυράς Αοίδιμε· ἡ γάρ θεία δρόσος, τοῦ Ἁγίου ἐκύκλου σε Πνεύματος, ὡς ἱερομύστην, ὡς λειτουργόν τῆς θείας δόξης, ὡς τῆς ἀνω λαμπρότητος μέτοχον.

Θεοτοκίον

Θεωρήσαντες πάλαι, ἐνθεαστικώτατα θεοχαρίτῳ, οἱ σεπτοὶ Προφῆται, μυστηρίου τό βάθος τό ἀφραστον, τῆς σεπτής λοχείας, σοῦ τῆς ἀγνῆς ποικιλοτρόπως, ὡς ἐχώρησαν τούτο προήγγειλαν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καί αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καί ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καί δέομαι ὡς, Ἰωνᾶς· Ἐκ φθοράς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Αόμματοι τῆ ἐντεύξει σου Πάτερ, ἐκομίσαντο τό βλέπειν θεόφρον· τόν γάρ Χριστόν, συνεργόν κεκτημένος, καί πρὸς αὐτόν τῆς ψυχῆς σου τὰ ὄμματα, κτησάμενος διηνεκῶς, τὰς αἰτήσεις πλουσίας ἐλάμβανες.

Υπήρξας τῷ βασιλείῳ θαυμάσιε, φοβερῶτατος ἠνίκα προβαίνων, ἐν ταῖς αὐλαῖς, ταῖς αὐτοῦ ἐπεφέρου, τῷ ἱματίῳ σου ἀπτοντας ἀνθρακας, ἐδόξαζε γάρ σε Χριστός, ὀντῷ βίῳ σου Λέον ἐδόξασας,

Μυρίζει σου ἡ σορός τῶν λειψάνων, καί προχέει ἀενάως Παμμάκαρ, ὡσπερ πηγῆ, καθαρὰ καί εὐώδης, ἔλαιον θεῖον, δι' οὐ φυγαδεύονται, νοσήματα ἐκ τῶν Πιστῶν, καί υγεία τοῖς χρήζουσι δίδεται.

Θεοτοκίον

Ἀγίασον τήν ψυχὴν μου Παρθένε, ἡ τόν Ἅγιον κυήσασα Λόγον, τόν ἀληθῶς, ἐν ἀγίοις ὡς θέμις, ἀναπαιδόμενον μόνον Θεόν ἡμῶν, καί δίδου μοι ὡς ἀληθῶς, κατανύξεως ὄμβρους Πανάμωμε.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τήν εν πρεσβείαις

Τόν από βρέφους Κυρίω ανατεθέντα, καί εκ σπαργάνων τήν χάριν ανειληφότα, πάντες τοίς άσμασι στεφανώσωμεν, Λέοντα τόν φωστήρα τής Εκκλησίας καί πρόμαχον· αυτής γάρ υπάρχει τό στήριγμα.

Ο Οίκος

Τράνωσόν μου τήν γλώσσαν Χριστέ μου, καί παράσχου μοι λόγον, ο τών λόγων δοτήρ, καί παροχεύς τής ζωής ημών, ίνα ισχύσω εγκωμιάσαι τού σοφού Ιεράρχου τόν βίον όλον, όν εν τή γή διαπύρω αγάπη ετέλεσε, καί είληφεν ουρανόθεν τών απείρων θαυμάτων τό πέλαγος, καί τών δογμάτων τήν δύναμιν, δι' ών τήν Εκκλησίαν κατηύγασεν· αυτής γάρ υπάρχει τό στήριγμα.

Συναξάριον

Τή Κ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί θαυματουργού Λέοντος, Επισκόπου Κατάνης.

Στίχοι

- Οιμέν νεκρός Λέοντος, εί δ' οίου πύθη,
- Πάντως ερούμεν. Τού προέδρου Κατάνης.
- Εικάδι αμφί Λέοντα χυτήν επί γαίαν έχευσαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σαδώκ, Επισκόπου, καί τών σύν αυτώ τελειωθέντων τόν αριθμόν εκατόν εικοσιοκτώ.

Στίχοι

- Φέρει σύν οκτώ καί Σαδώκ Επισκόπω,
- Η δωδεκαπλή Μαρτύρων δεκάς ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Βησσαρίωνος.

Στίχοι

- Πολλών ιδρώτων καί πόνων Βησσαρίων,
- Πολλάς θανών εύρηκεν αντιμισθίας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Αγάθωνος Πάπα Ρώμης.

Στίχοι

- Ρώμης Αγάθων οίακας διευθύνας,
- Πρύμναν έκρουσε πρόσ νοητούς λιμένας.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Παίδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ μετέβαλον βοώντες· Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας».

Τάξεις τών θείων Ασωμάτων, μετά σώματος μιμούμενος θεόφρον,
ελειτούργεις Θεώ, απαύστως ωαμέλτων· Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς
αιώνας.

Ω τα κωφεύοντα Παμμάκαρ, δι' εντεύξεως ηνέωξάς σου θείας, καί χωλοίς
προφανώς, παρέχεις ευδρομίαν, Ευλογητός εί μέλπουσιν, ο Θεός εις τούς
αιώνας.

Νεύματι θείω τού Δεσπότου, ακατάφλεκτος διέμεινας εν μέσω, εισελθων τού
πυρός· ο μέτοχος δέ τούτου, κρίσει δικαία φλέγεται, Ηλιόδωρος ευχή σου.

Θεοτοκίον

Σού τήν νηδύν μή καταφλέξαν, τής θεότητος τό πύρ Παρθενομήτορ,
σωματούται εκ σου, τά πέρατα φωτίζον, ταίς θεϊκαίς λαμπρότησι· διά τούτό
σε υμνούμεν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου
σφόδρα αντεχόμενοι, Παίδες εβών· Ευλογείτε, πάντα τά έργα τον Κύριον,
καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Εξεχύθη χάρις, Πάτερ σου τοίς χείλεσιν ιερομύστα· διά τούτο Λέον, ο Θεός σε
έχρισεν Αρχιερέα, τού λαού βοώντα· Υμνείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις
πάντας τούς αιώνας.

Βασιλεί Παμμάκαρ, τώ διαιωνίζοντι ευαρεστήσας, επιγείω Λέον, βασιλεί
παρέστηκας άνθρακας φέρων, καί τήν τούτου Πάτερ, καταπλήττων έννοιαν,
ταίς θαυματουργίαις, ταίς λίαν παραδόξοις.

Ως ελαία Πάτερ, φυτευθείς κατάκαρπος οίκω Κυρίου, φέρεις μετά τέλος, εκ
τού θείου σκήνους σου έλαιον θείον, Πιστών πάσαν νόσον, απελαύνων
πάντοτε, τών εις σέ μετά πόθου, σοφέ προσπεφευγόντων.

Θεοτοκίον

Ο βουλήσει πάντα, εκτελών Πανάμωμε ευλογημένη, βουληθείς καί μήτραν,
τήν σήν κατεσκήνωσε, καί σάρξ ωράθη, καί εθέωσέ με, φθαρέντα τό
πρότερον, τού απατεώνος, κακίστου συμβουλία.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν· όπως ο Ύψιστος,
εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος
άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ίνα σε θείαις εν φωναίς, μακαρίζωμεν οσίως βιώσαντα, καί τά ουράνια,
περιπολούντα καί αγαλλόμενον, παθών καί θλίψεων ημάς, ευχαίς σου
διάσωζε, καί περιστάσεων, Ιεράρχα καί Ποιμήν αξιάγαστε.

Ως κλήμα τῆς αληθινῆς, γεγονώς Πάτερ αμπέλου εβλάστησας, αρετῶν βότρυας, θαυμάτων γλεύκος εναποστάζοντας· ἐξ οὐ οἱ πίνοντες πιστῶς, υγείαν κομίζονται, καί αγαλλίασιν, ευφημοῦντές σε αἰεὶ Λέον Ὅσιε.

Σώμά σου γέγονε ναός, Αγίου καί σεπτοῦ Πάτερ Πνεύματος· καί νῦν κατάκειται, τοῦ θεοῦ ἔνδον ναοῦ, ὄν ἡγειρας, εἰς δόξαν Λέον καί τιμῆν, Λουκία τῆ μάρτυρι, θαυμάτων βρύων ἡμῖν ποταμούς τοῖς ευσεβῶς σε γεραίρουσι.

Ἥλιος ὠφθης φωταυγῆς, αρετῶν λαμπραδουχίαις τὰ πέρατα περιαιυγάζων αἰεὶ· καί νῦν πρὸς φέγγος μετέβης ἀρρητον· τὴν φωτοφόρον σου διό, μνήμην εορτάζοντας, Λέον Πανόλβιε, σκοτασμοῦ πάντας δεινοῦ ἀπολύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Φρίπτω σου μόνε Βασιλεύ, τὴν δευτέραν παρουσίαν καί δέδοικα, ἀμετρα ππαίσας σοι, καί μεταγνώσει μὴ βελτιούμενος· ἀλλ' ὡς ὑπάρχων ἀγαθός, ἐπίστρεψον σώσόν με, τῆς Κυρησάσης σε, ευπροσδέκτοις, Ἰησοῦ παρακλήσεσι.

Εξαποστειλᾶριον Γυναίκες ἀκουτίσθητε

Λαμπτήρα καί διδάσκαλον, καί ἱεράρχην μέγιστον, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, γνωρίζει σε ἱεράρχα· τὰ τέκνα ταύτης Ὅσιε, καλῶς Πάτερ ἐποίμανας, ἐπὶ νομῆν σωτήριον, Λέον θεόφρον ἄγιε, αἰρετικούς ἐκδιώξας, καθάπερ θήρας ἀγρίους.

Θεοτοκίον

Κατάνης ὁ πολὺφωτος, ἀστήρ καί διαυγέστατος, τερατουργός ἱεράρχης, Λέων ὁ μύστης Τριάδος, κυρίως Θεοτόκον σε, Ἀγνή τρανῶς ἐκήρυξε, νῶ καί ψυχὴ καί σώματι· ἦν καί ἡμεῖς ἀνυμνούμεν, σαφῶς Θεοῦ ὡς Μητέρα.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰῶν, Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου.

Καί ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Τιμοθέου τοῦ ἐν Συμβόλοις.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ' Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ θεόφρον Τιμόθεε, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, καί συντόνου δεήσεως, τῶν παθῶν σκιρτήματα, παντελῶς ἐξηφάνισας, καί ἀπαθείας χάριν δεξάμενος, δοχεῖον ὠφθης τοῦ θεοῦ Πνεύματος, ὅθεν τὰ πνεύματα, ἀπελαύνεις πάντοτε

τά πονηρά, ζών καί μετά θάνατον, θεομακάριστε.

Πάτερ θεόφρον Τιμόθεε, τού Αβραάμ μιμητής, αψευδής εχρημάτισας, θεραπεύων πάντοτε, τούς πρός σέ καταφεύγοντας, Ιώβ εκτήσω τό εν τοίς πόνοις στερρόν, Δαυίδ τό πράον ανατεινόμενος, βίον ισάγγελον, επί γής διήνυσας, τών ορεκτών, έφθασας τό έσχατον, υπέρ ημών δυσωπών.

Πάτερ Ιερέ Τιμόθεε, τής σωφροσύνης εικών, εγκρατείας υπλοδειγμα, ευσεβείας, ίνδαλμα, καί πηγή κατανύξεως, ορθοδοξίας έρεισμα άσειστον, τών ιαμάτων ρείθρον άέναον, ήλιος άδυτος, τέκνον θείας χάριτος, καί Μοναστών, ώφθης εγκαλλώπισμα, σεβασμιώτατε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Όλος ο βίος μου άσωτος, η δέ ψυχή ασελγής, καί τό σώμα παμμίαρν, καί ο νούς ακάθατος, καί τά έργα παμβέβηλα, καί όλος όντως ειμί υπεύθυνος, τής καταδίκης καί κατακρίσεως, πού νύν πορεύσομαι, καί πρός τίνα φεύξομαι, ειμή πρός σέ; Δέσποινα σπλαγχνίσθητι καί δεύρο σώσόν με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου φρικτού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρώ ως εώρακεν, εν μέσω δύο ληστών κρεμάμενον, όν ανωδίνως φρικτώς εκύησεν, έκλαιε λέγουσα, Ο' ίμοι Τέκνον φίλτατον! πώς ο δεινός, δήμος καί αχάριστος, Σταυρώ προσήλωσε;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Σέ τών Μοναστών τό κλέος μέλπω μάκαρ.

Άνευ τών Θεοτοκίων.

Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Ο Ειρμός

«Άσωμεν ωδήν τώ Θεώ, τώ εκ πικράς δουλείας, Φαραώ ρυσαμένω Ισραήλ, καί εν πυρίνω στύλω, καί φωτός νεφέλη καθοδηγήσαντι, ότι δεδόξασται».

Σέ τόν νοητόν αστέρα, τόν εν τώ ύψει Πάτερ, τής εγκρατείας αναλάμψαντα φαιδρώς, καί τών πιστών καρδίας καταυγάζοντα, μάκαρ Τιμόθεε, ανευφημούμεν αιεί.

Έχων πρός Θεόν εκτενές, τής διανοίας όμμα, τής τιμελείας τόν ύπνον, εκ ψυχής απεινάξω Πάτερ, καί ναός εγένου θείου Πνεύματος, καί αγιάσματος τόπος Τιμοθεε.

Τάς τού πονηρού μηχανάς, τή ταπεινώσει Πάτερ, συμπεφραγμένος διήλθες αβλαβώς, καί πρὸς Θεόν υψώθης, καί αὐτοῦ τή δόξη διά παντός, εντρυφάς μάκαρ Τιμόθεε.

Θεοτοκίον

Τήν ανερμηνεύτως Θεόν, τόν Ποιητήν τών όλων, εν τή γαστρί συλλαβούσαν, καί σαρκί ως αληθῶς τεκούσαν Θεοτόκον Κόρην, καί παρθενεύουσαν, ὕμνοις Τιμήσωμεν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωμά μου Σωτήρ υπάρχεις, καταφυγή μου καί δύναμις, σαλευθείσαν τήν καρδίαν μου, στερέωσον εις τόν φόβον σου, ὅτι ουκ ἔστιν ἅγιος, ως σύ ο Θεός ημών».

Οικτείρων πάντας τή συμπαθεία, ἄλλος Αβραάμ εχρημάτισας, δεξιούμενος τούς πάντοθεν, παραβάλλοντας ὡ Τιμόθεε, καί δι' αὐτῶν τόν πάντων, θεραπεύων Θεόν.

Νεκρώσας μέλη τά επί γῆς σου, Πάτερ ὡς φησιν ο Απόστολος, τῆς ζωῆς τῆς ἐπουρανίου, συμμετοχος αναδέδειξαι, εν ἡ τῶν τιμώντων σε, αεί μέμνησο.

Ἄνατολή σου τῶν έργων Πάτερ, ἥλιος γεγένησαι ἄδυτος, ταίς ακτίσι τῶν αγώνων, τά πέρατα καταυγάζων αεί, καί τῶν δαιμόνων λύων τήν σκοτόμαιναν.

Θεοτοκίον

Αγνή Παρθένε τού Βασιλέως, τῶν βασιλευόντων Γεννήτρια, τάς σειράς μου τῶν πταισμάτων, διάρρηξον καί οδήγησον, πρὸς μετανοίας τρίβους ταίς πρεσβείαις σου.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Ταχύ προκατάλαβε

Παρθένος τῷ σώματι σύ αναδέδειξαι, πιστῶς τῷ ποιήσαντι, σύ πεφανέρωσαι, Πατήρ ημών Ὅσιε, ὅθεν καί συνευφραίνη, ταίς φρονίμοις Παρθένοις, πίστει δέ συγχορεύεις, τοίς οσίοις Πατράσιν, ἡμίν δέ επεφάνης βρύων τά θαύματα.

Θεοτοκίον

Ταχύ προκατάλαβε, πρίν δουλωθῆναι ἡμάς, εχθροίς βλασφημούσί σε, καί απειλούσιν ἡμίν, Χριστέ ο Θεός ημών, άνελε τῷ Σταυρῷ σου, τούς ημών πολεμούντας, γνώτωσαν πῶς ισχύει, Ορθοδόξων η πίστις, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνε φιλάνθρωπε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν παναγίαν ψυχῆν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεπας εκουσίως, τόν Υἱόν καί Θεόν σου, ὄν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμίν δωρήσασθαι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εξ όρους κατασκίου, Λόγε ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτι κώς κατενόη σε καί εν φόβω, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν».

Σύ ταίς προσευχαίς, αεί ωχυρωμένος, τά τών νοητών, εχθρών τόξα καί βέλη, ώς περ νηπίων τοξεύματα ελογίσω, Πάτερ αιόδιμε Τιμόθεε.

Τόν τής πρόσ ημάς, Χριστού οικονομίας, σχέσει προσκυνών, θεόφρον χαρακτήρα, πείραν υπέστης μαστίγων υπό τών τούτον, απαρνουμένων ώ Τιμόθεε.

Ως τις ανδριάς, ασάλευτος υπήρξας, εν τή πρόσ Θεόν, αεί δοξολογία, μηδ' οπωσούν αναπαύσεως εν ταίς ταύτης, ώραις μετέχων ώ Τιμόθεε.

Θεοτοκίον

Νέον επί γής, εγέννησας Παιδίον, τόν εκ τού Πατρός, πρό πάντων τών αιώνων, γεγεννημένον αρρεούστως, Μήτηρ αγία, Χριστιανών η επανόρθωσις.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τόν ζόφον τής ψυχής μου, διασκέδασον φωτοδότα, Χριστέ ο Θεός, ο τό αρχέγονον σκότος διώξας τής αβύσσου, καί δώρησαί μοι τό φώς τών προσταγμάτων σου Λόγε, ίνα ορθρίζων δοξάζω σε».

Νοί κεκαθαρμένω, παρεστώς τή Τριάδι μακάριε, καί ταίς εκείθεν ακτίσι πυρσευόμενος Πάτερ, τούς εν σκότει ημάς κινδυνεύοντας, τών ψυχικών παθημάτων, φωτίζεις εκάστοτε.

Τήν σάρκα εγκρατεία, τήν ψυχήν απαθεία κοσμούμενος, τού Βασιλέως των όλων, θεράπων εγνωρίσθης, καί παρ' αυτού εναργείς, τάς τών θαυμάτων εδέξω, Τιμόθεε χάριτας.

Ου γνώμη περιέργω, αλλ' απλάστω καρδία αιτήσασα, η προσελθούσά σοι στείρα, διά πιστού οικέτου, εύτεκνος δείκνυται εξ ατεκνίας, υμνούσα Χριστόν τόν Θεόν ημών.

Θεοτοκίον

Οικήσας εν γαστρί σου, ο οικών εν υψίστοις, σέ απειργάσατο, ουρανών πλατυτέραν, Μαρία Θεοτόκε, όν υπέρ πάντων ηιμών ως αγαθή, μή ελλίπης πρεσβεύειν Θεόνυμφε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ πολλαί γαρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρόσ σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Καλώς σου διατηρών, τό παρθενίας αξίωμα, εν όλη σου τή ζωή, γυναίω ουδέ ποτε, κατ' όψιν συνέτυχες, τήν εκ τούτου βλάβην, παντελώς

αποκρουσάμενος.

Λιμένι τώ νοητώ, εγκαθωρμίσθης τοίς κύμασι, τών ηδονών μη βραχείς, παμμάκαρ Τιμόθεε, αλλά ταίς τού Πνεύματος, ζωηφόροις αύραις, ευπλοήσας, Παναοίδιμε.

Εμάκρυνας ψαλμικώς, εν όρεσι δισαίτων, καί ταίς ερήμοις αεί, σοφέ αυλιζόμενος, έως ού εισήλασας, είς Θεού τήν πόλιν, τήν ουράνιον Τιμόθεε.

Θεοτοκίον

Ονώτοις χερουβικοίς, απεριγράπτως καθήμενος, περιγραπτώς εν τή σή, κοιλία ενώκησε, σαρκί ου θεότητι, καί εκ σου προήλθε, διασώζων με Πανάμωμε.

Κοντάκιον 'Ηχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Ως αστήρ πολύφωτος εκ τής Εώας, αναλάμπας ηύγασας, εν ταίς καρδίαις τών πιστών, τās αρετάς τών θαυμάτων σου, θαυματοφόρε θεόφρον Τιμόθεε.

Συναξάριον

Τή ΚΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν αγίοις Πατρός ημών Τιμοθέου τού εν Συμβόλοις.

Στίχοι

- Καί ζώντα Τιμόθεε καί τεθνηκότα,
- Τιμά Θεός ζώντων σε καί τεθνηκότων.
- Εικάδι Τιμόθεον πρώτη κατά σήμα κάλυπεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ευσταθίου, Πατριάρχου Αντιοχείας τής μεγάλης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν αγίοις Πατρός ημών Γεωργίου, Επισκόπου Αμάστριδος.

Στίχοι

- Ο Γεώργιος, καί λιπων τό σαρκίον,
- Πολλοίς γεωργεί ψυχικήν σωτηρίαν.

Τή αυτή ημέρα, ο εν αγίοις Πατήρ ημών Ιωάννης, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ο από Σχολαστικών, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Χριστού τέθνηκας ο Σχολαστικός θύτης,
- Καί τών μακρών σου νύν σχολήν άγεις πόνων.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Ζαχαρίας, Πατριάρχης Ιεροσολύμων, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Μακάριος εἰ καί θανῶν Ζαχαρία,
- Ζαχαρία πρόεδρε γῆς μακαρίας.

Ταῖς αὐτῶν αγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός ἐλέησον καί σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ δι' Ἀγγέλου Παῖδας, ἐκ πυρός διασώσας, καί τήν βροντώσαν κάμινον, μεταβαλῶν εἰς δρόσον, εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Σβέσας παθῶν τήν φλόγα, τῶν δακρύων τή δρόσω, χάριν θαυμάτων ἐβλυσας, δι' ὧν ἀποκαθαίρεις τοὺς μολυσμοὺς, τῶν παθημάτων Τιμόθεε.

Μακαρισμοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀψευδῶς τετύχηκας, τήν τῶν πραέων Ὅσιε, κληρονομήσας χώραν, καί τῆς χαράς τῶν ἐκλεκτῶν ἐμφορούμενος.

Λύσιν ἀμαρτημάτων, τοῖς τελούσιν ἐκ πόθου, τό ἱερόν μνημόσυνον, τῆς μεταστάσεώς σου, ὡς παρρησίαν εὐρηκῶς, Παμμάκαρ αἴτησαι.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι πάντες, τῆς ἀρχαίας κατάρας, τῷ παναγίῳ τόκῳ σου, εὐλογημένη, σέ εὐλογούμεν Θεοτόκε ἀμίαντε.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι, τά ὑπερῶα αὐτοῦ, ὁ τιθεὶς θαλάσση ὄριον ψάμμον, καί συνέχων τό πᾶν, σέ ὑμνεῖ ἥλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοί προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ καί κτίστῃ εἰς τοὺς αἰῶνας».

Παθοκτόνος γεγένησαι, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, καί συντόνου Πάτερ τῆς ἀγρυπνίας, ἀναβάσεις αἰεὶ, ἀρετῶν Ὅσιε, μελετῶν ἐν καρδίᾳ, καί ἐκ δόξης βαίνων ἐπὶ δόξαν, τῆς ἀτελευτήτου, ζωῆς καί ἀφθαρσίας.

Ὡς θυμίαμα Ὅσιε, τὰς προσευχὰς σου Θεῷ, τῷ καθαρῳτάτῳ, σύ προσενέγκας καθαρὰς ἐκ ψυχῆς, θεῖαν ἐνέργειαν, παρ αὐτοῦ ἐκομίσω τῶν θαυμάτων, δαίμονας ἐλαύνειν, καί τὰς τῶν ἀνθρώπων ἰάσθαι ἀσθενείας.

Μισοπόνηρος ἀκάκος, καί συμπαθῆς καί πραῦς, καί δικαιοσύνη κεκοσμημένος, Πάτερ γέγονας, ὁσιος, ἀμεμπτος, ἀπεχόμενος πάσης ἀδικίας, στύλος Μοναζόντων, ὅθεν σε τιμῶμεν, Πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μόνην σε ἐξελέξατο, τήν καλλονὴν Ἰακώβ, τοῦ Πατρός ὁ Λόγος, καί σοῦ ἐν μήτρᾳ κατεσκήνωσε, καί ὡς ἠυδόκησεν, ὑπὲρ πάντας ὡραῖος τοὺς ἀνθρώπους, Πάναγνε προήλθε, τήν ἀμαυρωθείσαν, ἡμῶν καθαίρων φύσιν.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Εὐλογητός Κύριος, ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ἐγείρας κέρασ σωτηρίας ἡμῖν, ἐν οἴκῳ Δαυῖδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἀνατολή ἐξ ὕψους,

καί κατεύθυνεν ημάς, εις οδόν ειρήνης».

Αγιωσύνης τέμενος, κατανύξεως πηγή, συμπαθείας ρείθρον, ανεδείχθης Σοφέ, αγάπης τό άπειρον πέλαγος, Κυρίου θεράπων αψευδής, καί ουρανοπολίτης, καί Αγγέλων σύσκηνος, καί θαυμάτων βρύσις.

Κατακαυχάσθαι έλεον, Πάτερ κρίσεως ειδώς, ου παρείδες ξένον, αλλά πάσι χρηστώς, τά σπλάγχνα διήνοιξας Όσιε, πατήρ χρηματίσας ορφανών, καί τών χηρών προστάτης, καί γυμνών αμφίασις, καί τροφή πεινώντων.

Από τής γής εχώρησας, πρός τόν ουρανόν, ένθα είχες έτι περιών εν σαρκί, καλώς τό πολίτευμα Όσιε, ημίν ίλασμόν αμαρτιών, πρεσβεύων δωρηθήναι, τοίς πιστώς τιμώσί σου, τήν Αγίαν μνήμην.

Ρείθρα ημίν εκάστοτε, η τιμία σου σορός, ιαμάτων Πάτερ αναβλύζει, παθών εκχύσεις παντοίων ξηραίνοντα, καί πάσαν αρδεύοντα ψυχήν, πρός ευκαρπίαν θείαν, Ιερέ Τιμόθεε, τού Χριστού θεράπον.

Θεοτοκίον

Ρήμασι σοίς επόμεναι, γενεαί τών γενεών, Μακαρία σέ μακαριούσιν αεί, Θεόν γάρ τόν όντως μακάριον, εκύησας άχραντε Αγνή, τόν πάντας μακαρίους, τούς αυτώ δουλεύοντας, αψευδώς ποιούντα.

Καί η λοιπή τού Όρθρου Ακολουθία, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής ευρέσεως τών λειψάνων τών Αγίων Μαρτύρων τών εν τοίς Ευγενίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Ταίς πολυτρόποις ιδέαις τών βασάνων, εναπεκδυσάμενοι τούς τής νεκρώσεως, χιτώνας Μάρτυρες ένδοξοι, τής αφθαρσίας, θείον ιμάτιον ενεδύσασθε, καί νύν τά ουράνια περιπολεύετε, τώ θεϊκώ θρόνω πάντοτε, παρεστηκότες, λελαμπρυσμένοι θεομακάριστοι, όθεν εν πίστει τήν υπέρλαμπρον, μνήμην υμών εορτάζομεν, καί λειψάνων τήν θήκην, Ιερώς περιπτυσσόμεθα.

Εξ ασθενείας βροτών δύναμις θεία, ίάσεων πρόεισι τοίς προσπέλάζουσι, κόνις βραχεία τού σώματος, τών Αθλοφόρων, πηγάς θαυμάτων βρύει εν χάριτι, προσέλωμεν άνθρωποι καί αρουσώμεθα, ρώσιν ψυχής, ρώσιν

σώματος, αναβιώντες, χαριστηρίους φωνάς καί λέγοντες, Σώτερ τού κόσμου, δι' όν ήθλησαν, οι σεπτοί Αθληταί καρτερώτατα, ταίς αυτών ικεσίαις, πάσης βλάβης ελευθέρωσον.

Οι επί χρόνους μακρούς εγκεκρυμμένοι, καλλίνικοι Μάρτυρες νύν πεφανέρωνται, καθάπερ όλβος πολύτιμος, τήν Βασιλίδα, καταπλουτίζοντες πασών πόλεων, παλάμαις φερόμενοι, αρχιερέως σοφού, καί εις ναόν κομιζόμενοι, σεπτώς τόν, θείον, καί τοίς αιτούσι διανεμόμενοι, εις πάσαν ρώσιν, εις ωφέλειαν, εις φωτισμόν, εις αντίληψιν, τών αυτούς δεχομένων, ως πιστούς Θεού θεράποντας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εξαγορεύσω Αγνή σοι Θεοτόκε, τά δεινά μου πταίσματα, εί γάρ καί κρύψω αυτά, εν τή ημέρα τής κρίσεως, ανοιγομένων, πασών τών βίβλων φανερωθήσονται, Όμματα ερρύπωσα, βλέπων τά άτοπα, χείρας αθέσμως εμόλυνα, ταίς αισχροουργίαις, σώμα ηχρείωσα ο ταλαίπωρος, καί τήν ψυχήν μου ετραυμάτισα, αμαρτίαις, ελέησον οίκτειρον, καί μερίδος με δείξον, σωζομένων ταίς πρεσβείαις σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Μή εποδύρου μου Μήτηρ καθορώσα, εν ξύλω κρεμάμενον τόν σόν Υιόν καί Θεόν, τών εφ' υδάτων κρεμάσαντα τήν γήν ασχέτως, καί πάσαν κτίσιν δημιουργήσαντα, καί γάρ αναστήσομαι, καί δοξασθήσομαι, καί τά τού Άδου βασιλεια, συντρίψω σθένει, καί αφανίσω τούτου τήν δύναμιν, καί τούς δεσμίους εκλυτρώσομαι, τής αυτού κακουργίας ως εύσπλαγχνος, καί Πατρί τώ ιδίω, προσαγάγω ως φιλόανθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγινώσκεται ο Κανών τών Αγίων.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Μαρτυρικάις ηγλαϊσμένοι χάρισι, καί τώ μεγάλω φωτί, ολολαμπείς πόθω, παρεστώτες Μάρτυρες, τά νέφη τών ψυχών ημών, καί παθών τόν χειμώνα διασκεδάσατε χάριτι, τού παντοδυνάμου Θεού ημών.

Ανατεθείς ο τών Μαρτύρων όμιλος, τώ παντεπόπτη Θεώ, καί τώ αυτού πόθω, τάς ψυχάς προσδήσαντες, διέλυσαν τόν σύνδεσμον, τής κακίας καί λύσιν, τών αμαρτημάτων βραβεύουσι, πίστει τοίς αυτούς μακαρίζουσιν.

Οι φανερώς τόν πονηρόν συντρίψαντες, πόνοις αθλήσεως, καί φθονερώς χρόνοις, πλείοσι κρυπτόμενοι, σήμερον πεφανέρωνται, καί χερσίν Ιερέως,

θεόφρονος συγκομίζονται, κόσμω σωτηρίαν βραβεύοντες.

Θεοτοκίον

Εξ ορατών καί αοράτων ρύσαι με, Παρθενομήτορ εχθρών, η τόν Θεόν Λόγον, ορατόν γεννήσασα, αόρατον υπάρχοντα, καί παθών μου τόν σάλον, τή σή γαλήνη κατεύνασον, μόνη τών βροτών επανόρθωσις.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουραωίας απίδος, Οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνη φιλόανθρωπε».

Πυρωθέντες τώ πόθω, τώ θεϊκώ Μάρτυρες, πύρ τής αθείας, αιμάτων ρείθροις εσβέσατε, καί αναλάμπαντες, φωτοειδείς ως αστέρες, πάσαν τήν υφήλιον κατεφαιδρύνετε.

Απαστράπτει Μαρτύρων, τά φωταυγή λείψανα, φέγγος ιαμάτων, τοίς πίστει τούτοις προστρέχουσι, χάριν γάρ ήντλησαν, εκ τών πηγών τού Σωτήρος, τούτου τό εκούσιον πάθος ζηλώσαντες.

Οι τής πίστεως πύργοι, τά τού Χριστού θύματα, χρόνον επιμήκιστον, ήδη κατακρυπτόμενοι, νύν πεφανέρωνται, Αρχιερέως παλάμη, εύσεβως οσίως τε, συγκομιζόμενοι.

Θεοτοκίον

Χαίρε μόνη τεκούσα, τόν τού παντός Κύριον, Χαίρε τήν χαράν τοίς ανθρώποις, η προξενήσασα, Χαίρε κατάσκιον, καί αλατόμητον όρος, Τών πιστών τό στήριγμα, χαίρε πανάμωμε.

Κάθισμα 'Ηχος α'

Τόν τάφον σου

Τήν πλάνην τού εχθρού, φαυερώς καθελόντες, εν έτεσι πολλοίς, φθονερώς κεκρυμμένοι, ημίν πεφανέρωσθε, παναοίδιμοι Μάρτυρες, θεραπεύοντες, τά τών ψυχών ημών πάθη, καί ιώμενοι, τās τών σωμάτων οδύνας, εις Ιδόςαν θεού ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Αγνή, τήν αθλίαν ψυχήν μου, καί οίκτειρον αυτήν, υπό πλήθους πταισμάτων, βυθώ ολισθαίνουσαν, απωλείας Πανάμωμε, καί εν ώρα με, τή φοβερά τού θανάτου, ελευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, καί πάσης κολάσεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Καί σου τής καθαράς, καί αμώμου Παρθένου, διήλθεν αληθώς, τήν καρδίαν ρομφαία, Σταυρώ ως εώρακας, τόν Υιόν σου υψούμενον, παναμώμητε, ευλογημένη Μαρία, τό προσφύγιον, αμαρτωλών Θεοτόκε, πιστών τό κραταίωμα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Σού τήν σφαγήν καί τόν εκούσιον θάνατον, Ζωοδότα, δήμος επεπόθησε, τών Αθλητών, καί πολυειδείς πόνους υπομείνας, εις άπνον μεταβέβηκε, καί θείαν ευφροσύνην, μελωδών ευχαρίστως, Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Τώ τού Σταυρού, περιφραζάμενοι θώρακι καί αγάπη, θεία κρατυνόμενοι, συνασπισμόν έλυσαν εχθρού, καί τας παρατάξεις, τας τούτου πίστει ηφάνισαν, οι Μάρτυρες οι θείοι, μελωδούντες προθύμως, Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ταίς καλλοναίς, τών αρετών φαιδρυνόμενοι, εξ αιμάτων χλαίναν εστολίσθητε, ηρυθρωμένην μαρτυρικών, σκήπτρον δέ καθάπερ, Σταυρού τό τρόπαιον φέροντες, Χριστώ συμβασιλεύειν, ηξιώθητε όντως, μακαρίων ελπίδων λαβόμενοι.

Θεοτοκίον

Μήτηρ Θεού ευλογημένη Πανάμωμε, Αθλοφόρων, θείον εγκαλλώπισμα, η ουρανώσασα τήν ημών, φύσιν απωσθείσαν τή συ, μβουλία τού όφews, διάσωσόν με πάντων, τών τού βίου σκανδάλων, καί τυχείν σωτηρίας αξίωσον.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φως τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τας οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Τών αγίων σου Σώτερ, χρόνον επιμήκιστον κατακρυπτόμενα, τά οστά φυλάξας, εφανέρωσας νύν ως ηυδόκησας, εις λαού σου Λόγε, αγιασμόν καί σωτηριάν, καί αισχύνην εχθρών βλασφημώντων σε.

Τόν κρυμόν τής απάτης, θέρμη διελύσατε πίστεως Ένδοξοι, καί πολλών βασάνων, διαδράντες πολύπλοκα θήρατρα, πρός τήν άνω πόλιν, επτερωμένοι τή αγάπη, κατεπαύσατε δόξης πληρούμενοι.

Καρτερία μαστίγων, πάσαν απερράπισαν εχθρού απόνοιαν, οι στερροί οπλίται, καί στρεβλούμενοι καί αναρτώμενοι, καί πυρί ενύλω, προσομιλούντες πάσαν ύλην, αθείας ενέπρησαν χάριτι.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα τών άνω, πέφυκας Δυνάμεων θεοχαρίτωτε, συλλαβούσα Λόγον, τόν τά σύμπαντα λόγω ποιήσαντα, καί τεκούσα, τόν εκ Πατρός πρό τών αιώνων, γεννηθέντα αρρεύστως αμόλυντε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτηρ, πολλάί γάρ αί ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Ως κρίνα ταίς νοηταίς, κοιλάσιν αναβλαστήσαντες, ενθέου πάντας οσμής, πληρούτε, Πανεύφημοι, καί ψυχών ελαύνετε, δυσωδίαν πάσαν, Αθλοφόροι αξιάγαστοι.

Ιχώρες μαρτυρικάί, ψυχών ιώνται τά τραύματα, εν τούτοις γάρ τόν εχθρόν, στερρώς τραυματίσαντες, ιατρείον άμιοθον, τοίς θερμώς αιτούσι, θείω Πνεύματι γεγόνασι.

Τώ βασιλεί κατ' εχθρών, αιτείσθε τά νικητήρια, Αρχιερεί δέ θερμώς, υμάς συγκομίσαντι, τήν άνωθεν Μάρτυρες, παρά τού Σωτήρος, εξαιτήσασθε ευμένειαν.

Θεοτοκίον

Εκ σου Θεός τοίς θνητοίς, σαρκός εφάνη προσλήμματι, ο πλούσιος τήν εμήν, πτωχείαν Πανάμωμε, εκ σου ανελάβετο, τής αθανασίας, τās εισόδους μοι δωρούμενος.

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Εκ τής γής εκλάμπαντες, φωστήρος δίκην, ασεβείας άπασαν, απεμειώσατε αχλύν, καί τούς πιστούς εφωτίσατε, Μάρτυρες θείοι, Τριάδος υπέρμαχοι.

Ο Οίκος

Ως ρόδα μέσον ακανθών τά λείψανα, ανθούντα όσμήν ορθοδοξίας πηγάζετε εν κόσμω, Μάρτυρες ένδοξοι σεπτοί, κόσμου τά ωραία αρνησάμενοι καλώς, βασάνους υπεμείνατε, Βασιλείς ανομούντας ηλέγξατε, τόν Βασιλέα καί Δεσπότην τών απάντων κηρύξαντες μετά παρρησίας, διά τούτο ουρανού τά κάλλη όρώντες, εκτενώς υπέρ ημών τήν ικεσίαν τώ Βασιλεί τών αιώνων προσάγετε, τών τελούντων υμών τά μνημόσυνα, Μάρτυρες θείοι, Τριάδος υπέρμαχοι.

Συναξάριον

Τή ΚΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής ευρέσεως τών λειψάνων τών Αγίων Μαρτύρων τών εν τοίς Ευγενίου, ήτις συνέβη εν τοίς χρόνοις Αρκαδίου τού Βασιλέως.

Στίχοι

- Φανέντες εκ γής Μάρτυρες κεκρυμμένοι,
- Αίρουσι πάσαν εκ προσώπου γής βλάβην.
- Εικάδα δευτερίην ανά σεπτά φάνη χθονός Οστά.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί ομολογητού Αθανασίου, τού εν τώ Παυλοπετριώ.

Στίχοι

- Αθανάσιος, θρέμμα Παυλοπετρίου,
- Αποστόλοις σύνεστι, Παύλω καί Πέτρω.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Ανθούσα, καί οι δώδεκα αυτής οικέται, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Εύνους εφεύρες, Ανθούσα, τούς οικέτας,
- Ξίφει θανούση, συνθανόντας σοι ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Συνετός ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Ψάλλει Συνετός καί περ εκθνήσκων ξίφει,
- «Βλέπων ασυνετούντας εξετηκόμην».

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών οσίων Πατέρων ημών Θαλασσίου καί Λιμναίου.

Στίχοι

- Λιμήν Λιμναίον καί Θαλάσσιον φέρει,
- Ως περ Θάλασσαν εκφυγόντας τόν βίον.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Τελεσφόρος, Επίσκοπος Ρώμης, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Ηνεγκε καρπόν τή τομή Τελεσφόρος,
- Τελεσφορήσας ευγενής οία σπόρος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Βαραδάτου.

Στίχοι

- Εν γή νεκρώσας, ως λέγει Παύλος, μέλη,
- Ζωής μετέσχεν εν πόλω Βαραδάτος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι παίδες εν τή καμίνω, αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Γνωστοί τώ ποιήσαντι, τώ μαρτυρίω πάλοι γενόμενοι, αφανώς κεκρυμμένοι, ημίν αρτίως νύν επεγνώσθητε, τοίς μελωδούσι Πανεύφημοι Μάρτυρες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Αντλήσατε άνθρωποι, πηγής βρυούσης νάμα σωτήριον, οχετών εξ αυλών,

διά λειψάνων Μαρτύρων σήμερον, καί μελωδεΐτε τώ τούτους δοξάσαντι,
Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Φωτός οικητήρια, αναδειχθέντες διά βασάνων πολλών, κατακρύψει ζοφώδει,
ετών διαύλοις κατακρυπτόμενοι, ως εξ υδάτων φωστήρες εξέλαμψαν, οι
Αθληταί σου Χριστέ, φωταγωγούντες ημάς.

Θεοτοκίον

Προφήται προήγγειλαν, τό βάθος Κόρη τού μυστηρίου σου, εξ αγνών σου
αιμάτων, Θεόν Παρθένε εκυοφόρησας, καί εν ουσίαις δυσίν απεκύησας, εις
σωτηρίαν ημών καί απολύτρωσιν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν,
εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, Τόν
Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παΐδες ευλογεΐτε, Ιερείς ανυμνεΐτε, λαός
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ως τής αμπέλου κλήματα, τής αΰλου υπάρχοντες, βότρυας ημίν θεογνωσίας
ήνθησαν, καί οΐνον εκέρασαν, αθανασίας πάσι σαφώς, μέθην ψυχικής,
αποκρουόμενον βλάβης, οι Μάρτυρες βοώντες, Ιερείς ευλογεΐτε, λαός
υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τοίς οχετοίς τού αίματος, ποταμούς απεξήραναν, ειδωλομανίας, καί πυράν
ετέφρωσαν, αθέου προστάγματος, οι αθληταί τής δόξης Χριστού, πάσαν δέ
πιστώς, αναβώσαν καρδίαν, κατήρδευσαν πλουσίως, Ιερείς ευλογεΐτε, λαός
υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ιεραρχών ο πρόκριτος, Ιερώς συγκινούμενος, τήν συγκομιδήν τήν ιεράν
πεπτοΐηται, υμών Παμμακάριστοι, καί ετησίως ταύτην τιμά, μέλπων σύν παντί,
τώ Ιερώ καταλόγω, Οι Παΐδες ευλογεΐτε, Ιερείς ανυμνεΐτε, λαός υπερυψούτε,
Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Αγιασθείσα πνεύματι, Θεοτόκε Πανάμωμε, τόν εν τοίς Αγίοις
επαναπαυόμενον, εκύησας Άγιον, καί ευεργέτην μόνον Θεόν, πάντας τούς
βοώντας, αγιάζοντας πίστει, Οι Παΐδες ευλογεΐτε, Ιερείς ανυμνεΐτε, λαός
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός,
ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα
τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι
μεγαλύνουσιν».

Αλλήλους συνωθούντες πρός τήν ζωήν, καί θαρρεΐν εαυτοίς εγκελεύοντες,
τούς αικισμούς, ήνεγκαν βοώντες οι Αθληταί, Ιδε καιρός ευπρόσδεκτος,

στῶμεν καί νικήσωμεν τόν εχθρόν, Χριστός γάρ αθλοθέτης, προτείνει τούς στεφάνους, ο δι' ημάς παθεῖν ελόμενος.

Υψώθης ἐπί ξύλου Λόγε Θεοῦ, καί Μαρτύρων ἀγέλας ἀνείλκυσας, πρὸς εαυτόν, πάθος εικονίσαντας καί σφαγὴν, ἦν ἐκουσίως Δέσποτα, εἴλου ευσπλαγχνία, τὴ καθ' ημάς, διό σε οἱ γενναῖοι, ποθήσαντες οπλίται, ὡς ἱερεῖα σφαγιάζονται.

Χριστῷ συμβασιλεύειν διαπαντός, αθλοφόροι πανεύφημοι, Μάρτυρες περιχαρῶς, καταξιωθέντες ἐν οὐρανοῖς, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καί τῷ Ποιμενάρχῃ τὴν ψυχικὴν, αἰτεῖσθε σωτηρίαν, καί πάσι τοῖς ἐν πίστει, ἀνευφημοῦσιν ὑμᾶς σήμερον.

Θεοτοκίον

Νεφέλη τοῦ Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ νέφη ἀπέλασον, πύλη Θεοῦ, ἀνοιξόν μοι πύλας ἐκδυσωπῶ, δικαιοσύνης Δέσποινα, καί πρὸς τὰς εἰσόδους τὰς ἀγαθὰς, εἰσάγαγε Παρθένε, σκανδάλων πολυτρόπων, τοῦ πονηροῦ ἐκλυτρουμένη με.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθοῦ, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου, Ἐπισκόπου Σμύρνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Ὅτε τῆς Παρθένου ὁ καρπός, καί ζωαρχικώτατος σπóρος, εἰς γῆν ἐνέπεσε, τότε σε πολύκαρπον, στάχυν ἐβλάστησε, τούς πιστοὺς διατρέφοντα, τοῖς τῆς ευσεβείας, λόγοις τε καί δόγμασι, καί τῆς ἀθλήσεως, τούτους ἀγιάζοντα θεῖω, αἵματι καί ἱερωσύνης, μύρω καθαγνίζοντα Πολύκαρπε.

Ἐδῶς ἐκ τοῦ κόσμου πρὸς Θεόν, ταῖς μαρμαρυγαῖς ἀποστίλβων, τοῦ μαρτυρίου σου, ἔστης τῆς ἐφέσεως ὡς τό ἀκρότατον, ορεκτῶν φθάσας Ὅσιε, καί τῆς μακαρίας, αἴγλης ἐμφορούμενος, ἦς νῦν ἰκέτευε, πάντας ἐν μεθέξει γενέσθαι, τούς τὴν σὴν πανίερον μνήμην, Μάκαρ εορτάζοντας Πολύκαρπε.

Ὅτε ἐπί ξύλου τοῦ Σταυροῦ, ἡ ἀληθινὴ κρεμασθεῖσα, ὑψώθη ἄμπελος, τότε σέ κατάκαρπον, κλήμα ἐξέτεινε, τὴ δρεπάνη τεμνόμενον, σεπτοῦ μαρτυρίου, καί τοῖς τῶν κολάσεων, ληνοῖς πατούμενον, οὔπερ εὐφροσύνης κρατήρα, πίστει συγκεράσαντες, Πάτερ, τούς σεπτοὺς ἀγώνάς σου δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Πάντων θλιβομένων η χαρά, καί αδικουμένων προστάτις, καί πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις χειμαζομένων λιμῆν, ασθενούντων επίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καί αντίληψις, καί βακτηρία τυφλών, Μήτηρ τού Θεού τού γψίστου, σύ υπάρχουν ἀχραντε, σπεύσον, δυσωπούμεν ρύσασθαι τούς δούλους σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ύβρεις υπομείναντα πολλάς, καί επί Σταυρού υψωθέντα, τόν τού παντός Ποιητήν, βλέψασα Πανάχραντε, έστενες λέγουσα, Υπερύμνητε Κύριε, γιέ καί Θεέ μου, πώς τιμήσαι θέλων σου, τό πλάσμα Δέσποτα, φέρεις εν σαρκί πολλή ευσπλαγατιμίαν, Δόξα τη χνία, καί συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Τόν θείον Πολύκαρπον εν άσμασιν ευφημήσω. Θεοφάνους.

Ωδή α 'Ηχος β' Ο Ειρμός

«Δεύτε λαοί, ά σωμενάσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν Λαόν, όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Τή τού Χριστού, φωτοχυσία λαμπόμενος, καί τής αυτου ελλάμψεως, Πάτερ πληρούμενος, τήν ζοφώδη ψυχήν μου, καταύγασον θεόφρον, ταίς ικεσίαις σου.

Ο φωτισμός, τού σωτηρίου κηρύγματος, τήν καθαράν καρδίαν σου, καθάπερ έσοπτρον, ακηλίδωτον Πάτερ, αστράψας τάς ακτίνας, πάσιν εξέλαμψε.

Νόμου καινού, στηλογραφία σύ γέγονας, εγγεγραμμένον έχουσα, Πάτερ ού μέλανι, αλλά Πνεύματι θείω, τής χάριτος τής θείας, τό Ευαγγέλιον.

Θεοτοκίον

Θεόν εκ σου, σωματωθέντα γινώσκοντες, άνευ σαρκός θελήματος, τόν πρό τής κτίσεως, καί πρό πάντων αιώνων, κυρίως Θεοτόκον, ομολογούμεν σε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ό ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Ελαία ψαλμικώς ειπείν κατάκαρπος, εγένου Πολύκαρπε θεοφάντορ, εν τώ οίκω τού Κυρίου σου, ιλαρότητα φέρων τού κηρύγματος.

Ιθύνας εμμελώς θεομακάριστε, τόν νούν σου προστάγμασι τού Σωτήρος, επαξίως εχρημάτισας, τής αυτου Εκκλησίας ποιμήν άριστος.

Ολόκληρον σαυτόν Χριστώ προσήγαγες, ως ζώσαν θυσίαν τώ μαρτυρίω,

συνειδήσεως μαρτύριον, προαθλήσας Παμμάκαρ δι' ασκήσεως.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως ημών τόν χούν ετίναξας, τεκούσα τήν όντως αθανασίαν, καί στολάς ημίν εξύφανας, αφθαρσίας Παρθένε τή γεννήσει σου.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τόν τής χάριτος βότρυν εν τή ψυχή, αληθώς γεωργήσας Πάτερ σοφέ, ως οίνον εξέβλυσας, τόν τής πίστεως λόγον, τόν ευφραίνοντα πάντων, Πιστών τήν διάνοιαν, καί θαυμάτων ώφθης απέραντον πέλαγος, όθεν καί Μαρτύρων, καλλονή ανεδείχθης, πυρί τελειούμενος, καί φωτός αξιούμενος, αϊδίου Πολύκαρπε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν Μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τού Ηλίου νεφέλη τού νοητού, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαής, άσπιλε αμόλυντε, υπεράμωμε Δέσποινα, τήν σκοτεινήν ψυχήν μου, τυφλώπτουσαν πάθεσι, τής απαθείας αίγλη, καταύγασον δέομαι, καί μεμολυσμένην τήν καρδίαν μου πλύνον, ροαίς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσιν, ίνα πόθω κραυγάζω σοι, πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς εκβώσα, Ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή ανεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε, μόνε φιλάνθρωπε».

Πολυκαρπίαν φέρουσα, τών αρετών πολύκαρπος φυτεία, τώ Δεσπότη ώφθης, Πάτερ Πολύκαρπε.

Ολοκαύτωμα τέλειον, καί καθαρά θυσία προσηνέχθης, τώ Σωτήρι πάντων, Πάτερ Πολύκαρπε.

Λαόν ευσεβώς Όσιε, καθοδηγών προς φώς θεογνωσίας, τόν τής άθειας ζόφον απήλασας.

Υμνολογούμεν Ένδοξε, τήν τής ψυχής στερράν σου καρτερίαν, καί τών σών άγωνων τό ακαθαίρετον.

Θεοτοκίον

Καταλάμπρυνον Άχραντε, τήν ζοφεράν ψυχήν μου τώ φωτί σου, η τό φώς τεκούσα τό ενυπόστατον.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός αρχηγός, καί τών αιώνων Ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών σών προσταγμάτων, οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον, Θεόν ου γινώσκομεν».

Αίγλη τού Πνεύματος σύ, καταλαμπόμενος τόν νούν Όσιε, συμβολικώς, πυρί φλεγομένω, σαφώς εμυήθης, τήν διά πυρός σου, θεόφρον τελείωσιν.

Ρείθρον εδέξω ζωής, ως εκ χειμάρρου τής τρυφής Όσιε, τώ μαθητή τώ ηγαπημένω, μεμαθητευμένος, τώ αρουσαμένω, σοφίας τήν άβυσσον.

Πλούτον καί δόξαν, λαμπράν καί μήκος βίου, καί ζωήν άφθαρτον, η αληθής σοφία Χριστός σοι, δεδώρηται Πάτερ, ως διαφερόντως αυτόν αγαπήσαντι.

Θεοτοκίον

Ο παλαιός ημερών, ως επί πόκον υετός Πάναγνε, επί τήν σήν, γαστέρα κατήλθε, τήν ηγιασμένην, καί νέος εφάνη, Αδάμ ο φιλόανθρωπος.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Νεκρωθείς θεηγόρε τώ κόσμω παντί, μόνω δέ Χριστώ ζών καί πολιτευόμενος, πρός τόν Χριστόν μεθέστηκας, ζωτικήν αφθαρσίαν καααρπούμενος.

Ευσχημόνως οδεύων Μακάριε, τέκνον τε φωτος καί ειρήνης δεικνύμενος, τόν τής νυκτός πρωτότοκον, καί πολέμιον έγνως Μαρκίωνα.

Νουθετούμενοι Πάτερ τοίς λόγοις σου, πάσαν εκτρεπόμεθα βέβηλον αίρεσιν, καί πονηρά συνέδρια, τών διττάς πρεσβευόντων αρχάς δυσσεβώς.

Θεοτοκίον

Αμαρτίαν τού κόσμου τόν αίροντα, άχραντον Αμνόν συλλαβούσα Πανάμωμε, αμαρτιών συγχώρησιν, εκδυσώπει δοθήναι τοίς δούλοις σου.

Κοντάκιον 'Ηχος α' Χορός Αγγελικός

Καρπούς τούς λογικούς, τώ Κυρίω προσφέρων, Πολύκαρπε σοφέ, αρετών δι' ενθέων, εδείχθης αξιόθεος, Ιεράρχα μακάριε, όθεν σήμερον, οι φωτισθέντες σοίς λόγοις, ανυμνούμέν σου, τήν αξιέπαινον μνήμην, δοξάζοντες Κύριον.

Ο Οίκος

Τήν τής σοφίας χρηστότητα αρουσάμενος, εξ αυτής Πάτερ έπλησας θεογνωσία τήν ποιόμνην σου, καί τής παναγίας καί αρρήτου θεότητας τό τρισήλιον

ήστραψας, τού Πατρος τό αγέννητον, Υιού δέ τήν γέννησιν καί εκπόρευσιν Πνεύματος, μίαν θεότητα, μίαν δόξαν τρανώς εκδιδάξας, καί ειδώλων αθειαν εκ ποδών αποποιήσας, καρπούς δέ ωρίμους, ψυχάς πιστευόντων προσάγων τούτω ένδοξε, εν ώ βεβαππίσμεθα, εις όν καί Πιστεύομεν, δοξάζοντες Κύριον.

Συναξάριον

Τή ΚΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Πολυκάρπου, Επισκόπου Σμύρνης.

Στίχοι

- Σοί Πολύκαρπος ωλοκαυτώθη Λόγε,
- Καρπόν πολύν δούς εκ πυρός ξενοτρόπως.
- Εικάδι εν τριτάτη κατά φλόξ Πολύκαρπον έκαυσεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Οσίων πατέρων ημών, Ιωάννου, Μωϋσέως, Αντιόχου, καί Αντωνίνου.

Στίχοι

- Σύνταγμα τετράριθμον ανδρών τιμίων,
- Συντάσσεται σοι, καί μεθίσταται βίου.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Γοργονία, η αδελφή τού Αγίου Γρηγορίου τού Θεολόγου, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Τιμώ τελευτήν σήν σιγή, Γοργονία,
- Γρηγορίου μέλψαντος αυτήν εκ λόγων.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Κλήμης ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Κλήμης, τό κλήμα τής νοητής αμπέλου,
- Καινόν τι γλεύκος, αίμα τμηθείς εκχέει.

Τή αυτή η μέρα, η Αγία Μάρτυς Θεή ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Θεήν αποσκώπτουσαν εις Θεούς πλάνους,
- Οι τής πλάνης κτείνουσι προστάται ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Οσίων πατέρων ημών Ζεβινά, Πολυχρονίου, Μωσέως, καί Δαμιανού.

Στίχοι

- Θείος Ζεβινάς λήξιν εις θείαν φθάνει,
- Λήξαντος αυτώ τού παρ' ανθρώποις βίου.
- Πολυχρόνιος, καί συνασκηταί δύω.
- Οι τρεις ομού πληρούσι τούς ζωής χρόνους.

Ταίς αυτών αγίαις Πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνας χρυσής, εν πεδίω Δεηρά λατρευομένης, οι τρεις σου Παίδες κατεφρόνησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Στερρώ λογισμώ, καιομένης τής φλογός επέβης Ένδοξε, ως οι τρεις Παίδες οι τήν κάμινον, πυρί αύλω δροσίσαντες, μέσον δέ πυρός ανακράζων, ακατάφλεκτος έμεινας, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μακάριος εί, καί καλώς σοι έσται νύν κατασκηνώσαντι, ένθα Δικαίων τά σκηνώματα, ένθα Μαρτύρων στρατεύματα, ένθα τών σοφών Αποστόλων αι χορείαι κραυγάζουσιν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ακάρπους τό πρίν, πολυκάρπους τώ Χριστώ ψυχάς προσήνεγκας, γεωργία τή τού Πνεύματος, καθομαλίσας καί εύσταχυν, ταύταις καταθέμενος σπόρον, καί κραυγάζειν επαίδευσας, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη Θεού, τού τά σύμπαντα σοφώς δημιουργήσαντος, Μήτηρ εδείχθης απειρόγαμος, Παρθενομήτορ Πανάχραντε, όθεν ευσεβώς σοι Παρθένε, ανακράζομεν λέγοντες, Ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ιερουογήσας ευσεβώς, τού Χριστού τήν μυστικήν ιερουργίαν, λογικόν ιερείον, αυτός προσήχθης Θεώ θυσία δεκτή καί ευάρεστος, ολοκαρπουμένη, Πολύκαρπε τρισμάκαρ.

Νεανικήν εν πολιά, βαθυτάτη τήν ανδρείαν επεδείξω, τού Σταυρού τή δυνάμει, διαναστήσας σαυτού, πρός θείους αγώνας τό φρόνημα, Ιερομαρτύρων, Χριστού κλέος θεόφρον.

Επερειδόμενος Σταυρώ, καί τόν ιεραρχικόν κόσμον αξίως, ενδυσάμενος Πάτερ, εις τόν ναόν τού Θεού εισήλθες ιδίω σου αίματι, τώ Αρχιποίμενι, Χριστώ εμφανισθήναι.

Υπέρ Χριστού σφαγιασθείς, ως επίσημος κριός Ιεροφάντορ, μιμητής ανεδείχθης, τών παθημάτων αυτού, καί δόξης εγένου συμμετοχος, καί τής βασιλείας, αυτού ισυγκληρονόμος.

Θεοτοκίον

Φωτοειδής στύλος πυρός, καί νεφέλη φωτεινή προηγουμένη, πρός ουράνιον κλήρον, Θεογεννήτορ Αγνή, γενού μοι Παρθένε πανάμωμε, τώ εν τή ερήμω

τού βίου πλανωμένω.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως μεγαλύνομεν».

Η φωτοφόρος σου μνήμη, ανατείλασα Πάτερ, φωτίζει τάς ψυχάς τών ευσεβώς, ταύτην τελούντων θεσπέσιε, καί μετόχους τής θείας, φωτοφανείας πάντας εκτελεί, ήν αξίως θεόφρον, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Μετά τής άνω χορείας, τών αγίων Αγγέλων, τώ θρόνω τού Δεσπότη παρεστώς, τούτον δυσώπει τού φθάσαι ημάς, τό σωτήριο πάθος, καί τήν αυτού ανάστασιν φαιδρώς, αρετής πολυτρόπους, ιδέας εκτελέσαντας.

Η τής αγίας Τριάδος, κατανόησις Πάτερ, τρανώς ουκ εν αινίγμασιν ως πρίν, ως καθαρώ τήν καρδίαν σοι, διασχόντι τήν ύλην, καί τών δεσμών λυθέντι τής φθοράς, κατοπτεύεται μάκαρ, Πολύκαρπε πανόλβιε.

Στεφηφορούντά σε Πάτερ, καί βραβείον τής νίκης, δεξάμενον εκ θείας δεξιάς, καί τούς αγώνας τελέσαντα, καί φωτός πληρωθέντα, Πιστεύοντες Πολύκαρπε σοφέ, πρεσβευτήν τώ Χριστώ σε, προθύμως προβαλλόμεθα.

Θεοτοκίον

Ως Θεοτόκον σε Κόρη, καί Μητέρα τού Λόγου, καί πρόξενον υπάρχουσαν ημίν, τής αϊδίου καί θείας ζωής, ως τής δικαιοσύνης τόν Ήλιον εκλάμπασαν ημίν, οι Πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Πολλούς καρπούς προσήνεγκας, Χριστώ σοφέ Πολύκαρπε, τούς διά σου σεσωσμένους, βροτούς εκ πλάνης δαιμόνων, Ιερομάρτυς ένδοξε, Αγγέλων ισοστάσιε, καί Αποστόλων σύσκηνε, μεθ' ών μνημόνευε Πάτερ, τών σέ τιμώντων εκ πόθου.

Θεοτοκίον

Ερράγη Μητροπάρθενε, τό τού φραγμού μεσότοιχον, καί οι θνητοί τοίς Αγγέλοις, τώ σώ συνήφθημεν τόκω, καί νύν Θεογεννήτρια, νηστεύειν ημάς κράτυνον, καί φθάσαι τήν τριήμερον, ανάστασιν τού Υιού σου, ειλικρινώς προσκυνήσαι.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής ευρέσεως τής τιμίας κεφαλής τού Αγίου Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστού Ιωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους ι' καί ψάλλομεν τό, Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δὶς, καί τό Μαρτυρικόν καί τὰ Προσόμοια τοῦ Τριωδίου, εἶτα τὰ παρόντα γ' προσόμοια τοῦ Προδρόμου, δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ἡ ἱερά Κεφαλή, καί φωτοφόρος καί Ἀγγέλοις αἰδέσιμος, ἡ ξίφει τμηθεῖσα πάλαι, καί τμητικοῖς ἐλεγμοῖς, ἀσελγείας αἰσχος διακόψασα, πηγὴ ἡ τοῖς θαύμασι, τοὺς πιστοὺς καταρδεύουσα, ἡ τοῦ Σωτήρος, τὴν σωτήριον ἔλευσιν, καταγγείλασα, καί τὴν ππῆσιν τοῦ Πνεύματος, πάλαι κατανοήσασα, πρὸς τούτον σκηνώσασαν, τῆς Παλαιάς τε καί Νέας, ἡ μεσιτεύσασα χάριτος, Χριστόν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Στάμνω ἐγκεκρυμμένη ποτέ, ἡ τοῦ Προδρόμου κεφαλή πεφανέρωται, λαγόνων ἀναδοθεῖσα, ἐκ τῶν τῆς γῆς ἐμφανῶς, καί θαυμάτων ρεῖθρα ἀναβλύζουσα, καί γάρ ἐν τοῖς ὕδασι, κεφαλὴν ἐναπέλουσε, τοῦ ὑπερώα, νῦν στεγάζοντος ὕδασι, καί ομβρίζοντος τοῖς βροτοῖς θείαν ἄφεσιν, Ταύτην οὖν μακαρίσωμεν, τὴν ὄντως αἰίδιμον, καί ἐν τῇ ταύτης εὐρέσει, περιχαρῶς εορτάσωμεν, Χριστόν δυσωπούσης, τοῦ δωρήσασθαι τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Κάρα ἡ τὸν ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, ἀνακηρύξασα σαρκί φανερούμενον, καί πάσι τῆς μετανοίας, τὰς σωτηρίου οδοὺς, θείαις υποθήκαις βεβαιώσασα, ἡ πρὶν τοῦ Ἡρώδου, παρανομίαν ἐλέγξασα, καί διὰ τούτο, ἐκτμηθεῖσα τοῦ σώματος, τὴν χρόνιον, ὑποστάσα κατάκρυψιν, ὡσπερ φωτοφανῆς ἡμῖν, ἀνέτειλεν ἥλιος, Μετανοεῖτε βοῶσα, καί τῷ Κυρίῳ προστίθεσθε, ψυχῆς κατανύξει, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Θησαυρὸς ἐνθέων δωρεῶν, ἡ θεοφρούρητος κάρα σου Πρόδρομε, ἐκ τῶν τῆς γῆς λαγόνων ἀνέτειλεν, ἦν ἡμεῖς πιστῶς ἀρυσάμενοι, καί προσκυνοῦντες ἐνδοξε, πλουτούμεν διὰ σοῦ Χριστοῦ Βαπτιστά, θαυμάτων τὰ παράδοξα, καί τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, ὑπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καί λαόν, τῶν πολεμουμένων ἡ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἡ γαλήνη, ἡ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνάστης

Ἐν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρώσα ἡ πανάμωμος Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα, Υἱέ μου καί Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

τά ἀναγνώσματα τοῦ Τριωδίου

Εἰς τόν Στίχον, τό Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δῖς, καί τό Μαρτυρικόν. Εἶτα.

Δόξα... Ἦχος β'

Ἡ τῶν θείων εννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη, καί τῆς ἀρρήτου ουσίας τρανώς ἡ προβλέψασα, τό μυστήριον Κάρα σου, ὡς ἐκ λαγόνων μητρικῶν, ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς, σήμερον ἀνατέταλκεν, Ἰωάννη πανεύφημε, καί εὐωδίασε πάσαν τήν υφῆλιον, ἀγιασμοῦ προχέουσα μύρον, καί νοητῶς κηρύπτουσα μετανοίας ὁδόν, καί τῷ Σωτήρι τῶν ὅλων πρεσβεύουσα, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε ἡ ἐλπίς ἡμῶν, Θεοτόκε ἀχραντε, χαίρε ἡ δι' Ἀγγέλου δεξαμένη τό χαίρε, χαίρε ἡ τεκούσα Πατρός τό ἀπαύγασμα, εὐλογημένη χαίρε σεμνή, Παναγία Παρθένε μόνη πανύμνητε, σέ δοξάζει πάσα κτίσις τήν Μητέρα τοῦ φωτός.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Βοτρυν τόν παμπέπειρον Ἀγνή, ὄν ἀγεωργήτως ἐν μήτρα ἐκυοφόρησας, ξύλω ὡς εὔρακας, τούτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ὠλόλυζες, καί ἐκράζεις, Τέκνον, γλεύκος ἐναπόσταξον, δι' οὐ ἡ μέθη ἀρθή, πάσα τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σέ τετοκυίας, σοῦ τήν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ἐκ γῆς ἀνατείλασα ἡ τοῦ Προδρόμου κεφαλή, ἀκτίνας ἀφήσι τῆς ἀφθαρσίας, πιστοῖς τῶν ἰάσεων, ἀνωθεν συναθροίζει, τήν πληθύν τῶν Ἀγγέλων, κάτωθεν συγκαλείται, τῶν ἀνθρώπων τό γένος, ὁμόφωνον ἀναπέμψαι, δόξαν Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ὡς θεῖον θησαύρισμα, ἐγκεκρυμμένον τῇ γῇ, Χριστός ἀπεκάλυψε τήν κεφαλὴν σου ἡμῖν, Προφήτα καί Πρόδρομε, Πάντες οὖν συνελθόντες, ἐν τῇ ταύτης εὐρέσει, ἄσμασι θεηγόροις, τόν Σωτήρα ὑμνούμεν, τόν σώζοντα ἡμᾶς ἐκ φθοράς ταῖς ἱκεσίαις σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ταχύ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καί ἀπειλούσιν ἡμῖν, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας, γνώτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὁρθοδόξων ἡ πίστις, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου μόνε Φιλάνθρωπε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ

Αναδοθείσα ως χρυσός εκ μετάλλων, η Ιερά σου κεφαλή παραδόξως, εκ τῶν αδύτων γῆς επλούτισε, Χριστοῦ Βαπτιστά, πάντας τούς προστρέχοντας, εν τῇ ταύτης ευρέσει, ὕμνοις μεγαλύνοντας, τόν Σωτήρα καί Κτίστην, τούτοις διδόντα μάκαρ διά σου, λύσιν πταισμάτων, καί πλούσιον ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ού σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τού ευχαρίστως ανυμνεῖν εκ καρδίας, τά σά ελέη Δέσποινα οι δούλοί σου, κράζοντες καί λέγοντες, Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καί λύτρωσαι, εξ εχθρῶν αοράτων, καί αναγκῶν καί πάσης απειλῆς, σύ γάρ υπάρχεις, ημῶν η αντίληψις.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Ο Ηρώδης Πρόδρομε, παρανομήσας, τήν τιμίαν κάραν σου, ξίφει απέτεμε δεινῶς, ως έκφρων οίστρω ο δειλαιος, ἦν περ εκ πόθου, Πιστοί ασπαζόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μωϋσῆς εώρακε, πυρφόρον βάτον, σέ τό πύρ βαστάσασαν, τό τας ψυχάς φωταγωγούν, καί μή φλεχθείσαν Πανάμωμε, δρόσου δέ μάλλον, πλησθείσαν τῆς χάριτος.

Τό Α' Αντίφωνον τῶν Αναβαθμῶν τού δ' Ἦχου.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Εκεῖ εξανατελώ κέρας τῷ Δαυῖδ, ητοίμασα λύχνον τῷ Χριστῷ μου.
Στίχ. Μνήσθητι, Κύριε τού Δαυῖδ, καί πάσης τῆς πραότητος αυτού.

Τό, Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον, Κατά Λουκάν

Τῷ καιρῷ εκείνω, ἤκουσεν Ηρώδης...

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού σου Προδρόμου...

Καί νύν... Ταίς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Καί τό Ιδιόμελον
Ἦχος πλ. β'

Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη, καί τῆς ἀρρήτου οὐσίας τρανώς ἡ προβλέψασα, τό μυστήριον Κάρα σου, ὡς ἐκ λαγόνων μητρικῶν, ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς, σήμερον ἀνατέταλκεν, Ἰωάννη πανεύφημε, καί εὐωδίασε πάσαν τήν υφῆλιον, ἀγιασμοῦ προχέουσα μύρον, καί νοητῶς κηρύπτουσα μετανοίας ὁδόν, καί τῷ Σωτήρι τῶν ὅλων πρεσβεύουσα, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ Προδρόμου μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς ς' καί τὰ Τριῶδια τῆς ἡμέρας ὡς καθεκάστην.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προδρόμου

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. β' Ὁ Εἰρμός

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴχνεσι, τόν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντοῦμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδήν, ἐβόα ἀσωμεν».

Δεῦτε εὐφήμῳ τῇ γλώττῃ καί πανσθενεῖ, κροτουμένη Πνεύματι, ἐκ χειλέων εὐαγῶν, τήν τοῦ Λόγου Πρόδρομον φωνήν, ἐν ὠδαῖς πνευματικαῖς, πιστοὶ δοξάσωμεν.

Εἰρηνικὴ καταστάσει γαληνιά, καί ἀπείροις πλήθεσιν, Ἐκκλησία ἡ Χριστοῦ, εὐσταθῶς ποιμαίνεται τῶν σοί, τήν ἐτήσιον ὠδήν, βιώντων Πρόδρομε.

Τήν πρὸς Θεοῦ δεδομένην ὡς θησαυρον, ἡμῖν ἀναφαίρετον, θεοφόρον κορυφήν, τοῦ Προδρόμου ἀπαντες ὠδαῖς, ἐπαξίως πανδημεῖ, πιστοὶ τιμήσωμεν.

Θεοτοκίον

Τόν σεαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρὸς, ὑπέρ νούν σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς, ἐδείχθης Δέσποινα.

Ὠδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου».

Γαστήρ στειρεύουσα βλαστόν, σέ προσήνεγκε θεῖον, τῆς ἐθνῶν Ἐκκλησίας, εὐκλεῆ Νυμφαγωγόν, Χριστῷ τῷ ὄντως Θεῷ, καί Νυμφίῳ, ταύτην μνηστευόμενον.

Τήν σὴν θεόφθογον φωνήν, Πρόδρομε Ἰωάννη, οὐδέ ξίφει ἐπέσχεν, ἡ ἀθλία μοιχαλῖς, τήν θείαν γάρ σου ἡμῖν, ἐμφανίζεις, κάραν τήν ὑπόγειον.

Πανηγυρίζουσα φαιδρῶς, ἡ ποθοῦσά σε πόλις, εὐωχεῖται ὡς ὄλβον, εὐραμένη μυστικόν, καί κρήνην ἀνελλιπή, ἰαμάτων Πρόδρομε τήν κάραν σου.

Θεοτοκίον

Τού θείου τόκου σου Αγνή, πάσαν φύσεως τάξιν, υπερβαίνει τό θαύμα, Θεόν γάρ υπερφυώς, συνέλαβες εν γαστρί, καί τεκούσα, μένεις αιπιάρθενος.

Κάθισμα Ἦχος δ' Τό προσταχθέν μυστικώς

Ως εν ταμείω θησαυρός εναπόθετος, η τού Προδρόμου κεφαλή εφυλάττετο, εν υδρία κρυβείσα, η φωνή τού Λόγου, ως σίτος καταχωσθείσα εις βάθος γῆς, ανήκε καρποφορούσα θείαν ζωῆν, Ταύτης πάντες τιμήσωμεν, τήν εύρεσιν, τόν Χριστόν, δοξάζοντες τόν δόντα αυτή, χάριν βρύειν ιάματα.

Δόξα... όμοιον

Τού βαπτιστού η κεφαλή κατεκρύπτετο, ως μαργαρίτης υπό γήν εν τή υδρία, καί ως λύχνος θεόφωτος αγλαΐζομένη, εκλάμπει θαυματοργούσα κόσμω παντί, ως όρθρος εξανατέλλων πανευπρεπής, τού Ηλίου ο Πρόδρομος, καί ανεσπέρω φωτί, μηνύων πάλιν ημίν, ίδε κραυγάζει ο Αμνός τού Θεού.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό προσταχθέν μυστικώς λαβών εν γνώσει, εν τή σκηνή τού Ιωσήφ σπουδή επέστη, ο Ασώματος λέγων τή απειρογάμω ο κλίνας τή καταβάσει τούς ουρανούς, χωρείται αναλλοιώτως όλως εν σοί, όν καί βλέπων εν μήτρα σου, λαβόντα δούλου μορφήν, εξίσταμαι κραυγάζειν σοι, Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Της πάλαι γέγονας, σφραγίς πανόλβιε, εμφανώς Διαθήκης καί Προφητών, πέρας εχηρημάτισας, καί νυμφοστόλος δέ σεπτός, τῆς καινῆς εδειχθης Πρόδρομε.

Τριχίνοις ράκεσι, συνήθως Πρόδρομε, τήν τιμίαν ηνέσχου καί ευκλεή, Κάραν σου καλύπτεσθαι, βασιλικῆς αλουργίδος, ως εσθήτι αγαλλόμενος.

Τή αίγλη Πρόδρομε, τού θείου Πνεύματος, τήν τιμώσάν σε πόλιν διηνεκώς, πρέσβευε φαιδρύνεσθαι, καί εν τή σῆ σοφέ μνήμη, σύν Αγγέλοις επαγάλλεσθαι.

Θεοτοκίον

Νεκρόν με έδειξε, φυτού απόγευσις, τῆς ζωῆς δέ τό ξύλον εκ σου φανέν, Πάναγνε ανέστησε, καί Παραδείσου τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με κατέστησε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τās τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών ππαισμάτων ανα καλούμενον».

Ουκ έφυς κάλαμος Βαπτιστά, ταίς πειραστικάίς τού δυσμενούς, αύραις αεί

ριπιζόμενος, πύργος δέ τού θείου λαού ακράδαντος, δυνάμει Ηλίου γάρ
ώφθης καί πνεύματι.

Ο τήν θεότητα αθετών, καί κατασμικρύνων τήν δόξαν, τού υπό σου
βαπτισθέντος Χριστού, τήν τε θείαν χάριν σου νοσφιζόμενος, ενδίκως
περιβόλων θείων απείργεται.

Αφθόνου ήνοιξας σύ πηγής, πύλην τοίς υμνούσί σε ημίν, πόθω αοίδιμε
Πρόδρομε, χάριτος τής θείας βλυζούσης νάματα, καί ρείθρα ιαμάτων πάντας
ευφραίνοντα.

Θεοτοκίον

Φορούσα κάλλος τό νοητόν, τής ωραιότητας σου ψυχής, νύμφη Θεού
εχρημάτισας, κατεσφραγισμένη τή παρθενία Σεμνή, καί φέγγει τής αγνείας,
κόσμον φαιδρύνουσα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι,
τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βού σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν
μου Πολυέλεε».

Προφήτην σε έφησεν η αλήθεια Χριστός, καί Προφητών υπέρτερον, Βαπτιστά
τε καί Πρόδρομε τής ζωής, αυτόν γάρ εώρακας, ον Προφήται καί νόμος
προκατήγγειλαν.

Ουκ έφερε κρύπτεσθαι, τών θαυμάτων η πηγή, ο θησαυρός τής χάριτος, η
αοίδιμος Κάρα σου Βαπτιστά, Προφήτα καί Πρόδρομε, αλλ' οφθείσα προχέει
ιαμάτων πηγάς.

Πανόλβιον καύχημα, καί αγ λάϊσμα φαιδρόν, καί θυρεόν σωτήριον, η
φιλόχριστος αύτη καί ευκλεής, προβάλλεται πόλις σου, τήν σεπτήν σου καί
θείαν Κάραν Πρόδρομε.

Θεοτοκίον

Ο μέγας προέγραψεν, εν Προφήταις Μωϋσής, σέ κιβωτόν καί τράπεζαν, καί
λυχνίαν καί στάμνον συμβολικώς, σημαίνων τήν σάρκωσιν τήν εκ σου τού
Υψίστου Μητροπάρθενε.

Κοντάκιον 'Ηχος β' Τά άνω ζητών

Προφήτα Θεου, καί Πρόδρομε τής χάριτος, τήν Κάραν τήν σήν, ως ρόδον
Ιερώτατον, εκ τής γής ευράμενοι, τας ίάσεις πάντοτε λαμβάνομεν, καί γάρ
πάλιν ως πρότερον, εν κόσμω κηρύττεις τήν μετάνοιαν.

Ο Οίκος

Εκ τού Κυρίου τήν μαρτυρίαν ειληφώς Ιωάννη, υπέρ πάντας βροτούς
υπέρτερος εχρημάτισας, όθεν επαίνους τών εγκωμίων προσενέγκαι σοι
δέδοικα, αλλά πόθω εκβιασθείς, τή ωδή εγχειρήσαι τετόλμηκα, διό μή

απαξιώσης συνεργός μοι γενέσθαι Πανεύφημε, ίνα ισχύσω στεφανώσαί σου κορυφήν τήν αγίαν τρισόλβιε, καί γάρ σύ έν κόσμω κηρύττεις τήν μετάνοιαν.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής ευρέσεως τής τιμίας κεφαλής τού Αγίου Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστού Ιωάννου.

Στίχοι

- Εκ γής προφαίνει Πρόδρομος σεπτήν Κάραν,
- Καρπούς παραινών αξίους ποιείν πάλιν.
- Ο Βαπτίσας πρίν υδάτων πηγαίς όχλους,
- Γήθεν φανείς βάπτιζε πηγαίς θαυμάτων.
- Εικοστήν Προδρόμοιο φάνη Κάρη αμφί τετάρτην.

Ταίς τού σου Προδρόμου πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Τής Παρθένου ο βλαστός σε υπέρ άπαντας, έφη εν γεννητοίς γυναικών, ως γάρ άσαρκος καί ισάγγελος επί τής γής, αυτώ πεπολίτευσαι βοών, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Εν νηδυϊ τής Παρθένου τόν σκηνώσαντα, έγνωσ στειρωτικής εκ γαστρός, καί χρησάμενος, τή μητρώα Πρόδρομε φωνή, σκιρτών ανεκραύγαζες αυτώ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μεμακάρισται τώ όντι εν ταίς πόλεσιν, αύτη νύν παναιοίδιμε, κτησαμένη σε, πολιούχον, Πρόδρομε Χριστού, διό εορτάζουσα βοά, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Διά σου Μήτερ Παρθένε φώς ανέτειλε, πάση τή οικουμένη φαιδρόν, τόν γάρ Κτίστην, σύ τών απάντων τέτοκας Θεόν, όν αίτησαι Πάναγνε ημίν, καταπεμφθήναι τοίς Πιστοίς τό μέγα έλεος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυπούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Απεστάλη βοώντος φωνή ο Πρόδρομος, ταίς ερήμοις καρδίαις, τήν τού Υιού τού Θεού, πίστιν ευσεβή, εγκεντρίζων τού όντως Θεού, όν υπερυπούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ετοιμάσατε φάσκει καί νύν ο Πρόδρομος, τού Κυρίου τήν τρίβον, δι' αγιότητος, ούτος γάρ ελθών, σύν Πατρί καί τώ Πνεύματι, ταίς ημών καρδίαις, οικήσει εις αιώνας.

Τή φωνή ακοήν μέν τή τού Γεννήτορος, οφθαλμούς δέ τή θέα, τού θείου Πνεύματος, όλος δέ αφή, Ιωάννης ο Πρόδρομος, σέ χειροθετήσας, Χριστέ θεοφορείται.

Θεοτοκίον

Χρυσαιγής σε λυχνία προδιετύπωσε, δεξαμένην αφράστως, φώς τό απρόσιτον, γνώσει τή αυτού, καταυγάζον τά σύμπαντα, όθεν σε υμνούμεν, Αγνή εις τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις Στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Σαφώς τής πλήρους δεκάδος Πρόδρομε, τών εντολών σύ φύλαξ εξ ισχύος γενόμενος, καταλλήλως πρός Χριστού τετίμησαι, χαρισμάτων δεκάδι, όθεν τού Λόγου σε μύστην τε καί φίλον νύν ειδότες, σέ μακαρίζομεν.

Χριστού προφήτης τε καί Απόστολος, Αγγελός τε καί Πρόδρομος τής θείας σαρκώσεως, Βαπτιστής καί Ιερεύς καί Μάρτυς πιστός, κήρυξ τε τοίς εν Άδου, σύ εχρημάτισας, καί τοίς παρθενεύουσι κανών, καί τής ερήμου βλαστός.

Ψυχής τό άπιστον δειγματίζεται, Ιερουργού χειρός νενεκρωμένης τώ θαύματι, βλαστησάσης αύθις διά τής πίστεως, σής γάρ εκφανθείσης Κάρας Μακάριε, η καταποθείσα παλάμη ανακαινίζεται.

Θεοτοκίον

Παθών ιάματα αρουσώμεθα, τώ ευκλεεί τεμένει τού Προδρόμου προστρέχοντες, εν αυτώ γάρ πάρεισιν Αγγέλων χοροί, πνεύματά τε δικαίων, πάντων η Δέσποινα, σύν τώ Βαπτιστή, Ιωάννη ιάσεις νέμουσα.

Εξαποστειλάριον Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Λαμπροφανής ανέτειλεν, η τιμία σου Κάρα, εκ τών αδύτων κόλπων γής, Πρόδρομε Ιωάννη, λύχνε φωτός τού αύλου, ής τήν εύρεσιν πόθω, τελούντες δυσωπούμέν σε, τών δεινών ευρείν λύσιν, καί τόν καιρόν, ευμαρώς ανύσαι τής εγκρατείας, πρεσβείαις σου πανεύφημε, Βαπτιστά τού Σωτήρος.

Θεοτοκίον

Ψυχαγωγείται Πάναγνε, τών πιστών η θεόφρων, ομήγουρις λατρεύουσα, καί πιστώς ανυμούσα, σέ Θεοτόκον κυρίως, ταίς πρεσβείαις σου όθεν, τών νηστειών τόν διάυλον, δός ημίν εκτελέσαι, θεοπρεπώς, καί Σταυρόν τόν τίμιον προσκυνήσαι, καί πάθη τά σωτήρια, τού Υιού καί Θεού σου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώνμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Ἦνοιξε προπύλαια, τῆς εγκρατείας ἡ πάνσεμνος, κεφαλὴ σου Πανεύφημε, καὶ τρυφὴν προέθηκεν, ἡδυτάτην πάσι, θείων χαρισμάτων, ὧν περ μετέχοντες πιστῶς, τὸ τῆς νηστείας τραχὺ γλυκαίνομεν, καὶ πίστει ευφημούμεν σε, καὶ εκβοῶμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.
(Δίς)

Μύρα ὡσπερ νάματα, ἡ κεφαλὴ αποστάζουσα, τοῦ Προδρόμου ἀέναα, καὶ τραπέζη σήμερον, ἀποτεθειμένη, μυστικὴ καὶ θεία, ευωδιάζει νοητῶς, καὶ ἀηδίαν ελαύνει θλίψεων, καὶ ευφροσύνης ἀπαντας, πληροὶ τοὺς πόθῳ κραυγάζοντας, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐτεμεν ἡ Κάρα σου, καθάπερ ξίφος τομώτατον, κεφαλᾶς ἀνομούντων ἐχθρῶν, καὶ νάματα ἐβλυσεν, εὐνομοῦσι πάσι, τῶν θείων χαρίτων, καὶ διὰ τοῦτό σε πιστῶς, ἀνευφημούμεν φίλον καὶ Πρόδρομον, Ἰωάννη τοῦ Κτίσαντος, καὶ εκβοῶμεν αὐτῷ εκτενώς, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τὴν πανσεβάσμιον Κάραν, τοῦ Βαπτιστοῦ σου Κύριε, φανερωθεῖσαν σήμερον ἐκ γῆς, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως, ἀρυσάμενοι πιστῶς, εἰς πρεσβείαν φιλάνθρωπε, οἱ ἐπταικότες δούλοί σου, προσάγοντες αἰτούμεθα, δι' αὐτῆς ἐπιτυχεῖν ἐν ἡμέρᾳ κρῖσεως, παρὰ σοῦ τὸν ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον
Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Φιλάγαθε Θεέ καὶ Σωτὴρ, τοὺς δούλους σου περισώζε, ἀπὸ πάσης, περιστάσεως δεινῆς, πρεσβείαις τοῦ Προδρόμου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Μητρὸς σου ταῖς ἐντεύξεσιν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δίς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Εἶτα.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἡ πρῶην ἐπὶ πίνακι, τὸ τοῦ Ἡρώδου ἀθεσμον μύσος ἐλέγξασα, τὴν δὲ μετάνοιαν πάσι κηρύξασα πιστοῖς, τιμὴ κεφαλὴ τοῦ Βαπτιστοῦ σου Κύριε, ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς ἀναφανείσα, πρόκειται τοῖς Πιστῶς προσιοῦσιν αὐτῇ, καὶ ἀππομένοις ἐν φόβῳ, καὶ προσκυνούσι πόθῳ ψυχῆς, βραβευομένη λύσιν πταισμάτων, καὶ αἰτημάτων παρέχει τὰ σωτήρια, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή.

Τό, Ἀγαθόν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.

Ποιούμεν δέ μετανοίας μεγάλας τρείς.

Συνάπτομεν δέ καί τήν πρώτην ώραν, καί τάς λοιπάς εφεξής, λέγοντες εν αυταίς Απολυτίκιον καί Κοντάκιον τού Προδρόμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Στιχολογίαν τών, Πρός Κύριον, εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν τό Ιδιόμελον τής ημέρας δίς, καί τό Μαρτυρικόν, καί τά Προσόμοια τού Τριωδίου, είτα τού Αγίου τά παρόντα γ'.

Ἦχος β'

Ὅτε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Δεύτε τήν τιμίαν κεφαλήν, τήν αποτμηθείσαν τώ ξίφει, τού Βαπτιστού οι πιστοί, σήμερον τιμήσωμεν, εν τή ευρέσει αυτής, υπαντώντες εν ά σμασι, τιμώντες εκ πόθου, χάριτας προχέουσαν, τών ιαμάτων ημίν, ήν περ, ο ληρώδης Ηρώδης, πάλαι προαπέτεμεν οίστρω, τή Ηρωδιάδι συμπλεκόμενος. (Δίς)

Ὡς περ εκ μετάλλων ο χρυσός, ούτως εκ τής γής τού Προδρόμου, η κεφαλή δα δουχεί, στάμνω διαλάμπουσα, καί Φθεγγομένη τρανώς, τού Ηρώδου ελέγχουσα, μοιχείαν καί φόνον, αίγλη τε φωτίζουσα, τάς διανοίας ημών, ήν περ, ασπαζόμενοι πίστει, σήμερον τιμήσωμεν ύμνοις, ως υπέρ ημών Θεώ πρεσβεύουσαν.

Πάλαι ώσπερ θείος θησαυρός, στάμνω κεκρυμμένη η Κάρα, τού Βαπτιστού εν τή γή, σήμερον τοίς πέρασιν, αποκαλύπτεται, ώσπερ πλούτος προχέουσα, πηγάς ιαμάτων, νόσους θεραπεύουσα, ψυχάς φωτίζουσα, όθεν θυμηδίας απάσης, χάριν απολαύοντες ύμνοις, ταύτην ευλαβώς εγκωμιάσωμεν.

Δόξα... Ἦχος β'

Η τών θείων εννοιών πανσεβάσμιος θήκη, καί τής αρρήτου ουσίας, Τρανώς η προβλέψασα, τό μυστήριον Κάρα σου, ως εκ λαγόνων μητρικών, εκ τών ταμείων τής γής, σήμερον ανατέταλκεν, Ιωάννη πανεύφημε, καί ευωδίασε πάσαν τήν υφήλιον, αγιασμού προχέουσα μύρον, καί νοητώς κηρύπτουσα μετανοίας οδόν, καί τώ Σωτήρι τών όλων πρεσβεύουσα, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε εκ τού ξύλου σε

Φόβος πολυτρόπων πειρασμών, καί τών αναγκών καταιγίδες, νύν με χειμάζουσι, καί βυθός καλύπτει με, τής απογνώσεως, ο χειμών τών ππαισμάτων μου, δεινώς με ταράττει, πρόφθασον καί λύτρωσαι κλυδωνιζόμενον, μόνη τών πιστών η γαλήνη, καί πρός τόν λιμένα τής άνω,

θείας κληρουχίας με εισάγαγε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Πόνους υπομείνασα πολλούς, εν τή τού Υιού καί Θεού σου, σταυρώσει
Άχραντε, έστενες δακρύουσα, καί ολολύζουσα, Οίμοι τέκνον γλυκύτατον!
αδίκως πώς πάσχεις; πώς τώ ξύλω κρέμασαι, ο πάσαν γήν εκπληρών; όθεν,
Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν εν πίστει, ίλεων ημίν τούτον απέργασαι.

Είσοδος μετά τού Ευαγγελίου, τό, Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον, καί τά
Αναγνώσματα τής ημέρας, τό, Κατευθυνθήτω, καί ευθύς τό Προκείμενον τού
Αποστόλου, τό, Αλληλούϊα, καί τό Ευαγγέλιον, καί καθεξής η θεία Λειτουργία
τών Προηγιασμένων.

Εισερχόμενοι δέ εις τήν τράπεζαν, καταλύομεν έλαιον καί οίνον, άνευ
τής πρώτης εβδομάδος.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ταρασίου, Αρχιεπισκόπου
Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Υπέρ τό ζήσαι Παμμάκαρ θανείν προθέμενος, τήν τού Χριστού εικόνα,
προσκυνεισθαι προστάτεις, καί πάντων τών Αγίων, όθεν λοιπόν
αιρετιζόντων τά στόματα, Δαυϊτικώς ενεφράγη, κατά Θεού, τών λαλούντων
αδικίαν πολλήν.

Φιλαργυρίας τήν νόσον αποσεισάμενος, τόν θησαυρόν τής άνω, βασιλείας
εκτήσω, Όσιε θεόφρον, όθεν πιστώς, η σορός τών λειψάνων σου, τοίς
προσιούσι παρέχει θεοπρεπώς, τά ιάματα αοίδιμε.

Ταίς εντολαίς τού Κυρίου πολιτευόμενος, υπογραμμός εδείχθης, τώ ποιμνίω
σου Πάτερ, Ταράσιε τρισμάκαρ, όθεν καί νύν, ταίς διδαχαίς σου
φρουρούμεθα, αλλά μή παύση πρεσβεύων υπέρ ημών, τών τήν μνήμην σου
τελούντων φαιδρώς.

Τόν αληθή Ιεράρχην, καί λειτουργόν τού Χριστού, ως παρ αυτού λαβόντα, τήν
τού Πνεύματος χάριν, τιμήσωμεν αξίως Ταράσιον νύν, τόν σοφόν
αρχιποίμενα, ως παρρησίαν γάρ έχων πρός τόν Θεόν, ικετεύει τού σωθήναι
ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Επί τήν σήν ευσπλαγχνίαν, προστρέχω πάντοτε, επί τούς σούς προσφεύγω, οικτιρμούς καθ' εκάστην, υμνών καί ευλογών σε, καί τήν πολλήν, ανοχήν εκπληττόμενος, τού σου Υιού επί πάσί μου τοίς κακοίς, ήν ενδείκνυται Θεόνυμφε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Αναρτηθέντα ως είδεν, επί Σταυρού τόν Αμνόν, η άμωμος Παρθένος, θρηνωδούσα εβόα, Γλυκύτατόν μου Τέκνον, τί τό καινόν καί παράδοξον θέαμα; πώς ο κατέχων τά πάντα εν τή χειρί, επί ξύλου προσηλώθης σαρκί;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγινώσκεται ο Κανών, ού η ακροστιχίς.

Χαίρων γεραίρω Ταράσιον τόν μέγαν.

Εν δέ τοίς Θεοτοκίοις

Γεωργίου

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Χαρίτων τού Πνεύματος, οι ποταμοί προχεόμενοι, εν τή μνήμη σήμερον, τού Ιεράρχου Χριστού, Καταρδεύουσι, Πιστών τάς διανοίας, καί πάθη εκπλύνουσι, καί μολυσμούς τών ψυχών.

Άνωθεν δεξάμενος, ιερωσύνης τό ένδυμα, αρεταίς εφαιδρυνας, τούτο Ταράσιε, καί υπέρλαμπρος, φωστήρ εν Ιερεύσιν, εδείχθης εν Πνεύματι, ιερουργών τώ Χριστώ.

Ίδρυσας Ταράσιε, ορθοδοξίας εις άσειστον, πέτραν τήν διάνοιαν, σαλευομένην βροτών, καί εδόνησας, θεμέλια τής πλάνης, καί τάς τών αιρέσεων, βάσεις κα τέβαλες.

Θεοτοκίον

Γαλήνης επλήρωσε, τής νοητής Θεονύμφευτε, τήν κτίσιν ο αρρήτως, εκ σου τεχθείς εν σαρκί, καί κατηύγασε, τόν κλύδωνα τής πλάνης, καί εις όρμον ίθυεν ήμας ουράνιον.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Γραφής εις βυθόν τής θεοπνεύστου, εισδύσας Ταράσιε σοφέ, εντεύθεν τόν πολύτιμον, μαργαρίτην ανείλκυσας, όν μεταδούς τή ποιόμνη σου, ταύτην ενθέως κατεπλούτισας.

Έσβεσας τοίς όμβροις τών δακρύων, τό πύρ ηδονών τών σαρκικών, καί διανήψας Όσιε, τήν ψυχικήν λαμπάδα σου, ελαίω καθαρότητος, καί ευποίϊας κοσμησθείσαν φαιδρώς.

Ράβδω τών ενθέων σου δογμάτων, τούς θήρας σοφέ τής τού Χριστού, απήλασας Μακάριε, ποιόμνης ταύτην αλώβητον, διατηρών Ταράσιε, τόν Αρχιποίμενα δοξάζουσαν.

Θεοτοκίον

Ως κλίμακα γήθεν σε Παρθένε, ο Κτίστης προθέμενος βροτοίς, καί κατωτάτων θλίψεων, καί εκ φθοράς πρός άφθαρτον, ζωήν ταίς ικεσίαις σου, αναβιβάζει τούς υμνούντάς σε.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ' Την Σοφίαν καί Λόγον

Κατά παθών βασιλεύσας τών τής σαρκός, Ιεράρχης εχρίσθης θεοπρεπώς, καί τήν βασιλεύουσαν, ορθοδόξως εποίμανας, απελάσας θήρας, αιρέσεων θεόπνευστε, τήν τών σεπτών εικόνων, τρανώσας προσκύνησιν, όθεν μετά τέλος, ατελεύτητον χάριν, αξίως κεκλήρωσαι, Ιεράρχα Ταράσιε, Διά τούτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί,, σέ ασπόρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν, γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητος, καί ώς βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζομεν, τόν Πανάγιον Τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τώ σω Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς ανυμνούσιν αξίως, τήν δόξαν σου Άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς εκβοώσα, Ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, σπλαχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δόξα τη δυνάμει σου

Κύριε».

Άρτον προβαλλόμενος τόν ψυχικόν, έθρεψας πεινώντας Ταράσιε, λόγοις ενθέοις καί προτέθεικας σαυτόν, τοίς δεομένοις τράπεζαν, άφθονον τροφήν επιφέρουσαν.

Ιλύν αποθέμενος Πάτερ σοφέ, τήν επιπροσθούσαν τοίς όμμασι, τής διανοίας, ταίς αγρύπνοις προσευχαίς, τής νοητής επέτυχες, Θεού θεωρίας Ταράσιε.

Ρώμη τών δογμάτων σου Πάτερ σοφέ, όρη εσαλεύθη αιρέσεων, καί ασεβείας, κατεβλήθησαν βουνοί, καί ασαλεύτως ίδρυνται, οι τής Εκκλησίας θεμέλιοι.

Θεοτοκίον

Ρώμην περιβέβληται η τών βροτών, φύσις ασθενήσασα πρότερον, τή παραβάσει, εν τώ τόκω σου Αγνή, καί τού εχθρού η τύραννος, δύναμις εις τέλος ησθένησεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν ειρήνην βραβεύουσα».

Τού λόγου τή σύριγγι, τήν ποιμήνην σου Ταράσιε, επί τās νομάς τής ευσεβείας, καί επί ύδωρ τής θείας γνώσεως, καί εις τās επαύλεις τού Χριστού, ίθυνας άλώβητον, ταύτην τηρών πρεσβείαις σου.

Άρματι χρησάμενος, τών αρετών Ταράσιε, δι' αυτών προς ύψος θεωρίας, ανεβιβάσθης καί τά αθέατα, είδες διανοίας οφθαλμοίς, κάλλη τού Δεσπότου σου, ών νοϊ κατετρύφησας.

Ρείθρον τήν προαίρεσιν, ελέου ανεξάντλητον, έχων Ιεράρχα δεομένοις, τής ευποϊας τούς αενάους κρουνούς, έβλυσας, διό σε ο Χριστός, προς ύδωρ αιίζων, καί τρυφήν κατεσκήνωσε.

Θεοτοκίον

Γένος τό ανθρώπινον, τήν πρώην ωραιότητα, καί τό ευπρεπές καί κατ' εικόνα, δι' αμαρτίαν απεκδυσάμενον, ταύτα περιβάλλεται Αγνή, διά τής κυήσεως, τής σής θεοειδέστερα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ήλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλών αμαρτημάτων, αλλ' ως Θεός, εκ βυθού ανάγαγε, τήν ζωήν μου πολυέλεε».

Απάρας τό κάλυμμα θεόγρον, αιρετικών καρδίαις, τό εγκείμενον τής αγνωσίας, τήν αληθή, τών δογμάτων Όσιε, πάσι γνώσιν εφανέρωσας.

Σύ πυρφόροις λόγοις Ιεράρχα, τās ακανθώδεις φλέξας δυσφημίας τών

αιρειτιζόντων, τόν φωτισμόν, τών ορθών δογμάτων σου, εν τοίς πέρασιν
εφήπλωσας,

Ισχύν εκ Θεού διεζωσμένος, τή νοητή μαχαίρα, τών δογμάτων σου
Ιερομύστα, τάς κεφαλάς, τάς τού ψεύδους έτεμες, διαγγέλλων τήν αλήθειαν.

Θεοτοκίον

Ιδείν οφθαλμοίς τής διανοίας, τήν νοητήν σου δόξαν, καταξίωσον
Θεογεννήτορ, τούς τά σεπτά, προσκυνούντας σύμβολα, τής αφθόρου σου
κυήσεως.

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Ὡσπερ μέγας ήλιος, ταίς τών δογμάτων, καί θαυμά, των λάμψεσι,
φωταγωγείς διαπαντός, τής οικουμένης τό πλήρωμα, ουρανομύστα,
παμμάκαρ Ταράσιε.

Ο Οίκος

Τήν σκοτισθείσάν μου ψυχήν τώ σκότει τών ππαισμάτων, φωτί τού σου
ελέους καταύγασον Σωτήρ μου, καί λογισμόν επ' άγαθοίς δώρησαί μοι Χριστέ
μου, εκκαθάρας τήν αχλύν τών φαύλων ενθυμήσεων, ίν' όπως κατ' αξίαν
ισχύσω τόν σόν Ιεράρχην ανυμνήσαι, καί φθάσαι τόν βίον, καί τάς πράξεις
τάς λαμπράς, καί τήν ένθεον πίστιν, καί τόν ζήλον, όν υπέρ τής σής εκτήσατο,
Εκκλησίας, ήτις κατά χρέος αυτόν ευφημούσα κραυγάζει, Ουρανομύστα,
παμμάκαρ Ταράσιε.

Συναξάριον

Τή ΚΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ταρασίου
αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Άκλειστος όρμος Ταράσιον λαμβάνει,
- Κόσμου παραχής, καί ζάλης σεσωσμένον.
- Εικάδι εκ ταράχοιο Ταράσιος έπτατο πέμπτη.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αλέξανδρος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Τόν Αλέξανδρον δίσκος είδεν ηλίου,
- Υπέρ Χριστού τμηθέντα, δόξης Ηλίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου ιερομάρτυρος Ρηγίνου, επισκόπου
Σκοπέλου.

Στίχοι

- Ασειπος εί Ρηγίνε τήν προθυμίαν,
- Κάν δεινόν ενσειώσωσι πικνά σοι ξίφη.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αντώνιος πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Ενθέντες Αντώνιον εις πύρ οι πλάνοι,
- Έψουσιν όψον νόστιμον τώ Κυρίω.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Θεόδωρος, ο διά Χριστόν σαλός, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Εκων αμείψας, ώς ο Δαυϊδ, τάς φρένας,
- Βίον διέδρας, ου τόν Αγχούς παμμάκαρ.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Μάρκελλος, Επίσκοπος Απαμείας τής Κύπρου, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Σπένδεις Θεώ, Μάρκελλε, θερμώ τώ πόθω,
- Θερμούς σταλαγμούς αιμάτων εξ αυχένος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Οι κρατήρες τών δογμάτων σου πληρούμενοι, οίνου τής χάριτος, πόμα ημίν νοητόν, Πάτερ τό τής γνώσεως, πασιν εκέρασαν, τοίς κραυγάζουσιν, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Νέφη ήλαισας τή πνεύσει τών δογμάτων σου, τά τών αιρέσεων, τής Εκκλησίας Χριστού, καί αίγλη Ταράσιε, ορθοδοξίας αυτήν, κατεφαίδρυνας, τώ Φωτοδότη κράζουσας, ο Θεός ευλογητός εί.

Τήν ακένωτον θεόθεν εισδεξάμενος, χάριν Ταράσιε, τροφήν ψυχών δασιλώς, καί σωμάτων έβλυσας, τοίς ενδεέσι σοφέ, διά τούτό σε, ως σιτοδότην άφθονον, οι πιστοί ανευφημούμεν.

Θεοτοκίον

Ο αχώρητος τή φύσει τής θεότητος, καί, απερίγραπτος, Λόγος Θεού γεννηθείς, εκ σου σαρκί Πάναγνε, καί παναμώμητε, προσιτός εστι, καί εν εικόνη γράφεται, ως σαφώς ενανθρωπήσας.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσας, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Όλον τῆς σαρκός σου τό γεώδες, ἀπέθου εγκρατείας πόνοις Ταράσιε, καί βίον ισάγγελον, ἐπί γῆς διήνυσας, διό τῶν Ασωμάτων σε, χοροί ἐδέξαντο, ἀπαύστως ἐκβοώντα τῷ Κτίστη, Σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νάμασι Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, δογμάτων ἱεράρχα ὅλην κατήρδευσας, καί τὰ θεῖα σπέρματα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν ταύτῃ ἐγεώργησας, καί ἐπλεόνασας, διό καρποφορούσα κραυγάζει, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μύρω νοητῷ τοῦ Παρακλήτου, χρισθεῖς ὡς ἱερεὺς Πάτερ Ταράσιε, τῆς ἱερουργίας σου, τὴν στολὴν ἐποίκιλας, τῶν ἀρετῶν τοῖς χρώμασι, καί ταῖς λαμπρότησι, διό καί ἱερούργεις Κραυγάζων, σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Υπὸ τῆς αὐτοῦ φιλανθρωπίας, καί μόνῃς ευσπλαγχνίας τε καί ἀγαθότητος, τοῦ Πατρός ὁ σύνθρονος, Λόγος δυσωπούμενος, ἐκ σοῦ σαρκί γεγέννηται, θεοχαρίτωτε, ἵνα τὴν γεωθείσαν ἀνθρώπων, φύσιν ουρανώσῃ, ὡς μόνος Εὐεργέτης.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὔλων νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε».

Ἐμπνους ὡς εἰκῶν, καί στήλη Ταράσιε ζῶσα προκείμενος, ἀρετῶν καί πίστεως, βοάς ἀπαύστως ἔργοις καί λόγοις σοφέ, καί πρὸς οικεῖαν μίμησιν, πάντας προτρέπεις πιστοὺς, διὰ τοῦτο, μνήμη ἀθανάτω σε, οἱ πρὸς σέ ἀφορώντες γεραίρουσι.

Γνώσιν ἀληθῆ, πλουτίσας τὴν ποιμένην σου, Πάτερ Ταράσιε, ἀπειθείς ἐγύμνωσας, τῆς ψευδωνύμου γνώσεως Ὅσιε, καί ἀπορούντας ἐδειξας, καί πενομένους αὐτοὺς, διὰ τοῦτο, ἀληθείας κήρυκα, οἱ Πιστοὶ σε ἀξίως δοξάζομεν.

Ἄρας πρὸς Θεόν, τὰς χεῖρας καί ὄμματα, Πάτερ Ταράσιε, νοητοὺς κατέβαλες, καί ἀοράτους καί πολεμίους ἐχθροὺς, καί ἐτρωπώσω φάλαγγας, τὰς τῶν αἰρέσεων, καί τὴν ποιμένην, τοῦ Χριστοῦ ἀλώβητον, ὀρθοδοξίας εἰς γῆν διεβίβασας.

Θεοτοκίον

Νέφη τῶν παθῶν, Ἀγνή καί τῶν θλίψεων διασκεδάσασα, αἴγλη εὐφροσύνης σου, καί θυμηδίας ἡμᾶς κατάλαμψον, καί τῆς εἰρήνης αἴτησαι, τὸν φωτοδότην Χριστόν, ἐναυγάσαι, πάντας τοὺς ὑμνούντάς σε, καί τὴ θεῖα σου σκέπη περίσωζε.

Ἐξαποστειλᾶριον

Τοῖς Μαθηταῖς

Θεουργικαῖς ἐλλάμψεσι, τῶν ἐν σοί χαρισμάτων, καταφαιδρύνεις πάνσοφε, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, Ταράσιε Θεοκῆρυξ, τῷ γάρ κρείττονι Πάτερ, τό χειρόν δουλωσάμενος, θεῖον ἔσοπτρον ὠφθης, τῆς τριφεγγούς, καί σεπτής θεότητος ἱεράρχα, ὑφ' ἧς καταλαμπόμενος, φρυκτωρεῖς, κόσμον ὅλον.

Θεοτοκίον

Γνώμην βουλήν καί σύνεσιν, νοῦν καρδίαν καί σῶμα, ψυχὴν καί ἅπαν κίνημα, ἐνεργείας ἐνθέου, εἰς σέ ἐθέμην Παρθένε, σύ με φρούρει καί σκέπε, ἐξ ἀοράτων Δέσποινα, καί ἐχθρῶν ὀρωμένων, τό πονηρόν, τῶν ἀμαρτιῶν μου λύουσα χρέος, ὡς Θεομήτωρ πάντα γάρ, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, κατὰ τὴν τάξιν, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου, Ἐπισκόπου Γάζης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α' Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τοῖς τῶν δακρύων σου ρεῖθροις, Μάκαρ Πορφύριε, τόν τῆς ψυχῆς καθάρας, ρύπον ἐσβέσας φλόγα, παθῶν τῆς ἀμαρτίας, καί τὴν στολήν, ἐν πορφύρα χρωρνύμενος, ἐν οὐρανόις πολευῆ διά παντός, εἰς αἰῶνας ἀγαλλόμενος.

Ὁρθοδοξίας ἐμπρέπων, θείοις ὑψώμασιν, Ἀρχιερέων κλέος, τῆ λυχνία ἐτέθης, ἄγιος ἐργάτης, μισθόν ἀληθῶς, τῶν σῶν πόνων δρεπόμενος, καί διά τοῦτο χαρίσματα ἐκ Θεοῦ, ἐκομίσω Παμμακάριστε.

Ὁ μυστιπόλος τῆς κάτω, φρικτῆς τραπέζης ἐκεῖ, ἐν οὐρανοῖς Κυρίω, τὴν θυσίαν προσφέρει, τὴν ἀῦλον καί θεῖαν, ἀῦλως αἰεί, ἐποπτεύων ἡμᾶς ταῖς αὐτοῦ, πρὸς τὴν ἁγίαν Τριάδα πρεσβυτικάς, ἱκεσίας ὁ Πορφύριος.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Παραπτωμάτων πελάγει κλυδωνιζόμενος, τῷ γαληνῷ λιμένι, τῆς ἀχράντου πρεσβείας, τῆς σῆς Θεοκυήτορ, προσπεφευγῶς, ἀνακράζω σοι, Σώσόν με, τὴν κραταιάν σου ὀρέξασα δεξιάν, τῷ οἰκέτῃ σου Πανάμωμε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἰδοὺ κατείδον ρομφαίαν, τὴν διελθούσάν μου, νῦν τὴν καρδίαν Τέκνον, ὡς προείπόν μοι πάλαι, ὅτε σε ἐώρων, πάντων υἱῶν, γηγενῶν ὠραιότερον, τῷ γάρ Σταυρῷ ἐκουσίως μετὰ ληστών, ὡς κακούργος ἀπηώρησαι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τόν Κανόνα, οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τό πορφυρίζον Ποιμένων άνθος σέβω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Άσωμεν τώ Κυρίω, τώ διαγαγόντι τόν λαόν αυτού, εν Ερυθρά θαλάσση, ότι μόνος ενδόξως δεδόξασται».

Ταύτην τήν φωτοφόρον, μνήμην σου γεραίροντι Πορφύριε, φωτοφόρον μοι αίγλην, ουρανόθεν δοθήναι ικέτευε.

Όλον από σπαργάνων, σεαυτόν Κυρίω προσανέθηκας, καί αυτώ εκολλήθης, καί ψυχή καί καρδιά Πορφύριε.

Πάθη προθανατώσας, πάντα δι' σκήσεως Πορφύριε, Ιερεύς ανεδείχθης, τού ζωής καί θανάτου δεσπόζοντος.

Θεοτοκίον

Όμβρον εισδεξαμένη, σου εν τή νηδυϊ τόν ουράνιον, Θεοτόκε Παρθένε, αμαρτίας τούς όμβρους εξήρανας.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Ράβδω τών δογμάτων σου, επί νομάς ζωής Όσιε, τήν ιεράν, Ποίμνην σου ποιμάνας, τώ Θεώ ευηρέστησας.

Φέγγει θείας γνώσεως, τούς εν νυκτί δεινών Όσιε, φωταγωγών, έδειξας ημέρας, κοινωνούς διά πίστεως.

Ύψει διαπρέποντα, τών αρετών Θεός τέθεικεν, εν υψηλή, Πάνσοφε λυχνία, τούς Πιστούς καταυγάζοντα.

Θεοτοκίον

Ρύσαι με πρεσβείαις σου, τών τού εχθρού βελών Άχραντε, καί λογισμών, τών επεμβαινόντων, αφειδώς τή καρδιά μου.

Κάθισμα Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Εν πέτρα τής πίστεως, ερηρισμένος σοφέ, τήν πέτραν επόθησας, ήν είδε πρίν Δανιήλ, Χριστόν τόν Θεόν ημών, ύψωσας τήν φωνήν σου, καί τόν νούν πρός τόν Κτίστην, έβαλες τούς οχλούντας, τή σαρκί πολεμίους, τή σή σφενδόνη Γάζης ο σεπτός, πρόβολος Πάτερ Πορφύριε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκαίνισας Άχραντε, τώ θείω τόκω σου, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, τών γηγενών τήν θνητήν, ουσίαν καί ήγειρας, πάντας εκ τού θανάτου, πρός ζωήν αφθαρσίας, όθεν σε κατά χρέος, μακαρίζομεν πίστει, Παρθένε δεδοξασμένη,

ως Προεφήτευσας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως, τόν Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ημίν δωρήσασθαι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Ισουργόν τώ Γεννήτορι, Λόγον διαγγέλλων τοίς ματαιόφροσι, πρόσ ευσέβειαν εξώγησας, καί Θεώ τών όλων καθιέρωσας.

Ζωτικάίς επιπνεύσεσι, τήν πρόσ τελευταίαν ώραν εγγίζουσας, ιερώτατε εξώωσας, εις πολλών καί ταύτης αναγέννησιν.

Ολονύκτοις δεήσεσι, καί ταίς πανημέροις ίσιε στάσεσι, τήν καρδίαν απετέλεσας, τού Θεού τών όλων καταγωγήν.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντα με Πάναγνε, πάλιν ανεζώωσας ως κυήσασα, τήν ζωήν τήν ενυπόστατον, τόν Υιόν καί Λόγον τού Γεννήτορος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Φώτισον ημάς, τοίς προστάγμασί σου Κύριε, καί τώ βραχίονί σου τώ υψηλώ, τήν σήν ειρήνην παράσχου ημίν Φιλάνθρωπε».

Πρόρριζον τεμών, τήν άκανθαν τήν φιλήδονον, εκαρποφόρησας τόν άσταχυν, τής ευσεβείας Ιεράρχα πανσεβάσμιε.

Ο όμβροις σών ευχών, ουρανούς Σοφέ διήνοιξας, καί υετόν τή γή διένειμας, αιρετιζόντων αποπνίξας τά ζιζάνια.

Ίθυνας ροπή, θείου Πνεύματος ολόκληρον, λαόν καί πόλιν εις λιμένα ζωής, διεκφυγόντα αθείας τό κλυδώνιον.

Θεοτοκίον

Μόνην γενεών, εκ πασών σε εξελέξατο, ο Πλαστουργός, καί αναπλάττει ημάς, εν σοί οικήσας, Θεοτόκε αιειπάρθενε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρόσ Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Εφέσεως αληθούς επέτυχες, εγκρατεία ταπεινώσας τά πάθη, καί πρόσ Θεόν,

προσεχώρησας χαίρων, καί ορεκτών ακροτάτω παρίστασαι, Πορφύριε
Ιεραρχών, καί Ποιμένων κανών ακριβέστατος.

Νοήσας σου τής ψυχής τό ωραίον, καθωράθη εν σταυρώ ηπλωμένος, ο
υψωθείς, εν αυτώ εκουσίως καί τήν αυτού φυλακήν εγχειρίζει σοι, εμφανίων
σοι τήν πρός αυτόν, καί στοργήν καί τελείαν οικείωσιν.

Ως Πέτρου τού Κορυφαίου τόν ζήλον, καί τήν πίστιν θεηγόρε πλουτήσας, τώ
τμητικώ, ευσεβείας σου λόγω, τό κακουργόν εθανάτωσας γύναιον, τού
Μάνεντος φθοροποιά, δολερώς υποσπείρον διδάγματα.

Θεοτοκίον

Νεκρώσει τε καί φθορά υπαχθέντα, τόν πρωτόπλαστον Παρθένε Μαρία, τόν
νεκρωτήν, τού θανάτου τεκούσα, εις αφθαρσίαν μετήγαγες Άχραντε, καί
έδειξας τούς γηγενείς, ουρανίους Θεόν σωματώσασα.

Κοντάκιον 'Ηχος β' Τοίς τών αιμάτων σου

Ιερωτάτοις σου τρόποις κοσμούμενος, Ιερωσύνης στολαίς κατηγλαΐσαι,
Παμμάκαρ θεόφρον Πορφύριε, καί ιαμάτων εμπρέπεις υψώμασι, πρεσβεύων
απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Υπεραστράπτει πλέον ηλίου, Πορφυρίου η μνήμη τού σοφού, αστραπαίς
θαυμάτων πάσαν τήν κτίσιν φωταγωγούσα, καί διώκουσα πλάνην τήν τών
ειδώλων, καί τούς πιστούς σελαγίζουσα, πάντας ευφραίνει, Θεώ γάρ
ευαρεστήσας επί γής, τών ισημείων απείληφε τήν χάριν, πάντας ιάσθαι,
παρεστώς τή Τριάδι ολόφωτος, καί πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων
ημών.

Συναξάριον

Τή ΚΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Πορφυρίου,
Επισκόπου Γάζης.

Στίχοι

- Ω τίς παρέλθη, τίς δέ καί παραδράμη
- Τόν Πορφύριον, κάν παρήλθεν εκ βίου;
- Πορφυρίοιο νέκυν κρύψε χθώνν εικάδι έκτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Φωτεινής τής
Σαμαρείτιδος, ή ωμίλησεν ο Χριστός εν τώ φρέατι, καί τών σύν αυτή.

Στίχοι

- Ρίπτουσι τήν σήν Σαμαρείτιν εις φρέαρ,
- Τήν εις φρέαρ σοι συλλαλήσασαν Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Φωτώ, η αδελφή αυτής, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Φερνήν ταλάντων μυρίων ανταξίαν,
- Φωτώ φέρει σοι τήν κάραν φώτων Πάτερ.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Φωτίς, η ετέρα αδελφή αυτής, εις δύο προσδεθείσα δένδρα, καί διαμερισθείσα, τελειούται.

Στίχοι

- Δώσεις έπαθλον δενδροάθλω Φωτίδι,
- Δενδρώνα τερπνόν τής Εδέμ Θεού Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, η αγία Παρασκευή, η ετέρα αδελφή αυτής, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Η Παρασκευή πρόσ ξίφος τόν αυχένα,
- Έτοιμον είχε καί παρεσκευασμένον.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Κυριακή, ετέρα αδελφή αυτής, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Εκ Κυριακής ουδέ τού ξίφους φόβος,
- Τού Κυρίου τόν θείον εκβάλλει φόβον.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Μάρτυς Ιωσής, ο υιός τής Αγίας Φωτεινής, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Τομεύς τραχήλων εξεγύμνου τό ξίφος,
- Ιωσή δέ τράχηλος ού φρίπτει ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Φωτεινός, ο έτερος υιός αυτής, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Τίς ούτος ατμός εκ ζεόντων αιμάτων;
- Φωτεινός άρτι Μάρτυς ετμήθη κάραν.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Σεβαστιανός ο Δούξ ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Σεβαστιανώ τούτον είπω τόν λόγον.
- Σεβάζομαί σε, τήν κάραν τετμημένον.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Παίδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ μετέβαλον βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας

Άρνας ποιμάνας επί χλόην, αληθείας ως αρνίον τώ ποιμένι, προσηνέχθης

Χριστώ, Πορφύριε κραυγάζων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Νέμει Καμάτων σου τά γέρα, κατοικίζων σε, μοναίς εν ακηράτοις, Ιησούς ο Χριστός, Πορφύριε βοώντα, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θαύμασι πλείστοις καί σημείοις, κατεκόσμησε τόν βίον σου τρισμάκαρ, ο Χριστός δν ποθών, Πορφύριε εβόας, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Οίκτηρον σώσον με Παρθένε, τόν οικτίρμονα τεκούσα Θεόν Λόγον, καί φωτί τώ εν σοί, καταύγασον βοώντα, Ευλογημένος Πάναγνε, ο καρπός τής σής κοιλίας.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Οι θεορρήμονες Παίδες εν τή καμίνω, σύν τώ πυρί καί τήν φλόγα, καταπατούντες εκραύγαζον, Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Σεσοφισμένω σου λόγω κατεβλήθη, ο σοφιστής τής κακίας, Ιεροκήρυξ πανόλβιε, ευσεβών δέ καρδίαι, ενθέως ευφράνθησαν.

Συναγελάζη Πατέρων ομ ηγύρει, καί συνευφραίνη Οσίων, Πάτερ μακάριε πνεύμασιν, Ευλογείτε τά έργα κραυγάζων τόν Κύριον.

Εξεδάφισας τεμένη τών δαιμόνων, ναόν Θεού εδομήσω, εν ώ πληθύς μέλπει οσίων, Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Βασιλικήν αλουργίδα πορφυρώσας, εξ αρετών σου, καί ταύτην, ως Ιερεύς στολισάμενος, εις τά άνω χορεύεις, βασιλεία Όσιε.

Θεοτοκίον

Ως ανωτέραν σε πάντων τών ποιημάτων, καί ουρανών πλατυτέραν, Παρθενομήτορ ηγάπησεν, ο Υιός σου, καί σάρκα εκ σου ανελάβετο.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο ύψιστος, εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον Θεοτόκον, οι Πιστοί μεγαλύνομεν».

Ιστίω Πάτερ νοητώ, εκπεράσας τό τού βίου κλυδώνιον, οιακιζόμενος, παλάμη θεία τού Παντοκράτορος, πρόσ τούς λιμένας τής ζωής, σοφώς κατέπλευσας, χαράς λαβόμενος αιωνίου, καί τερπνής απολαύσεως.

Ώριμος πλήρης ημερών, τών τού Πνεύματος γενόμενος Όσιε, καί τήν απάθειαν, ως διπλοΐδα περιβαλλόμενος, ιερωσύνης στολισμώ, λάμπων μεταβέβηκας, εις φώς ανέσπερον, τού Κυρίου καθοράν τήν τερπνότητα.

Στόματι θείον γλυκασμόν, αρουσάμενος, ηρεύξω Μακάριε, λόγον σωτήριον, παθών πικρίαν αποδιώκοντα, καί γλυκασμώ πνευματικώ, πάντας ενηδύνοντα, τούς τήν ετήσιον εκτελούντάς σου θεόφρον πανήγυριν.

Ἦλιον ἐγνώσ τόν Χριστόν, ομιλήσαντα ἡμῖν μετὰ σώματος, καί ταῖς λαμπρότησι ταῖς τούτου Πάτερ, ψυχῆς τὰ ὄμματα, καταυγασθεῖς ολολαμπῆς, ἀστήρ ἐχρημάτισας, θέσει θεοῦμενος, ἱερέ θαυματουργέ Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Φεῖσαί μου Σώτερ ο τεχθεῖς, καί φυλάξας τήν τεκούσάν σε ἀφθορον, μετὰ τήν κύησιν, ὅταν καθίσῃς Κρίναι τὰ ἔργα μου, τās ανομίας παρορών, καί τās αμαρτίας μου, ως ἀναμάρτητος, ἐλεήμων, ως Θεός καί φιλόανθρωπος.

Εξαποστειλάριον Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς

Μεταναστεύσας τήν πολλήν, ὑπαρξιν διεσκόρπισας, τούς πλάνη δέ σκορπισθέντας, θαύμασιν ἀποστολικούς, συνήγαγες Πορφύριε, ἀλλά πρέσβευε Πάτερ, σωθῆναι τούς δούλους σου.

Θεοτοκίον

Ἐπί σοί μετὰ Θεόν, ἐλπίζομεν Πανάχραντε, καί τώ εκ σοῦ προελθόντι, συσταυρούμενοι Χριστώ, ταῖς πρός αὐτόν πρεσβείαις σου, ἀπροσκόπτους εἰς τέλος, ἡμᾶς διαφύλαξον.

Καί ἡ λοιπή Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ως σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι

Κατ' εἰκόνα γενόμενος, τοῦ Θεοῦ καί ομοίωσιν, κατ' ἀρχήν τῆς πλάσεως Παμμακάριστε, τό τῆς εἰκόνος ἀξίωμα, τηρεῖν διεσπούδασας, λογισμῶ πανευσεβεῖ, καί νοός καθαρότητι, καί ἀγνότητι, καί παθῶν ἐγκρατεία καί τηρήσει, τῶν Χριστοῦ διαταγμάτων, καί ευσεβεῖα Πανόλβιε.

Τή ἀσκήσει τό πρότερον, προσλαβών καί τήν ἀθλησιν, θεοφρόνως ὑστερον, ευηρέστησας, δι' ἀμφοτέρων τῶ Κτίσαντι, τῶ μόνῳ τήν κάθαρσιν, ἀπαιτοῦντι παρ' ἡμῶν, καί ψυχῆς τήν ευγένειαν, οὐ τήν ἐνσαρκον, παρουσίαν δοξάζων προσεκύνεις, τήν εἰκόνα τήν ἀγίαν, τῆς κατ' αὐτόν ἀνθρωπότητος.

Τούς τοῦ Λόγου τήν σάρκωσιν, δυσσεβῶς ἀθετήσαντας, διελέγχων ὅσιε,

διετέλεσας, δια μαστίγων ετάσεως, πάσης τε κακώσεως, καί δεσμών καί φυλακής, βεβαιών τήν αλήθειαν, όθεν γέγονας, τής Χριστού βασιλείας κληρονόμος, καί χαράς ανεκλαλήτου, καί αϊδίου ελλάμψεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Θεόν τόν αχώρητον, εν γαστρί σου χωρήσασα, φιλανθρώπως άνθρωπον χρηματίσαντα, καί τό ημέτερον φύραμα, εκ σου προσλαβόμενον, καί θεώσαντα σαφώς, μή παρίδης με Πάναγνε, νύν θλιβόμενον, αλλ' οικτείρησον τάχος καί παντοίας, δυσμενείας τε καί βλάβης, τού πονηρού ελευθέρωσον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ ως εώρακε, καθηλούμενον Κύριε, η αμνάς καί Μητήρ σου εξεπλήττετο, καί, Τί τό όραμα, έκραζεν, Υιέ ποθεινότατε; ταύτά σοι ο απειθής, δήμος ανταποδίδωσιν, ο παράνομος, ο πολλών σου θαυμάτων απολαύσας; Αλλά δόξα τή αρρήτω, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ο Κανών, έχων Ακροστιχίδα τήν δε.

Τούς σούς αγώνας ευπρεπώς μέλπω Μάκαρ.

Ωδή α' Ήχος β' Ο Ειρμός

«Ως εν ηπείρω πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω, ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον Θεώ, επινίκιον ωδήν εβόα άσωμεν».

Τής ευσεβείας τώ φίλτρω κατασχεθείς, καί τώ θείω έρωτι, τρικυμίας κοσμικής, απεκρούσω Όσιε, Θεώ, επινίκιον ωδήν ανακρουόμενος, ο φωτοφόρος σου βίος καί τό φαιδρόν, τής ψυχής καί σύντονον, ευσεβεία συγκραθέν, αρετής εικόνισμα λαμπρόν, εν σοί Όσιε, τρανώς απηκριβώσατο.

Υπερφυείδα δουχία καί φωταυγεί, τού Χριστού λαμπόμενος, τών παθών τας προσβολάς, εγκρατώς εμάρανας βούν, επινίκιον ωδήν τώ Παντοκράτορι.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον τόν Λόγον θεοπρεπώς, συλλαβούσα Πάναγνε, τόν πρίν άσαρκον ημίν, υπέρ φύσιν τέτοκας Αγνή, μετά γέννησιν Παρθένος διαμείνασα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου».

Σού η θεόληπτος ψυχή, τώ τής πίστεως ζήλω, πυρπολουμένη Μάκαρ, τών ανόμων τήν πικραν, μανίαν καί τόν θυμόν, θεοφόρε, κραταιώς διέλυσεν.

Οικείοις αίμασι βαφείς, τών Μαρτύρων τούς άθλους, εμιμήσω τρισμάκαρ,

αικισμούς τών ασεβών, ανδρειοτάτη ψυχή, υπομείνας, καρτερικώς Προκόπτε.

Υπέστης Όσιε διπλούς, τούς αγώνας εμφρόνως, τās αιρέσεις ελέγχων, καί λεόντων τās ορμάς ανδρείως υπενεγκών, θεοφρόνως, πάνσοφε Προκόπτε.

Θεοτοκίον

Σοφία Λόγος τού Πατρός, ο πρό πάντων αιώνων, επ' εσχάτων τών χρόνων, απορρήτως σαρκωθείς, εξ απειράνδρου Μητρός, Θεοτόκον ταύτην απειργάσατο.

Κάθισμα Ἦχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Ασώματος εν βίω εγνωρίσθης Πατήρ ημών, καί ένσαρκος Αγγέλοις, ανεδείχθης συνδίατος, τώ κόσμω κατά Παύλον σταυρωθείς, τώ σοί εσταυρωμένω αληθώς, καί εις ουράνιον οικών, τή διανοία χώρον ο γήϊνος, Δόξα τώ ευδοκήσαντι εν σοί, δόξα τώ γνωρισθέντι σοι, δόξα τώ ενεργούντι διά σου πάσιν ιάματα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τās χείράς σου τās θείας, αίς τόν Κτίστην εβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνασα δυσώπησον αυτόν, λυτρώσασθαι ημάς εκ πειρασμών, καί παθών καί τών κινδύνων, τούς ευφημούντας πόθω, καί βοώντάς σοι, Δόξα τώ ενοικήσαντι εν σοί, δόξα τώ προελθόντι εκ σου, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς διά τού τόκου σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σου προσπαγέντος, υπό τών παρανόμων, καί στρατιωτών Σώτερ λόγχη, τήν πλευράν ορυγέντος, η Πάναγνος ωδύρετο πικρώς, τά σπλάγχνα κοπτομένη μητρικώς, καί τό πολύ σου καί φρικτόν, τής ανοχής εξίστατο βοώσα, Δόξα τή πρός ανθρώπους σου στοργή, δόξα σου τή χρηστότητι, δόξα τώ εν τώ θανάτω σου βροτούς αθανατίζοντι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστός μο υ δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Αρδεύων Όσιε, δακρύων χεύμασι, τήν καρδίαν σου Μάκαρ τών αρετών, σπόρον εγεώργησας, εκ διανοίας καθαράς, οσιώτατε Προκόπτε.

Γεώδες φρόνημα, τώ θείω Πνεύματι, καθυπέταξας Πάτερ ασκητικόν, βίον ανελόμενος, καί συνταπτόμενος χοροίς, τών Μαρτύρων Παμμακάριστε.

Ως Μάρτυς ένθεος, καί αληθέστατος, υπέρ τής ευσεβείας αιρετικήν, ήλεγξας απόνοιαν, τής γάρ μανίας αληθώς, τών αθέων κατεφρόνησας.

Θεοτοκίον

Νομίμων άνευθεν, θεσμών Πανάμωμε, συλλαβούσα τόν Κτίστην δίχα φθοράς, τούτον απεγέννησας, καί Θεοτόκος αληθώς, καί κυρίως εχηρημάτισας.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών ππαισμάτων ανακαλούμενον».

Αγιασθέντα ασκητικώς, καί τελειωθέντα σε δι' αίματος, γεραίρομεν Όσιε, μνήμη γάρ δικαίων μετ' εγκωμίων αεί, πιστώσ επιτελείται, καί μνημονεύεται.

Σοφώς ο πάντα μεταποιών, καί μετασκευάζων προς τό κρείπτον, ως βούλεται Κύριος, τή τών δυσσεβούντων μαιφονία τή σή, ασκήσει μαρτυρίου, κλέος προσέθετο.

Επί τών ώμων αναλαβών, τήν διά Σταυρού πανοπλίαν, σύ τώ Χριστώ ηκολούθησας, τών οπίσω Πάτερ λήθην ποιούμενος, καί τοίς έμπροσθεν δρόμοις επεκτεινόμενος.

Θεοτοκίον

Υμνούμεν Πάναγνε τόν εκ σου, σάρκα παθητήν τε καί θνητήν, περιβαλλόμενον Κύριον, καί τεθεωμένην απεργασάμενον, ενώσει ασυγχύτω τή καθ' υπόστασιν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βώ σοι, Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Προβαίνων αείμνηστε, από δόξης αληθώς, ασκητικής ανέδραμες, προς Μαρτύρων ανδρείαν τε καί Τιμήν, οικείου εκ αίματος, ερυθράν πορφυρίδα περικείμενος.

Ρεόντων τό άστατον, λογισάμενος ψυχή, καί λογισμώ θεόφρονι, τοίς αεί διαμένουσιν αγαθοίς, καί πέρας ουκ έχουσιν, ευσεβώς επτερώθης Παμμακάριστε.

Εγκράτειαν σύντονον, καί πραότητα Χριστός, σέ καθορών πλουτήσαντα, φιλανθρώπως επέβλεψεν επί σέ, καί Ιδόξης ανέδειξε, κοινωνόν θεοφόρε Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Πανάμωμε Δέσποινα, τής ψυχής μου τά δεινά, καί χαλεπά συντρίμματα, χειρουργίαις ιάτρευσον μυστικάις, δραστήρια φάρμακα, τού Υιού σου βαλούσα τά παθήματα.

Συναξάριον

Τή ΚΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών, καί ομολογητού Προκοπίου τού Δεκαπολίτου.

Στίχοι

- Ουδέν, Δεκαπολίτα, γής πάσαι πόλεις,
- Πρός τήν νοητήν, ένθα περ τάττη, πόλιν.
- Εικάδι εβδομάτη Προκοπίω τέρμα φαάνθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Γελασίου, ός τό Βάπτισμα κελευσθείς διαπαίξαι παρά τού, Άρχοντος, βαπτίζεται αληθώς, καί ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Φώτισμα μέλλων εκγελάν, γελάς πλάνην,
- Πλυθείς δέ Γελάσιε, εκτέμνη κάραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θαλλελαίου.

Στίχοι

- Ο Θαλλέλαιος φαιδρώς, ήκει προς πόλον,
- Θαλλοίς ελαιών, αρεταίς εστεμμένος.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Στέφανος, ο συστησάμενος τό γηροκομείον τού Αρματίου, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Γήρει Στέφανος πρύτανις ζωής πόρου,
- Όν περ θανόντα Πρύτανις στέφους στέφει.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Νήσιος βουνεύροις τυπτόμενος, τελειούται.

Στίχοι

- Νεύροις βοείοις Νήσιος πάσχων φέρει,
- Νευρούμενος γάρ τών πόνων λήθην έχει.

Οι Όσιοι πατέρες ημών Ασκληπιός Ιάκωβος καί Τιμόθεος οι εν Καισαρεία εν ειρήνη τελειούνται.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον, πρόσταγμα Θεού τόν τύραννον έπεισε βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ως υπέρλαμπρος ο βίος σου θεόσοφε, γέγονε δι' ασκήσεως, ούτως ώφθη σου, προφανώς η άθλησις στερρά, Χριστόν γάρ εδόξασας βοών, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Σωφροσύνη καθαρότητα θεσπέσιε, Πάτερ περιζωσάμενος, εν ανδρεία δέ, μαρτυρίου στέφανον λαμπρόν, δεξάμενος χάριτι βοάς, Ευλογητός εί ο Θεός,

ο τών Πατέρων ημών.

Μή τήν άχραντον εικόνα προσκυνούντές σου, Σώτερ οι ασεβέστατοι, τόν οικέτην σου μαστιγούντες, έξεον δεινώς, υμνούντα καί κράζοντα πρός σέ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ευφραινόμενοι τώ τόκω σου Πανάμωμε, πάντες σε μακαρίζομεν, δι αυτού γάρ νύν, σαρκικής γεννήσεως ημείς, ρυσθέντες κραυγάζομεν αυτώ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυπούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Λελυμένος τής ύλης καί πρό θανάτου οφθεις, μετετέθης εντεύθεν πρός τήν ακήρατον, Όσιε ζωήν, τώ θανάτω χρησάμενος, κλίμακι προσφόρω, Προκόπιε θεόφρον.

Πεπλησμένος εφάνης φωτός τής πίστεως, καί πρός άδυτον φέγγος Πάτερ εφοίτησας, πάσαν υλικήν, αποθέμενος έφεσιν, όθεν σε τιμώνμεν, Προκόπιε θεόφρον.

Ωπλισμένος δυνάμει τού θείου Πνεύματος, πονηρίας πνευμάτων ετρέψω φάλαγγας, όθεν ουρανών, πύλαι σοι ηνεώχθησαν, Μάκαρ ανυμνούντι, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μακαρίζουσι πάσαι γενεαί Δέσποινα, ως προέφησ η μόνη θεομακάριστος, σέ τήν αληθή, Θεοτόκον καί πάναγνον, ήν υπερυπούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρωποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις Στρατιαίς, σέ μακαρίζομεν».

Αθλείν νομίμως Σοφέ ελόμενος, τών παθών ορμάς δι' εγκρατείας ενέκρωσας, καί σαρκός σκιρτήματα θεράπον Χριστού, όθεν τής απαθείας, νύν τήν ανώλεθρον, σύν ταίς ασωμάτοις Στρατιαίς, εύρες απόλαυσιν.

Κριτή δικαίω φαιδρώς παρίστασαι, ως νικητής στεφάνους αμαράντους δεξάμενος, εκτενώς Προκόπιε δεόμενος, υπέρ τών εκτελούντων, σου τήν πανίερον, μνήμην καί τήν θείαν εορτήν, τής μεταστάσεως.

Αυγαίς τρισί νύν καταλαμπόμενος, ταίς εκ μιάς αφράστως προιούσαις

θεότητος, πανολβίου λήξεως ηξίωσαι, καί τερπνής θυμηδίας,
συναγαλλόμενος, ταίς υπερκοσμίαις Στρατιαίς, Πάτερ Προκόπτε.

Θεοτοκίον

Ρευστήν ο Λόγος Θεού ο άρρευστος, μορφήν λαβών ανθρώπους αφθαρσίαν
ενέδυσεν, ευδοκία Πατρική σκηνώσας εν σοί, τή Κεχαριτωμένη, όθεν
Πανάχραντε, σύν ταίς ουρανίαις Στρατιαίς, σέ μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Σαρκίου τού τιμίου σου, απολυθείς Προκόπτε, παρέστης νύν σύν Αγγέλοις, τή
απροσίτω Τριάδι, πρός ήν ημών μνημόνευε, τών εκτελούντων ένδοξε, τήν
παναγίαν μνήμην σου, καί σέ τιμώντων εκ πόθου, Πάτερ σοφέ Ιεράρχα.

Θεοτοκίον

Τό μέγα καταφύγιον, καί σκέπη τών ψυχών ημών, η ουρανών πλατυτέρα, καί
Χερουβίμ υπερτέρα, τόν σόν Υιόν δυσώπησον, υπέρ οικείων δούλων σου,
Θεοκυήτορ πάναγνε, όπως ρυσθείημεν πάντες, αμαρτιών καί κινδύνων.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Βασιλείου τού Ομολογητού,
συνασκητού τού Αγίου Προκοπίου τού Δεκαπολίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Τής μακαριότητος, τής υπέρ νούν ορεγόμενος, ελογίσω θεσπέσιε, τρυφήν τήν
εγκράτειαν, τήν πτωχείαν πλούτον, τήν ακτημοσύνην, περιουσίαν δασιλή, καί
ευδοξίαν τήν μετριότητα, διό καί τής εφέσεως, κατά γνώμην επέτυχας, έν
σκηναίς αυλιζόμενος, τών Αγίων Βασίλειε.

Δρόμον τής ασκήσεως, απεριτρέπτως τετέλεκας, καί τήν πίστιν τετήρηκας,
εντεύθεν καί στέφανον, εκομίσω Πάτερ, τής δικαιοσύνης, όν σοι ητοίμασε
Χριστός, ο κατ' αξίαν νέμων τά έπαθλα, καί γέρα χαριζόμενος, καί τήν τών
πόνων αντίδοσιν, όν δυσώπει θεόπνευστε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Πάσαν ηδυπάθειαν, υπωπιάζων τό σώμά σου, απηρνήσω θεόσοφε,
πικραίνων τήν αίσθησιν, εγκρατείας πόνοις, καί σκληραγωγίαις, υπομονή τε
πειρασμών, καί καρτερία τών περιστάσεων, ανθ' ών τήν ατελεύτητον,
αντιλαμβάνεις απόλαυσιν, καί τρυφήν αδιάδοχον, καί χαράν ανεκκάλητον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό χαύνον καί έκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τής ψυχής μου μετάβαλε, εις ρώσιν καί δύναμιν, νύν τού θείου φόβου, ποιείν τε καί πράττειν, τά δικαιώματα Χριστού, όπως εκφύγω τό πύρ τό άσβεστον, καί κλήρον τόν ουράνιον, καί τήν ζωήν τήν απέραντον, διά σου εύρω Δέσποινα, ευφραϊνόμενος πάντοτε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, υπό λόγχης η Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόανθρωπον, έκλαιε βοώσα, Τί τούτο Υιέ μου; τί σοι αχάριστος λαός, αποτινύει ανθ' ών πεποιήκας, καλών αυτοίς καί σπεύδεις με, ατεκνωθήναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εύσπλαγχνε, σήν εκούσιον Σταύρωσιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τόν Κανόνα, ού ή Ακροστιχίς.

Τής πίστεως βάσιν σε γινώσκω Πάτερ. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ' ο Ειρμός

«Θαλάσσης, τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Τήν βάσιν, επί τήν πέτραν θέμενος, Πάτερ τής πίστεως, τών πειρασμών ουκ έπτηξας ορμάς, αλλ' ασάλευτος έμεινας, ως αρετής υπέρμαχος, τής βασιλείας ως επώνυμος.

Η χάρις, τού παναγίου Πνεύματος, σέ δυναμώσασα, τών αλγεινών μαστίγων καρτερείν, τας νιφάδας ενίσχυσε, καί νικηφόρον έδειξε, κατά τυράννου ματαιόφρονος.

Συνάθλου, καί στρατιώτου έμφρονος, Πάτερ επέτυχες, ταίς αρεταίς προκόπτοντος αεί, μεθ' ού χαίρων πανόλβιε, τής σταθηράς αθλήσεως, διηγωνίσω τό μαρτύριον.

Θεοτοκίον

Προστάτιν, καί σωτηρίας πρόξενον, καί τείχος άρρηκτον, σέ τής εμής προβάλλομαι ζωής, Θεοτόκε πανύμνητε, τήν τόν Θεόν γεννήσασαν, τόν ευεργέτην πάσης κτίσεως.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Ιθύνας επιμελώς, τήν σήν καρδίαν προς Θεόν Όσιε, ασκητική χάριτι, καί

ομολογία διέπρεψας.

Στρατείαν αναλαβών, καί πανοπλίαν τού Σταυρού έτρεψας, τόν νοητόν δράκοντα, καί τόν αισθητόν Πάτερ λέοντα.

Τηρήσαντες ευσεβώς, τό κατ' εικόνα τής ψυχής Όσοι, τήν τού Χριστού άχραντον, σέβοντες εικόνα ηθλήσατε.

Θεοτοκίον

Ευλόγηται διά σου, η πρίν κατάρας καί φθοράς μέτοχος, φύσις ημών Άχραντε, καί τής αφθαρσίας μετείληφεν.

Κάθισμα Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Τήν πτωχείαν τού Χριστού, επιποθήσας ευσεβώς, πλούτον έλιπες φθαρτόν, καί δόξαν ρέουσας σοφέ, καί τόν σταυρόν σου επώμων αράμενος, τήν τρίβον τήν στενήν, χαίρων διήνυσας, πατών τās ηδονάς, τās εκ τού σώματος, δι' εγκρατείας Όσιε απάσης τε, κακοπαθείας καί έφθασας, προς πλάτος θείον, τού Παραδείσου, θεηγόρε Βασίλειε.

Δόξα... Καί νύν...

Θεοτοκίον, αυτόμελον

Κατεπλάγη Ιωσήφ, τό υπέρ φύσιν θεωρών, καί ελάμβανεν εις νούν, τόν επί πόκον υετόν, εν τή ασπύρω συλλήψει σου Θεοτόκε, Βάτον εν πυρί ακατάφλεκτον, Ράβδον Ααρών τήν βλαστήσασαν, καί μαρτυρών ο Μνήστρω σου καί φύλαξ, τοίς Ιερεύσιν εκραύγαζε, Παρθένος τίκτει, καί μετά τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρεστώσα τώ Σταυρώ, η παναμώμητος Αμνάς, τού Αμνού καί Λυτρωτού, θρήνοις συνέκοπτεν αυτήν, καί ατενίζουσα έλεγεν εκπληττομένη, Τί τούτο τό καινόν, καί ξένον θέαμα, γλυκύτατε Υιέ, πώς φέρεις ταύτα εκών, ονειδισμούς καί μάστιγας καί ύβρεις, καί επονείδιστον θάνατον, Δοξολογώ σου, τήν υπέρ λόγον, Υιέ μου συγκατάβασιν.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ως ωραία σου παμμάκαρ η καρτερία, εν πολιά νεότητος επιδεικνυμένη, Όσιε στερρότητα, μεθ' ής ανεκραύγαζες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Συνημμένος δι' αγάπης τώ σώ Δεσπότη, καί τήν αυτού βοήθειαν περιβεβλημένος, πόνων ουκ ησθάνου σαρκός, κραυγάζων δέ έψαλλες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Βασιλείας ως επώνυμος ουρανού, τήν προς αυτήν απαγούσαν οδόν επορεύθης, σύμπνοον ευράμενος, Προκόπιον κράζοντα, Δόξα τή δυνάμει

σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Απειρογάμωσ εκύησασ ώ Παρθένε, καί μετά τόκον ώφθης παρθενεύουσα πάλιν, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω κραυγάζομεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τον κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Σύ Όσιε λαμπρώς, ηγωνίσω Βασίλειε, τού Λέοντος εκφαιλίσασ, τό αμείλικτον θράσος, καί γνώμην τήν αγνώμονα.

Ισόρροπον ευρών, διανύεις τήν άθλησιν, Προκόπιον τόν εν πόνοις, προκοπαίς πολυτρόποις, ενθέως στεφανούμενον.

Νύν βλέπεις καθαρώς, τόν Χριστόν όν επόθησασ, ού πόρρωθεν τάς εμφάσεις, νοητώσ εθεώρεις, Παμμάκαρ Ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τής ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεωσ Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Έρωτι, Βασιλείας τής άνω λαβόμενος, τού επί γής Βασιλέωσ, αλογίστου γνώμης καί προσταγμάτων, καί δογμάτων, θεοφόρε γενναίωσ ηλόγησασ.

Γυμνός μέν, τών επί γής εμφρόνωσ ηγώνισαι, ενδεδυμένος δέ θείαν, δυναστείαν ώφθης στεφανηφόρος, ως νικήσασ, τών αθέων τυράννων τήν ένστασιν.

Θεοτοκίον

Ιδού νύν, τών Προφητών πληρούν ται κηρύγματα, σου τής Παρθένου τεκοόσης, τόν Προφήταις πάλαι, κекηρυγμένον, καί πληρούντα τά προρρηθέντα Πνεύματος χάριτι.

Κοντάκιον Ήχος β'

Τά άνω ζητών

Εξ ύψους λαβών, τήν θείαν αποκάλυψιν, εξήλθες σοφέ, εκ μέσου τών θορύβων, καί μονάσασ οσίωσ, τών θαυμάτων είληφασ τήν ενέργειαν, καί τάς νόσους ίάσθαι τή χάριτι, Βασίλειε παμμάκαρ Ιερώτατε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί

ομολογητού Βασιλείου, συνασκητού τού Αγίου Προκοπίου.

Στίχοι

- Ο Βασίλειος Χριστόν εν ψυχή φέρων,
- Ψυχὴν σκιάς τίθησι τῆς αὐτοῦ χάριν.
- Κρύψαν ὑπὸ χθόνα εἰκόνα ογδοάτη Βασίλειον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Προτερίου, Αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας.

Στίχοι

- Ο Προτέριος σφάπτεται τοῖς καλάμοις,
- Οξυγράφου κάλαμος ὢν κατὰ πλάνης.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Νέστορος.

Στίχοι

- Οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδέ κάλλος ἐν ξύλῳ,
- Νέστῳρ ἀπλωθεῖς, τό προφητικόν φάναι.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Αγίων Γυναικῶν Κύρας καί Μαράνας.

Στίχοι

- Καταξιούνται Μαράνα τε καί Κύρα,
- Σαρκόσ μαρασμῷ, κυριεύειν τού πόλου.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι ἐξ Μάρτυρες, οἱ ἐξ Αἰγύπτου ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Ξίφει θανεῖν ἔγραψαν ἐξ Αἰγυπτίους,
- οἱ τού χρόνου γράψαντες ἀθλους καί βίους.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι Απόστολοι Νυμφάς καί Εὐβουλος ἐν εἰρήνῃ τελειούνται.

Στίχοι

- Χριστοῦ φυτεία Χρισταπόστολοι δύο,
- Χριστῷ σύνεισιν Εὐβουλος Νυμφάς ἅμα.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ὁσιος Βάρσος, Επίσκοπος Δαμασκού, ἐν εἰρήνῃ τελειούται.

Στίχοι

- Πανήγυριν ρέοντος ἐκλιπῶν βίου,
- Σύνεστι Βάρσος Ἀγγέλων πανηγύρει.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀβίρκιος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Χριστοῦ λατρευτῆς αὐχένα τμηθεῖς ξίφει,
- Θεῶν λατρευτᾶς Ἀβίρκιος αἰσχύνει.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παῖδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ἢ τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εἶ, εν τώ ναώ τῆς δόξης σου Κύριε».

Γεωργηθέντα, καί καθαρθέντα δι' ασκήσεως Πάτερ, καί αθλήσει λάμψαντα καρτερώς, ο Χριστός σε προσεδέξατο, Ευλογημένος εἶ, ο Θεός μου βοώντα καί Κύριος.

Νενευρωμένος, θεία δυνάμει Πάτερ ἤλεγξας, πάντας τούς σεπτόν εικόνισμα τού Χριστού, αθετούντας ως παράφρονas, Ευλογημένος εἶ, ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Ως Θεοτόκον, καί Βασιλίδα πάσης κτίσεως, πάντες οι Πιστοί υμνούμέν σε τήν αγνήν, καί τό Χαίρέ σοι κραυγάζομεν, Ευλογημένη σύ, εν γυνσιξίν υπάρχεις Πανάμωμε.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παῖδες κραυγάζοντες, Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Σώμα θεοφόρε καί τόν νούν, εις ολοκάρπωσιν, Χριστώ προσήγαγες, ὡς ολοκαύτωμα τέλειον, τώ πυρί τῆς συνειδήσεως, καί τή φλογί τών αικισμῶν ολοκαυτούμενον, καί κραυγάζεις, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Κατεδίωξάς σου τούς εχθρούς, καί διωκόμενος, Πάτερ κατέλαβες, καί κατεπάτησας Ὅσιε, τήν οφρύν τήν υψηλόφρονα, ανηρημένους κατιδών τούς σέ μαστίξαντας, καί κραυγάζων, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ως τις περιδέξιος ἡμίν, τοῖς φοιτηταῖς αριστεύς, ὠφθης Πανόλβιε, τή πρίν ασκήσει γάρ ἀθλησιν, ανδρικώτατα προστέθεικας, συναθλητήν τόν μαθητήν ἔχων Προκόπιον, καί βοώντα, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Πύλην φωτοφόρον ουρανῶν, σέ Ονομάζομεν, δι' ἧς διήλθε Θεός, καί σεσωμάτῳται Πάναγνε, ο ασώματος τό πρότερον, καθό Θεός, καί τώ Πατρί ὡς ομοούσιος, ὡ βοώμεν, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος ὄρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη Χριστός, συνάψας τάς διεστῶσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἀπασαν τήν αἰσθησιν Πάτερ, νύν υπερβάς πρὸς τόν Δεσπότην, χαίρων μεταβέβηκας πτόθω, τών σών αγώνων πλούτον δρεπόμενος, Ἀγγελικὴν τερπνότητα, καί Παραδείσου τρυφήν ἀληκτον.

Τώ σὺ μαθητὴ καὶ συνάθλω, συναπολαύων Ἀθλοφόρε, τῆς τών μακαρίων ἐλπίδος, καὶ δι' αἰῶνος συνευφραινόμενος, τοὺς τήν υμῶν πανήγυριν, ἐπιτελοῦντας ἐποπτεύοιτε.

Ἐκ γῆς πρὸς ουράνιον λήξιν, Στεφανηφόροι μεταστάντες, ἔνθα τών Ἁγίων οἱ δήμοι, καὶ τών Ἀγγέλων θεία στρατεύματα, τών μαθητῶν τόν σύλλογον, υμῶν πρεσβείαις διασώσατε.

Θεοτοκίον

Ρῆξον τὰς σειράς τών παισμάτων, τών σέ υμνοῦντων Θεομήτορ, παύσον τὰς ορμὰς τών πειρασμῶν, τῆς αμαρτίας θραύσον τόν τάραχον, τήν καταιγίδα σύντριψον, τήν τών κινδύνων Μητροπάρθενε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν καὶ Ομολογητοῦ Κασσιανού.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἰστέον ὅτι, ὅτε ὁ χρόνος ἐστὶ δίσεκτος, ψάλλεται ἡ ἀκολουθία αὕτη κατὰ τὴν ΚΘ'. Εἰ δέ οὐκ ἐστὶ δίσεκτος, ψάλλεται τῇ ΚΗ' ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ἄγγελος μὲν τό χαίρε

Ἀγγελικῶς βιώσας, ἐπὶ γῆς θεόφρον Μακάριε, χοροῖς τών ασωμάτων ἠρίθμησαι, σταυρόν γάρ ἐπὶ ὤμων σου ἀράμενος Ὅσιε, τῶ τών ὅλων Θεῷ ἠκολούθησας, καὶ πάθη ψυχοφθόρα, ἐγκρατείας πόνους θανατώσας, τοῦ Πνεύματος δοχείον, καὶ σκεῦος καθαρὸν ἐχρημάτισας, Διό βοώμέν σοι, Ὑπὲρ πάντων ἐκδυσώπει τών ευφημούντων σε.

Νηστείαις ἀγρυπνίαις, τῶ Θεῷ αεί προσκολλώμενος, ἀπάσης ἠδονῆς υψηλότερος μακάριε ἐδείχθης, καὶ καλαῖς ἀναβάσεσιν, ἀπαύστως φωτιζόμενος, ἐβλυσας διδασκαλίας ρεῖθρα, τών πιστῶν ἀρδεύοντα καρδίας, καὶ γνώσιν ἐκτιθέντα, Κασσιανέ θεόφρον σωτήριοι, Διό βοώμέν σοι, Ὑπὲρ πάντων ἐκδυσώπει τών ευφημούντων σε.

Ἄνωθεν φωτισθεῖσα, ἡ σοφὴ σου Πάτερ διάνοια, διδασκαλίας φέγγος

απήστραψε, δι' ού φωταγωγείται Μοναζόντων τό σύστημα, τών παθών τής
αχλύος λυτρούμενον, διό καί εορτάζει τήν αγίαν πάντοτε μνήμην σου, τόν
Κύριον τής δόξης δοξάζον, τόν αεί σε δοξάσαντα, άγωνισάμενον, καί
νικήσαντα τόν όφιν τόν πολυμήχανον.

Καί νύν... Θεοτοκίον 'Ηχος β'

Τήν πάσαν ελπίδα μου εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό
τήν σκέπην σου.

**Η Σταυροθεοτοκίον
Ότε εκ τού ξύλου σε**

Βότρυν τόν παμπέπειρον Αγνή, όν αγεωργήτως εν μήτρα εκυοφόρησας,
ξύλω ως εώρακας, τούτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ωλόλυζες, καί έκραζες,
Τέκνον, γλεύκος εναπόσταξον, δι' ού η μέθη αρθή, πάσα τών παθών
ευεργέτα, δι' εμού τής σέ τετοκυίας, σου τήν ευσπλαγχνίαν, ενδεικνύμενος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ο Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Σοί Κασσιανέ τήν δε τήν ωδήν πλέκω. Ιωσήφ.

**Ωδή α' 'Ηχος β'
Ο Ειρμός**

«Εν βυθώ Κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, παν στρατιάν η υπέροπλος
δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειπεν, ο
δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Στεφανώσας θείαις αρεταίς, Όσιε τόν βίον σου, Κασσιανέ πρός Θεόν
εξεδήμησας, παρ' ού ημίν αίτησαι, απολύτρωσιν τών πταισμάτων δεόμεθα,
τοίς επιτελούσι, πίστει τήν αγίαν σου μετάστασιν.

Ολοτρόπω νεύσει πρός Θεόν, πάντων Αξιάγαστε, τών εμπαθών νοημάτων
εξένευσας, καί φώς εχρημάτισας, ταίς μεθέξει ταίς αϋλοις θεούμενος, όθεν
σε τιμώνμεν, καί πανηγυρίζομεν Τήν μνήμην σου.

Ιατρός γεγένησαι ψυχών, θείοις σου διδάγμασι, Κασσιανέ ρυθμίζων τά
φρονήματα, Μοναστών εν χάριτι, καί τήν φέρουσαν πρός ζωήν τήν αιώνιον,
άριστα δεικνύων, τρίβον θεοφόρε παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Κυοφόρον άνανδρον Αγνήν, πάντες σε γινώσκομεν, τόν γάρ Θεόν σάρκα
θνητήν ενδυσάμενον, υπέρ νούν εγέννησας, τόν φαιδρύναντα τών Οσίων τόν
σύλλογον, Όθεν σε υμνούμεν, πίστει μεγαλύνοντες τόν τόκον σου.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσει κρίνον Κύριε, η τών εθνών στειρεύουσα
Εκκλησία, τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδιά μου».

Αστέρα εν τώ ύψει σε, Εκκλησίας λάμποντα, ο φωτισμός ανέδειξε, τών εν σκότει Χριστός πανεύφημε, ασκητών ωραιότης Πάτερ πάνσοφε

Σταυρώ τόν ομιλήσαντα, καί τόν κόσμον σώσαντα, Κασσιανέ μιμούμενος, εσταυρώθης κόσμω καί πάθεσι, πανουργίας δαιμόνων τροπωσάμενος.

Σοφίας πληρωθείσά σου, η καρδιά Πάνσοφε, διδασκαλίας άβυσσον, εν Αγίω έβλυσε Πνεύματι, Μοναστών τάς αγέλας καταρδεύουσα.

Θεοτοκίον

Ιάτρευσον Πανάμωμε, τήν ψυχήν μου δέομαι, εξασθενούσαν πάθεσι, καί παντοίαις επαναστάσεσι, τών κακίστων δαιμόνων μεσιτείαις σου.

Κάθισμα 'Ηχος δ' Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Οσιωθείς σύ τώ Θεώ ανετέθης, καί λαμπρυνθείς σύ τών καλών ταίς ιδέαις, Κασσιανέ ως ήλιος απήστραψας, φέγγει τών ενθέων σου διδαχών τάς καρδιάς, πάντων τών τιμώντων σε, αενάως φωτίζων, αλλ' εκτενώς ικέτευε Χριστόν, υπέρ τών πρόθω, θερμώς ευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Τή Θεοτόκω εκτενώς νύν προσδράμωμεν, αμαρτωλοί καί ταπεινοί καί Προσπέσωμεν, εν μετανοία κράζοντες εκ βάθους ψυχής Δέσποινα βοήθησον, εφ' ημίν σπλαγχνισθείσα σπεύσον απολλύμεθα, υπό πλήθους πταισμάτων, μή αποστρέψης σους δούλους κενούς, σέ γάρ καί μόνην ελπίδα κεκτήμεθα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η ανωδίνως σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι! ποθεινότατε, Ιησού ανεβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε μακρόθυμε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ελήλυθας, εκ Παρθένου ου πρέσβυς ουκ Άγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος, σεσαρκωμένος καί έσωσας, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Αγώσί σου, τής σαρκός υποτάξας σκιρτήματα, τώ πνεύματι Όσιε, ταίς Ιεραίς νουθεσίαις σου, πάσας απεγύμνωσας, τάς πανουργίας τού πλάνου καί τά ένεδρα.

Νεκρούμενος, εκουσίως τώ κόσμω τήν μέλλουσαν, ζωήν κλήρον είληφας, Κασσιανέ παναοίδιμε νόμους συνεγράψω δέ, εις Μοναστών οδηγίαν καί τελείωσιν.

Ενώκησε, τή ψυχή σου η χάρις τού Πνεύματος, καί πάντων ανώτερον, τών τής σαρκός φρονημάτων σε, έδειξε Πανόλβιε, καί τών τού πλάνου παγ ίδων

εμφανέστατα.

Θεοτοκίον

Τόν άχρονον, υπό χρόνον γενόμενον τέτοκας, αρρήτως Πανάμωμε, τόν τούς Οσίους λαμπρύναντα, πίστει αριστεύσαντας, καί τόν αρχέκακον όφιν ταπεινώσαντας.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Μεσίτης Θεού, καί ανθρώπων γέγονας, Χριστέ ο Θεός, διά σου γάρ Δέσποτα, τήν πρός τόν αρχίφωτον Πατέρα σου, εκ νυκτός αγνωσίας, προσαγωγήν εσχήκαμεν».

Ηρπάγης ταίς σαίς, αρεταίς θεόληπτε οχούμενος, καί χαίρων κατέπαυσας, πρός τά επουράνια σκηνώματα, τών καμάτων τά γέρα, αξίως κομιζόμενος.

Νοί καθαρώ, σύ ενοπτριζόμενος, τό κάλλος Χριστού, ίστασο ακλόνητος, νύκτωρ μεθ' ημέραν τε Αοίδιμε, καί ενθέους δηλώσεις, εκείθεν εισδεχόμενος.

Δακρύων πηγαίς, θεοφόρε Πάτερ αρδευόμενος, ως δένδρον υψίκορμον, ήνεγκας καρπούς τά κατορθώματα, επευφραίνοντα πάντων, ενθέως τά νοήματα.

Θεοτοκίον

Εκ σου η ζωή, υπέρ νούν Παρθένε ανατείλασα, εχθρόν εθανάτωσεν, άπαντας ημάς τόν θανατώσαντα, καί εζώωσε κόσμον, απαύστως ανυμνούντά σε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω ππαισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Τήν οδόν τήν στενήν Πάτερ ώδευσας, πάσί τε τοίς λόγοις σου ταύτην υπέδειξας, ήν οι καλώς βαδίζοντες, Παραδείσου πρός πλάτος εισάγονται.

Η ζωή σου οσία γεγένηται, καί η τελευταή μακαρία καί έντιμος, Κασσιανέ Πατήρ ημών, τών αγίων Αγγέλων συνόμιλε.

Νυσταγμόν αμελείας απέρριψας, καί επαγρυπνών θεωρίαις καί πράξειςιν, αγγελικώς εβίωσας, επί γής θεοφόρε πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Ως καλήν ώς ωραίαν ποθήσας σε, ο καλλοποιός Ιησούς Παναμώμητε, εκ σου σαρκί γεγέννηται, καί θεοί με δι' οίκτον αμέτρητον.

Συναξάριον

Τή Κθ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Κασσιανού τού Ρωμαίου.

Στίχοι

- Ένθεν μεταστάς Κασσιανός πρός νόας,

- Θθείας νοητῶς κασσίας αποπνέει.
- Εικάδα ἀμφ ἐνάτην θάνε Κασσιανός μεγαθύμων.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβεῖαις, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα ἀνερρίπισε, Χριστός δέ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, ὄροσον τήν τοῦ Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημένος καί υπερένδοξος».

Διόλου ταῖς νεύσει ταῖς φανοτάταις, θεόφρον θεούμενος, φωστήρ ἐδείχθης ἄδυτος, ἐντεύθεν ἀπήστραψας, λόγον σωτήριον, πάντων τά νοήματα ἡμῶν, φωταγωγούντα τῶν ευφημούντων σε.

Ἡ γλῶσσά σου πνεύματι ἐκτεθηγμένη, σαφῶς διεχάραξε, τόν νόμον τόν σωτήριον, καί τύπους ἐξέθετο, οἷς περ ρυθμίζονται, πάσαι Παμμακάριστε αἰί, τῶν Μοναζόντων ἀγέλαι χαίρουσαι.

Νοήματα Ὅσιε σωτηριώδη, καί ρήματα ἀγνοίαν, καρδίας ἀπελαύνοντα, πλουσίως ἀνέβλυσας, Πάτερ θεόσοφε, ὅθεν σε γεραίρομεν πιστῶς, τήν παναγίαν τελούντες μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Παστάς ἐχρημάτισας τοῦ Θεοῦ Λόγου, καί θρόνος πυρίμορφος, ἐν ᾧ ἐπανεπαύσατο, ὁ Λόγος σαρκούμενος, δι ἄκραν ἀγαθότητα, τούτον οὐν ἰκέτευε ἀγνή, κατοικτειρήσαι καί ἐλεήσαι ἡμᾶς.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Κάμιμος ποτέ, πυρός ἐν Βαβυλώνι, τᾶς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοῦς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοῦς δέ πιστοῦς ὀροσίζουσα, ψάλλοντας, Εὐλογεῖτε πάντα τά ἔργα τόν Κύριον».

Λάμπων ὡς ἀστήρ, τῷ λόγῳ καί τῷ βίῳ, Κασσιανέ φωτίζεις ἅπαντα, τῆς γῆς τά πληρώματα, τῆς ἀγνοίας υπεξαίρων ἀχλύν, καί μέλπειν προτρεπόμενος, ἅπαντας, Εὐλογεῖτε, πάντα τά ἔργα τόν Κύριον.

Ἐδυσας θανῶν, ὡς ἥλιος Παμμάκαρ, ὡσπερ ἀκτίνας δέ κατέλιπες, ἀδύτους τοῦς λόγους σου, φωτιζούσας τᾶς ψυχᾶς ἡμῶν, τῶν πίστει τήν ἀγίαν σου μνήμην ἐπιτελούντων, καί δοξαζόντων τόν Κύριον.

Κάλλους νοητοῦ, ἀρρήτως ἀπολαύεις ἀπολυθείς τούδε τοῦ σώματος, καί βλέπειν ἠξίωσαι, ἅπερ Αοίδιμε, Ἀγγέλων τά στρατεύματα μέλποντα, Εὐλογεῖτε, πά τα τά ἔργα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ὠφθης ουρανῶν, Παρθένε πλατυτέρα, τόν μηδαμού Θεόν χωρούμενον, ἀφράστως κῆσασα, καί τεκούσα ὑπέρ ἐννοίαν, διπλοῦν ὄντα ταῖς φύσει,

μίαν δέ κεκτημένον, θεοπρεπώς τήν υπόστασιν.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ισχύς σοι δεδώρηται, παρά Θεού καί δύναμις, τάς αρχάς διολέσαι τού κοσμοκράτορος, όθεν αριστεύσας μεγάλως, ως αληθώς, Πάτερ θεοφόρε, χοροίς συνηρίθμησαι, τών Οσίων αγαλλόμενος.

Ως ρόδον ηδύπνοον, ημάς ευωδιάζουσιν, οι θεόπνευστοι λόγοι, τής θείας γλώττης σου, σύ γάρ ευωδία εγένου, τού δι' ημάς, Θεού σαρκωθέντος, δι' άμετρον έλεος, θεοφόρε πανσεβάσμιε.

Σκιρτήσωμεν άνθρωποι, πνευματικώς χορεύοντες, Κασσιανού νύν τή μνήμη επαγαλλόμενοι, ψάλλωμεν Θεώ εν αινέσει, τώ θαυμαστώ, όντι εν αγίοις, καί καθαγιάζοντι, τούς εν πίστει αυτόν σέβοντας.

Θεοτοκίον

Φθαρείσαν εκαίνισας, τήν φύσιν τού Προπάτορος, υπέρ φύσιν τεκούσα, καί παρθενεύουσα, φύσεως απάσης τόν Πλάστην, όν εν Σταυρώ, κρεμάμενον πάλαι, ώλόλυζες βλέπουσα, Παναγία Μητροπάρθενε.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.